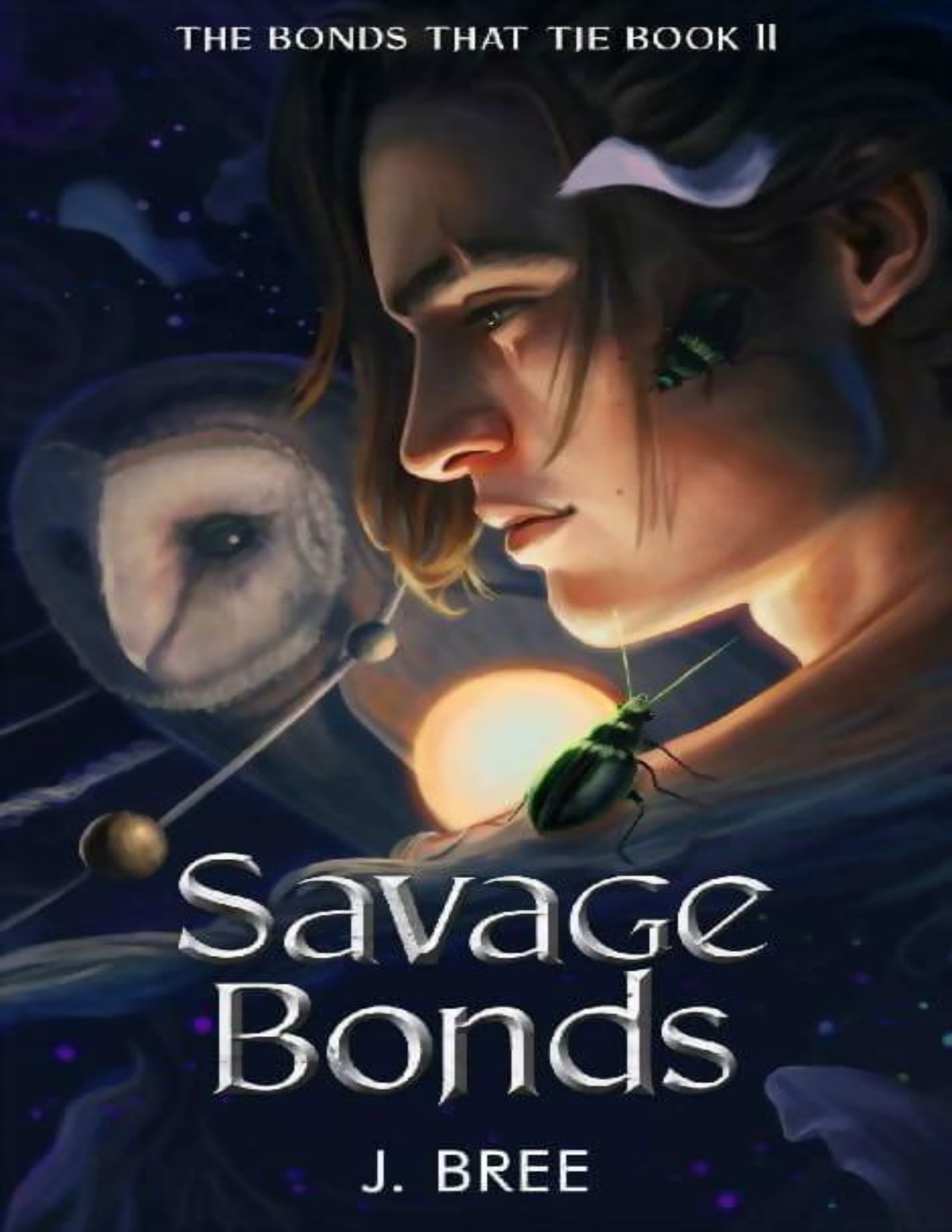
THE BONDS THAT TIE BOOK II

Savage Bonds

J. BREE

Çeviri Kitaplar
Telegram

SAVAGE BONOLARI

2'YI BIRBIRINE BAĞLAYAN BAĞLAR

J BREE

Savage Bonds

Bağlayan Bağlar #2

Kapak İllüstrasyonu: Emilie Snaith

Bellaluna Kapak Tasarımları'ndan Kapak Tipografisi

Copyright © 2021 J Bree

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Ayrıca yazan J
Bree
Yazar Hakkında
'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN
Ayrıca yazan J Bree
Önsöz

PROLOGUE

KUZEY

Kabuslarıma karşı mücadele ederken Bassinger'ın vücudunun etrafında siyah duman kıvrımları kıvranıyor, bedensiz uzuvlar onu tamamen tüketmelerini engellerken derisini pençeliyor.

Tam bir baş belası ve şu anda onu yatıştıracak vaktim yok çünkü Athena Bassinger'in yeğeni bile beni bu sabah üniversite kampüsünde yaşanan beceriksizlik ve kötü yönetim karmaşasından uzaklaştıramaz.

Ön binaları temizledikten sonra avluda yolumuza devam ediyorduk ki Gryphon, Black'ten Oleander'ın kaçırıldığını söyleyen telefonu aldı. Ancak Gabe ve Bassinger'a yetiştiğimizde, ona sırtlarını döndükleri anda onları geride bıraktığını öğrendik.

Bir kez koşan, her zaman koşar.

"O benim Bond'um, ona gitmemi engelleyemezsin," diye hırlıyor Bassinger ve ona bakmamak için gözlerimi zor tutuyorum. Diğerleri gittiğinde onu etkisiz hale getirmek zorunda kaldığım andan beri bana tükürdüğü saçmalıkların aynısı.

Gabe'i durdurmak için çok geç kaldım ve eğer o küçük pislik yaralanırsa, onun peşinden koştuğu için doğal hayatının geri kalanında dehşet içinde çığlık atmasını sağlayacağım. Normal bir Bond olsaydı, hepimizi gerçekten önemseyen biri olsaydı, o zaman daha bağışlayıcı olurdum, ama hepimizi ne kadar az düşündüğünü uzun zaman önce kanıtladı. Hayatımda bana takılan pek çok isim var ama kör bir aptal bunlardan biri değil.

Kravatımı boynumdan çekiyorum ve ipeğin yavaşça çözülmesine izin veriyorum. "Sana hiç paylaşmayı öğretmediler, değil mi? 'Tek çocuk sendromun' kendini gösteriyor. O bizim Bond'umuz ve kaosun ilk belirtilerinde kaçtı, tıpkı hepimizin bildiği gibi. Onun küçük maskaralığını hâlâ anlamadın mı? Yoksa hala onun bağının hissine o kadar aşıksın ki aletinin ötesini düşünemiyor musun?"

Kurtulmak ve büyük ihtimalle ön dişlerimi kırmak için nafile bir çabayla tekrar dumana karşı direnirken boynundaki dövmeler göze çarpıyor. Ofisimde kilit altındayız, Gryphon ve Nox'tan tahliye için işaret bekliyoruz ve etrafta tanık olmadığı için ona hayvani bir şekilde dişlerimi göstererek sırıtacak kadar rahatım. Şu anda hiçbir parçam sofistike bir meclis üyesi değil. Hayır, ben canavardan başka bir şey değilim.

Asla huzur ve rahat yüzü görmeyecek lanetli adamlar silsilesindeki bir sonraki Draven adamı.

Bassinger'ın dudağının bana doğru kıvrılmasını izliyorum, içinde hiç korku yok, bu da demek oluyor ki ya benim neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok ya da beni alt edebileceğini düşünüyor. Her iki durumda da aptal ve pervasız, Bond grubumuzdaki bir başka sorumluluk.

Zakkum yeterince kötü.

Kapının çalınmasıyla bölünüyoruz, son dört saat içinde olanlardan dolayı tamamen panik halindeki asistanım olduğunu kolayca ayırt edebileceğim tereddütlü bir ses. Sakin ve kendinden emin maskemin yüz hatlarıma tekrar yerleşmesine izin veriyorum, geceleri avlanmadan bu dünyada yaşamak için almak zorunda olduğum önlemler.

En çok karanlıkta rahat ettiğimi bilmiyorlar.

"İçeri gel."

Penelope içeri girerken dehşet içinde görünüyor, bana yaklaşırken derin bir nefes alıyor. Konuşmadan önce iki kez boğazını temizlerken vücudunun her santimi titriyor. "Delta Taktik Ekibi saldırı sırasında kampüste bulunan tüm öğrencilere ulaşmayı başardı. Kırk iki yaralı var ama neyse ki henüz ölüm vakası bildirilmedi."

Gözleri Atlas'ın zapt edildiği yere kayıyor ve yüzünün umutsuzca tutunduğu azıcık renk, taze bir kar tozunun gölgesine dönüşene kadar kayboluyor. Önünde yarım adım atıyorum ve ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Bay Bassinger mantıklı düşünmüyor. Onu burada tutmak için aşırı önlemler almak zorunda kaldım ama emin olun, hem güvende hem de zarar görmedi."

Tekrar yutkunuyor ve çenesi hafifçe sallanırken gözleri tekrar benimkilere kayıyor. O buralarda yeni.

Daha varlıklı ailelerden birinin kızı ve sanki patronla yatmanın rahat bir yolculuk ve kolay bir maaş çeki almanın en iyi yolu olduğunu düşünmüş gibi peşimde dolanıyordu.

Aynı tutuma sahip düzinelerce asistanla çalıştım ama hiçbiri bu anı, perdenin çekildiği ve tam olarak ne olduğumun anlaşılamadığı anı geçemedi.

Tekrar boğazını temizliyor ve eli biraz titreyerek bana bir kâğıt uzatıyor. "Bayan Fallows'un arkadaşı Sage Benson'ın peşinden gittiğine dair haberler de var. Daha önceki spekülasyonlara rağmen kaçmaya çalışmamış. Gracie Davenport ile konuştuk ve Bayan Fallows'un arkadaşının peşinden gittiği konusunda kararlıydı. Bu bilgiyi bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Buna inanmak çok zor.

Göğsüm hala gergin, çenem dişlerimi sıkmaktan ağrıyor ve bana gözle görülür bir şekilde yutkunduğunda, onu yatıştıracak enerjiyi toplayamıyorum. Kendini affettiriyor ve neredeyse koşarak odadan çıkıyor, kapıda tökezliyor.

Bassinger kapının arkasından kapanmasını bekleyip, "Gördün mü? Ondan istediğin kadar nefret edebilirsin ama yanılıyorsun. Tahvillerinden kaçmıyor. Benden de kaçmıyor."

Telefonum cebimde vızıldamaya başlıyor ve onu çıkardığımda Gryphon'un adının yanıp söndüğünü, GPS koordinatlarını ve Oleander ile Gabe'in güvende olduğunu söyleyen tek bir satır buluyorum.

"Böyle düşünmeye devam edersen Bassinger, seni cehenneme götürür."

BİRİNCİ BÖLÜM

Kendimi içinde bulduğum bu durumun TEK OLUMLU yanı, Kuzey Draven'ın gazabıyla tek başıma yüzleşmiyor olmam.

Hepimiz uçağın toprak piste inişini, yavaşlamak için geri vitese takarken motorun kükremesini ve sonunda hepimizin durduğu yerden sadece birkaç yüz metre ötede durmasını izliyoruz. Yeteneğimi kullanmaktan ellerimin titremesi durduğu anda Sage yanıma geldi ve Gabe'i aramızda tuttu. Başta yavaş hareket ediyordu ama Gryphon's TacTeam'in üzerime saldığı korkunun aynısı değildi bu. Bunun yerine, Bağları tehdit edildiğinde bağların ne kadar değişken olabileceği konusunda anlayışlı davranıyordu.

Tüm bu durumun çılgınlığına saygı duyuyordu çünkü o bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaştı.

Gabe hâlâ pek iyi görünmüyor, yüzü yeşil ve ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor ama yüzünde her zamanki inatçı ifadesi var. Onun yanından geçip Sage'e bakıyorum ve o da bana tüm bu karmaşadan sağ çıkmam için dua ediyormuş gibi bir bakış fırlatıyor.

Hediyem göğsümde, tahvillerimin geri kalanıyla resmen tanışmaya can atıyormuş gibi uğulduyor. Bacaklarım hâlâ biraz güçsüz ve başım çatlayacak gibi. Yeteneğimi kullandıktan sonra şarj olmak için biraz kestirmem gerekiyor ve umarım o uçak da North'un diğer eşyaları kadar lüks olur.

Arkamızdan mırıltılar geliyor ve TacTeam'den birkaç kişi arasında bir tartışma yaşanıyor ama başım o kadar ağrıyor ki onların sözlerini gerçekten algılayamıyorum. Gabe'in kolu omzuma dolandığında ve Gryphon tekrar yanıma geldiğinde, onurumun parçalanmakta olduğuna dair hesaplı bir tahminde bulunuyorum.

Sanki sikimdeymiş gibi.

"Sana yeni bir takım lazım," diye hırlıyor Gabe ve Gryphon ona omuz silkiyor, uçağın arkası nihayet açılmaya başlarken gözleri keskin.

"Kimin sadık olup olmadığını öğreniyorum, ayarlamalar yapılacaktır."

Tanrım, sesi de kızgın gelmiyor ve bu grupla ne kadar süredir çalıştığını merak etmeye başlıyorum. Kieran ve Nox, Gryphon'un yanında duruyorlar ve canavar kelimesi tekrar beynime süzüldüğünde Kieran nefesinin altında acımasızca küfrediyor ve kavga eden iki ekip üyesini dövmek için topuğunun üzerinde dönüyor.

Gryphon onlara tepki vermemi bekliyormuş gibi bana bakıyor ama onların fikirleri umurumda bile değil.

North'un bu yüzden bana yaşatacağı cehennemi önemsiyorum. Nox'un kendi yeteneğiyle benim yeteneğime ulaşma şeklini önemsiyorum, sanki tam olarak neler yapabileceğimi bilmek istiyormuş gibi.

Gabe'in hala aldığı ilacın etkisiyle ayakta sallanmasını önemsiyorum.

"Bizim için bir açıklaman var mı Fallows? Yapabileceklerin hakkında aylardır hepimize yalan söylediğin için söyleyeceğin bir şey var mı?" diyor ve Gabe beni savunmak için ona ters ters bakıyor.

Sekiz paketli seksi gerçekten beni büyülüyor, kahretsin.

Gabe ağzını açtığında sözünü kesiyorum çünkü arkama yaslanıp benim için savaşmasına izin vermeyeceğim, bu benim tarzım değil. "Hayır. Sen benim tahvilimsin diye sana bir şey borçlu değilim. Bir canavarla sıkışıp kaldığını bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Ses tonumdan alaycılık damlıyor ve tepki vermesini bekliyorum ama vermiyor, gözleri hala soğuk bir şekilde bana bakıyor. Göz ucuyla Nox'un yüzündeki hırıltının bana doğru yöneldiğini görüyorum ama onu da boktan ruh halini de sikeyim.

Gabe de Gryphon yerine bana dik dik bakmaya başladı ve "Öyle deme lan. Az önce hepimizi kurtardın. Bir canavar bunu yapmaz ve burada bu boku söyleyen insanların her biri, sırf kendilerinden daha güçlü oldukları için kurtarıcılarını kazığa bağlayıp yakacak nankör, omurgasız pislikler. Cesaretsiz ve kıskanç pislikler."

Huh.

Orada varlığından bile haberdar olmadığım bir sinir var ve bir saniye durup Tahvillerimin geri kalanına baktığımda, bu onların yüzlerinde de açıkça görülüyor. Hakkımda söylenenlerle ilgili bir şey onları tetikliyor ve bundan eminim

Benim adıma değil, çünkü Nox bu konuda özellikle kana susamış görünüyor ve benden gerçekten ama gerçekten nefret ediyor.

Gryphon soğuk gözlerle ekibine bakıyor ve etrafımızda olup bitenleri tam olarak anlıyor. Kieran hala arkamızdaki adamların şeritlerini sözlü olarak yırtıyor ve tiksintiyle izleyen başkaları da var ama gözlerim dehşet içinde bana bakan diğer öğrencilere takılınca kanım biraz donuyor.

Sonra hepsinin şu anda burada olduğunu, benim sayemde nefes aldıklarını ve işkence görmediklerini hatırlıyorum ve kim olduğum ve neler yapabileceğim konusunda kendimi bok gibi hissetmek yerine, sırıtıyorum ve kaşlarımı hafifçe oynatarak onlarla alay ediyorum.

Yemin ederim kızlardan biri neredeyse bayılıyordu.

Direniş'ten ve kamplarından asla sağ çıkamazdı.

Uçağın arka tarafı nihayet tamamen açılıyor ve hepsi siyahlar giymiş bir grup TacTeam üyesi rampadan inip yanımıza geliyor, bana hiçbir şey ifade etmeyen şifreli kelimelerle emirler yağdırılıyor. Gabe'in kolu tekrar bana sarılıyor, yeni gelenlere bakarken sanki başka bir saldırı bekliyormuş gibi çenesini sıkıyor. Bunu geride bıraktığımızı umuyorum, olabildiğince geride bıraktığımızı, uçaktan inen iki figür daha gördüğümde biraz yutkunuyorum.

Gerçekten içimde çok fazla mücadele kalmadı ve North'un özel markası, tam gücümde olduğumda bile harika değil. Şu anda, yapmak zorunda kaldığım onca şeyden sonra mı? Kahretsin, belki de onun iç organlarını

Bana yan gözle bile baksa uçağa binerim, çünkü bağım artık dalga geçmiyor.

Yeteneğimi geri aldım ve oynamak için ortaya çıkmaya hevesli.

Derin bir nefes almak ve zihnimi boşaltmak, etrafımdaki herkesi yok etmeden bunu atlatmamı sağlayacak bir tür sakinlik, huzur ya da bir şey bulmak için gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum.

"Kahretsin, çok kızmış görünüyor. İkimiz de bu işin içindeyiz Bond," diye mırıldanıyor Gabe bana doğru ve gözlerim tekrar açıldığında Sage'in hepimize doğru gelen cehennemden korkmuş bir şekilde ağladığını görüyorum.

North bize doğru saldırmaya başlıyor ama etrafımızdaki tarlalarda yatan hasarı gördükçe adımları yavaşlıyor, doksan iki kurbanımın hepsi yerde kıvranıyor ve seğiriyor, beyinleri kafataslarında parçalanmaya başlarken gözlerinden ve kulaklarından kan akıyor.

Atlas hiçbir şeyi kaçırmıyor, ayakları onu başka bir yöne tek bir bakış bile atmadan bana doğru itiyor. Sadece son saniyede Gabe'i ve birbirimize nasıl sarıldığımızı fark eder gibi oldu ama nefesimi kesecek kadar bir güçle bana çarpıp beni Gabe'den ayırırken yorum yapmadı, beni kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı.

"Bu da neydi böyle, Oli? Neden bensiz çekip gittin? Sage'i bulmak için seninle gelirdim," diye mırıldanıyor saçlarıma ve kollarım onun kucaklamasına karşılık vermek için kaldırdığımda binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum.

Kendimi onun kollarına bıraktığımda titreyen bir nefes aldım, yeteneğimi bu şekilde kullanmaktan çok yorulmuştum.

Yıllarca sakladıktan sonra çok büyük bir yol. Mırıldanırken yüzümün boynuna gömülmesine izin verdim, "Zaman yoktu. Onu çoktan ele geçirmişlerdi ve destek olmadan gitmesine izin veremezdim, ben böyle biri değilim Atlas."

Kolları beni daha da sıkıyor, nefes alamayacağım kadar daraltıyor ama o kadar rahatlatıcı bir şey var ki, gevşemesini istemek yerine burada ölmeye razıyım. Eliyle başımın arkasını kavrayıp fısıldıyor: "Bundan ya da senden bir an bile şüphe etmedim, tatlım. Diğerlerinin canı cehenneme, sana daha önce de söyledim, dünyaya karşı biz varız."

Burada ona sarılmış bir şekilde öleceğimi kabul ediyorum ve bundan asla pişmanlık duymayacağım, yerin metrelerce altında çürürken ve tüm günahlarım için cehennem çukurlarında yanarken bile.

North, "Bassinger, bırak onu, isyan başlamadan önce onu açık alandan çıkarmamız gerek," diye çıkışıyor ama sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor.

İsyan mı?

Neden bir isyan çıksın ve bunu tam olarak hangi insanlar başlatsın ki? Ama Atlas kollarını yavaşça benden uzaklaştırıyor, bu harika çünkü bacaklarım beni bırakıyor.

Beni yakalayıp tekrar kollarının arasına aldı ve North'a çıkıştı: "Şifacıya ihtiyacı var, getirmeyi düşündün mü? Ardern'i siktir et, o bekleyebilir. Benim cesedimi çiğnemeden hiçbirinizle Bond'umdan önce ilgilenilmeyecek."

Sonra beni hâlâ sımsıkı sarmış bir şekilde ilerleyerek Sage'e ulaşıyor ve eğer ihtiyacı varsa ona yardım etmek için bir kolunu indiriyor. Sage başını sallayınca, ona kendisini uçağa kadar takip etmesini işaret ediyor,

Arkadaşımı benden tek kelime almadan güvende tutuyor, çünkü beni tanıdığı kısa süre içinde bile buzla kaplı kalbime nasıl ulaşacağını çözdü.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, bilincimi kaybederken bile sessiz bir teşekkür mırıldanıyorum.

Atlas koltuğuna oturup beni tutuşunu ayarlarken, kollarında güvende olana kadar beni biraz hareket ettirirken, GERİ KAYIP yarı bilinçli bir hale geliyorum.

Atlas'la benim için bir şifacı bulması konusunda mırıldanırken Sage'in elinin alnıma kaydığını hissediyorum ama mırıldanmayı başarıyorum, "Ben iyiyim. Eve döndüğümüzde beni Felix'e götür, kendimde değilken başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum."

Atlas'ın kolları tekrar geriliyor ve bir an için bana kızdığını düşünüyorum ama sonra bağlarım Gabe'in yanımızdaki koltuğa oturduğunu ve oraya yığılırken beni biraz itip kaktığını hissediyor. Atlas ona hırladığında, "Bana bir rahat ver, daha yeni uyuşturuldum ve canıma okundu." diye tersliyor.

Bağlarım bundan hiç hoşlanmıyor ve ben durduramadan yeteneğim içimden fışkırıyor.

Gabe, ona çarpınca bağırıyor ve sanki aklını başından alacağımı düşünerek ayağa fırlıyor. Bu konuda kendimi kötü hissedecek enerjim yok. Yani, yapabileceğim diğer şeyleri bilmiyorlar.

Gerçekten hiçbir şey bilmiyorlar.

Önce Gabe anladı. "Baş ağrım ve baş dönmem geçti."

Ayak sesleri duyuyorum ve bağlarım Gryphon'u bize yaklaşırken tanıyor, sesi alçak ve çakıllı bir şekilde şaklıyor,

"Bu da neydi böyle? Az önce ne oldu lan?"

Draven kardeşlerin ikisinin de yaklaştığını hissediyorum ve felçli halime rağmen biraz geriliyorum ve sonra Gabe tekrar konuşuyor, daha önce hiç duymadığım kadar sert bir şekilde, "Bond'uma bir adım daha yaklaşma yoksa o lanet boğazını çıplak dişlerimle sökerim."

Mürettebattan hangisinin bize yaklaşmaya çalışacak kadar aptal olduğunu merak ediyorum çünkü Draven'lardan biriyle bu şekilde konuşamaz, ama sonra Nox sözlerinden alaycı bir ifade akarak, "O benim de Bond'um," diyor.

Atlas alay ediyor. "Hayır, o senin kum torban, en sevdiğin kurban. Hikâyelerinizin hepsinde varsayılan kötü karakter o. Bir santim bile yaklaşırsan seni durdurmak için bütün uçağı indiririm. Başka uyarı yok."

Gözlerimi açmaya, Nox Draven geri adım atmadığı için patlak vermek üzere olan savaşa kendimi hazırlamaya çabalıyorum ama çok yorgunum.

Belki de olacakların ortasında ölmem en iyisidir.

Yine bir shuffling sesi duyuldu ve ardından Nox, "Onu yatak odasına götürün. Konuşmamız gerek. Şimdi."

Yatak odası mı?

Tabii ki North'un uçağında yatak odası var. Elbette vardır.

Atlas sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni nazikçe kollarına alıp, kıymetliymişim gibi göğsüne yaslarken, uçağın insanlarla dolduğunu ve kalkışa hazırlanırken her yerde bağırılan emirlerin seslerini duyuyorum.

Neden benim değerli olduğumu düşünüyor bilmiyorum, düzinelerce insanı mahvettim ve yine de sanki ben daha da değerliymişim gibi davranıyor.

şimdi onun için her zamankinden daha önemli.

Etrafımızdaki insan kalabalığına rağmen ayakları yere sağlam basıyor, bizi başka bir odaya götürüyor ve sonra beni dikkatlice yatağa yatırıyor, battaniyeleri çekip etrafıma doluyor ve dudaklarını alnıma değdiriyor.

Bunu kabul edemediğim ya da ondan daha fazlasını isteyemediğim için neredeyse sinirleniyorum.

Odaya giren başka ayak sesleri duyuyorum ve sonra bir kapı kayarak kapanıyor.

"Acele et o zaman, Draven. Bu odadan çıkmanı ve Oli'den bu lanet uçakta gidebildiğin kadar uzağa gitmeni istiyorum," diyor Atlas ve ben yine gözlerimi zorla açmaya çalışıyorum. Ama yok. Hiçbir şey yok.

Nox nefesinin altında homurdanıyor ve ayak sesleri yatağa yaklaşıyor. "Az önce hepimizi iyileştirdi. Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Küçük yalancı Bond'umuzun orada tam olarak ne yaptığını öğrenmek istemiyor musun?"

Gabe homurdanıyor. "Bağlar korkunç durumlarda birbirlerini iyileştirebilir, bunu zaten biliyorsun. Hadi oradan. Her küçük şeyi tartışmak istiyorsun çünkü onun hakkında yanıldığını kabul etmek istemiyorsun. Yanıldığını kabul etmeni Tanrı korusun. Direniş'in ona iyice baktığını gördüm Nox. Onu tanıyorlardı. Bunca zamandır kaçıyordu ve şimdi nedenini biliyoruz. Onu istiyorlar çünkü başka hiçbir Üstün Yeteneklinin yapamadığı bir şeyi yapabiliyor-"

Nox onun sözünü keser. "O lanet olası bir Üstün Yetenekliden daha fazlası, söylemeye çalıştığım şey bu. Bizi sadece hayatta kalmamızı sağlayacak kadar iyileştirmedi, her şeyi düzeltti. Her şeyi! Parmaklarım

Tekrar dürüst ol, Gabe. Bir sakatlığı düzeltti.
yirmi lanet yıl önce." Oops.

Eğer mümkünse hayatımın daha da karmaşıklaşmak üzere olduğunu hissediyorum, ancak bu ifadeye verdikleri cevaplar her neyse, onları duymuyorum. Bunun yerine, zihnim sonunda bedenime yetişiyor ve hiçliğe karışıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Tanımadığım bir yatakta, kesinlikle uçak olmayan bir odada, hem dinlenmiş hem de midem bulanmış bir şekilde uyandım.

Yurt odalarından biri olamayacak kadar lüks, başımın arkasındaki yastıkların yumuşaklığına kadar her bir mobilya parçasının ardındaki zenginlikte hata yok.

Anında çılgına döndüm.

"Güvendesin, Oleander. Atlas ve Gabe duş almak ve yiyecek bulmak için dışarı çıktılar. Onlara seni izleyeceğimi söyledim."

Lanet olsun, kimin malikanesinde olduğumu çok iyi biliyorum. içinde.

Baktığımda North'u pelüş bir sandalyede otururken buldum. Yatağın uzak tarafında, ceketini çıkarmış ve gömleğinin düğmelerini göğsünün bir kısmına kadar açmış. Kolları ön kollarını gösterecek şekilde kıvrılmıştı ve sanırım bu onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi, onu gömleksiz gördüğüm bir sefer hariç ama onu da ağzımın suyu akmadan düşünemiyorum.

Gözleri her zamanki gibi yoğun.

Atlas'ı bu odadan çıkarmayı başardığına inanamıyorum ve en başta buraya getirildiğim için biraz kızgınım. Her şey cehenneme döndüğünde rastgele yataklara tıkılacaksam bana burada bir oda vermenin ne anlamı var?

Kuzey beni izlemeye devam ediyor, ben sessiz kaldıkça gözleri daha da keskinleşiyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su ya da tuvalet? Kırk sekiz saattir uyuyorsun, endişelenmeye başlamıştık."

İkisine de evet, ama bu adamla işemek hakkında konuşmak garip hissettiriyor. Gah. Battaniyeleri kenara itmeden önce ellerimin titremesini engellemek için onları silkeliyorum. Her hareketimi izliyor ve yönümü bulmak ve dönen kafamı toparlamak için bir saniye durakladığımda, etrafımda dolaşmak ve bana yardım etmek için ayağa kalkıyor.

Kendimi bu kadar kötü hissederken bile ellerinin üzerimde olmasına dayanamıyorum ve elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Sadece bana doğru yönü göster, iyi olacağım."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve eliyle uzak kapıya işaret ediyor. "Dışarı çıktığında konuşmamız gerek. Sana biraz su getireyim."

Bir iniltiyi bastırıyorum ve harekete geçiyorum. Banyo göz kamaştırıcı, mermer ve pahalı armatürlerden oluşuyor ve kendimi lanet olası bir sarayda gibi hissediyorum. Hayatımın en uzun çişini yaptıktan sonra elimi yüzümü yıkadığımda sabun hafif kokulu ve derin bir nefes alırken gözlerimi kapatıyorum. Göğsüme bir şey yerleşiyor, sanki bağlarım bu kokunun üzerimde olmasından mutlu oluyor ve sonra bunun North'un sabunu ve North'un kokusu olduğunu fark ediyorum.

Lanet olsun.

Tabii ki beni lanet olası yatak odasına geri getirecekti ve tabii ki bu kadar lüks içinde yaşayacaktı. Tabii ki bunların hepsi onun. Kokunun bir kısmını temizlemek için suyun ısısını artırırken irkilmemeye çalışıyorum. Bağlarımın bunu arzuluyor olması önemli değil. Onun gibi kokmanın doğru hissettirip hissettirmediği önemli değil.

Benden nefret ediyor, ta özüme kadar ve ben de onun hayranı değilim.

Kalbimin zaten sökülmüş olduğundan daha fazla sökülmemesi için mesafeye tutunmam gerekiyor.

Saçlarımı biraz düzeltmeye çalışıyorum ve bu işe yaramadığında ipek pijamalarımı elimle düzeltiyorum.

Uhm.

Bekle, ne?

İpek. Sikeyim. Pijama.

Üzerimde ince çizgili, lüks görünümlü, uzun kollu, tenimi harika gösteren koyu lacivert renkte bir pijama takımı var. Saçlarımın gümüşi tonları bile bu renkte muhteşem görünüyor ama tüm bunlar konumuzun dışında. Beni kim değiştirdi? Kontrol ettim ve hayır, iç çamaşırım da gitmiş. Uyurken biri beni soymuş, sapık piçler.

Ne kadar korkunç olursa olsun, Kuzey'e bağırmaya hazır bir şekilde banyodan çıkıyorum, ancak tüm tahvillerimi şimdi orada buluyorum.

Atlas ve Gabe yatakta, Gryphon North'un uzak taraftaki koltuğuna oturmuş ve Nox da en iyi arkadaşının yanına oturmak için bir tane daha çekmiş, her zaman olduğu gibi bana kaşlarını çatmış. North kapının yanındaki küçük masada duruyor,

Kalbimin göğsümde biraz dengesiz çarpmasına neden olan bir kahve döküyor.

Kahve.

"Otur, Oleander. Sanırım ikimiz de konuşmamız gereken çok şey olduğu konusunda hemfikiriz."

Şaka yapıyor, şu anda ona söyleyecek hiçbir şeyim yok... ya da öngörülebilir bir gelecekte. Ona güvensem bile kendimle ilgili tek bir şey söylemezdim ve bana yaşattığı onca boktan şeyden sonra ona bir şey söyleme şansım yok.

Beni farklı derecelerde ilgi ve biraz da tiksintiyle süzen beş çift göz karşısında tüylerim diken diken oluyor ama Nox'un bu saçmalığı bana atması benim için sürpriz değil.

Sütyensiz olduğumu gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yatağa doğru yürürken nefesimin altında homurdanıyorum.

Atlas bana sırıtıyor, diğerlerinin varlığını sanki hepsi onun altındaymış gibi görmezden geliyor ve battaniyeleri kaldırıp beni tekrar yatağa, yanına yatırıyor. Sanki ona sarılmak için yaratılmışım gibi kolunu bana doluyor. Odaya tekrar göz gezdiriyorum ve birdenbire sıcak bir isilik gibi üzerimde olmasından memnun oluyorum. Etrafımızdaki herkesin gözlerinde çok fazla yoğunluk var. Hepsi bana odaklanmış durumda.

Nefret ediyorum.

Kuzey bana bir bardak su uzatıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Kahve içmeyi tercih ederim."

"İki gündür bilincin yerinde değil. Suyunu içtikten sonra kahveni içebilirsin."

Sanki şu anda bu adamı öldürsem, mahkemede davamı savunabilir ve haklı görülebilirmişim gibi hissediyorum. Suyu boğazımdan aşağı indirmek için çenemi açmaya zorlamam gerekiyor ama hepsini tek seferde içiyorum. Bardağı ona geri verdiğimde gözleri bana dikiliyor ve Atlas'ın kolu omuzlarıma dolanarak beni kendine doğru çekiyor.

Sonunda North bir adım geri çekiliyor ve büyük gömme dolaptan başka bir sandalye kapıp yüzümü izleyebileceği bir yere oturuyor. Bu adam için her zaman lanet bir astım. Eğer bu odadan çığlık atarak kaçıp bir şekilde kurtulabilseydim, bunu yapardım. Gözümü kırpmadan yapardım.

Ayrıca şu anda yatakta benimle birlikte oturan iki tahvilim olsa bile sayıca az olduğumu fark ediyorum çünkü Gabe ve Atlas'ın da bazı cevaplar istediğinden eminim.

North'un gözleri Gryphon'unkilere kayıyor ve o başını sallayınca North bana doğru ilerlemeye başlıyor. "Doğru. Sana soracağımız bir sürü soru var, Oleander-"

Sözünü kestim. "Yapmasak olmaz mı? Ben kaçırılmadan önceki halime dönmeyi tercih ederim. Sen beni görmezden gelirsin, ben de iyi bir köle gibi derslerime giderim. Sage'in peşinden giderken üzerime atladıkları için özür dilerim, bunun bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım. Anlaştık mı?"

Gözleri parlıyor, kızdığının ilk işareti. Güzel, ben de ona çok kızgınım.

"Hayır, iyi değiliz. Bize yalan söyledin. Tekrar söylüyorum. Yetenekli olduğunuzu biliyordunuz ve Bağlarınızın her birine yalan söylediniz. Buna bir son vereceğiz. Hemen şimdi. Bizden başka ne saklıyorsun?"

Gabe rahatsız bir şekilde yanımda kayıyor ve ben ona bakamıyorum. Ona kendimle ilgili gerçeği asla borçlu olmadığım halde yüzündeki incinmişliği görmek istemiyorum.

Bu onunla ilgili değil.

Atlas'tan uzaklaşıp dikkatlice yataktan kalkıyorum ve pijamalarımı gösteriyorum. "Kim yaptı bunu? Ben baygınken hanginiz beni soydu?"

Atlas da yataktan yuvarlandı ve yatağın ucunun altına sıkıştırdığı yerden bir çanta aldı. Orada olduğunu fark etmemiştim bile.

Elimi tuttu ve dedi ki, "North yaptı. Buraya döndük ve seni alıp gitti, seni kendi yatağına yatırmayı reddetti ve Felix'in seni burada iyileştirmesini sağladı. Kıyafet değişikliğin hakkında onu sorguladığımda, bunun önemli bir şey olmadığını söyledi."

North ona yönelttiğim vahşi bakışlar karşısında irkilmiyor bile. "Çıplak, rıza göstermeyen bedenimin önemli olmadığını bilmek güzel."

North'un çenesi sıkıştı. "Fallows-"

Harika, Fallows'a dönelim. "Hayır. Yaptığım her şey hepimizi güvende tutmak içinken, orada oturup bana bunu senden sakladığım için ne kadar kötü olduğumu söyleyemezsin. Bu kadar, bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Eğer daha fazla bilgi istiyorsanız, üzülerek söylüyorum ki eliniz kolunuz bağlı kalacak."

Kapıya doğru adım atıyorum, Atlas'ın elimi tuttuğunu bir anlığına unutuyorum, ta ki yanlışlıkla onu da kendimle birlikte çekene kadar. Yine de tereddüt etmiyor, bu gülünç derecede mükemmel odadan çıkmak için benimle birlikte adım atıyor.

"Fallows, bize hiçbir şey söylemeden öylece çekip gidemezsin. Yeteneğin tam olarak nedir ve başka ne yapabilirsin? Neden bizden sakladın? Direniş'in bundan nasıl haberi oldu?" North sinirlendikçe sesi daha da yükseliyor ve ben tekrar dönerken neredeyse Atlas'ın arkamda oluşturduğu duvara çarpıyordum.

Parmağımı ona doğrultuyorum, onu parçalamaya hazırken Nox sözümü kesiyor. "Bırak onu kardeşim. O hâlâ işler zorlaştığı anda kaçan zavallı küçük bir çocuk."

Ondan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, gözleri tekrar bana dönüp, "Hadi o zaman, saklanacak küçük bir karanlık delik bulmak için koşarak uzaklaş. Bir hafta önce sahip olduğumuz aynı değersiz Bond'sun, sadece şimdi olmama seçeneğin olduğunu biliyoruz. Gerçekten bir şey olabilirdin ama bunun yerine hiçbir şey olmayı seçtin."

Onu öldürebilirim.

Aramızdaki bağ ne olursa olsun, onu yeryüzünden silmeyi bile düşündüm ama bunun yerine topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım.

Kendimi daha önce hiç görmediğim bir koridorda bulduğumda, Kuzey'in bana tahsis ettiği odayı nasıl bulacağımı bilmeden odadan fırladığım için ANINDA PİŞMANLIK duyuyorum.

Yüzüm kızardığında Atlas hemen benimle alay ediyor ve sırıtarak başını sallayarak önden gidiyor. "Gerçekten yön duygusu yok sende, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve bacaklarımı altımda sabit tutmaya odaklanıyorum çünkü midem hala biraz çalkalanıyor.

Ayrıca aç ve huysuz hissediyorum ve şu anda birbiriyle çelişen pek çok şey hissediyorum.

Tam koridorun sonundaki köşeyi döndüğümüzde ve kendimi kendi kapıma bakarken buluyorum, çünkü tabii ki North tam bir kontrol manyağı gibi beni kendi odasında bir saniye içinde uyutuyor, onun kapısının açıldığını ve arkamızdan çarparak kapandığını duyuyorum.

Şu anda peşimizde olanlarla uğraşmak istemiyorum.

North'la bir raunt daha yapmak ya da sevimli kardeşi tarafından bana daha fazla laf atılmasını istemiyorum ve eğer Gryphon buraya gelip ben parçalanıp ağlamaya başlayana kadar bana bakarsa, tüm bunlardan uzaklaşmak için kendimi pencereden atabilirim.

Atlas sırtımı örterken avucuma bir anahtar bastırıyor, arkamızı kontrol ederken bunun aslında benim kopyam olduğunu anlıyorum ve kapının açılmasını sağlıyorum.

Alay ediyor. "Seni burada istemiyoruz, Ardern. Kendini meşgul etmek için git biraz kedi nanesi bul."

Kapıyı açıp odaya girdiğimde gelenin diğerlerinden biri değil de Gabe olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Kendime aitmiş gibi hissetmiyorum, tam olarak değil ama kapıda bir kilit var ve Tahvillerimden birinin iznim olmadan içeri girmek için bir kopyası var. Beş tanesi yerine bir tanesini haftanın her günü tercih ederim, Kuzey olsa bile.

Atlas tüm kapı çerçevesini dolduracak şekilde hareket ederek Gabe'in görüş alanımı kapatırken şöyle diyor: "Sanırım beni burada isteyip istemediğini Bond'umdan öğreneceğim. Onun adına konuşamazsın ve kesinlikle bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Harika, uçakta diğerlerine karşı güçlerini birleştirdikten sonra bile dostane olmaya yaklaşmadılar.

Ama tartışmalarını istemiyorum ve Gabe'i uçakta iyileştirdiğimi net bir şekilde hatırlasam da, yine de iyi olduğunu bilmek için ona düzgün bir şekilde bakmak istiyorum.

"Bırak girsin Atlas. İkiniz de beni hediyem konusunda rahatsız etmediğiniz sürece burada kalabilirsiniz."

Benimle tartışmıyor, sadece dönüp odaya giriyor. Daha önce de buraya gelmiş ve benimle aynı yatakta yatmıştı, o yüzden çantasını yatağın üzerine bırakıp karıştırmaya başladı.

Gabe kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor ve odaya bakmaya başlamadan önce sağlam olduğundan emin olmak için kolu biraz oynatıyor. Mekâna hiçbir şey yapmadım ve küçük spor çantam dolabın içinde duruyor, bu yüzden çok iyi dekore edilmiş bir boş oda gibi görünüyor.

Bir nefes alıyorum ve sonra göğsümün kıpırdaması bana hala sütyensiz pijama giydiğimi hatırlatıyor, bu yüzden banyoya doğru yola çıkıyorum. "Duş almam lazım. Temizlendikten sonra takılabiliriz ya da her neyse. Ben yokken birbirinizi ya da mobilyaları kırmamaya çalışın."

İkisi de aynı fikirdeymiş gibi bir ses çıkarıyor, aslında aynı fikirde olduklarını söylemeden aynı fikirdeymiş gibi davranıyorlar ve ben de kendimi temizlemek için onları geride bırakıyorum.

North'un beni gerçekten temizlemediğini, sadece kirli egzersiz kıyafetlerimi değiştirdiğini gördüğüm için mutluyum, çünkü ben uyurken çıplak bedenimi yıkadığını düşünmek çok daha istilacı görünüyor.

Ayrıca bağlarımın onun yaptığı şeyle tamamen iyi olmasına ve beni uyandırmak ya da onu uzaklaştırmak için devreye girmemesine de biraz kızgınım. Bu onun saygılı olduğu anlamına geliyormuş gibi davranacağım çünkü öyle olmadığını öğrenirsem... cinayet. Acı. Dünya yanıp kül olana kadar kaos ve kargaşa.

Buradaki sabunun North'un sabunundan farklı olduğunu gördüğüm için mutluyum, bu yüzden bağım bu konuda somurtkan olsa da, vücudumdaki onun kokusunu temizleyebiliyorum. Saçlarımı da fırçalıyorum, dumanın kokusu hala biraz üzerime sinmiş durumda ve kabinden çıktığımda vücudum pespembe ve neredeyse pırıl pırıl.

Bu inanılmaz bir duygu.

Dişlerimi iki kez fırçalıyorum ve hayat kurtarıcı olduğunu hissettiğim kocaman bir bardak su daha içiyorum. Hâlâ açlıktan ölüyorum ama şu anda bu odadan çıkma fikri bana iğrenç geliyor, bu yüzden sanırım yarına kadar aç kalmaya devam edeceğim.

Duşa girmeden önce kıyafetlerimi almayı unuttuğum için havluya sarınmış bir halde odaya geri döndüğümde, Atlas ve Gabe dışarı adımımı atar atmaz bana bakıyorlar.

İkisinin de bakışlarında çok fazla şey var ve ben anında onların tuzağına düşüyorum, Gabe yutkunup büyüyü bozana kadar olduğum yerde donup kalıyorum.

"Özür dilerim, unutmuşum, bana bir saniye verin!" Dolaba doğru koşup üzerimi örtecek bir şeyler bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. Dolabın kapısı yok ama Gryphon'un sweatshirtlerinden birini ve bir çift tişörtü giyebilecek kadar köşeye sıkışmış durumdayım.

Odamda oturan iki ateşli erkeğe görünmeden yoga pantolonumu giyeceğim.

Bir sonraki yemekleri benmişim gibi beni arzuluyorlar.

Bak, anlıyorum. Yani, aylardır hepsine ölüm hücresindeki son yemeğimmiş gibi bakıyorum ama hepsinden nefret ettiğimde ve hepsi benim işe yaramaz, hediyesiz bir reddedilmiş olduğumu düşündüğünde bunu görmezden gelmek daha kolaydı.

Artık işler böyle gitmiyor.

Bu ikisi benden kesinlikle nefret etmiyor ve ben de onları ne kadar çok geri istediğimi itiraf etmek istemiyorum.

Gabe peşimden geldi.

Atlas da denedi.

İkisi de diğerlerine karşı beni savundu, Gabe beni bulup eve getirmek için Direniş'i üstlendi ve işler zorlaştığında ikisi de Sage'i korudu.

Bu onlarla bağ kurabileceğim ya da onlara herhangi bir cevap verebileceğim anlamına gelmiyor ama bir anlamı var.

Dolaptan çıktığımda Gabe'i sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı bakarken ve Atlas'ı elinde telefonuyla yatağa uzanmış bir şekilde bulduğumda, yatağa doğru yürürken kendimi çok garip hissediyorum, her ikisi de spor modelleri dergisinden fırlamış gibi görünürken saçlarım hala sırtımdan aşağıya dökülürken bol kıyafetlerimin içinde utanmamaya çalışıyorum.

İkisi de çok ateşli, tamam mı?

"Gel uzan, çarşaf gibi bembeyaz olmuşsun, tatlım," diye mırıldanıyor Atlas bana doğru kayarken ve battaniyeleri benim için geri çekerken. İki gün uyuduktan sonra yatakta olmaktan tamamen bıkmış olmam gerektiğini hissediyorum, ama öyle

Çarşafların arasına girip orada ölmek çok cazip geliyor.

Gabe ikimizi de içten içe kaynayan bir kıskançlıkla izliyor ama kocaman, süslü koltuklardan birini çekip yanıma otururken tek kelime etmiyor.

İkisi de başka bir şey söylemiyor ve ben biraz delirdiğimi düşünmeye başlıyorum. "Burada iyi olacağım çocuklar. Bana bakıcılık yapmanıza gerek yok. Kaçıp gitmeyeceğim, yemin ederim."

Gabe ofluyor ve ben de bana özellikle kesici bir şey söylemesine hazırlanıyorum ama onun yerine tersliyor, "İkimiz de senin bir koşucu olduğunu düşünmüyoruz, Oli. Nox pisliğin teki, şu anda tam bir orospu çocuğu gibi davranıyor. Seninle bir daha böyle konuşursa onu öldürürüm."

Atlas onunla alay ediyor. "Gerçekten mi? Bir şekil değiştiren bir Draven'a ve onun kâbuslarına nasıl karşı koyacak? Eğer ikimizden biri onu öldürecekse, bu ben olurum."

Başka bir sidik yarışının başlamasını gerçekten istemiyorum ama ikisinin de ağzını açmasına izin verirsem, Atlas'ın ona sormak zorunda kalmadan neler yapabileceğini öğrenebilirim.

Onlarla ne yapabilecekleri hakkında konuşmaya neden bu kadar karşı olduğumu bilmiyorum, muhtemelen bana kendi yeteneğim hakkında bir şey sorarlarsa, onlara bir şey söylemeyi reddettiğim için kendimi tam bir sürtük gibi hissedeceğim için.

Görünüşe göre çok beklememe gerek yokmuş.

"Güçlü olmak da kâbuslara yardımcı olmaz. Onlarla güreşerek boyun eğdiremezsin, sadece seni tüketirler," diye tersliyor Gabe ve Atlas ona kıkırdıyor.

"Ben yok edilemezim. İstedikleri kadar tüketsinler, bana zarar veremezler ya da bana hiçbir şey yapamazlar. Ben

lanet bir

bombaya
dayanıklı
." Huh.
Bu çok kullanışlı.
Ayrıca çok açık bir şekilde kırılmış ve korkunç bir insanım çünkü hediyem anında teorisini test etmek, onu alt edip edemeyeceğimi test etmek istiyor.
Onu uzaklaştırmalı ve Bond'lara zarar vermediğimizi ve burada benimle birlikte oturan iki Bond'a kesinlikle zarar vermediğimizi hatırlatmalıyım.
Burada kimin alfa olduğunu çözmeye çalışırken Gabe yeni bir laf sokma girişiminde bulunamadan kapı çalınıyor ve hep birlikte dönüp bakıyoruz.
Tahvillerimden biri değil, onları orada hiç hissedemiyorum ama yine de personelden biriyle yüzleşmek de istemiyorum. Ya Kuzey onları beni bir kez daha sorgulamaları için buraya gönderdiyse?
Hayır, teşekkürler.
"Sakın açma," diye mırıldanıyorum ama Gabe ayağa kalkıyor ve sanki kaleyi fiziksel olarak korumayı planlıyormuş gibi omzunu tahtaya dayıyor.
Daha fazlası onu işaret
ediyor. "Kim o?" diye
sesleniyor.
Küçük bir ses cevap veriyor, "Mutfaklar. Bay Draven bizi buraya Bayan Fallows için yiyecekle gönderdi."
Tanrı'ya şükür.
Ona da bir puan vermek istemiyorum ama yemek lafı geçince midem gurulduyor ve Atlas onları içeri alması için başını Gabe'e doğru sallıyor.
Deniz ürünleri ve balıklar tabak tabak odaya getiriliyor ve yemin ederim sadece kokusuyla bile neredeyse orgazm oluyorum

Her şeyin.

Üç kişiye yetecek kadar yiyorum.

Atlas ve Gabe ben bitirene kadar hiçbir şeye dokunmazlar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bütün akşamı Atlas ve Gabe ile geçirdim, aralarında barışı sağlamaya çalıştım ve başarısız oldum. Sadece ben tehlikedeyken ya da onlar diğer Tahvillerle uğraşırken birbirleriyle anlaşacakları çok açık.

Bu şekilde yalnız kaldığımızda, ben ikisini de öldürmek isteyene kadar birbirleriyle didişip duruyorlar.

Sonunda gece için sızmaya karar verdiğimde, ikisi de odadan çıkmıyor ve itiraf etmek istemesem de gerçekten çıkmalarını istemiyorum. Atlas duş alıyor ve sadece boxer'ıyla yatağıma tırmanmak için dışarı çıkıyor.

Gabe tişörtünü çıkarıyor ve bana tek kelime etmeden yatağın benim tarafımın yanındaki yere yastık ve battaniyelerden bir yuva yapıyor. Bütün gece Atlas'a her konuda söyleyecek çok şeyi vardı ama bana söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Suçluluk duygusundan mı yoksa benimle yalnız konuşmayı beklediğinden mi bilmiyorum ama bu beni gergin ve tedirgin hissettiriyor.

Atlas yatakta benden uzak durma konusunda saygılı davranıyor ama ben ışıkları kapatmadan önce eli çarşafın altında benimkini buluyor.

Ertesi sabah uyandığımızda yük treni çarpmış gibi hissediyorum ama bu küçük bilgi kırıntısını kendime saklıyorum çünkü bugün bütün gün bu lanet olası malikanede kalmamın hiçbir yolu yok. Derse gideceğim ve hâlâ sahip olduğum azıcık özgürlüğün avantajını kullanacağım. Sage'i görmeli ve kaçırıldıktan sonra nasıl olduğunu kontrol etmeliyim. Sırf ben istedim diye beni iyileştirdiği için Felix'e teşekkür etmeliyim, kesinlikle bunu yapmak zorunda değildi. Hatta Gracie'yi bulup Sage hakkında bağırdığı ve bana ihtiyacı olduğunda en iyi arkadaşımı bulmama izin verdiği için ona teşekkür etmeliyim. Tüm arkadaşlarımla öğle yemeği yiyeceğim, kahretsin!

"Bundan hoşlanmadım," diyor Atlas dolabın kapısından, ben üzerimi değiştirirken sırtı bana dönük ama yine de yanımdan ayrılmıyor. Kendime bunun bir Bond olayı olduğunu ve hiç de öyle olmadığını söylüyorum çünkü hissettiğim kadar berbat görünüyor olmalıyım.

Gabe duş almak ve kendi odasında giyinmek için ortadan kaybolmuştu ki onun da burada bir odası olduğunu öğrendim. Teknik olarak burada yaşamıyor ama görünüşe göre North beni ve kimin Merkez Bond'u olduğumu öğrendiğinde hepimiz için burada bir oda ayırmış.

Kontrolcü pislik.

Gryphon'un kapüşonlularından birini çekiştirmeden önce Atlas'ın tişörtlerinden birini başıma geçiriyorum, hâlâ onun gibi kokan son tişörtü. Üzerinden daha fazlasını nasıl çıkaracağıma dair bir plan yapmalıyım... ya da kokusunu tekrar alabilmek için diğerlerini ona geri vermeliyim.

Gabe'in bana yardım etmesini istesem çok mu acınası olur?

Acaba benim de çalabileceğim gömlekleri var mıdır? Tanrım, odaklan, Oli!

Daha iyi günler görmüş ama hâlâ üzerime tam oturan kot pantolonumu çekerken boğazımı temizliyorum. "Buna ihtiyacım var. Gerçekten hayatıma geri dönmeye ve her şeyin yoluna girmesine ihtiyacım var."

Tamamen örtündüğümde, dikkatini çekmek için bir elimi sırtına bastırıyorum ve bana dönüp sırıtıyor, gözleri gözlerimde parlıyor. "Kıyafetlerimin içinde mükemmel görünüyorsun, tatlım."

Aptalca bir şekilde kızarıyorum ve ona ters ters bakıyorum, "Neden bahsediyorsun, göremiyorsun bile! Senden çaldığım her kıyafet için böyle mi davranacaksın çünkü benim bağım kokular konusunda çok tuhaf ve... Sanırım bu düzenli bir şey olacak."

Omuz silkiyor ve Gabe çaldığı anahtarımla odaya geri girerken bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Benden ne istiyorsan al, her şeyi al. Arabamı da mı istiyorsun? Bu biraz acıtabilir ama sadece araba kullanmayı beceremiyorsan."

Yutkunuyorum ve Gabe'e baktığımda hâlâ Atlas'a boğazını parçalamak ister gibi bakıyor, bu da konuşmamı daha da zorlaştırıyor, ama sesimi buluyorum, "Aslında ehliyetim yok, bu yüzden araba sende kalabilir. TacTeam sahte kimliğimi aldı ve North sayesinde kampüsteki herkes kim olduğumu biliyor, bu yüzden bundan kaçış yok."

Atlas'ın yüzündeki sırıtış biraz duraksıyor ama sonra eğilip yanağımı usulca öpüyor, teninin benimkine küçük bir dokunuşu var ama bağlılığım göğsümde küskün bir sürtük gibi onun için inliyor.

"Bunu senin için halletmemiz gerekenler listesine ekleyeceğim, GPS takip cihazı ve eğer hala istiyorsan sana bir iş bulmakla aynı sırada olacak."

Bir nefes veriyorum ve gülümsüyorum. "Yani... tamamen başarılabilir şeyler, Kuzey'i beni lanet bodrumuna zincirleyecek kadar kızdıracak hiçbir şey yok."

Atlas'ın gözleri kısılıyor ama ben o konuya girmek istemiyorum, bu yüzden etrafından dolaşıp yatağa doğru ilerliyorum ve son birkaç defteri de çantama tıkıştırıyorum. Ayakkabılarımı bulmam gerekiyor çünkü sadece iki çift ayakkabım var ve biri eğitim merkezinde.

Diğer çift North tarafından benden alındı.

Kahretsin, bugün artık o adamı düşünmek istemiyorum.

Gabe sessizce yanıma geliyor, tereddüt ediyor ama bana bir çanta uzatana kadar nedenini anlamıyorum. "Bunları bana bu sabah Gryphon verdi. Dedi ki... siktir et, fark etmez. Bunlar senin."

Onun beceriksizliğine kaşlarımı çatıyorum ama sonra çantayı alıp içine baktığımda deri botlarımı buluyorum. TacTeam beni yakaladığında geride kaldığını düşündüğüm ve günlerce arkalarından ağladığım, ama işte bu küçük çantanın içinde duran, lanet olasıca ikinci el, mükemmel deri botlarımı buluyorum.

Gözyaşlarına boğuldum.

Bu çok saçma ve Gabe bana öyle bir dehşetle bakıyor ki, şu anda benden kaçmaya ve bu anı sonsuza dek hafızasından silmeye oldukça hevesli olduğunu söylüyor. Ama sonra dirseğimden tutup beni

Göğsüne sarılmak için, erkeklerin sizi ezeceklerinden korktuklarında yaptıkları gibi duraksamalı ama güvenli bir şekilde.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Yüzümü onun mükemmel göğsünün kaya gibi sert yüzeyine bastırarak mırıldanıyorum: "Bunlar sahip olduğum en iyi ayakkabılar ve onları kaybettiğimi sandım. Kahretsin, bu çok utanç verici! İkiniz de gitmeli ve bu olanları unutmalısınız. Bunu bir daha asla konuşmayacağımıza söz verin."

Gabe bana mırıldanıyor, yanlış bir şey yaparsa beynini dağıtacağımdan hâlâ endişeleniyormuş gibi bir elini sırtıma sürtüyor. "Bunları ona sormalıydın. O bir Draven değil, mantıklı olabilir, biliyorsun."

Ona homurdanıyorum, muhtemelen bu dağınık halimle bir hata yapıyorum ve botları alıp ayağıma geçirmek için ondan uzaklaşıyorum. Üç dakika önce kendimi gelişigüzel bir araya getirilmiş, özensiz hissetmek yerine anında toparlanmış ve sevimli hissediyorum.

Gryphon bana cenneti verdi ve adamın hiçbir fikri yok.

"Doğru, demek ayakkabılar kalbine giden yol, anladım," diyor Atlas ve ben sulu bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Hepimiz çantalarımızı alıp dışarı çıkıyoruz ve kapıyı arkamızdan kilitliyoruz. "Bana şu anda sevimli görünmediğimi söyle, sana meydan okuyorum! Bugün bir adam öldürebilirim. Nox'un sınıfına girip bu ayakkabıları giyerek o pisliğin derisini canlı canlı yüzebilirim."

Gabe başını bana doğru sallıyor. "Belki de onları takmamalısın, artık hepimiz bu tehditleri eylemle destekleyebileceğini biliyoruz."

İkisi de hediyemden ilk kez bahsediyor ama bu konuda başka bir şey söylemiyor, baskı yok

Bu yüzden hemen gün batımına doğru kaçıp gitmiyorum.

Adamları koridorda takip edip asansöre biniyorum, beni bu tavşan yuvası evden çıkaracakları konusunda onlara güveniyorum çünkü bir kez daha nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Cidden, birinin bana bir harita getirmesi lazım.

Asansör kapıları kapandığında, Gabe kat seçimi konusunda bir an tereddüt ediyor ve bana bakıyor. "Kahvaltıya inecek miyiz, yoksa garaja gidip yemekhanede mi yiyeceğiz?"

Burnum kırışıyor. "Üçüncü bir seçenek var mı?"

Atlas öne doğru eğiliyor ve bodrum katını seçiyor. "Evet, kampüsün aşağısındaki kafe iyi kahve ve kahvaltılık burrito yapıyor."

Ağzımı açtım ve sözümü kesti, "Şu anda bana paradan bahsetme, Oleander, yoksa bu konuda kendini bok gibi hissettirdiği için North'a yeni bir göt deliği açarım. Kim olduğunu ve nereden geldiğini çok iyi biliyorum, sen yerleşene kadar ihtiyacın olan her şeyi karşılama konusunda endişelenmiyorum."

Hâlâ benim için bir şeyler ödemesini istemiyorum ama bu sabah North'u görmeyi de gerçekten istemiyorum, bu yüzden başımı eğip başımı sallıyorum ve tekrar mükemmel deri botlara bakıyorum. Onları alacak parayı kazanmak için çalıştım. Onları bulana kadar cebimde bir avuç dolusu dolar banknotuyla ikinci el mağazalarında avlandım.

Kendi kendime, ne için ödeme yaptığını takip edeceğimi ve mümkün olan en kısa sürede geri ödeyeceğimi söylüyorum. Eğer bu ikisi bir işe girmemi sorun etmiyorsa ve Gryphon da beni destekleyeceğini söylediyse, Kuzey'in bu işi kolaylaştırması gerekir, değil mi?

Hepimizin patronu o değil ya... değil mi? Tanrım, neden her şey bu kadar karışık?

Garajda asansör kapıları tekrar açıldığında Atlas'ın Hellcat'ine doğru yürüyoruz ve Gabe benim için yolcu tarafındaki kapıyı açıyor, arkaya tırmanmadan önce yerleştiğimi ve kemerimi taktığımı görüyor.

Atlas ona bir kaşını kaldırıyor ama o sadece omuz silkiyor. "Oli'nin yanından ayrılmayacağım. Sanırım sen de aynı şekilde hissediyorsun ve hepimiz bisikletime sığamayız, o yüzden senin araban olsun."

KAHVALTI BURRİTO ağzıma attığım en iyi şey ve ilk ısırıkta inlediğimde Atlas bana kahkahalarla kükrüyor.

Gabe görev adamı gibi yemeğine odaklanıyor, kahvesini iki yudumda höpürdeterek içiyor ve ardından yemeğini yaklaşık üç ısırıkta çıkarıyor. Onun küçük bir dağ büyüklüğünde olduğunu anlıyorum, ancak genellikle yapıştığı tavşan yemi olsa bile, bu kadar çok yemek yemesi benim için hala çok etkileyici.

"Böyle devam edersen derse yetişemeyeceğiz," diyor Atlas, arabayı kampüsün yoğun trafiğine doğru geri yönlendirirken.

Ben de onunla alay ettim. "Başaramayacağız çünkü burada kimse zamanında park etmeyi bilmiyor."

Daha önce ne kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştim çünkü hep Gabe'le birlikte yürürdüm, dikkatim onun etrafında olmak istemediğimdeydi, ama park yerine girmeye çalışırken kafede sıra beklemekten daha fazla zaman harcadık.

Bu çok saçma.

Burada olduğumuzu bildirmek için Sage'e mesaj atıyorum ve o da hemen Sawyer ve Felix'le birlikte bize geleceğini söylüyor. Şifacının onu takip etmesini sorgulamıyorum bile, bu kadar yakın bir kazadan sonra eminim onun kıçının her yerindeydi.

Riley hakkındaki görüşlerim rekor seviyeye ulaştı çünkü o aynı şekilde hissetmiyor.

Eğer Gabe ve ben gerçekten arkadaşsak, Riley'nin ölmesi gerekiyor takımında bir müttefikim daha var demektir diye düşündüm ve ona bakmak için koltuğumda döndüm. "Riley hakkında ne düşünüyorsun? Sik kafalının beynini karıştırıp ölene kadar kıvranmasını izlemeden önce senin fikrini almak istiyorum."

İkisinin de Bond'um oldukları için pişmanlık duyduklarından emin olduğum bir sessizlik anı oldu ama sonra Gabe cevap verdi, "O lanet olası bir pislik. Biz büyürken Sage'e yaltaklanırdı ve ben onların Bond olacağını biliyordum. Bazen bunu anlayabiliyorsun ve her zaman onun üzerinde koruyucu bir kalkan gibiydi... sonra Giovanna ortaya çıktı ve Sage'i bir hiçmiş gibi bıraktı, ondan nefret etmekten başka bir şey yapamıyorum."

Eskiden adamı bana karşı sürekli savunduğunu belirtmek istiyorum ama bu şu anda ters etki yapıyor gibi görünüyor. Fark etmez, ikiyüzlü davrandığını fark ediyor ve bana bakıp yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Ne dediğimi biliyorum. Buraya gelir gelmez Sage'le anında arkadaş olmana çok kızmıştım. Bana hâlâ gördüğün en kötü şeymişim gibi bakıyorsun ama onu hemen sevdin."

Aman Tanrım.

İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor ve Atlas'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü muhtemelen o da orada oturmuş, geldiğinde onu ne kadar kolay kabul ettiğim için

kendini beğenmiş hissediyordur.

Ben gerçekten Gabe'in beni düşündüğü kaltağım.

Atlas park ettiğinde, Gabe ve bana bir saniye izin vermesini rica ediyorum ve tek kelime etmeden iniyor, elimi sıkıyor ve Sage ile buluşmak için yürüyor çünkü o gerçekten çok mükemmel.

Derin nefes al Oli, şimdi korkup kaçma. "Özür dilerim. Sizi kendimden uzak tutmam gerekiyordu çünkü hiçbirinizle bağ kuramıyorum. Ne seninle, ne Atlas'la, hiçbirinizle. Yapabildiğim şey... güçlenmesine izin veremem. Tek söyleyebileceğim bu. Bu korkunç, Gabe. Şimdi daha da güçlü hissediyorum ve sırf hepinizi istediğim için büyümesine izin verirsem, o kadar da bencil değilim. Kendimi bu şekilde herkesin önüne koyamam."

Bir an bana bakıyor ve sonra gözleri ellerime kayıyor. Şu anda kaya gibi sabitler, hediyem zararsız bir şekilde içimde duruyor ve bağlılığım şu anda etrafımdaki kokularından memnun.

"Bu mu yani, Bond'u istememenin tek nedeni bu mu?" diye sorarken sesi alçak ve eşit. Yaparsan ne olacağından mı korkuyorsun?"

Başımı sallıyorum ve Sage'in Sawyer'ın söylediği bir şeye gülümsediğini görmek için dışarı bakıyorum, dördü de sanki bir milyon yıldır arkadaşmışlar ve az önce bir grup çılgın milis Üstün Yetenekli tarafından kaçırılmamışız gibi davranıyorlar.

"Senden zorla cevap alacak değilim. Onları o kadar çok istiyorum ki... ama belki de sorunlarımız, işlerin nasıl olması gerektiğine dair kendi kararımı verdiğim ve bunu kendi başımıza çözmemize izin vermediğim içindi," diyor diğerlerini izlerken aynı alçak tonda

İyi. Kulağa acınası geliyor ve ona bunu yaptığım için kendimi hala en kötü insan gibi hissediyorum.

Onun da bir hıyar olduğunu ve tüm suçun bende olmadığını hatırlamam gerekiyor. O bir değişiklik yaptı ve bunu görüyor, ama bu onun bana karşı dev bir pislik olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Boğazımı temizliyorum ve çantamı alıyorum. "Artık hediyeler ve tahviller hakkında konuşmak yok, sadece arkadaş olalım ve... herkesi öldürmeden tüm derslerimizi geçelim. Bunu kesinlikle yapabiliriz, değil mi?"

Benimle alay ediyor ve arabadan iniyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki ben kolu tutmaya fırsat bulamadan kapımı açıyor. Arabadan inmek için elini tutuyorum ama ayaklarımın üzerinde sabit durduğum anda bırakıyorum.

Kaderi kışkırtmanın bir anlamı yok.

Sage onlara doğru iki adım atmamı izledikten sonra bana doğru atılıyor ve bacaklarım ikimizin de altında kalarak neredeyse yere düşecektik. Neredeyse, çünkü Gabe bizi yakaladı ve ikimizi de sabit tuttu.

Sage beni öyle bir sıkıyor ki kaburgalarım gıcırdıyor ve şöyle diyor: "İki gün boyunca uyuduğuna ve şimdi de derse geldiğine inanamıyorum! Senin yerinde olsaydım en az bir hafta kilit altında kalırdım."

Gülüyorum ve ona iyice bakmak için ondan uzaklaşıyorum. O iyi, üzerinde hiçbir iz yok ve eminim bunun için Felix'e teşekkür etmeliyiz. "Bu ikisi bana yaltaklanırken burada kalmamın imkanı yok. Hayal edebiliyor musun? Sonunda birini öldürebilirim... ya da ölene kadar içebilirim."

Kıkırdıyor ve Gabe'e sıkı bir gülümseme fırlatıyor. "Uçaktan ailemi aradığın için teşekkür etmeyi unuttum. Ben

Hayatımın geri kalanında cezalıydım ya da kendi arabam, işim ve param olan tam teşekküllü bir yetişkin olmasaydım öyle olacaktım. Babam bugün bizi kampüse kadar takip etmeye çalıştı, bütün gün sürüngen gibi derslerimizin arkasında takılacaktı. Sawyer onu ikna etmek zorunda kaldı."

Sawyer ikimize de sırıtıyor ve nazikçe omzumu okşuyor. "Artık bir 'Sage ve Oli koruma' kadromuz var. Bu yüzlere alışın kızlar. İkinizi de bir daha asla yalnız bırakmayacağız. Gryphon'da bile bunun bir kopyası var, onun da birkaç zaman aralığı var."

Aman Tanrım.

Gabe'e bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Draven'lara söylememesi için onu ikna ettim."

Onunla alay ediyorum ve yanımızdan geçen diğer öğrencilerin bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Fısıldaşmaları ve bizi işaret etmeleri tüyler ürpertici, ama eminim bu yenilik eninde sonunda geçecektir. "Ve sen ona inandın mı? Bu üçü birbirinin cebinde, onları sizin küçük planlarınızdan uzak tutmasına imkân yok."

Gabe yine omuz silkiyor ve yanımdan geçen ve hakkımda dolaşan yeni dedikodular hakkında biraz fazla yüksek sesle konuşan kız grubuna kaşlarını çatarak bakıyor. Bu kez doğruydular, o yüzden bu konuda söyleyebileceğim bir şey yok.

Sage tekrar aramıza bakıyor ve sonra kolunu benim koluma sokarak beni kendine çekiyor. "Yönetim binasına uğramam gerekiyor. TT'ye kaydolduğum için sınıf değişiklikleriyle ilgili bazı evrakları imzalamam gerekiyor."

Vücudumdan bir çığlık kopmadan önce onun sözlerini algılamam ve anlamam tam iki adımımı alıyor.

"TT'ye mi katılıyorsun?! Sage, seni seviyorum ama emin misin?"

Bana kıkırdıyor, ikimiz de kampüse doğru ilerlerken etrafımızdaki erkeklerin garip bir düzene girmesini görmezden geliyoruz. "Sana daha önce ailemin beni sınıfa almak istediğini ama benim bunu yapmaktan çok korktuğumu söylemiştim... şimdi de yapmamaktan çok korkuyorum."

Yanımda duran Atlas'a bakıyor ama Atlas onun sözünü kesmeye çalışmıyor, sadece kararına katılıyormuş gibi başını sallıyor.

En sevdiklerimden biri olmasının bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Oli, eğer peşimden gelmeseydin, ölmüş olacağımı zaten biliyorum. Ne yapacağını nasıl bildiğin ya da aklını nasıl koruduğun hakkında sorular sormayacağımı zaten biliyorsun, ama bunu kendim öğrenmem gerekiyor. Ayrıca, Felix ve ben Vivian'ın sana karşı bir zaafı olduğundan eminiz. Arkadaş kartını kullanıyorum ve senden tüm simülasyon ve senaryolarda bizi bir araya getirmeni istiyorum. Orada durdurulamaz olacağız, sen insanların beyinlerini karıştırırken ben de onları ateşe vereceğim."

Ona biraz fazla yüksek sesle gülüyorum ama kesinlikle haklı.

Biz aslında süper kötüleriz ve Zoey'nin bizden dayak yemek için etrafta olmayacağına neredeyse kızıyorum.

Sawyer, Gabe'e futbol takımlarındaki yeni çocukla ilgili bir hikâye anlatmaya başlıyor, ikisi takıntılı bir şekilde etrafımızı izlerken bile arkamızda eşleşiyorlar. İkisinin de orada olması, arkamızın kollandığını bilmek daha iyi hissettiriyor.

Atlas yüzümdeki kana susamış ifadeye bakıp sırıtıyor ve kolunu omzuma dolayarak bana doğru eğilip mırıldanıyor: "Beni de ekibine alsan iyi olur. Bu insanların yanında başıboş bırakılamam, yoksa bunun bedelini cehennemde öderim."

Herkesin önünde bana yakınlaşmasından dolayı yanaklarım kızarırken bile onunla alay ediyorum. Benimle rahat bir şekilde etkileşime giriyor, bana dokunmanın uygun olup olmadığını tamamen göz ardı ediyor, bu hem canlandırıcı hem de korkutucu.

Bağım bunu çok seviyor.

Beynim bir kez daha tehlike çığlıkları atıyor çünkü Bonding'in hala kesinlikle masanın dışında olduğunu unutamıyorum.

Onları ne kadar çok istediğimin önemi yok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CANAVAR.

Bu kelime beni tüm derslerimde ve öğle yemeği için yemekhanede takip ediyor. Atlas, Sage, Sawyer ve Felix beni takip ediyor ve hepsini görmezden geliyor. Bu insanların hiçbiri umurumda değil. Hiçbiri bana karşı azıcık bile hoşgörülü olmaya çalışmadı, hediyesiz bir reddedilmiş olduğumu düşündüklerinde bile, şimdi hepsi benden nefret ederken neden umursayayım ki?

Öfkemi kontrol altında tutup günüme devam ediyorum.

Gabe yapmıyor.

Binaya adım attığımız ve fısıltılar başladığı anda kendini yanıma yapıştırıyor, Sage'i nazikçe yolumdan çekmeye çalışıyor çünkü bu noktada Atlas'la çatışmaya girmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Gergin ve sanki üzerimize atlamalarını bekliyormuş gibi koridorlardaki ve amfilerdeki herkesi izliyor.

Aşırı tepki verdiğine inanmak istiyorum ama bu noktada bunu bir kenara atamayacak kadar çok şey yaşadım. Bunun yerine, onunla birlikte olan herkesi izliyorum. Tüm arkadaşlarının onu selamlamadan önce tereddüt etmelerini, bizden sağlıklı bir mesafe bırakmalarını izliyorum. Ağzının suyu akan kızları izliyorum.

ve aylarca ona yaltaklananlar yanımızdan geçerken gözlerini kaçırıyor ve hakkımda saçma sapan konuşuyorlar. Burada bulunduğum süre boyunca ona kampüsün altın çocuğu gibi davranan herkesin benim sayemde ona sırt çevirmesini izliyorum.

Bu durum bağımı ve hediyemi çok geriyor çünkü bu aptalların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ama sırf bana bağlı olduğu için bağıma böyle davranmak? Hayır. Bundan hiç hoşlanmadım.

Tarih dersinden çıkıp öğle yemeği için yemekhaneye doğru ilerlediğimizde, Gabe Sawyer'la mırıldanarak Sage'i Atlas'ın diğer tarafına oturtuyor, böylece Sage kardeşiyle onun arasında sıkışmış oluyor. Gabe'e bir bakış atıyorum ve o da eğilerek bana mırıldanıyor, "Bassinger yok edilemez. İkinizi korumak için ölmeden canlı kalkan olabilen bir adamdan daha iyi kim olabilir?"

Tamam, beynim patlamadan GPS'i derimin altından çıkarmayı başardığımda, bu insanların hepsini yanımda götürmek zorunda kalacağım. Hepimizi sığdırmak için bir otobüs bulacağıma hiç şüphem yok çünkü belki de arkadaşlıklarımıza en iyi başlangıcı yapmadık, ama şimdi hissedebiliyorum, tüm bu saçmalıkların sonunda hepimiz kaya gibi sağlam olacağız.

Yemekhaneye vardığımızda tıklım tıklımdı ve tek iyi menü seçeneği çok talep görüyordu, bu yüzden sıraya girdik. Atlas, Sawyer'la benim hiç umurumda olmayan spor konuları hakkında şakalaşıyor ve Sage de bir sonraki tarih ödevi için seçeneklerimizi gözden geçiriyor. O benden çok daha zeki ve bu ödev için alabileceğim her yardımı alacağım çünkü yetmişli yıllardaki Üstün Yetenekliler ayaklanmaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sıra o kadar yavaş ilerliyor ki

pizzaya ulaştığımızda, sadece birkaç dilim kalmıştı.

Atlas onları kapıyor, tabaklara koyuyor ve sunucuya daha ne kadar bekleyeceğini soruyor. Kadın neredeyse hazır olduklarını söylediğinde, Atlas bir tabak uzatıyor ve oturmam için beni dürtüyor.

Ona aptal gibi göz kırpıyorum ve o da bana sırıtıyor. "Sanki Bond'umdan önce yemek yiyecekmişim gibi, Ardern'le gidin, sizinle orada buluşuruz."

Bir göz attığımda Gabe'in zaten orada oturduğunu ve bütün gün olduğu gibi herkese ters ters baktığını görüyorum. İç çekerek kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru yürüyorum, gerçi bana dokunmaya korkar gibi benden uzaklaşan insanların çokluğu bunu daha da kolaylaştırıyor.

Bu hoşuma gitti.

Gabe'in önünde her zamanki üzüntü tabağı, salata ve iyi bir büyüme çağındaki çocuk gibi protein var ve şu an etrafımızda daha az kulak olduğu için onu sorgulama fırsatını değerlendiriyorum.

"Bana ne dediklerini neden bu kadar önemsiyorsunuz? Benim bir canavar olduğumu düşünmeleri neden umurumda olsun ki?"

Yüzünü buruşturuyor ve omzunun üzerinden Atlas ve diğerlerinin hep birlikte durup mutlu bir şekilde sohbet ettikleri yere bakıyor. Atlas göz göze gelip bana gülümsüyor, beni kontrol ediyor ve ben de aceleyle gelip bunu bölmesin diye ona gülümsüyorum.

Bazı cevaplara ihtiyacım var.

"North ve Nox'un babaları aynı ama anneleri farklı, bunu biliyor muydunuz? Babaları Merkez'di ve onda da kabus yaratıkları vardı. Onların babası... şey, hiçbirimiz

Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama babaları North'un annesini gücüyle öldürmüş. Bu yüzden idam edildi. Amcaları William Draven, North bu görevi üstlenecek yaşa gelene kadar konseydeki koltuklarını devraldı."

Tanrım. Bu kadar basit bir sorudan hiç beklemediğim bir solucan kutusu çıktı. Şu anda yemek düşüncesi midemi bulandırıyor olsa da, kendime düşünecek başka bir şey vermek için ağzıma biraz pizza atıyorum.

Gabe bana bakarak yüzünü buruşturdu ve boğazını temizleyerek devam etti, "Başka şeyler de oldu, ama ben - bu değil - lanet olsun, sana anlatacak kişi ben olmamalıyım ve muhtemelen detayların yarısını yanlış biliyorum. Önemli olan tek şey, herkes North ve Nox'un babalarıyla aynı yeteneğe sahip olduğunu öğrendiğinde, o zamanlar bu yüzden çok fazla konuşma oldu. Konuşmaktan da öte, Konsey müdahale etmek zorunda kaldı. Sonra... Gryphon'un gücü insanları gerdi. Benimki de bir o kadar kötü. Hepimiz aynı Bağ'da olduğumuzu öğrendiğimizde, bu pek çok insanı tedirgin etti."

Bir şifacı ve bir şekil değiştiren insanları tedirgin mi etti? Bunlar sıradan yetenekler, bana hiç mantıklı gelmiyor. Ancak o zaman Hanna'nın sözleri haftalar öncesinden, yeteneğinin TT sırasında beni ondan uzaklaştırdığı zamandan aklıma geliyor.

Gryphon Shore, bir hevesle kızdırmaya karar vereceğiniz biri değildir.

Yani, eğer bu onu yanlış değerlendirdiğime dair bir uyarı değilse, nedir bilmiyorum.

Gabe arkasına bakıyor ve diğerlerine nihayet servis yapıldığını, sıcak pizzanın taze kokularının bize doğru yayıldığını görüyor.

Bana dönüyor ve bize doğru gelirken duymamaları için sesini alçaltıyor: "Nox, annesi öldüğünde Kuzey'e geri getirildiğinde daha çocuk denecek yaştaydı. Burada okula gitmesine izin verildiği için toplumda ayaklanmalar oldu. Binada isimlerinin olması önemli değil, insanlar yapabildikleri için onlardan nefret ediyor. Hepimizden nefret ediyorlar, Oli. Kaybolduğunda neden hepimiz kaçırıldığından bu kadar emindik sanıyorsun? Neden Kuzey'in her hareketini izlediğini düşünüyorsun? Sadece kaçma riskin olduğu için değil."

Tanrım.

Tüm bu topluluğu gerçekten bu kadar kötü mü okudum?

Atlas yanımdaki koltuğa oturdu, hâlâ yeni en iyi arkadaşı Sawyer'la gülüyordu ve sesimi yine Gabe için alçalttım, "Buradaki herkesin seni sevdiğini sanıyordum? Hepsinin benim için sana sırt çevirmesinden dolayı kendimi berbat hissediyordum."

Sage beni duyuyor ve bana üzgün gözlerle bakıyor ama bu günlerde farklılar. Çünkü onun tüm o inanılmaz empatisinin ve sessiz zekâsının altında kaya gibi sağlam bir baş belası olduğunu biliyorum.

Etrafına bir göz attıktan sonra masanın öbür ucundan bize doğru mırıldanıyor: "Yani buradaki herkesin arkadan bıçaklayan, yüreksiz, sosyal tırmanıcılar olduğunu bilmiyor muydunuz? Tahvilleriniz sayesinde notlarına ve gelecekteki beklentilerine yardımcı olacağını düşündüklerinde Gabe'e seve seve yalakalık yapıyorlardı ama şimdi hepinizin Üstün Yeteneklilerin en güçlüsü olduğunuz hatırlatılınca, yine o omurgasız pislikler gibi boş boş konuşmaya başladılar."

Sawyer bile konuşmayı bırakıp kız kardeşine göz kırpıyor, sözlerinden zehir damlıyor çünkü o kadar

burayı mahvetti. Ben de onun yanındayım ve bu insanların Gabe'i başkaları için kullandığını düşündükçe içimde fazladan bir hırçınlık oluşuyor.

Belki de ayakkabılar berbat bir fikirdi.

Sage'e sırıtarak sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Hepsini ateşe mi verelim yoksa tavanı söküp altında ezilmelerini mi sağlayalım? Henüz içinizden birine çarpmadan onları mahvedecek kadar kontrol sahibi olduğumdan emin değilim, üzgünüm. Oldukça işe yaramaz biriyim."

O kadar yüksek sesle konuşuyorum ki arkamızdaki masa aceleyle toplanıp gitmeye başlıyor, tehditlerimle dalga geçmiyorlar çünkü anlaşılan kafataslarının içinde beyinleri var.

Gabe bana baktı. "İnsanları öylece tehdit edemezsin, Oli. Herkes senin neler yapabileceğini biliyorken olmaz."

Zoey masamızın önünden geçerken gözleri benimkilere kilitleniyor ve cevabımı duyduğundan emin oluyorum: "Yapabileceklerimin yarısını bile bilmiyorlar Bond. Eğer bilselerdi, bana ya da benimkine canavar demeye cesaret edemezlerdi."

Fısıltılar hemen kesildi.

Cesaretsiz aptallar.

SAGE derslerimizden sonra kütüphanede kalıp tarih ödevlerimiz üzerinde çalışmayı teklif ediyor. Bu konuda gergindim, ilk kez kendimi bu kadar yetersiz hissediyordum ve onu o kadar rahatlamış bir şekilde kabul ettim ki Draven malikânesine döndüğümde yapmam için ekstra okumalar listesi hazırladı.

Gabe, Sawyer ve Felix futbol antrenmanına gidiyorlar ama Atlas'ın ikimizi yalnız izlemesinin sorun olmayacağından emin olduktan sonra. Felix, işimiz bittiğinde Sage'i arkamızda bırakmadığımızdan emin olmak konusunda özellikle ısrarcı ve Sawyer ona, kaçırıldığını duyduğum anda onun peşinden Direniş'in kollarına koştuğumu hatırlatmak zorunda kalıyor.

Bana mahcup bir şekilde sırıtıyor ama ben onu gülerek geçiştiriyorum.

Bize geri döndüklerinde hepimiz geceyi geçirmek üzere ayrıldık, Gabe ve ben Atlas'ın arabasına doluştuk ve hepimizi rahat ve sakin bir hava sardı. Hayat bir ay öncesine göre milyonlarca kat daha iyi ve her zerrem ağrısa bile kendimi mutlu buluyorum.

Bugün çok zorladım ve bunu hissediyorum.

Malikâneye döndüğümüzde, yemek yemeye, sızmaya ve labirent gibi koridorlarda diğer Tahvillerimden kaçınmaya hazırım. Buranın bu kadar devasa olmasının avantajları olmalı, lanet olsun!

Bunu Gabe'e söylediğimde bana bakıp yüzünü buruşturuyor ve kafasının arkasını kaşıyor. "North daha önce mesaj attı ve Bond yemeklerini Pazartesi gününe aldı çünkü artık Cuma günleri konsey işleri var."

Kelimelerimi bulmadan önce bir an için ona göz kırpıyorum. "Yani Kuzey bu gece herkesi görmem gerektiğine karar verdi diye odama koşarken yüzüme makarna ya da ekmek tıkıştıramayacağımı mı söylüyorsun? O adamdan nefret ediyorum."

Atlas kolunu omzuma atıyor ve beni asansöre doğru götürüyor. "O zaman bunu atlayalım. Sipariş verebiliriz.

bir şey teslim edilecek ve gece için kendi işimizi yapacağız."

Bunu çok istiyorum.

Ayrıca Kuzey'in, ona karşı gelmeye cüret ettiğim için beni Atlas'ın yatağından söküp gecenin bir yarısı buraya sürüklemeye hazır olduğunu da biliyorum, bu yüzden asla işe yaramayacak. "Sorun değil, şimdi halledip Cuma gecelerini geri almak daha iyi. Atlas, umarım hayatında yediğin en rahatsız yemeğe hazırsındır çünkü bu iş biraz zorlaşacak."

Atlas alay ediyor ama beni kendine çekiyor, burnunu saçlarıma bastırıyor, sanki benim kokuma en az benim bağımın onunkine duyduğu kadar ihtiyacı varmış gibi. Acaba hepsi aramızdaki bağın çekimini ne kadar güçlü hissediyor, benim onları arzuladığım kadar onlar da beni arzuluyor mu? Bundan şüpheliyim, çünkü aramızdaki mesafeyle başa çıkmayı benden çok daha kolay buluyorlar gibi görünüyor.

Lanet olsun onlara.

Yemek salonuna vardığımızda, ilk gelenler biziz, küçük merhametler ve her zamanki koltuklarımıza oturuyoruz, ancak şimdi diğer tarafımda Atlas var. İkisi tarafından çevrelenmiş durumdayım ve bu mükemmel değil mi?

Mutfak kapıları açılıp ev çalışanları bize yemek servisi yapmaya başladığında Atlas, "Kendimi bir cenaze törenindeymişiz gibi hissediyorum ama ölen sadece yaşama isteğimiz," diye mırıldanıyor.

Genellikle Kuzey gelip onları çağırana kadar bekliyorlar. Etrafta dolaşmalarından ve bizim için bir düzine farklı çeşit yemek taşımalarından çok rahatsız oluyorum ama diğer ikisi tabaklarını doldurmaya başlıyor.

Gabe tabağımı alıp benim için doldurmadan önce bir an tereddüt etti, benim favorilerim olduğunu anladığı tüm

yiyecekleri aldı ve bazı sağlıklı şeyler ekledi

yaşamaya devam ediyor. Sunucuların hepsi bizden başka her yere bakıyor, bu da bana bugünkü öğrencilerden biraz fazla gibi geliyor.

Şimdi dikkati dağılmışken ondan bilgi almak için doğru zaman gibi görünüyor, bu yüzden sunucu beni duymadan ona fısıldayabileceğim kadar koltuğumda eğildim, "Bir şekil değiştiren onlar için neden bu kadar korkutucu? Benden ne saklıyorsun?"

Oturduğu yerde kaskatı kesilir, çatalı ağzının yarısına kadar gelir ve cevap vermeden önce boğazını temizler, "Seninki yasaksa ben neden sana yeteneğim hakkında bir şey söyleyeyim? Zorlamadığım için mutluyum ama çok şey istiyorsun Bond."

Lanet olsun.

Zaten ona sormayı denememin tek nedeni de buydu, ama hepsinin ne kadar korkunç olduğuna dair küçük ipuçları verdiği için şimdi delicesine merak ediyorum.

Somurtuyorum.

Şimdi aramızda garip bir huzur bulduk, hem bundan çok daha fazlası olan hem de bir ilişki olmayan bir arkadaşlık, bunu yapacak kadar rahat hissediyorum ve onun bana diğer Tahvillerimden bazılarının kesinlikle yapacağı gibi şımarık bir velet veya somurtkan bir çocuk demeyeceğini biliyorum.

Bunun yerine bana kıkırdıyor ve mırıldanıyor: "Bana yeteneğin hakkında kimsenin bilmediği tek bir şey söylersen, tüm sorularını yanıtlarım. Gördün mü? Ben de cömert olabilirim."

Atlas'ın benim için bir şeyleri örtbas etmekle ilgili küçük iğnelemesi onu gerçekten derinden etkiledi. Sorun değil, kavga etmelerini engelleyemem ya da arkadaş olmalarını sağlayamam ama bu biraz da ileride yaşayacağımız tüm sorunların mayalanmaya başlamasını izlemek gibi bir şey.

Bu beni dünyanın en büyük kaltağı yapabilir ama bunu kesinlikle kabul edeceğim ve burada kendi avantajıma kullanacağım. Tüm bu adamların olduğu bu Bağ'da çok az gücüm var, hepimizin sonunu getirebilecek bir hediye ve her yerde beni arayan Direniş varken değil, bu yüzden elimden geleni yapmalı ve kartların düşebileceği yere düşmesine izin vermeliyim.

"Anlaştık. Şimdi değil ama... sonra, bunu yapabilirim."

Gryphon çamura bulanmış ve yanağında bir çürük açmış halde içeri girerken bana sırıtıyor. Bağım bunu görünce hemen güceniyor, yeteneğim onu iyileştirmek için içimden öyle hızlı fışkırıyor ki durdurmak mümkün olmuyor. Gabe irkiliyor ama ciyaklamıyor ve benden uzaklaşmıyor, bunu bir ilerleme olarak kabul ediyorum.

Atlas beni izliyor ve masanın üzerindeki elini dikkatlice benimkine yaklaştırıyor, böylece tam olarak dokunmuyoruz ama ona ihtiyacım olursa burada olduğunu gösteriyor.

Tek kelime etmiyorum ve hediyem tekrar içime yerleştiği anda, bu şekilde yemek yemeye çalışırken ne kadar gülünç göründüğümü görmezden gelerek titreyen bir elle çatalımı alıyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyor Gryphon, masanın aşağısında her zamanki yerine oturarak.

Omuz silkiyorum ve hissettiğim kadar sarsılmış görünmemeye çalışıyorum. "Elimde değil. Bağım sizi yaralı görmekten hoşlanmıyor, sadece bir çürük bile olsa."

Üç çift gözün de üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama elimden geldiğince onları görmezden gelerek yemeğime başlıyorum.

Bir dakikadan az bir süre sonra North içeri giriyor, yüzünde vahşi bir ifadeyle hepimizi süzüyor ama gözleri önümdeki tabağa takılı kalıyor. Tabağa bakıyorum ama yemekte bir sorun yok, kaçak bir şey yok.

bezelye ve mısırın arasında oturmak beni sinirlendirebilir, bu yüzden gözlerimi aşağıda tutup tabağı bitirmeye çalışıyorum.

"Ne oldu? Oleander neden yeteneğini kullanıyor?" diyor ve sandalyesini çekip oturuyor. Çok tedirgin görünüyor, bu durumda nasıl yemek yiyebileceğini düşünüyor emin değilim.

Ona cevap vermek zorunda kalmamak için ağzıma bir lokma atıyorum ama Gryphon hemen tedarik ediyor: "Beni iyileştirdi ama bunu isteyerek yapmadı. Hepimiz buraya yaralı ya da kızgın bir şekilde gelmediğimizden emin olmalıyız, ta ki o yeteneğini tekrar ele geçirene kadar."

Her şeyi o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki North bunu hiç sorgulamıyor ve sanki yeni bir kafam çıkmış ya da aniden ölü bir dil konuşmaya başlamışım gibi dönüp bana bakıyor.

"Not edildi. Nox'la da bu konuyu daha sonra konuşacağım, o... bağlı."

Bağladım.

Bu kelimelerin ardında bir sürü hayır var ve ben bunları bilmek istemiyorum. Hepimiz tekrar yemek yerken, North ve Gryphon dostane bir şekilde konsey işlerinden bahsederken kapı tekrar açılıyor, çünkü elbette bu yemeği hepsiyle yüzleşmeden atlatamayacağım.

Tabii ki.

Nox, her zamanki kızlarından biri olan Lana'yı kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde içeri giriyor ve bir kez daha bağım onu görmezden geliyor. Onu gerçekten kızdırmayı başardı, bu da yardımcı oluyor çünkü sik gibi davranışlarını hiç azaltmıyor.

Lana, Gryphon'un yanındaki sandalyeyi kapmaya çalıştığında Gryphon onu durdurur ve "Dışarı. Burada istenmiyorsun."

Oda sessizleşiyor ve Nox'un gözleri Gryphon ile benim aramda gidip geliyor. Suçlu görünmemeye çalışıyorum, ki bu kolay olmalı çünkü yanlış bir şey yapmadım, ama sanırım fena halde başarısız oluyorum.

Lana kıkırdıyor ama bu garip bir ses. "Ama beni Nox davet etti, öylece gitmemi mi istiyorsun?"

Gryphon ona kaşlarını kaldırıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. "Sana sormuyorum, sana bu evi hemen terk etmeni söylüyorum. Ya bunu kendin yaparsın ya da ben seni zorlarım."

Ondan yavaşça bir adım uzaklaşıyor, sanki onun her ne halt yapabiliyorsa... onunla saldıracağından korkuyormuş gibi.

Tahvillerimin neler yapabileceğini bilmeyen tek kişi ben miyim?

Kimse müdahale etmek için tek kelime etmiyor, hatta North yemeğine geri dönmek için bıçağını ve çatalını geri alıyor, tüm bu karmaşayı şimdiye kadar gördüğüm en net şekilde reddediyor. Nox, Lana'nın dışarı çıkışını izliyor, omuzları kız için üzülmeme neden olacak şekilde çökmüş, ama aynı zamanda onu beceriyor çünkü bir Bond'u olduğunu biliyor. Biliyor ve seks hayatlarını yüzüme vurmak için buraya geldi.

Kahretsin.

Hiçbirinin sensiz bir seks hayatı olduğunu düşünme, Oli. Bağınız şimdiden hassas ve değişken hissediyor!

Elbette, parmaklarım damarlarımda dolaşan yeteneğimin gücüyle titriyor, onun yerine başka bir kadını istemeye cüret edebilecek herhangi birine saldırmaya hazır

Ben. Koltuğumda kayıyorum, Atlas ve Gabe'den uzaklaşıyorum, böylece kıskançlık bağımla kazara birini yok etmemiş oluyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum, kafam kendime hissettirmek istemediğim ama bağımın içinde kıvrandığı tüm duygularla dönüyor. Kıskançlık, öfke, gazap, kan, acı, hepsini yok et.

Lanet olsun, yeteneğim geri geldiğine göre regl dönemlerim bir üst seviyeye çıkacak, şimdiden söyleyebilirim.

"Bu yüzden ne yapabileceğini öğrenene kadar onu kışkırtmayı bırakmalısın. Başka kadın yok. Artık yok, Nox."

Gryphon'un sesiyle gözlerimi açtığımda onu Nox'a doğru dikilmiş bir bakışla beni işaret ederken buluyorum. İkisine o kadar odaklanmışım ki Atlas'ın parmakları benimkilere değip beni tutana kadar birbirine dolanınca irkiliyorum. Parmaklarıma bir göz atıyorum ve bana isteyerek dokunmasından duyduğum şaşkınlık ve korkuyla ona bakıyorum.

Bana sırıtıyor, sonra eğilip kulağıma mırıldanıyor: "Bombaya dayanıklı, hatırladın mı?"

Tanrım, umarım
gerçekten öyledir.
Umarım benden
kurtulur.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğinin geri kalanı olaysız ama Nox'un düşmanca varlığı sayesinde cehennem gibi rahatsız edici. North ya da Gryphon'un daha önce onunla kafa kafaya geldiğini ya da onu biraz dizginlemeye çalıştığını hiç görmemiştim, bu yüzden bana doğru her bakışında onu susturmalarını izlemek neredeyse eğlenceli.

Başından beri bunu benim için yapıyor olabilecekleri ama yapmamayı seçtikleri fikri, derimin altında bir kaşıntı gibi, içimi kemiriyor ve görmezden gelinmesi imkansız.

Tatlı yemek istemiyorum ama North başka bir toplantıya gitmeden önce önüme bir dilim pişmiş cheesecake koyduğunda, odama geri dönme planlarımın hepsi ortadan kalkıyor çünkü Tanrım, şefi tatlıları nasıl doğru yapacağını biliyor.

Atlas bile ikinci bir dilim alıyor.

İşimiz bittiğinde Atlas ve Gabe benimle birlikte odama dönüyor, asansöre binerken biraz tökezlediğimde ikisi de üzerime titriyor. Ayaklarım sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum ve onları doğru çalıştırmak çok zor. Gabe sırıtarak ve şakalaşarak beni taşımayı teklif ediyor,

Ama ona gerçekten evet dersem bunu yapacağından da eminim.

Odama geldiğimizde North koridorun sonundaki köşeden dönüyor, odasının benimkinden sadece birkaç adım ötede olduğu gerçeği aklıma geliyor.

Tanrım, bunu düşünme, Oli.

Odama girmeye ve yollarımız burada kesişmemiş gibi davranmaya tamamen hazırım, ama tam anahtarları kapıya soktuğumda önümüzde durdu ve "Oleander, konuşabilir miyiz?" dedi.

Lütfen yok, açıklama yok, ne istediğini söylemeye çalışmak yok, sadece onu dinleyeceğime dair bir başka emir.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama Atlas çoktan, "Mümkün değil Draven. Gecenin geri kalanını bu sefer ona atmaya geldiğin saçmalıklarla uğraşarak geçirmeyeceğim."

North'un gözleri ona dikilmişti, "Bond'umla bir dakika özel olarak konuşacağım ve sonra gecenin geri kalanını ikinizle geçirmekte özgür olacak. Burada bir art niyet yok."

Atlas yanıma yaklaşıyor, beni tamamen korumaktan yarım adım uzakta, sadece birazcık koruyacak şekilde yer değiştiriyor. Bu öylesine rahat bir koruma hareketi ki, içgüdüsel olarak yaptığı ama beni kesinlikle güvende ve... sevilmiş hissettiren bir şey.

Çok uzun zamandır sevildiğimi hissetmemiştim.

"Onu en son sana emanet ettiğimde neler olduğunu çok iyi biliyorum, o yüzden hayır, sözüne inanacağımı sanmıyorum Draven."

Gabe'in gözleri benimkilere kayıyor ama ben hemen gözlerimi kaçırıyorum. Bugün bunu üzerimde görmek istemiyorum, onların olanlarla ilgili görüşlerini ve beni yargılamalarını istemiyorum. Atlas'ın benim kesinlikle bir kurban olduğuma inandığını biliyorum, ki bu doğru değil, ama North'un da muhtemelen kardeşinin yanlış bir şey yapmadığını düşündüğünü biliyorum, ki bu da doğru değil.

Dağınıklık.

Her şey karmakarışık.

Kuzey'in çenesi geriliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Tüm o dikkatle bir araya getirilmiş sakinliğinin altında ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyorum, Atlas'ın onu sorgulamasına ve ona seslenmesine karşı tüm o sıkı sıkıya dizginlenmiş öfke.

İşlerin daha da kötüye gitmesini istemiyorum. Atlas'ın elini tutup sıkıyorum. "Sorun değil, bir dakikaya geliyorum. Bir duş al, sonra ders çalışırız."

Gabe kapıyı açıyor ve Atlas için açık tutuyor, benim sözüme güvenmekten mutlu olduğunun açık bir işareti, ama Atlas'ın uzaklaşması bir saniye sürüyor, vücudunun her santimi neredeyse öfke ve hayal kırıklığıyla titreşiyor.

Eğilip dudaklarını usulca yanağıma değdiriyor, bu tavrının benimle hiçbir ilgisi olmadığını bilmem için küçük bir can simidi oluyor ve sonra odama girip kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

Ellerimi zorla ceplerime sokuyorum, böylece kıpırdanıp onun yanında durmaktan ne kadar gergin olduğumu belli etmiyorum. Korkmuyorum, North'la ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor, ama aynı zamanda dikkatle seçilmiş birkaç kelimeyle beni mahvedebileceğinden de eminim ve kampüste geçirdiğim uzun gün sayesinde çok yorgunum, kemiklerimi sızlatacak kadar yorgunum.

Kendimden geçmek istiyorum.

"Bitkin görünüyorsun."

Ondan beklediğim hiç de bu değildi ve kelimeler düşünmeden ve niyet ettiğimden daha sert bir şekilde ağzımdan döküldü, "Öyleyim, ama geçmekten başka seçeneğim yok, değil mi? Emirlerine uymak böyle bir şey işte. Konuşmamızın gerçek bir nedeni var mı, yoksa sadece beni parçalara ayırmayı mı umuyorsun? Kıyafetimi beğenmediysen Gryphon'a gitmen gerekecek. Biraz renkli giyinmeyi reddeden o."

Gözleri içinde boğulduğum siyah kapüşonlu tişörte kayıyor ama yemime karşılık vermiyor. Gözlerinde beni savunmacı hissettiren bir şey var, Bond'umun kıyafetlerini giymemden memnun olmadığını söyleyen bir şey var ve kendime Gryphon'un odama benim için bir şey bırakmadan asla gelmediğini hatırlatmak zorundayım. Onları giydiğimi gördü, bu konuda bana tek kelime etmedi, onları çalmış değilim.

Tanrım.

North muhtemelen onları çaldığımı düşünüyor ve bu konuda da beni azarlayacak. Neden hiçbir şey söylemiyor? Neden beni burada bırakıp tüm bunların ne olabileceğine dair tüm olasılıkları düşünmemi istiyor?

"Bir öğretmene veya derslerinizde daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa, size bunu sağlayacağım. Başarılı olmak için neye ihtiyacın varsa, ona sahip olacaksın."

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. "Ben hallediyorum. Yapabilirim, aptal değilim. Bu... o mu? Sadece beni mi kontrol ediyorsun yoksa ihtiyacın olan bir şey mi var?"

Bir saniye daha bana kaşlarını çatıyor ve sonra başını sallıyor. "Bassinger senin adına kendini sorun haline getiriyor, senin bir işe ve paraya erişimin olmasını istiyor.

Kendininkini. Bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ inanmıyorum ama iyi niyetli olduğuna Bond'larını yeterince ikna ettin, bu yüzden artık seni durdurmayacağım. Pazartesi günleri akşam yemeğinde olacaksın ve notların sabit kalacak ama sokağa çıkma yasakları ve sınırlar içinde kaldığın sürece öğleden sonralarını ve hafta sonlarını istediğin gibi geçirebilirsin."

Ağzım açık kalıyor ve tam bir aptal gibi göründüğümden eminim, ama o sadece topuğunun üzerinde dönüyor ve tek kelime etmeden geldiği yöne doğru yürüyor.

Bir iş.

Para.

Özgürlük, yeni bir gardırop, Bağlarımın etrafında yemek yemekten kaçındığımızda kendi kahvaltımı kendim almak, bu bana şimdiye kadar verilen en büyük hediye.

Kapıma dönüyorum, Gabe'in öngörüsü sayesinde anahtar hâlâ kilitte duruyor ve odaya girdiğimde Atlas'ı orada dikilmiş, yüzünde tedirgin bir ifadeyle beni beklerken buluyorum.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum.

Harika refleksleri var ve beni yakalıyor, beni yukarı ve göğsüne çekiyor, böylece bağımın biraz fazla sevdiği bir şekilde birbirimize kaynaşıyoruz.

"Ne oldu? O ne yaptı? Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyor, elleri beni çok saygılı ama çaresiz bir şekilde kavrıyor. Sanki beni elliyor, ama bunu cinsel bir şey haline getirecek hiçbir yerimi ellemiyor, ki bu hem korkunç hem de harika bir şey.

"Hiçbir şey. Bir iş bulabilirim, Atlas! Çalışıp para kazanabilirim ve gerçekten üzerime oturan bir kot pantolon alabilirim.

Kıç güzel görünüyor," diye saçmaladım, gözyaşlarına yakındım ama kendimi tutuyordum.

Bana kıkırdıyor ve elini aşağıya kaydırarak kıçımı hızlıca sıkıyor, saygı gösterme konusunda çok iyi olduğu sınırların en ufak bir uzantısı. "Bilmiyorum, bana zaten mükemmel görünüyor. Eğer daha iyi olursa tüm zamanımı soğuk duşlarda geçireceğim."

Onunla alay ediyorum ama sadece daha sıkı sarılıyorum çünkü bana bunu o verdi. Ben ondan kaçtıktan sonra buraya geldi ve benim ona sunacak hiçbir şeyim yokken benim için savaşmaya razı oldu.

Eğer her şeyi riske atmadan bunu yapabilseydim, hemen şimdi onunla bağ kurardım. Bunu tereddüt etmeden yapardım, hayatımızın geri kalanında ona bağlanmaya hazırdım, çünkü bu iyi bir adam ve lanet olsun, onlardan birine ihtiyacım var.

"Bir dakikaya ihtiyacınız var mı?" Gabe alaycı bir tavırla ama onu kovmamızı beklediğini belli eden bir tereddütle konuşuyor.

Atlas'tan kopuyorum, yanaklarım kızarıyor ve mırıldanıyorum, "Duşa ihtiyacım var, uzun bir gün oldu."

Birinin yumruklanma sesini ve Gabe'in homurdanmasını duyuyorum ama tekrar tartıştıklarını görmek için dönüp bakmıyorum.

Yatak odamın kapısının ilk kez çalınmasıyla uyanıyorum ve dışarıda sabırsızlıkla içeri girmek için bekleyen Tahvillerimden biri olduğunu hemen anlıyorum. Gabe uykusunda homurdanıyor ve yer değiştiriyor ama aslında yerdeki yuvasından uyanmıyor, Atlas ise beni tekrar fiziksel olarak örtmeyi planlıyormuş gibi bana doğru yuvarlanıyor.

Ne kadar istesem de onlardan sonsuza kadar saklanamam.

"Burada bekle, kim olduğuna ve sabahın bu saatinde ne isteyebileceklerine bakacağım," diye mırıldanıyorum. Yorgun olmalı çünkü tekrar yastıklara gömülürken mırıldanmakla yetiniyor.

Dün gece duştan hemen sonra yatağa girmiştim ama saat çok erken olduğu için Gabe bir film açmış ve Atlas'la birlikte yatağa girip beni ikisinin arasına sıkıştırmıştı. Saatlerce uykuya dalıp çıktım, rahattım ve ikisiyle birlikte uzanmanın huzurunu yaşıyordum.

İkisinin yatmaya hazırlandığını ya da Gabe'in yere geçtiğini hatırlamıyorum ve kapıya ulaşmak için dikkatlice etrafından dolanırken bir şeyler bulmamız gerektiğine karar veriyorum çünkü orada uyumaya devam edemez.

Kapıyı araladığımda koridorun ışığı beni neredeyse kör ediyor ve gözümü kırpıştırarak Gryphon'a bakarken berbat göründüğümden eminim. Son derece uyanık ve derli toplu görünüyor, tek bir farkla, her zamanki kot pantolon, ceket ve motorcu botlarından oluşan kıyafetlerini giymemiş. Hayır, şort, spor ayakkabı ve kapüşonlu bir tişört giymiş.

Çok lezzetli görünüyor.

"Saat kaç? Dünyanın sonu mu geldi? Neden sabahın köründe bu halde buradasın?" Mırıldanıyorum ve o da kendine bakıyor ama yorum yapmıyor.

"Antrenmanını ben devralıyorum. Egzersiz kıyafetlerini giy, koşuya çıkıyoruz."

Neden diye homurdanıyorum ama dediğini yapıyorum, odanın içinde sessizce dolaşmaya çalışıyorum. Kapıyı açık tutuyor ve dolabın içinde kaybolmamı izliyor, sonra dışarı çıkıp Atlas'a nereye gittiğimi mırıldanıyorum.

Bir şey sanmasını ya da yerde yattığı için Gabe'e bok atmasını istemiyorum, bu yüzden ben de yanına çömelip onu uyandırmaya çalışıyorum ama horlayarak geçiştirince yanağına bir öpücük kondurup Gryphon'a geri dönüyorum.

Sabahın bu erken saatinde gözleri benim için biraz fazla yoğun ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemiyor, sadece beni asansöre götürüyor ve sonra da malikaneden çıkarıyor.

Dışarısı hala karanlık ve asfaltta yüzüstü düşmekten biraz endişeliyim ama Gryphon bu konuda pek endişeli görünmüyor.

"Devam edin, kaybolmanızı istemiyorum."

Ofladım ve gözlerimi devirerek ona baktım. "Bacaklarının benimkilerden iki kat daha uzun olduğunu unutma ve eminim iyi olacağız."

Kalkıyor ve acımasız bir tempo tutturuyor, eminim ukalalığımın cezası olarak, ama emirlere uymamı sağlamak için bir şeyi yapamayacağımı söylemekten daha iyi bir yol yoktur.

Beni öldürse bile ona ayak uyduracağım.

Olabilir, nefesi neredeyse hiç değişmiyor ve sonunda bir spor salonuna rastlayıp yavaşladığımızda, sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kalıyorum. Sanırım kan tadı alabiliyorum. Bu kötü, değil mi? Kahretsin, ciğerlerim muhtemelen göğsümde patladı ve burada ölmek üzereyim.

Gryphon orada durup bir saniye boyunca nefes nefese kalışımı izledikten sonra şöyle diyor: "Burası eğitim yapacağımız yer.

Şu andan itibaren her sabah saat beşte burada buluşalım." Sabah beşte.

Beni uyandırdı ve beş dakikalığına buraya koşturdu. Sabah mı başlayacak? Onu öldüreceğim. Sonuçlarını boş ver, beynini karıştırıyorum. Tabii yeteneğim de koşudan bitkin düşmüş ya da Gryphon'un o şortun içindeki kıçının görüntüsüne aşık olmuş olabilir, çünkü ne kadar kana susamış hissetsem de garip bir şekilde yok.

Belki de favori seçmektir.

Gryphon beni spor salonuna giden yola götürüyor ve içeri girmek için bir kart kullanıyor. Işıkları yakıyor ve o etrafta dolaşıp salonu açıp klimayı çalıştırırken ben de içeri giriyorum. Biraz küçük ama tüm ekipmanlar yepyeni ve harika durumda, her şey üst düzey ve titizlikle yerleştirilmiş.

Tam da Gryphon'un çalıştığını hayal ettiğim türden bir yer.

"Minderlere çıkın ve gerinin, bugün duruşlarınızı ve kontrol sorunlarınızı gözden geçireceğiz. Kontrolünü kaybedip beni kızartmayacağından emin olduktan sonra daha ileri düzey antrenmanlara geçebiliriz."

Esneme hareketleri kulağa hoş geliyor ve minderlerin üzerine yığılıyorum. Gerçi esneme hareketlerini gerçekten yapmak konusunda titizim, ilk TT dersimden sonra eve gittiğimde ve üç gün boyunca ağlamadan yürüyemediğimde bu boku zor yoldan öğrendim.

Beni izliyor, eleştiriyor ve boş bir yüz ifadesiyle yaptıklarımı düzeltiyor. Onu okumak çok zor, gerçekten imkansız, çünkü o çok sakin ve

hesaplıyor. Sadece her hareketimi izliyor ve sonra değerlendirmelerini yapıyor.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Kalk ve bana duruşlarınla ilgili hatırladıklarını göster. Ayak pozisyonunuzun ciddi bir çalışmaya ihtiyacı var."

Yine de çenemi kapalı tutuyorum. Ne hakkında konuştuğunu gerçekten bilen biriyle tartışmanın ne anlamı var? Ayrıca, kasıtlı olarak acımasız davranmıyor... sadece herhangi bir tahvilimden yetersiz olduğumu duymanın gerçek bir işkence olduğunu ve buna devam etmektense ölmeyi tercih edeceğimi bilmiyor.

Gryphon sadece antrenman şortunu çıkarırken, göğsü buraya kadar koştuğu için terden parlamaya başlamışken Gabe'in bana anlattığı duruşlar üzerinde çalışmaya başlıyorum ve anında bağım beynimi her türlü yasak fikirle dolduruyor. Yasaklı çünkü onu minderlere geri itip dilimi göğüs kaslarında gezdirmemin, saçlarından bir tutam tutmamın ve yüzünü bacaklarımın arasına sokmamın hiçbir yolu yok ve-

"Ne halt düşünüyorsun sen? Bağın şu anda uğulduyor."

Yüzüm kızarıyor ve olduğum yerde dönüyorum, inliyorum ve elimi yüzüme vuruyorum. "Bu senin hatan! Bağlarım mızmız, azgın küçük bir sürtük ve sen şu anda ona lanet olası bir kırmızı bayrak sallıyorsun. Üstüne bir gömlek giy!"

Bunu ağzımdan kaçırdığım için koca ağzıma lanet okuyarak yüzümü buruşturuyorum ama sonra gülmeye başlıyor ve ben de şimdi ölmek istiyorum, lütfen ve teşekkür ederim. Bond'unuza onu becermeyi düşündüğünüzü söylemek ve karşılığında gülmesini sağlamak kadar güzel bir şey yok.

Sikerim böyle işi.

Evin yolunu kesinlikle bulabilirim.

Bir elini dirseğime dolayıp beni geri çekmeden önce bir adım atabildim. "Bağın harekete geçti diye bundan kurtulamazsın. Bir sonraki duruşa geç."

Taşaklarına tekmeyi basıp tepelere kaçmak istiyorum ama bunun yerine dişlerimi sıkıp bana söyleneni yapıyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum: "Hayır, sorun değil. Bana gülünmesine bayılıyorum. Sorun değil."

Bana kaşlarını çatıyor ve duruşumu ayarlamamı söylüyor, minderlerin etrafında dolaşıp ağırlık makinelerinin yanındaki bir çantaya ulaşana ve bir gömlek almak için eğilene kadar daha fazla emir yağdırıyor.

Örtbas ettiği için rahatlamalı mıyım yoksa öfkelenmeli miyim bilmiyorum ama konsantrasyonuma yardımcı olduğu kesin.

O aptal pozisyonlar üzerinde tam bir saat çalışmama izin vermiyor ve işimiz bittiğinde, birlikte malikaneye geri dönmekten başka seçeneğimiz kalmıyor.

Güneş doğuyor ve yarın buraya dönme şansım olsun diye nereye gittiğimize dikkat etmek için elimden geleni yapıyorum. Gryphon bana başka bir şey söylemiyor ve malikaneye geri döndüğümüzde, odamın bulunduğu evin karşı tarafına yöneliyor.

Odama geri dönmem üç denememi aldı ve belki de buradaki duvarların da hareket ettiğini düşünmeye başladım, çünkü nasıl bu kadar zor olabilir?

Anahtarları almayı unuttuğum için kendi odamın kapısını çalmak zorunda kalıyorum ama Gabe bana baktığında yüzünde beliren gülümsemeyle kapıyı açıyor.

"Ne oldu sana böyle? Kahretsin, geri dönerken Nox'a mı rastladın?"

Öfkeyle yanından geçip duşa doğru ilerliyorum ve yatağın yanında ceketini çekiştiren Atlas'ın gözlerinden kaçıyorum. "Hayır, Tanrı'ya şükür. Duygularımı hiç umursamayan bir adam tarafından aşağılandım. Kibarca oynadım, bu boku hak etmedim. Duşta kendimi boğarken bana müsaade edin."

Sıcak su çoğu şeyi düzeltiyor ve dişlerimi fırçalamak için aynanın karşısına geçtiğimde kendimi yansımamı izlemeye ve her şeyi anlamaya zorluyorum. Lavantayla duruladığım saçlarımın gümüşi telleri omuzlarıma dökülüyor. Gözlerimin altındaki torbalar çünkü vücudum son zamanlarda çok fazla zorlandı ve yakında biraz daha iyi uyumaya çalışmam gerekiyor. Cildimin solgunluğu normalden daha kötü.

Benden uzak durmayı bu kadar kolay bulmalarına şaşmamalı.

Berbat durumdayım.

Kendime acımak için saçıma fön çekecek kadar zaman tanıyorum ve sonra cesur bir yüz ifadesi takınarak dışarı çıkıp giyiniyorum. Şimdi tek ihtiyacım olan Atlas'ın aşağıya inip Gryphon'u onurum yüzünden dövmesi ve bu günü gerçekten özel bir hale getirmesi.

Hayır, teşekkürler.

Banyodan yine havluma sarınarak çıkıyorum ama bu sefer üstümü değiştirmek için dolaba girdiğimde ikisi de tepki vermiyor. Külot, kot pantolon ve sütyeni kolayca giyiyorum ama bir sweatshirt ararken hepsinin gittiğini görüyorum.

Hepsini.

Bağlarım göğsümde kaosa neden olduğu için biraz panikliyorum ve çekmeceleri çekiştirerek açtığımda onları orada buluyorum. Gryphon'un dört kazağı ve kapüşonlusu da hizmetçiler yıkadığı için düzgünce katlanmıştı.

Yine gözyaşlarına boğuldum.

Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı, neden hediyem beni hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürdü?

"Tatlım, eğer terbiyeli değilsen hemen bir şeyler almalısın çünkü oraya geliyorum," diye sesleniyor Atlas ve ben havluyu zar zor göğsüme kadar kaldırırken o da benimle birlikte dolaba giriyor, kaşlarını iyice aşağıya çekiyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Kapüşonu kaldırıyorum ama söyleyecek sözüm kalmadı. Hiçbir şey kalmadı.

Gabe görüş alanıma giriyor, Atlas'tan daha tereddütlü ama yine de ruhsal durumum için aynı derecede endişeli. Tanrım, ağlayan, katil, canavar bir Bond'la baş başa kalmışlar.

Atlas ona dönüp bakıyor ve "Ona gömleğini ver." diyor.

Gabe bir an için ona kaşlarını çatıyor ve sonra benim oturduğum yere bakıyor, Gryphon'un yıkanmış ve düzgünce katlanmış kazağını görünce hâlâ mutsuz. Atlas'ın bunu bu kadar çabuk anlamasına şaşırdım ama başından beri çok dikkatliydi.

Gabe yutkunuyor ve sonra itaatkâr bir şekilde tişörtünü çıkarıyor, bana uzatıyor ve havlunun üzerinden çekiştirmemi bir tür huşu içinde izledikten sonra tişörtü bırakıyor, derin bir nefes alıyor ve bağlarımın göğsümde sakinleşmesine izin veriyor.

"Özür dilerim-" diye başlıyorum ama Atlas sözümü kesiyor.

"Bu Bond. Bu sen değilsin, Oli. Bu senin Bağ'ın, biz Bağ'lı olmadığımız için hepimizin sana yakın kalmasını istiyor. Ağlama, bunu düzelteceğiz."

Gabe'in gözleri parlıyor ve elini saçlarında gezdirip uçlarını hafifçe çekiştirerek bir nefes veriyor. O da benim hissettiğim kadar berbat görünüyor ama en azından Atlas sağlıklı düşünüyor.

"Tamam. Herkesin odasının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi Ardern? Hepsinden temiz ama yıpranmış eşyalara ihtiyacımız var. Gryphon'a sorabiliriz ama diğer ikisinden de tişört al, diğerlerimizden tişörtü ve kapüşonlunun altına saklayabileceği şeyler al," diyor Atlas ve hemen koruyucu Alfa moduna geçiyor ve Gabe ilk kez bunu sineye çekerek başını sallıyor ve çantasından futbol ceketini çıkarıyor.

Gözüme kestirdim çünkü o da rahat görünüyor ama o da dizlerime kadar iniyor, yani pek pratik değil.

Gabe başıyla onu onaylıyor ve sonra bana dönüyor. "Ben onları alırım. Benim de başka bir fikrim var ama onu halledeceğim Bond."

Umarım öyledir çünkü göğsümdeki bu his dayanılmaz.

Bu lanet evden hemen çıkmam lazım.

ALTINCI BÖLÜM

Kampüse yakın, Gryphon'un kız kardeşine ait olmayan iki kafe açık ve Atlas'tan özgeçmişimi teslim edebilmek için ikisine de uğramasını istediğimde, Gabe benimle gelmekte ısrar ediyor. Park etmek çok zor, bu yüzden Atlas'ın benimle olmak istediğini, her hareketimi izlediğini ve hayatımın her küçük anında beni desteklediğini bilsem de, bizi bırakıp sokağın etrafından dolaşmak zorunda kalıyor.

Gabe ile içeri girme konusunda tartışmaya çalışıyorum, sadece birkaç dakika sürecek, ama ikisi tarafından da geri çevriliyorum.

"İkinize de neler yapabileceğimi hatırlatmama gerek var mı? Buzdağının görünen kısmı insanların beyinlerini yok ediyor, sanırım tek başıma bir kafeye girebilirim" diye ikisine de çıkışıyorum ama faydası yok, konu benim güvenliğim ve genel refahım olduğunda birbirleriyle tartışmayı gerçekten bırakıyorlar.

Gabe beni görmezden geliyor ve kapımı tutuyor, durmamız için korna çaldıklarında arkamızdaki arabayı tersliyor. Tüm bu kampüs aptalca, günler geçtikçe daha da nefret ediyorum.

Arabaların ve kalabalığın arasından birlikte geçiyoruz, sabahın bu saatinde yollar kalabalık ve ben görmezden gelmeye çalışıyorum

Sanki hepsini öldürmek ve kanlarını kahvaltıda içmek için buradaymışım gibi insanların benden uzaklaşması.

"Gloria buranın sahibi, istersen onunla konuşabilirim," diyor Gabe kapıyı iterek açarken, kapıyı tutuyor ve önce beni içeri buyur ediyor.

Yine şövalyece davranması karşısında telaşlanmamaya ve utanmamaya çalışıyorum. "Hayır, bunu kendim yapmak istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve arkamda sıraya giriyor, sanki gerçekten bir tane yiyecekmiş gibi muffin seçeneklerine bakıyor. Yemek konusunda sağı solu belli olmaz, belki yer ama ben de salata sipariş ederse şaşırmayacağım.

Nihayet sıra bana geldiğinde midemde kelebekler uçuşuyor ve kıza müdürle konuşup boş yer olup olmadığını soruyorum. Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, Gloria'yı çağırmadan önce oflayıp pufluyor. Kenara çekilip Gabe'e hizmet etmesine izin veriyorum, sekiz paketli seksi kızımla flört etmeye başladığında yüzümü tarafsız kalmaya zorluyorum.

Evet, söyledim. O benim, ona çok bağlıyım ve onunla hiçbir şey yapamasam da, ateşli bir kafe kızının ona kıkırdamasını ve kirpiklerini kırpıştırmasını istemiyorum.

Kibar ama kararlı bir şekilde onu geri çeviriyor ve hepimiz için kahve ve biraz da muffin sipariş ediyor. Üçlü çikolatalı olanı sipariş ettiğinde, yeteneğimi beynini karıştırmak için kullanmadan ondan bir ısırık almaya nasıl zorlayacağımı planlamaya başladım. O şeker patlamasına ihtiyacım var.

Bağlarım şu anda kafamı o kadar karıştırıyor ki, sanki sürekli PMS yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Hala o kekin hayalini kuruyordum ki mutfak kapısı açıldı ve kıvrımlı, yaşlı bir kadın dışarı çıktı.

Un ve pudra şekeriyle kaplı bir önlük. Mümkün olan en iyi şekilde kek gibi kokuyor.

"İş mi arıyorsun? Özgeçmişiniz var mı?"

Doğrudan konuya girerek bana bir kaşını kaldırdı ve Atlas'ın bu sabah benim için yazdırdığı yeni güncellenmiş özgeçmişini uzatmam için elini uzattı. Resmi olarak Draven malikânesine taşınmış, dairesini kiralamaktan vazgeçmiş ve Gabe'in odasının yanındaki odaya yerleşmişti. Bana daha yakın olmak için North'la kavga etmişti ama üçüncü katta sadece üç oda vardı ve North bu konuda taviz vermiyordu.

Atlas bunun bir önemi olmadığını, her gece yatağımda uyuyan kişinin kendisi olduğunu söylemekten keyif alıyordu.

"Oleander Fallows... çok taşındın, burada kalmayı mı planlıyorsun yoksa bir ay içinde seni kaybedecek miyim?"

Aman Tanrım. "Hayır hanımefendi, Draven'da üniversiteye gidiyorum. Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğim."

Başını sallıyor ama yüzü hala oldukça sert görünüyor, sanki benden hiç etkilenmemiş gibi. Bunu kişisel algılamamaya ya da ümitsizliğe kapılmamaya çalışıyorum. Dışarıda başka seçenekler de var.

"Çok sıkı çalışıyorum, burası yoğun bir dükkan. Kolay bir yolculuk umuyorsanız, yolun aşağısına Fleur'un yerine gitmeniz gerekecek."

Boğazımı temizliyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum, "Ben çalışkan biriyim, sadaka aramıyorum. Eğer beni işe alırsan, pişman olmayacağından emin olacağım."

Bir an kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben biraz terlemeye başlıyorum. Kesinlikle kanıtlamak istiyorum

Kendimi ona kanıtlamalıyım, ondan faydalanmak isteyen tembel bir üniversite öğrencisi olmadığımı kanıtlamalıyım.

"Bu öğleden sonra seni eğitmek için biraz zamanım var, saat ikide burada ol ve beni etkilemeye hazır ol," dedi ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp mutfaklara doğru ilerledi.

Bir nefes çekiyorum ve kahvesini içen ve dili yandığında irkilen Gabe'in yanına dönüyorum. Tezgâhın arkasındaki kız ona veda etmek için seslendiğinde sıkıca gülümsüyor ve sonra beni hızla dışarı çıkarıyor.

Ona mırıldanıyorum, "Bu kadın korkunç."

"Kitty mi? O bir kabus, nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyormuşum gibi sürekli bana dokunmaya çalışıyor. Bir gün saldırıdan içeri girecek."

Otobüs durağında durduk ve Atlas'ın caddeden aşağı inip bize doğru gelmesini bekledik. "Gloria'yı kastetmiştim, beni gerçekten işe almak istemedi. Bekle, Kitty ne yapabilir? Kasiyer o mu?"

Yüzünü buruşturuyor ve kahvemi uzatıyor. "Evet, o bir Neuro. Pek güçlü sayılmaz, sana dokunması gerekiyor, ama partilerde erkeklerle kız arkadaşlarının önünde öpüştüğünü gördüm, sırf başka şeylerden dolayı onlardan öç almak için. Erkeklerin, kız arkadaşları onlara söyleyene kadar ne yaptığından ya da ne olduğundan haberleri yoktu."

Sanki sırf ona dokunmaya kalkıştığı için onu buradan çıkarabilecekmişim gibi kafeye bakıyorum. Yani... Yapabilirim. Belki de hediyesinin ne olduğu hakkında her şeyi bilmem karşılığında ona vereceğim gerçek budur.

"Elime dokunmaya çalışıp durdu, bir süredir numaramın peşindeydi. Ona ya da arkadaşlarına hiç vermedim,

belli ki."

Boğazımı temizliyorum ve ayaklarımıza bakıyorum. "Bir şey söyleyeceğim ve bu kesinlikle benim bağlarımın konuşması değil, Gabe. Sana dokunursa, seni böyle manipüle ederse, onu öldürürüm. Yeteneğim bunu benim kontrolüm olmadan da yapabilir, ama onu tekrar kontrol altına aldığımda bile kulaklarından kan gelmesini anında sağlarım."

Dönüp bana bakıyor, hâlâ benden emin değil. "Daha önce kızlarla övündüm ve sen Nox'la yemeğe gelen bir düzine kızı izledin. Seni kıskanç bir tip olarak düşünmemiştim."

Omuz silkiyorum ve kalabalığın içinde bizi gördüğünden emin olmak için bize yaklaşan Atlas'a el sallıyorum. "Öyleyim. Sadece çoğu zaman dayanacak bir ayağım olmuyor. Size gülümseyen birini gördüğümde gözlerini oymak istediğimi söylememe izin var mı? O aptal konsey yemeğinde North'la oturmanın, yanımdaki kadını becerdiğini fark edene kadar o kadar da kötü olmadığını? Ben ikiyüzlüyüm, bağ kuramam-"

Araba yanaşıyor ama Gabe kolumdan tutarak binmemi engelliyor. "Oli, Bağlanma buradaki sorunlarımın en küçüğü. Bizi istemediğini sanıyordum... Beni istemediğini sanıyordum."

Ağzımı açıyorum ama Atlas'ın arkasındaki araba korna çalıyor ve biz de binmek zorunda kalıyoruz. Bu lanet kampüsteki herkes çok sabırsız. Gabe daha uzun sürecek olmasına rağmen benim için kapıyı açıyor çünkü onları bekletmek umurunda bile değil. Atlas geri çekilip onları biraz daha kızdırmak için arabayı ekstra yavaş sürdüğünde ona gözlerimi deviriyorum ve kahvemi yudumluyorum. Gabe Atlas'a bir tane uzatıyor, sonra da bana kek paketini veriyor.

Bir saniye bakıyorum ve o benimle alay ediyor. "Sanki çikolatalı 'kalp krizi geçirten' keklerden isteyeceğini bilmiyordum Bond. Eminim şeker yüklemesi bugün gözlerini oymadan dersi atlatmanı sağlayacaktır."

Olabilir.

Gloria'nın bana uzattığı önlüğü çektiğimde, hızlı ve kendinden emin bir şekilde hareket etmeme rağmen sabırsızca ayağını yere vuruyor. Son beş yılda bir düzine farklı kafede çalıştım, bu benim için çocuk oyuncağı olacak. Umarım söylediği kadar yoğun olur, çünkü bir meydan okumadan ve beş saatin hiçbir şey değilmiş gibi geçmesine neden olacak kadar meşgul olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

İkisine de deneme vardiyamdan bahsettiğim anda Atlas ve Gabe'in burada bulunmasını yasaklamıştım ve kabul etmelerini sağlamak tüm günümü almıştı. Şaşırtıcı bir şekilde önce Atlas pes etti, çünkü ikisine de bir kez daha bana yan bakan herkesi öldürebileceğimi ve öldüreceğimi söyledim. Kesinlikle öldürürdüm. Gabe, sanki kafede bana saldıracak kadar aptal olan birine bunu yapmayacakmışım gibi, kıçımızı kurtarmak için yüzlerce Direniş'i mahvetmemi izledi.

Böylece ikisinin oluşturduğu koruyucu kalkan olmadan çalışabiliyorum, ama aynı zamanda onların izlemelerinin baskısı olmadan. Tekrar işçi Oli'ye dönüşmek çok kolay; o kadar zor olsa da, bulabildiğim hiçbir ortak evde kirayı ödeyemediğim için bazen sokaklarda arabamda uyusam da, para biriktiren ve kendi yolunu çizen kız.

Sadece bir saat sonra buranın işleyişini kavrıyorum ve kendimden emin bir şekilde müşterilere hizmet etmeye, tezgâhı çalıştırmaya ve yiyecek ve içecekleri sorunsuz bir şekilde masalara götürmeye başlıyorum. Saat dördü biraz geçe Draven'dan bir grup profesör birlikte içeri giriyor ve bir masa kapıyorlar. Nox'un onlarla biraz daha erken gelmediği için rahatlayarak iç geçiriyorum.

Bir dakika sonra geldi, beni görünce alay etti.

Kitty sırıtarak ve flört ederek onların siparişlerini alıyor, ama hepsi onun oyununu biliyor ve ona dokunmaktan kaçınıyor gibi görünüyor. Onun ne yaptığını bilmelerine rağmen hala toplum içinde herkes için tehlike oluşturması bana iğrenç geliyor.

North'a ve işe yaramaz konseye daha sonra kızacak bir şey.

Siparişleri geldiğinde onlara hizmet etmek istemiyorum, ama bu işi gerçekten istiyorum, bu yüzden yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve Nox'un dudağı bana doğru kıvrılmaya devam etse bile profesyonelliğin resmi olarak kahvelerini getiriyorum.

Ondan nefret ediyorum.

İş arkadaşları bu konuda yorum yapmıyor ya da bana kötü davranmıyor. Hiçbirini profesör olarak görmüyorum ama kesinlikle orada ders verdiklerinden emin olmak için onları kampüste yeterince gördüm.

Öğleden sonra telaşına geri dönüyorum ve neredeyse orada olduklarını bile unutuyorum. Kazara o tarafa bakıp Nox'u bana doğru bakarken yakaladığım zamanlar hariç, o zaman kesinlikle orada olduğunu ve burada olduğum her saniyeden nefret ettiğini hatırlıyorum.

Neredeyse tüm vardiyamı olaysız atlattım, neredeyse. Kapanıştan yarım saat önce, bir grup futbolcu ve erkek öğrenci birliği üyesi içeri girdi ve bir adamı öldürecek kadar üçlü shot sipariş etti. Kitty odadaki tüm testosteronla cennette ama ben etrafından dolaşmak için elimden geleni yapıyorum. Hepsi orada çalıştığımı fark ediyor ve birkaç yorum duyuyorum, ama hepsini bir profesyonel gibi engelliyorum.

Yeni boşalan masalardan birini temizlemek için yöneldiğimde, öğrenci birliğindeki çocuklardan biri ayağa kalkıp yoluma çıkıyor, o kadar hızlı ki neredeyse ona çarpacaktım ama yine de bu benim ilk rodeom değil ve hiç vakit kaybetmeden etrafından dolanıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Sana çıkma teklif etmeye çalışıyorum. Seni henüz kampüsteki partilerin hiçbirinde görmedik, Monster Bond'un bir parçası olmak biz 'alt sınıflar' için fazla iyi olduğun anlamına mı geliyor?"

Tepsiyi servis tezgâhına koyuyorum ve pencereden Gloria'nın gözleriyle karşılaşıyorum. Yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum çünkü daha önce de Nox ve North'un benden şeritler kopardığı bağ yemeklerine katılmıştım... bu adam gerçekten canavar kelimesinden korktuğumu mu düşünüyor?

Tam olarak ne olduğumu biliyorum.

"Parti yapacak tipte biri değilim ama sorduğun için teşekkürler. Eminim Kitty davet edilmeyi çok ister, davetiyeyi ona iletirim," diyorum parlak bir sesle, bir sonraki boş masayı toplamak için etrafından dolanıyorum, ama eli kolumu kavramak için fırlıyor.

Yani ölmek mi istiyor? Mükemmel, hediyem aç.

Hayır, buna bir son vermeliyim. Şu anda bu konuda şaka bile yapamıyorum çünkü şu anda çok hamım ve yeteneğim sadece saldırmak için bir neden arıyor.

Kolumu çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor. "Gerçekten gitmeme izin vermelisin-"

Bana doğru eğiliyor, bağı beni test ediyormuş gibi benimkine uzanıyor ve lanet olsun, bağım bunun hissinden nefret ediyor. "Neden, bana ne yapacaksın, canavar?"

Arkamızdan bir soluk sesi geliyor ama kardeşlik çocuğuna bakamıyorum çünkü yeteneğini bilmiyorum, fiziksel bir şeyi olabilir.

Şu anda gerçekten yumruklanmak ya da ısırılmak istemiyorum, teşekkürler.

Sonra siyah dumanın kolunun etrafında kıvrıldığını, boynuna doğru kaydığını ve beni bırakana kadar etrafını sardığını görüyorum, sanki Nox'un hediyesinin solunum yolunu kesmesini engelleyebilecekmiş gibi ona tutunuyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde bir adım geri atıyorum ve kendimi Bond'uma doğru bastırılmış buluyorum.

Bu çok kötü.

Tüm oda sessiz, sadece hoparlörlerden gelen sessiz müzik duyuluyor ve sonra Nox etrafımdan dolanıp kardeşlik çocuğunun üzerine çömeliyor, gözleri siyah boşluklar, tıpkı benimkiler gibi.

Ona karşı profesör sesini kullanıyor, disiplinci olduğunu haykıran o sakin ve profesyonel tonunu. "Branson, bu sana canavarları asla kışkırtmaman gerektiğine dair bir ders olsun. Bayan Fallows sadece çalışmaya çalışıyor. Onu rahatsız etmen için hiçbir neden yok ve eğer buraya tekrar girdiğini öğrenirsem, seni boğmaktan çok daha fazlasını yaparım."

Branson başını sallıyor, yanakları morarırken başını hafifçe sallıyor ve ardından duman yok oluyor ve Nox'un gözleri her zamanki koyu mavi tonuna geri dönüyor.

İkisinden de uzaklaşıyorum, tepsimi dağınık masaya bırakıyorum ve toplamaya başlıyorum. Başarana kadar numara yapacağım, kendimi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya zorlayacağım ve kafenin geri kalanının da aynı şeyi yapmasını umacağım.

Masayı silmeye başladığımda, Branson çıkarken kapının zilinin çaldığını duyuyorum ve sonra yavaşça insanlar kahvelerine dönüyor, birbirlerine Nox Draven ve Bond'u hakkında mırıldanıyorlar.

Mutfaklara geri dönmeden önce derin bir nefes alıyorum, Gloria'nın işine bu dramı getirdiğim için beni anında kovmasına tamamen hazırım.

Nox zaten içeride hayatının konuşmasını yapıyordur, eminim.

"- ve durumu yatıştırmak için onca yol varken, yeteneğini kullanmayı mı seçtin? Gerçekten, tek seçeneğin bu muydu? Seni bir yumruk atarken gördüm, o küçük pisliği bayıltmalıydın."

Tamam, Gloria ne olduğunu biliyor. Onu biraz daha sevdim.

Tepsiyi lavabonun yanına koydum, endüstriyel bulaşık makinesini doldurmaya başladım ve giderken tabakları duruladım. Bana dönüyor ve şöyle diyor: "İyi idare ettin. Harika bir iş çıkarıyorsun, başını eğmeye devam et, yakında herkes senin burada kim olduğunu unutacak."

Yutkundum ve başımı salladım, başımı eğdim ve önümdeki işe geri döndüm. "Teşekkür ederim, bunu yapacağım."

Kapanış vardiyasını bitiriyorum, rastladığım her yüzeyi fırçalıyorum ve zemini parlatıyorum. Elimde önlüğüm ve tüm iş evraklarımla oradan çıktığımda kendimi gerçekten iyi hissediyorum çünkü iş benim.

Güneşin battığı, gün batımının renklerinin gökyüzünde güzel ve unutulmaz olduğu yeterince geç bir saat ve telefonumda fotoğraf çekerken bir an için dikkatim dağılıyor, bu yüzden çok geç olana kadar Nox'un önümden çıktığını fark etmiyorum ve ona çarpıyorum.

"Oof, Tanrım, üzgünüm- oh. Ne yapıyorsun burada?" Telefonumu düşürdüğüm yerden almak için eğilerek saçmaladım.

Benimle alay ediyor ve bir kolunu çoğunlukla boş olan sokağa doğru uzatıyor. "Üzerinize atlayıp kontrolünüzü tekrar kaybetmediğinizden emin olmak için tabii ki."

Sokağın aşağısına bakıyorum ama Hellcat'ten ya da Gabe'in motorundan eser yok, yani sanırım burada kurtarılmayacağım. Daha sonra yüzüme vurulmaması için doğru olanı yapsam iyi olacak, gerçi doğru yol berbat bir şey. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Yardım etmek zorunda değildin ama ettiğin için minnettarım."

Acımasız bir kahkaha attı. "Sana yardım etmiyordum, kontrolü kaybettiğinde çıkaracağın isyan yüzünden North'un kampüsü kapatmasını engelliyordum, Poison."

Zehir, canavar, Draven'a geldiğimden beri bir sürü yeni isim topluyorum.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sanki senin kâbus yaratıkların bir isyan başlatmayacak, bunu benim üzerime yıkma."

Bana doğru eğilerek mırıldandı: "Buradaki herkes ne yapabileceğimi çok iyi biliyor. O kafede benim kim olduğumu bilmeyen tek bir erkek, kadın ya da çocuk yoktu. Sen bir gizemsin, anomalisin, deliliğin vücut bulmuş halisin. Eğer onların tüm korkularını doğrulamış olsaydın, ortalığı temizlemek için bir TacTeam'den daha fazlası gerekirdi."

Burada durup bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Bağları benimkine uzanırken, sanki benden bilgi almaya çalışıyor, ağzımdan kaçırıp ona hayati bir şey söylememi sağlamaya çalışıyor gibi geliyor.

En kötüsü de... Anlatmak istiyorum. Ona karşı gücümü kullandığım herkesi anlatmak istiyorum, sırf kendimi ona kanıtlamak için, kaçtığımda ve buradan uzak durduğumda doğru şeyi yaptığımı kanıtlamak için.

"Gözleri kararan biriyle hiç karşılaşmadım, en azından bizim ailemiz dışında. Bu bizim lanetimizdi. Acaba sen kimin lanetini taşıyorsun, Poison?"

Lanet mi? Bu benim için biraz fazla mistik ve büyülü görünüyor. Canlı varlıkların içindeki ruhları tam anlamıyla manipüle edebilmem önemli değil, lanetlere inanmıyorum.

Bu, insanların insanları dışlamak ve kötülemek için uydurdukları çocukça bir saçmalıktır.

"Sadece North için bile olsa araya girip beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Bu işe ihtiyacım var ve daha çalışma fırsatı bulamadan kaybetmek berbat olurdu."

Beni görmezden gelerek kaldırımdaki Bentley'e doğru ilerliyor ve sürücü kapısını açıyor. "Bin arabaya. Ardern'e eve gittiğimizi söyledim bile."

Tanrım, bu iyi olacak. Atlas bunu öğrenirse dönecek bir malikânemiz bile olmayabilir ama onunla birlikte arabaya kayıyorum ve bağı tenimin üzerinde sivri bir okşayış gibi kayarken bile dudaklarımı mühürlüyorum.

Ona hiçbir şey vermedim.

Telefonum çalıyor ve kontrol ettiğimde Atlas'tan bir mesajın beni beklediğini görüyorum.

Sana dokunursa, ölür.

Bir nefes veriyorum ve başımı koltuğa çarparak geriye düşmesine izin veriyorum. Ellerimin etrafındaki havada bir hareketlenme oluyor ve aşağı baktığımda kucağımda oturan küçük bir duman yaratığı görüyorum. Bu kadar sevimli görünmemeliydi ama Dobermanlara karşı her zaman zaafım olmuştur ve orada kıvrılan yavru köpek acayip sevimli.

Çok sevimli olduğunu düşünmem kötü mü?

"Bu şey beni ısırmak ya da tüketmek üzere mi?"

Beni görmezden geliyor ve sonra bana şöyle diyor: "Bassinger'a söyle, kurtarıcı rolünü bırakabilir. Hayır demedin ve yeteneğini beni kırmak için kullanmadın. Artık bu konuda hiçbir şey söyleyemez çünkü sen hediyesiz küçük bir Bond değildin, değil mi Poison?"

Tanrım, burada oturup onunla bu konuşmayı yapmaktansa arabanın kapısını açıp kendimi karşıdan gelen trafiğin içine atmayı tercih ederim.

Bekle.

"Küçük yaratıklarınız casus mu? Vay be. Bırak beni o zaman, seni küçük ahmak!" Duman yaratığına kucağımdan bir fiske vurmaya çalışıyorum ama parmağım sadece içinden geçiyor, duman yarılıyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar bir araya geliyor.

Nox beni görmezden geliyor ama vites değiştirdiğinde, yaratık arabanın üzerinde süzülüyor ve sonra saçları tarafından gizlenene kadar kulağının altına giriyor. Aklımın alamayacağı kadar sevimli bir şey bu. Benden nefret eden ve her fırsatta bana işkence eden adamın saçında saklanan küçük bir duman arkadaşı var.

Kıkırdamak istiyorum.

Yapamam, bana daha fazla ateş püskürtür ve tüm günümü mahveder.

Malikâneye yanaşıp garaj kapısı açıldığında, Tahvillerimin geri kalanını orada hararetli bir tartışmanın içinde buluyoruz ve ancak hepsi birden dönüp arabaya bakınca duruluyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Motor durduğu anda Atlas arabaya doğru ilerliyor, ancak Gryphon onun önüne geçince duruyor. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyorum ama arabadan bana hiç ses gelmiyor.

Nox bana mırıldanıyor, "Değerinden fazla sorun çıkarıyorsun, Zehir."

Ona cevap vermeye çalışmıyorum, bunun bir anlamı yok çünkü mantığını dinlemesiyle tanınmıyor, ama gözlerim North'u renkli camdan bana bakarken yakaladığında yutkunuyorum. Öldürücü görünüyor ve bana öyle bakmasına neden olacak ne yapmış olabileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Beni yakalayan adamı ben kızartmadım, hepsi Nox'un suçu.

Gabe arabamın kapısını açıyor ve emniyet kemerimi çözmem için gereken sürede beni arabadan çıkarıyor. Nox'un yüzü, arabayı kullanırkenki sessizce kaynayan hoşnutsuzluğundan, yemek masasında görmeye alışık olduğum açık ve hain bir alaycılığa dönüşüyor.

"Sadece arkamda kal ve korkma," diye mırıldanıyor Gabe ve bir an için aşağılandım, sonra son bir hafta içinde beni iki kez boş yere ağlarken izlediğini fark ettim

Bu da bana kendimi toparlamam gerektiğini gizlice hatırlatma şekli.

Doğru.

Bu konuda duygusallaşma, Oli. İkisi senden nefret ediyor, ikisi senden hoşlanıyor ve beşincisi de sürekli değişen fikirlerle kafayı yiyor diye tahvillerine bakma.

Bunu düşünme.

Gabe ayaklarının üzerinde sallanıyor, sanki yer değiştirmeye ve kendini bir dövüşün ortasına atmaya hazırlanıyor ve yeterince emin, Atlas ve Nox şiddetli yumruklarla başlıyor.

"Bassinger, ya paylaşmayı öğren ya

da-" "Benimle konuşma yoksa ben-"

"Beni öldürmek mi? Titriyorum, gerçekten, beni çok korkutuyorsun," diye karşılık veriyor Nox ve evet, belki de bunun etrafında olmamalıyım.

Gabe'den bir adım daha uzaklaşıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Buradan gitmem gerek. Bunun için burada olamam. Eğer gerçekten kavga ederlerse, kontrolümü kaybedeceğim."

Kimseyle özel olarak konuşmuyorum ama North beni gayet net bir şekilde duyuyor ve yanıma gelip dirseğimi sert ama nazik parmaklarıyla tutarak beni kendi tarafına çekiyor. "Gözlerini kapat."

Elini kolumdan çekmeden ve duman etrafımızda patlamadan önce bana tartışacak ya da talebini yerine getirecek zaman bırakmıyor, gözlerim açıkken bile hiçbir şey göremeyene kadar her şeyi tüketiyor. Bir el benimkini havada yakalayana kadar bir şeye uzandığımı fark etmiyorum, parmaklarımız birbirine dolanıyor ve sıkıca tutuyor.

Kimin olduğunu bile bilmiyorum.

"Lanet olası Dravens! Kardeşin her çuvalladığında kendi yeteneğini kullanamazsın, yoksa ben de benimkini kullanmaya başlarım," diye hırlıyor Atlas ve sesin hangi yönden geldiğini bile anlayamıyorum, duman her şeyi bozuyor.

Sikerim böyle işi.

Yeteneğimi çağırıyorum, sadece gözlerimin parlamasına ve etrafımızdaki mürekkep gibi karanlığın görüşümden uzaklaşmasına yetecek kadar.

Kuzey hepsini uzun, duyarlı siyah sarmallarla sıkıca sarmış durumda, etrafımızdaki her şeyden daha koyu ve daha katı. Gryphon mücadele etmiyor ya da endişeli görünmüyor ama Atlas onunla savaşıyor, öfkeli ve serbest bırakılmaya kararlı.

Nox'un gözleri simsiyah ve en az Atlas kadar kızgın görünüyor ama buna karşı koymuyor. Hayır, bana tekrar küfrederken gözleri benim üzerimde.

Artık eskidi.

"Hepinize Oleander yeteneğini kontrol altına alana kadar onun yanında kendinizi tutmanız söylendi. Eğer hoşunuza gitmiyorsa, biraz itidalli olmayı öğrenin."

Elim çekiliyor ve aşağıya baktığımda North'un tuttuğunu görüyorum, beni dumanın içinden geçirmek için çekiyor çünkü hala göremediğimi düşünüyor. Arkama dönüp baktığımda Gabe'in de sarılmış olduğunu görüyorum ve terlemesine rağmen mücadele etmiyor ya da hapsedilmiş olmaktan biraz rahatsız görünmekten başka bir şey yapmıyor.

Kuzey'in beni garaja götürmesine izin veriyorum, hiçbirine tek kelime etmeden her bir tahvilimin yanından geçiyorum. Herkesin içinde kapıya en yakın olan Nox'un yanından geçerken, köpek yavrusuna benzeyen yaratığın kafasını kulağının arkasından çıkardığını görüyorum.

Havayı kokluyor ve North'tan hoşlanmadığını söyleyebilirim.

Hareket etme şeklinden yaratıklar, ama yine de kolundan tırmanıp peşimizden geliyor, Nox'un saçında sakladığı minicik yavru köpek yerine normal boyutta bir köpek yavrusu gibi görünene kadar iki katına çıkıyor.

North ikimizi de kapıdan geçirip koridora çıkardığında, asansöre doğru yürürken elimi bırakmıyor. Her adımında ayaklarının arasında dolanan köpek yavrusuyla ne kadar gülünç göründüğüne kıkırdamamaya çalışıyorum. Tıpkı gerçek bir köpek yavrusunun yapacağı gibi şakacı ve arsız, yürürken zıplayan ayakkabı bağcıklarına takılıyor.

Asansörde durup gelmesini beklerken, sonunda yavru köpeği fark ediyor ve kaşlarını çatıyor.

Elini bırakıyorum ve ayaklarımın üzerinde biraz kayıyorum, bağım bu kadar değişken hissederken burada onunla birlikte durmaktan endişeliyim ve o hareketi yanlış okuyor.

"O benim değil, genellikle Nox'un yanından ayrılmaz."

Omuz silkiyorum ve eğilip yavru köpeğin elimi koklamasına izin veriyorum. "Onun için endişelenmiyorum. O bir casus ama benim hakkımda Nox'un beni öldürebileceği hiçbir şey öğrenemez, o yüzden peşime takılmak istiyorsa takılabilir."

North bana kaşlarını çatarak, sanki az önce gizlice palyaço olduğumu ilan etmişim gibi bakıyor ama ben sadece elimi yavru köpeğin sırtında gezdiriyorum. Garip çünkü ona şefkat gösterdiğimde elimin altında sert hissediyor ama arabada onu okşamaya çalıştığımda duman gibi davranıyordu.

Merak ettim.

"Bir adı var mı? Çok tatlısın. Nox sana aptalca bir isim koyarsa senin adına çok kızarım.

Tanrım, Brutus ya da Octavius, değil mi? Aptalca bir şey seçti, bunu söyleyebilirim."

Asansör açılıyor ve içeri girmek için doğrulduğumda köpek yavrusu zıplayarak koluma tırmanıyor ve daha önce Nox'a yaptığı gibi saçıma sokuluyor. Hiç ağırlığı yok ama yine de orada hareket ettiğini hissedebiliyorum.

North üçüncü katın düğmelerine basıyor ve sonra ellerini tekrar ceplerine sokuyor, hala ayakkabılarına kaşlarını çatarak bakıyor. Yanlış bir şey yapmadığımı bildiğim halde burada yanlış bir şey yapmışım gibi utanıyorum ve ağzımı kapalı tutmaya zorluyorum.

Gergin gevezeliğim şu anda her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getirecek ve buna ihtiyacım yok.

"Onun bir adı yok... ya da en azından Nox'un bana daha önce söylediği bir adı yok. Genelde Nox'un yanından ayrılmaz."

Bunu söyleyip duruyor, burada hangimizi ikna etmeye çalıştığından emin değilim. "Biliyor musunuz? Brutus aslında çok sevimli. Hiç büyüyüp tam teşekküllü bir kâbusa dönüşecek mi?"

Kuzey kafasını temizlemeye çalışır gibi sallıyor. "Yaşlanmazlar, sadece... öyledirler. Neden korkmuyorsun? Gryphon bana Direniş'e ne yaptıklarını gördüğünü söyledi, onun aslında küçük bir köpek yavrusu olmadığını biliyorsun."

Bu çok açık olmalı. Ne yapabildiği önemli değil, yavru köpek ilgi ve evcil hayvan istiyor. Neden bundan korkayım ki? Bu resmen Nox'un bulduğum tek katlanılabilir kısmı.

Asansör kapıları açılıyor ve koridorda ilerlemeye başlıyorum çünkü çalıştığımı duyurmaktan gurur duyuyorum

Kendi yatak odama nasıl çıkacağımı... ama sadece o asansörden. Eğer diğerini kullanırsam, mahvolurum.

North hâlâ yanımda, "Sen odana gidince onları bırakacağım, Bassinger hâlâ bu konuda aptallık ediyorsa onu içeri almak zorunda değilsin," diyor.

İçimi çekip başımı sallıyorum çünkü Atlas'ın asla aptal olmadığını ve sınırlarıma çok saygılı olduğunu açıklamaktan daha kolay, diğerlerinin toplamından daha iyi.

Anahtarımı kilide soktuğumda ona bakıyorum, veda edip onunla işimi bitirmeye hazırım ama North orada öylece duruyor, tereddütlü görünüyor ve bu beni çok korkutuyor. "Sen iyi misin?"

Tekrar kaşlarını çatıyor ve sonra yavaşça, "Nox bir şey yaptıysa, bununla ilgileneceğimi bilmeni istiyorum. Eğer o- eğer o sana zarar verdiyse-"

Tanrım, neden bugün herkes benimle bu konuda konuşmaya çalışıyor? "O yapmadı. Ben iyiyim ve eğer deneseydi onu durdurabilirdim."

Yani iki seferde de, ama North hâlâ ağlamamı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Şu anda berbat durumda olduğumu ve saçma sapan şeylere ağladığımı pek bilmiyor, o yüzden çok da haksız sayılmaz.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak zorunda kalmadan odama kaçıyorum. Belki bir gün Nox'la neler olduğu, hangi kısımlarının yanlış olduğu ve hangi kısımları üzerinde gerçekten kontrolüm olduğu hakkında gerçek bir konuşma yapabilirim, ama orada bile değilken hepsinin bunu sorgulaması ve parçalara ayırması fikri beni sinirlendiriyor.

Neden o ana karşı saçımdaki küçük köpek yavrusu kadar korumacı hissediyorum?

Tahviller delirmiş.

Gabe ve Atlas odaya çıktığında ben temizlenmiş ve pijamalarımı giymiş, kafedeki olay hakkında Sage'e mesaj atıyordum. Draven'ın dedikodularından çoktan haberdar olmuş ve North'un kampından birileri spin-doktorculuk oynuyor olmalı çünkü herkes Nox'un sevgili Bond'unu korumak için devreye girdiği için ne kadar kahraman olduğundan bahsediyor.

Buna gülmekten ölebilirim ve Sage de aynı şekilde inanamıyor.

Atlas Çin yemeği sipariş ediyor ve yere yayılıp ders çalışırken yemek yiyoruz. Yani ben çalışıyorum. Ben yavaş yavaş beynime mümkün olduğunca çok tarih ve tarihi olay tıkıştırırken Atlas sessizce içini çekiyor, Gabe de beni rahatsız etmemek için kulaklığını takıp telefonundan video izliyor.

Gece yarısından biraz önce, sonunda işi bırakıp dişlerimi fırçalamaya gidiyorum ve bana sırıtan Gabe'e meraklı bir bakış atıyorum. Atlas banyoda benimle birlikte duruyor, hala kaşlarını çatıyor, ama ancak Brutus'ün omzumda uyukladığını, vücudunun çoğunlukla saçlarım tarafından gizlendiğini gördüğümde neye kızdığını anlıyorum.

"Bana zarar vermiyor ya da beni üzmüyor. O... sevimli biri," diyorum durulanırken.

Atlas başıyla beni onaylıyor ama başka bir şey söylemiyor, ben de boş veriyorum, bu benim hatam ya da sorunum değil. Tahvillerimin kendi aralarındaki sorunları çözmeleri gerekiyor.

Yatağıma girdiğimde, Gabe'in neden bu kadar kendini beğenmiş baktığını hemen anladım.

Yastıklarım değiştirildi ve yenilerinin hepsi Bond'larım gibi kokuyor.

Her birinden yastık aldı ve şimdi yatağım hepsinin lezzetli bir eritme potası gibi. Bağlarım göğsümde sevinçle kıvranıyor, tenim karıncalanıyor ve kokularının her biri bir mükemmellik aleminde birbirine karışıyor. Kelimenin tam anlamıyla, sanki hepsi yatağımda çıplak yatıyor ve ben de içine dalmak üzereyim, bağım neredeyse sevinçten orgazm oluyor.

Atlas sonunda bana gülümsüyor ve diğer taraftaki battaniyeyi benimle birlikte tırmanacakmış gibi kaldırıyor. "Kahretsin, Ardern geldi. Neredeyse parlıyorsun."

Biraz panikliyorum ve onu durdurmak için elimi uzatıyorum. "İçeri giremezsin, ya kokuları mahvedersen?"

Gabe bir kahkaha patlatıyor ve Atlas bana dönmeden önce ona ters ters bakıyor. "Ya sadece yastığıma dokunursam, o zaman içeri girebilir miyim?"

Mantıken evet demek istiyorum, çünkü onun bana yakın olmasını seviyorum, ama bağım şu anda tam bir kabus gibi, sahiplenici ve bu konuda çıldırmış durumda.

Biraz utandım. "Elimde değil."

Ellerini uzatarak yatağın etrafından dolaşıp bana doğru geliyor. "Tatlım, kızgın değilim. Bağının seni böyle düşündürmesine izin verme, sadece neye ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor."

Tanrım, yine ağlamak üzere miyim? "İhtiyacım olan şey bunu düzeltmek çünkü normalde duygusal bir insan değilim ve bu çok aptalca! Neden böyle hissediyorum? Deliriyor muyum? Beni mahvetmeden önce bu lanet evden çıkmam lazım!"

Kollarımı kendime doluyorum ve Atlas ulaşabileceğim mesafede duruyor ama beni kollarına çekmiyor, ki bu iyi bir şey

Çünkü sanırım panik atak geçirmek üzereyim ve hediyemin kontrolünü kaybedeceğim. Gabe bulaşık yıkadığı banyodan yavaşça yanıma geliyor ama konuşmuyor, gözleri göründüğü kadar sakin olduğuna inanmam için biraz fazla geniş.

Atlas elini tekrar bana uzattı. "Ben yerde yatarım."

Gabe ikimizin arasına bakıyor ve sonra elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu diğerlerine de anlatmalıyız. Gittikçe kötüleşiyor ve her ne kadar ortalığı karıştırmak istemesem de, çok ileri gitmesine izin veremeyiz. Ya Oli kontrolünü kaybeder ve içimizden birine zarar verirse?"

Omurgamdan aşağıya bir ürperti akıyor çünkü bu, eve biraz fazla yaklaşıyor ama Atlas ona ters ters bakıyor. "Lanet Nox Draven'ın onun etrafında olmasını mı istiyorsun? Çünkü ben kesinlikle istemiyorum. Bunu halledebiliriz. Bu işe yarayacak."

YASTIKLAR IŞE YARIYOR.

Sonunda iyi dinlenmiş hissederek uyanıyorum ve Gryphon'un sweatshirt'ünün altına North'un tişörtlerinden birini giyerek ve köpek yavrusu hala saçlarımda saklanarak haftamı rahatça geçiriyorum. Gryphon ile sabah beşteki antrenman seansları kolaylaşıyor, Özellikle de çenemi kapalı tutmayı ve yaptığımız işe odaklanmayı öğrendiğimde. Hızlı bir şekilde göğüs göğüse dövüşe geçiyorum ve bu yeterince kolay çünkü bir kez daha pozisyon almakla ve nasıl düşeceğimi öğrenmekle başlıyor. Eminim onun her yerinde olmak zorunda kaldığımda biraz daha zorlanacağım ama şimdilik iyiyim.

Sage ve Atlas'la ilk TT dersime adımlarımda bir sıçrama ve yüzümde kocaman bir sırıtışla giriyorum. Sage bana gülümsüyor ama biraz solgun, genellikle yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen saçlarının faremsi tonları sert bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve günün telaşlı görünümünü tamamlıyor.

Üstümüzü değiştirirken onunla hafifçe dalga geçiyorum ve ilk kez üzerime tam oturmayan üniformamı ya da diğer kızların bakışlarını umursamıyorum.

"Bu akşamki vardiyamdan sonra maaşımı alacağım, bu hafta sonu alışverişe gitmeliyiz."

Sage onu bir atlet gibi gösteren atletini çekiştirirken bana sırıtıyor. Muhtemelen doğuştan sportif olan kızlardan biri ve bu dersi rahatlıkla geçecek ve ben onun adına hem kıskanıyorum hem de rahatlıyorum.

Umarım herkesin kıçını tekmeler.

"Buradaki en iyi alışveriş merkezi sizin çevrenizin dışında, Atlas ve Gabe'i de getirirseniz North'un bu konuda rahatlayacağını düşünüyor musunuz? Sinemaya da gidebiliriz, bütün günü buna ayırabiliriz."

Biraz irkildim ve omuz silktim. "Kim bilir, son zamanlarda biraz daha az... kızgın sanırım. Sanırım hala benden nefret ediyor ve kesinlikle bana güvenmiyor, ama aynı zamanda işimi almama da izin verdi, yani... belki? Tanrım. Belki de Gabe'e teklif ettirmeliyiz. Bunu bir randevu gibi gösterebilir."

Sage bana kıkırdıyor ve birlikte dışarı çıkarken omzunu omzuma çarpıyor. "Belki de bir randevu olmalı, artık sana olan takıntısını gizlemeye bile çalışmıyor. Önceden yeterince açıktı ama şimdi? Tanrım, gerçekten Bond'un etkisinde."

Bond sisi. Kahretsin, bunun bir şey olduğunu bile unutmuşum ve işte buradayım, tam ortasındayım. Erkeklerin de aynı şekilde hissettiğini düşünmek bile garip ama Sage'e inanıyorum. Böyle bir şey hakkında yalan söylemez ve muhtemelen dışarıdan fark etmek daha kolaydır.

Onları sürekli koklama takıntımın ötesini göremiyorum.

Yanlarında durduğumuz anda Atlas ve Gabe'e sürtünmek istiyorum, sırf onların kokularını üzerime çekmek için çünkü spor kıyafetlerim sadece temiz kokuyor. Bundan kaçınıyorum ama Gabe'e kollarımız birbirine değecek kadar yakın duruyorum.

Vivian arka odadan çıkıp gür sesiyle şöyle sesleniyor: "Pekâlâ, bugün yeni yüzler var, bu yüzden hepiniz ısındıktan sonra parkuru gözden geçireceğiz. Herkes antrenmanına başlasın. Fallows, sen her zamanki turundasın. Bassinger ve Benson, beni görmeye gelin, ikinizi de hemen terleteceğiz."

Her zamanki programım koşu bandıyla başlıyor ve ardından ağırlıklara geçiyor, ben de hemen başlıyorum. Birkaç dakika içinde Sage bana katılmak için yanıma geliyor ve birlikte harika bir tempo tutturuyoruz.

Sabah spor salonuna yaptığım koşular sayesinde koşu bandındaki zamanımı çok fazla acı çekmeden geçiriyorum ve ardından ağırlıklara başladığımda Atlas'ın Vivian'ın karşısına çıkardığı zorlukları yerle bir edişini izleyebiliyorum.

Çok komik.

Ayrıca herkesin dikkatini çabucak çeker. Teker teker tüm ısınma makinelerinden geçer ve Vivian ona tavır alıp onu fırlattığında

Minderlerde, onun şekil değiştirenleri ve sınıftaki diğer fiziksel yeteneklileri nasıl dövdüğünü izliyoruz.

Gabe ona karşı çıkmayı reddediyor.

Futbol takım arkadaşlarından biri onu bu konuda uyarmaya çalıştığında, sadece sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Eğer kavga edersek Bond'um tüm odayı dışarı çıkarır. Şu anda senin hayatını kurtarıyorum Matt."

Vivian bile kürek makinesinde oturduğum yere bakmak için duraksıyor ve ben ona sırıtarak göz kırpınca Gabe herkesin yüzündeki tedirginliğe gülmek için başını geriye atıyor. Eğer hepsi benim bir canavar olduğum hakkında konuşmak istiyorsa, boğazlarını parçaladığımda dişlerimle uğraşabilirler.

Mecazi anlamda tabii ki.

Hayvani ölümleri Gabe'e bırakacağım.

"Pekala, Bassinger'ı kırmaya çalışmaktan bıktım, o yüzden kıçınızı kaldırıp engelli parkura gidin. Prosedürü biliyorsunuz; iki takım, herkesi geçiren ilk grup kazanır. Kaybederseniz dersten sonra bir saat intihar edersiniz."

Aman Tanrım.

Sage bana dönüp mırıldandı: "Şimdi tam zamanı Oli. Hepimizin aynı grupta olduğundan emin olmalısın."

Onunla alay ediyorum çünkü Vivian'ı bir şeye ikna edebilmemin gerçek bir yolu yok ama sanırım denemeye değer. Güvenlik kameralarıyla dolu bekleme odasına geçene kadar bekliyorum. TacTeam elemanları zaten orada, kahve içip kendi aralarında sohbet ediyorlar. Gryphon orada değil ama Kieran orada ve beni fark ettiğinde saygıyla başını eğiyor.

O kadar şaşırdım ki ayaklarım biraz tökezledi.

Gözlerimi ondan uzak tutuyorum ve Vivian'ın kaşlarını çatarak sınıf listesini incelediği, insanları takımlara yerleştirmek için ayarlamalar yaptığı yere gidiyorum.

"Fallows, küçük seyahatinden sonra hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel."

Bir an için Direniş tarafından alındığımızı bile unutuyorum, bu yüzden kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, "Trip- ah. Doğru, iyiydi. Belli ki."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve kalemle formuna dokunuyor. "Buraya belirli bir gruba dahil olmak için geliyorsun, değil mi? Seni istediğin yere yerleştireceğimi nereden çıkardın? Ben iltimas yapmam."

Hiç pişmanlık duymadan ona sırıtıyorum. "İkimiz de biliyoruz, sadece birazcık. Aslında bu daha çok bir uyarı gibiydi. Gabe daha önce saçmalamıyordu, bazı... kontrol hıçkırıkları yaşıyordum. Bond'larım ve Benson'la birlikte olmazsam bu seferkine katılmamam gerekebilir."

Yüzünü tamamen bana dönüyor ve ben de yüzündeki "burada ne haltlar dönüyor" ifadesini okuyabiliyorum. "Peki Benson'ın senin Bond'unla ne ilgisi var Fallows? Neden hayat kurtarmak için onu seninle birlikte tutuyorum?"

Sage'in kesinlikle çıldırdığı yere dönüp bakıyorum ama Gabe benim maskaralıklarım yüzünden yanağının içini ısırıyor.

Geri döndüm ve yaşlı adama fısıldamak için eğildim, "Bilmiyor muydun? Sage'in peşinden kaçtım. Ona karşı ekstra korumacıyım ve bağım da ona çok bağlı."

Hâlâ saçlarımla oynayan yavru köpek kafasını dışarı çıkarma fırsatını yakalıyor ve Vivian onu görünce irkilse de güçlü duruyor.

TacTeam'dekilerin yok.

Üçü birden ayağa fırlıyor ve Kieran acımasızca küfrederek kahve fincanını yere bırakıp telefonunu eline alıyor. Muhtemelen beni North ya da Gryphon'a ispiyonlayacak ama yanlış bir şey yapmadım ki.

Bu Nox'un kabusu, benim değil.

Vivian cebinden telefonunu çıkararak bana çıkıştı, "Bir Draven kâbusunun burada ne işi var? Nox sana o küçük boku ne zaman verdi? O pisliğe öğrettiklerimden onu yeterince iyi hatırlıyorum."

Tekrar sırıtıyorum ve Brutus'ü saçlarımın arasına geri itiyorum. "Sana söyledim, bağlarım her yerde. Yine de bu sefer tamamen oturabilirim."

Başını bana doğru salladı ve tersledi, "Kıçımın kenarı, evlat. Bugün küçük grubunu bir araya getirebilirsin, ama hediyene bir an önce sahip çıksan iyi edersin."

Ben kazanıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BU LANET KURSTAN NEFRET EDİYORUM.

Gabe de bunu biliyor. Kapı açılıp herkes koşmaya başladığı anda, ben yavaş bir koşu temposu tuttururken o tek kelime etmeden benimle birlikte geride kalıyor. Sage yanımda duruyor, gözlerini biraz fazla açmış bir şekilde içinden geçtiğimiz yapay ormanlık alana bakıyor ve Atlas onun diğer tarafında yürüyor, rahat ama tetikte görünüyor.

"Eğer bu bir yarışsa, diğerlerinin önüne geçmeye çalışmamız gerekmez mi?" Sage bana mırıldanıyor ama ben başımı ona doğru sallıyorum.

Gabe ona cevap verirken arkamıza bakıyor: "Önce ormanda hayatta kalmalısın. Çok hızlı gidersen uyarı işaretlerini kaçırırsın."

Sage bana bakıyor ama ben ona orantısız bir sırıtma yapınca mırıldanıyor: "Neden bu bir korku filmi girişi gibi hissettiriyor? Sanırım olumlu tarafı ikimizin de doğal olması, yani yem değiliz."

Ona kıkırdıyorum ama cevabım yolun ilerisinde başlayan çığlık ve bağrışmalar tarafından yutuluyor

Bizden.

İlk öğrenci grubu düşecek.

"Neyle karşılaşmak üzere olduğumu tam olarak bilmem gerekiyor çünkü kendimi biraz paniklemiş hissediyorum ve yeteneğim bundan kaçmak için şu anda ormanı ateşe vermek istiyor." Sage nefes nefese kalıyor ve ben de hızımızı daha da yavaşlatıyorum.

"Tamam, amaç önce geçmek ama burası aslında dev bir bubi tuzağı. Onlar da değişiyor, bu yüzden Gabe ve ben size yol gösteremeyiz. Temel olarak, ağaçların hepsinin kulakları ve gözleri var, bu yüzden onlara güvenmeyin-"

"Kulaklar ve gözler mi?! Oli, ne oluyor lan?!" Sage çığlık atıyor ve işte o zaman onun bu tür şeylerden biraz alıngan olduğunu öğreniyorum. Onu suçlamıyorum, bu berbat bir düşünce.

"Öyle değil, yani demek istediğim, kurs ne söylediğimizi ve ne yaptığımızı biliyor, bu yüzden bizimle en kötü şekilde uğraşmak için değişecek."

Atlas'ın gözleri her şeyi kavrarken daha da kurnazlaşıyor ve Gabe boğazını sertçe temizliyor. "Kursa ilk katıldığımda kolumu üç yerden kırmıştım. Sonlara doğru yuvarlanan kütüklerden birinin altında kaldım ve bu yüzden üç hafta futbol oynayamadım. Oli çok hızlı geçti."

Bu iltifat göğsümü kabartıyor, ama aynı zamanda kontrol edemediğim bir dürtü de onu yara izleri ya da o yaralara dair herhangi bir işaret var mı diye kontrol etmek istiyor, sanki hala onun için düzeltebileceğim bir acı hissetme ihtimali varmış gibi.

Atlas, Sage'i yolundan çeker ve Gabe'e çıkışır, "Sakatlanmaktan bahsetmeyi kes, Ardern. Bir nefes al,

Tatlılık."

Kahretsin.

Parlıyorum.

Gabe içinden küfrediyor ve sonra mırıldanıyor, "Baskı yok Oli, ama Gryphon TacTeam adaylarını aramak için TT'nin kasetlerini inceliyor, bu yüzden hepsinin senin... Bond haze diş çıkarma sorunlarını bilmesini istemiyorsan, o zaman kendini tutmalısın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İncinmekten bahseden sendin. Açıkçası, bu tür şeyleri dinlemekte iyi değilim. Hepinizin bir süreliğine pamuklara sarılmasına ihtiyacım var, tamam mı?"

Bana sırıtıyor, bir orospu çocuğu gibi böbürleniyor, ama sonra açıklığa vardığımızda sırıtışı yüzünden kayıyor.

Her yerde cesetler var.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Atlas, yavaşlayarak hızlı adımlarla yürüyor. Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü ortalık kan gölüne dönmüş gibi görünüyor.

Tamam, hepsi hâlâ nefes alıyor ve sadece iki kişinin bilinci yerinde değil ama burada kesinlikle ciddi yaralanmalar var.

"Bunun olmasına nasıl izin verilir? Bu üniversitede beden eğitimi dersi, Tanrı aşkına!" Sage tıslıyor, bugün biraz daha geveze; buna bayılıyorum.

Gabe futbol takımındaki arkadaşlarından birine, daha önce ona laf atmaya çalışan arkadaşına doğru yürüyor ve ona iyice bakabilmek için çömeliyor. "Burada kaç kere yıkılman gerekiyor ki, kaçmanın doğru yol olmadığını öğrenesin?"

Matt adındaki adam öksürüyor ve sıçrıyor, "Sanki konuşabiliyorsun, sadece Bond'un için geride kalıyorsun. Hanna iyi mi? Sallanan kütük düştüğünde yanımdaydı."

Tanrım, sallanan kütükler. Bu parkurdaki en kötü şey onlar ve çamurun içinde Hanna'yı aramaya başladığımda, bir sonraki dalgaya dikkat ettiğimden emin oluyorum. Onları fark etmek zor ama ahşabın gıcırtısı ve havada uçuşurken çıkardıkları ıslık kusursuz.

Yaralıların çığlıkları ve iniltileri arasında onları duymak zorundayız.

"Onu yakaladım! Hanna, beni duyabiliyor musun?" Sage diğer tarafı aradığı yerden sesleniyor. Ona doğru koşuyorum, hemen çamurun içinde dizlerimin üzerine çöküp kızın kendine gelmesine yardım ediyorum.

Onu hemen hatırlıyorum, birbirimizle dövüşürken kazara beni yeteneğiyle kendinden uzaklaştıran kız. Sage ve benden daha uzun, daha geniş ve atletik bir fiziğe sahip, kesinlikle bir TacTeam'e ait olan bir kız tipi.

Şakağından da kan geliyor.

Onun kol bandı bizimkiyle aynı renk, burada aynı takımdayız ve bu yüzden onsuz devam etmemizin bir anlamı yok. Hepimiz çizgiyi geçmezsek kaybederiz.

Atlas inleyen öğrenci gruplarının arasından geçip sessiz olanın yanına gidiyor ve sesleniyor: "Hepsi diğer takımdan. Vivian için gönderilecek bir işaret fişeği var mı, yoksa onları öylece bırakacak mıyız?"

Kulağa korkunç geliyor ama kursun amacı da bu. "Onları bırakıyoruz. İhtiyaç duyarlarsa Vivian devreye girecek, tüm kurs izleniyor."

Başını sallar ve açıklıkta dolaşmaya devam ederek burada olanlara dair tüm işaretleri gözden geçirir. Toprakta derin oyuklar ve her yere saçılmış kırık dallar var. Bunun sadece ilk durak olması, geçmemiz gereken daha çok şey olması şok edici.

"Hanna? Matt, onu biraz iyileştirebilir misin? Sadece onu uyandıracak kadar, sonra Oli ve ben kursun geri kalanında ona yardım edebiliriz," diyor Sage ve hemen konuya girdiği için onunla gurur duyuyorum.

Matt başını sallayıp inleyerek dört ayağının üzerine kalkıyor ve bacağı biraz sürüklense de sürünerek bize doğru geliyor.

"Şifacı mı?" Mırıldanıyorum ve Sage başını sallıyor.

"O onun merkezi. Onu uyandırabilir.
Bağlanmışlar."

Ah, daha da iyi. Gabe kalkmama yardım etmek için elimi tutuyor ve içgüdüsel olarak beni vücuduna çekiyor. Hiç tereddüt etmeden ona doğru ilerliyorum, ikimizi de saran çamur ve tere rağmen onun kokusunun tadını çıkarıyorum.

Matt onun üzerine eğiliyor ve ben de Matt'in parlamaya başlamasını izliyorum, gözleri bembeyaz oluyor ve bağı onun içinden Hanna'ya akıyor. İzlemek, en ufak şeyler yüzünden yanlışlıkla yapmaya devam ettiğim süreci görmek harika.

Sesi duyduğumda Hanna'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. İnleyen, ıslık çalan ses sonumuzun habercisiydi.

Kaçmak için dizlerimin üzerine mi çökeyim yoksa kaçayım mı bilemiyorum ama Gabe hemen belimden yakalıyor ve beni geriye doğru sürüklüyor. Ona karşı koymak istiyorum ama benden daha güçlü ve Sage'in dirseğini de tutup onu da sürüklüyor, yani en azından hep birlikte gidiyoruz.

Atlas hariç. Zaman hepimizin etrafında yavaşlarken çılgınca onu arıyorum. Onu Matt ve Hanna'nın önünde durmuş, bir tır uzunluğunda ve bir filden daha ağır olan kütüğün zincirlerin üzerinde onlara doğru sallanmasını izlerken buluyorum. Hareket etmezse ölecek. Hareket etmesi gerekiyor, neden etmiyor-

Atlas tek eliyle yakalıyor.

Tahta inliyor ve parçalara ayrılıyor, hemen durduğunda etrafına ağaç kabukları düşüyor. Ayakları biraz geriye kayıyor ama az önce yaptığı delicesine zor hareketten dolayı herhangi bir zorlanma ya da acı belirtisi göstermiyor.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Yıkılmaz ve güçlü. Cazibesini görebiliyorum," diye mırıldanıyor Gabe kulağımın dibinde ve ben zaten heyecanlanmışken onun nefesini ensemde hissetmek beni ürpertiyor.

Atlas bize bakıyor ve sırıtıyor. "Kıçınızı tekrar kurtarmak zorunda kalmadan önce harekete geçmeliyiz."

Alay ediyorum ama bacaklarım hâlâ adrenalinin etkisiyle jöle gibi, bu yüzden Matt ve Hanna'ya doğru yürürken Gabe beni ona yaslıyor.

İkisi de Atlas'a bir tanrıymış gibi bakıyor.

Bağlarım bundan pek hoşlanmıyor ama Hanna'nın ayağa kalkmasına yardım edip kolunun altına giriyorum, Sage de aynısını onun diğer tarafına yapıyor. Gabe Matt'i yürütüyor ve bu aptal yerden çıkmak için patikadan geri dönmeye başlıyoruz.

Bitiş çizgisini geçtiğimizde, Atlas her iki omzuna birer öğrenci asmış, sanki onların ağırlığı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yürürken, Sage ve ben

Hanna'yı aramızda tuttuk. Gabe ve Matt'in durumu biraz daha iyiydi, ta ki Martinez'i baygın halde bulana kadar, bu yüzden onu son bir kilometre boyunca sürüklemek zorunda kaldılar.

Ama bunu yaptık ve sınıfa katıldığımdan beri ilk kez takımım kazandı.

TT sırasında sakatlanmadığım için şanslıyım çünkü dersten hemen sonra kafede çalışıyorum ve arada sadece soyunma odalarında en hızlı ve en soğuk duş için yeterli zamanım var.

Gloria'ya göre öğleden sonra en yoğun zaman ve menüsüne akşam yemeğini de eklerse bütün gece tıklım tıklım olacağından hiç şüphem yok. Unlu mamulleri ölmek üzere ve kahvesi kampüsteki en iyisi, sadece Gryphon'un kız kardeşinin kafesiyle rekabet ediyor.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Gabe futbol antrenmanına giderken Atlas beni işe götürüyor ve yol boyunca inliyor. Atlas'ın beni burada bırakmasını bekliyordum ama o beni içeri sokuyor, bir dağ turtası ve kahve sipariş ediyor, sonra da dizüstü bilgisayarını ve yetiştirmesi gereken ödevleri alarak bir kabine yerleşiyor.

Ben insanlara hizmet etmekle meşgulken onun burada olmasından dolayı kendimi garip hissetmeyi bekliyorum, ama aslında tüm zaman boyunca beni görmezden geliyor ve ben de devam ediyorum. Kahve fincanı her boşaldığında yeni bir tane sipariş ediyor ve Gloria onun yerine bana kaşlarını kaldırdığında biraz utanıyorum.

Bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesini doldururken "Ondan gitmesini isteyebilirim" diyorum.

Başını bana doğru sallıyor. "Geçen sefer olanlardan sonra hepsinin burada yer kaplamamasına şaşırdım. Sorun değil, sipariş veriyor ve kendine saklıyor, eğer bu konuda saygılı olursa vardiya için bir masa kaybetmeyi umursamıyorum."

Rahatlayarak iç çekiyorum ve ona minnettar bir gülümseme atıyorum, anlayışına teşekkür etmek için kendimi daha da sıkı çalışmaya zorluyorum. Kitty emirleri alırken hala bir kabus ama hem ondan kaçma hem de onun etrafında çalışma konusunda daha iyi oluyorum.

Kapının zili çalmadan saniyeler önce tahvillerimden birinin geldiğini hissettiğimde, belki de Nox yine buradadır ve burada olduğu için Atlas'la yeni bir hesaplaşmaya girecektir diye içimi bir heyecan kaplıyor.

Gabe, Sage, Sawyer ve Felix'le birlikte içeri girdiğinde rahat bir nefes alıyorum; hepsi yorgun görünüyor ama gülüp şakalaşıyorlar. Beni selamlıyorlar ve içki sipariş ediyorlar, Atlas'la birlikte kabine kayıyorlar ve hiç tartışmadan onun çalışma alanını ele geçiriyorlar.

Gabe iki tane üçlü çikolatalı muffin sipariş ediyor, biri şimdilik, biri de gitmek için; masaya getirdiğimde ona sırıtıyorum. "Eğer bu benim için değilse, hayatında bazı hızlı kararlar vermen gerekebilir, Ardern."

Şımarıklık olsun diye bana sırıtıyor ve Sawyer bize dramatik bir şekilde bakıyor. "Hemen sevişeceğinizi biliyordum, şu işi halledin de geri kalanımız bu cinsel gerilimle boğulmak zorunda kalmasın."

Sage masanın altında ayağını yere vuruyor ve ona vahşi bir bakış fırlatıyor. "Gray'e kızgın olduğun için dedikodu yapmayı ve dramatik davranmayı bırak. İnsanların var olmaya ve mutlu olmaya hakları var, biliyorsun Sawyer."

Bekle. "Gray'e ne oldu? Kahretsin, o iyi mi?"

Sawyer'ın küstah yüzü eriyip gidiyor ve aniden yıkılmış görünüyor. "O iyi, sadece ailesi tarafından okuldan alındı ve kilit altına alındı. Kaçırılmalar yüzünden çok tedirginler ve onu bir süre toplumdan uzak tutmak için vakıf fonunu başında tutuyorlar."

Yüce İsa. "Gerçekten o kadar kötü mü? Son seferden beri olayların yatıştığını sanıyordum."

Sawyer alay ediyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Kız kardeşimin kaçırıldığı ve senin bir kampa girip hiçbir şey olmamış gibi onu eve getirdiğin zamanı mı kastediyorsun? Herkesin arkasını kollayacak beyin eritme güçlerine sahip bir kankası olmaz. Ailesi zaten iki çocuğunu kaybetti, bu yüzden konu o ve Briony olunca dalga geçmiyorlar."

Gözlerimi kırpıştırıyorum çünkü bir anda çok fazla bilgi veriyor. Hâlâ bana kızgın olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum, çünkü ses tonu kızgınmış gibi görünüyor.

Gabe de öyle düşünüyor. "Onunla böyle konuşma dostum. Kızgın olduğunu anlıyorum ama az önce kendin de söyledin, o Sage'i kurtardı. Oradaydım, kardeşin için ne yaptığını gördüm. Sage'i ona karşı kullanmaya çalıştığında Black'i tehdit ettiğini de gördüm. Burada sorun Oli değil."

Boğazımı temizlemeden önce yeni müşteriler ya da temizlemem gereken masalar olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum ve odayı hızlıca kontrol ediyorum. "Hepinizle uzun soluklu bir ilişkim var. Gray'in peşinden benim de koşacağımı bilmek için onu tanımama gerek yok. Ben... daha önce hiç arkadaş edinemedim. Şimdi sahip olma şansımı mahvetmeyeceğim. Her şeye varım Sawyer, Buz Hokeyi Seksi'ne rağmen."

Bana biraz göz kırpıyor ve sonra kendi boğazını temizliyor, bir yudum alırken arkasına saklanmak için kahvesini alıyor.

MUCİZE eseri, Gabe arkadaşlarımızla alışveriş merkezine gitmem için North'tan muafiyet aldı.

Tamam, bize bir TacTeam'in eşlik etmesi ve Gabe'in her zaman bana bir kol mesafesinde olması gerekiyor ama gitmemize izin verildi. Atlas, North'un beni alıp kaçmayacağı konusunda kendisine güvenmediğini açıkça belirtmesine çok kızdı ama ben hiç şaşırmadım.

Tek umursadığım yeni kot pantolonlar, belki birkaç güzel gömlek ve belki bir çift sandalet ya da spor ayakkabı, eğer ilk maaşımı o kadar uzatabilirsem.

Üç araba almak zorundayız çünkü Gracie de dahil olmak üzere herkes geliyor çünkü Felix onu geride bırakmak için iyi bir bahane bulacak kadar hızlı değildi. O iyi bir kardeş ama aynı zamanda kız kardeşinin tahvillerimden en az biriyle yatmaya çalıştığının da farkında.

Ayrıca Atlas'a benim hoşuma gitmeyecek kadar sevgiyle bakıyor.

Oraya varır varmaz Sage onu kenara çekerek Atlas ya da Gabe'e salyalarını akıtmanın hem aşağılık hem de en önemlisi hayati tehlike arz eden bir davranış olduğunu ve bir an önce kendini toparlaması gerektiğini söylüyor. Beklediğimden daha iyi karşılıyor ve tahvillerime ağzının suyu aktığı için benden özür dilemeye kalkışmasa da kafasını içeri çekiyor.

Alışveriş yaparken durup önce bir köpüklü çay içiyoruz ve çocukların bu kadar rahat olmalarına şaşırıyorum.

sırf gardırobumu güncelleyebilmek için buradaki tüm giyim mağazalarını gezerek saatlerimi harcıyorum.

Düşene kadar alışveriş yapmayı kendime görev edindim ve Atlas'ın kolunu omzuma atması ve hem onun hem de Gabe'in tüm çantalarımı taşımaya istekli olmasıyla iyi bir iş çıkardım.

Sage denediğim her şeyi yargılamama yardım ediyor, sırf ben giyiyorum diye her şeye evet dediklerinde erkekleri veto ediyor ve dondurma komasında öğle yemeği için durduğumuzda banka hesabımı kontrol ediyorum ve neredeyse tüm paramın bittiğini görüyorum.

Daha önce Gryphon'un kartını kullanmayı hiç düşünmemiştim ama şu anda harcamaya devam etmek ne güzel olurdu. Tabii ki yapmayacağım ama öngörülebilir gelecekte tüm maaş çeklerimi kıyafetlere harcayabilirim.

Çocukların hepsi gerçek yemek alıyor, Sage ve benim ikramlarımıza düşkünlüğümüzle alay ediyor ve hatta Kieran bizimle oturup içmek için bir kahve alıyor. Gracie'ye geri çekilmesini söylemek dışında bütün gün hiçbirimize tek kelime etmedi ama yine de bana karşı daha medeni olmaya çalışıyor. Bu bir kazanç.

Sawyer, Gray'den bir görüntülü arama alıyor ve ağzımın çikolatayla dolu olduğu gerçeğini görmezden gelerek bizi tanıştırmak için hemen ekranı çeviriyor. "Gray, bu Oli. O tam bir baş belası ve eğer bugün hepimiz sokaktan alınırsak, oyum bizi kurtarması için ona."

Ekrandaki adam gülüyor, Sawyer'a göz kırpıyor ve onları ayrı tuttuğu için Direniş'e anında öfkeleniyorum. Ona bir çocuk gibi el sallıyorum, yüzümde aptalca bir sırıtış var ve eminim ki bu sırıtış Üstün Yetenekliler savaşında kendi başıma mücadele edebileceğime dair her türlü güveni uyandırıyor.

Gray el sallayarak karşılık veriyor ve gözlerini biraz deviriyor. "Etrafında bu kadar çok TacTeam elemanı varken kimse alınmaz. Ailem bu konuda çok aptal, başımın çaresine bakabilirim."

Sage ağzına bir kaşık dolusu dondurma atıyor ve ardından dondurmanın etrafında konuşuyor: "Kaçırıldığımda yapabildiğim gibi mi? Evet, belki de anneni biraz rahat bırakmalısın. Belki de onu Oli'yle tanıştırmalıyız, Brutus'u görürse biraz yumuşayabilir... bir Draven Bond'la takıldığını bilmek falan."

Atlas nefesinin altından sessizce ofluyor ve ben de elimi onunkinin içine sokuyorum. Bond'umuzun en etkili ismini alarak toplum tarafından böyle adlandırıldığımız için kızgın olduğunu zaten biliyorum ama arkadaşlarımın bir arada ve mutlu kalmasına yardımcı olacaksa bunu kabul etmekten mutluluk duyuyorum.

"Brütüs de neyin nesi? Eğer lakabın buysa Oli, Gabe için endişeleneceğim." Gray alay ediyor ve ben de Kieran'a bakıyorum. Etkilenmiş gibi görünmüyor. Siktir et, en kötü ne olabilir ki?

TacTeam'i dumanlı bir köpek yavrusundan korkuyorsa, bu onların kendi sorunlarıdır.

Elimi uzatıyorum ve Brutus avucumun üzerine oturmak için kolumdan aşağı iniyor, orada doğal olmayan bir şekilde dengeleniyor ve beni olduğumdan çok daha etkileyici gösteriyor. Sage hepsinin bana attığı bakışlara kıkırdıyor ama tüm arkadaşlarımızın Gryphon'un birlikte çalıştığı eğitimli ve silahlı insanlardan çok daha iyi tepki verdiğini söylemekten gurur duyuyorum.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

"Bütün gün bir Draven kabusuyla dolaştığımı ve hiçbir fikrim olmadığını mı söylemek istiyorsun? Biz

Bir bar bulmam lazım, biraz içkiye ihtiyacım var," diyor Sawyer, sesi biraz kısık.

Bu yaratıklarla ilgili tüm geçmişi unuttum ve hemen Brutus'u korumak, onun hakkında kötü şeyler düşünmelerini engellemek istedim. O sevimli ve küçük ve ben onu seviyorum.

Onu seviyorum.

Onu tekrar omzuma kaldırıyorum ve saçlarımın arasına karışarak gümüşi tellerin arasında kayboluyor.

"Ona kabus deme. O çok sevimli ve onun için adam öldürebilirim."

Gabe bile bana aptalmışım gibi göz kırpıyor, bu biraz aşağılayıcı. "Bu bir kâbus yaratığı, Oli. Tam olarak böyle adlandırılırlar. Köpek yavrusu gibi görünmesi umurumda değil, eğer emredilirse seni yer."

Yüzümü ona döndüm. "Brutus asla yapmaz. Sen belki, ama o beni seviyor. Bunu biliyorum."

Atlas parmaklarımı sıkıyor ve itiraz etmiyor, sağ olsun, ama Gabe peşini bırakmıyor. "O kelimenin tam anlamıyla Nox'un bir parçası, Nox'a gerçekten bu kadar güveniyor musun? Çünkü ondan nefret ettiğin izlenimine kapılmıştım. Odalara girdiğinde siniyorsun, Draven'da onunla karşılaşırsak Atlas'la benim arkama saklanıyorsun, yemeğe kız getirmesini bir kez bile umursamadın. Tüm bunları yanlış mı okuyorum?"

Ugh. "O... benim favorim değil."

Ondan nefret ettiğimi söylemek istemiyorum, buradaki herkese değil, özellikle de Gracie ve Kieran buradayken.

Atlas sırıtıyor ve kendinden emin bir şekilde, "Öyleyim. Onlara en sevdiğinin ben olduğumu söyle."

Ben de ona sırıtıyorum ve saçımı gösteriyorum. "İyi deneme ama benim favorim Brutus, hemen ardından da Sage geliyor."

Bana kıkırdıyor ve göğsünü tutuyor. "Yerimi dumanlı bir köpek yavrusu mu aldı? Sanırım bu adil, oldukça sevimli."

Sawyer elini yüzüne sürüyor. "Yine başlama, o lanet olası bir yaratık. Ona şirin demek yok!"

Ona kabus demiyor ama etrafımızdaki havada asılı duruyor. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim, ama bu kelimeler- canavar, kabus, lanetli

- Onları sevmiyorum. Hiçbir şekilde Bond'uma doğrultulmalarını istemiyorum, ölümcül olduğunun farkında olduğum küçük duman puflarını bile. Eğer Brutus Nox'u hayatta tutuyorsa, Nox'un emriyle hepimizi hayatta tutuyorsa, o zaman saygıyı hak ediyor.

Ve eğer anlamazsa lanetleneceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bunu bir mil öteden fark edebilmem gerekirdi ama fırtına öncesi sessizliğe giriyoruz ve bir aptal gibi kendimi bunun tadını çıkarmaya bırakıyorum. Gabe ve Atlas sırayla benim odamda, benimle birlikte yerdeki şiltede uyumaya başlıyorlar. Yastıkların üzerinde tahvillerimin kokularını içime çekiyorum, sonra da bütün günü Gabe'in çok belli etmeden benim için çalabildiği gömleklerle onların kokularına sarınarak geçiriyorum. Bu benim bağımı sakinleştiriyor... tam olarak mutlu değilim, onların bu kadar yakın olmasından ama Bağlanmamış olmaktan gerçekten mutlu olacağımı hiç sanmıyorum, ama seviyedeyim ve yeteneğimi kontrol altında tutabiliyorum.

Öğrencilerin hepsi benim bir canavar olduğum konusunda sakinleşiyor ve saçımda saklanan kabus yaratık söylentileri sonunda ortadan kalkıyor. Arkadaşlarım ve Bonds'un arkamı kollaması sayesinde TT'de her hafta kazanmaya başladım. Gryphon antrenman seanslarımızda hâlâ benimle konuşmuyor ama ben de denemeye zahmet etmiyorum. Yakın dövüşe geçiyoruz ve zamanını beni parçalayarak geçiriyor çünkü insanlara doğru yumruk atma konusunda hiçbir şey bilmiyorum.

Ben daha çok irade gücüyle işlerini halleden yetenekli bir amatörüm. İşe yarıyor.

North yanımda çok sessiz, gözleri biraz fazla keskin gözlemci ve günler geçtikçe kendimi onun yanında daha da gergin buluyorum.

Nox Bond yemeklerine gelmeyi tamamen bırakır.

Onu koridorda ve kafede görmeyi bıraktım ve yastıkların üzerindeki kokusu ve sınıfında geçirdiğim haftada bir saat olmasaydı, onun buhar olup uçtuğunu düşünebilirdim.

Yine, bu harika bir şey ve benim için tam bir kazanç olmalı, ancak bağlarım onun yokluğundan memnun değil. Gabe'in bana giymem için bulduğu yumuşak, yıpranmış gömlekler bile açık bir yara gibi.

Daha fazla ödev geri almaya başladım ve kendimi tüm derslerimi rahatça geçerken buldum. Kesinlikle ilk beşte değilim ama en alttan çok daha yukarıdayım, bu yüzden notlarımla ilgili paniğim biraz azalıyor ve gece boyunca çalışmayı bırakıyorum.

Gabe'in futbol maçlarına biz olmadan gizlice gittiği ilk birkaç haftadan sonra, sonunda North'a onu desteklemek için tüm iç saha maçlarına gitmeyi teklif ettim. Her gece benim katımda uyudu, kıyafetlerimi ve yastıklarımı çaldı, bana göz kulak olmak için saatlerce kafede bir kabinde oturdu ve gardırop durumumu kontrol altına almak için talep ettiğim her alışveriş gezisine tek bir şikayette bulunmadan eşlik etti. Ateşkes ilan ettiğinden beri benim için iyi bir arkadaştan daha fazlası oldu.

Mükemmel bir Bond oldu.

En azından onun futbol maçlarına Draven tişörtü ve yüz boyasıyla gidip kurallarını ve yönetmeliklerini zar zor kavradığım bir oyunda bağırabilirim. Bu bana bir servete mal oluyor.

Ama aynı zamanda kendim için bir sezonluk bilet aldım ve Atlas için de bir tane almayı teklif ettim. Reddetti ve parasını kendisi ödedi ama beni asla yalnız bırakmayacağının farkında olmama rağmen onu zorlamak istemedim.

Sage çok heyecanlandı.

Onu Hellcat'le alıyoruz çünkü kaçırıldığımızdan beri hayat ne kadar sakin ve sıkıcı hale gelmiş olursa olsun, onunla orada buluşmamın imkanı yok. Kendi formasıyla arka koltuğa tırmanıyor, yüzümdeki savaş çizgilerine kıkırdıyor, ama burada kızartacak çok daha büyük balıklarım var.

"Sage Benson, kardeşinin numarasının altmış dokuz olduğundan oldukça eminim. Aslında eminim çünkü bu konuda yapılabilecek her türlü müstehcen şakayı duydum, o zaman neden koca bir dört numara giyiyorsun?"

Kızarıyor ve boğazını temizlemeden önce başını biraz eğiyor. "Felix bana çıkma teklif etti ve ben de denemeye karar verdim. Bu konuda çok gerginim ve yakın zamanda kan tahlili için çağrılırsa ölecekmişim gibi hissediyorum ama... evet. Bu gece onun numarasını takacağım."

O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki Atlas biraz irkiliyor ama o da en az benim kadar sırıtıyor, bu da onun lehine bir durum. Bizi tekrar yola çıkarıyor ve otoyoldan stadyuma doğru hızla ilerletiyor.

Felix'in kan testinin eşleşmesi için aranacağını düşünmek bile beni hasta ediyor. Üstün Yetenekliler topluluğundaki çoğu aile, çocukları doğduğunda kanlarını aldırıp kan rehberine kaydettiriyor ve Tahvilleriyle eşleşecekleri günü bekliyorlar, ancak

hala hayatlarının ilerleyen dönemlerine kadar kayıtlara geçmeyen binlerce vaka var.

Ben de dahil.

Aileme neden beklemeye karar verdiklerini sorma şansım hiç olmadı ve bu sorunun yanı sıra asla öğrenemeyeceğim milyonlarca başka şey için de asla bir cevabım olmayacağını düşünmek göğsümü biraz ağrıtıyor.

Atlas ne kadar sessizleştiğimi fark ediyor ve arabayı sürerken parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor, bu noktada hayatta kalmam için hayati önem taşıdığından emin olduğum sessiz bir teselli.

Stadyuma vardığımızda, Sage'in ideal koltuklarına oturmak için doğruca yukarı çıkıyoruz, Atlas oraya çıkarken ne kadar heyecanlı ve zıplıyor olduğuna gülüyor. Ailesi tam önümüzde oturuyor ve bu sefer bana gerçekten iyi davranıyorlar.

Babası kızını kurtardığım için bana teşekkür ederken gözyaşlarına boğuluyor, elimi sıkıyor ve o kadar çaresizce sıkıyor ki Atlas'ın beni onun minnettar ama güçlü pençesinden kurtarmak için sessizce müdahale etmesi gerekiyor.

Bunun üzerine Sage'le bakıştık, deli gibi ağlıyordu ama eğer ailesi arkadaş olmamız konusunda rahatlarsa, o zaman biraz çılgınca minnettarlık bana uyar.

Oyuncular sahaya çıktığında Sage ve ben o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyoruz ki etrafımızdaki insanlar bize bakıp fısıldaşıyor ama ikimizin de umurunda değil. Atlas hepimize sosisli sandviç ve içecek ısmarlıyor, sonra da maç başlarken tezahürat yapabilmemiz için onları tutuyor. Sage sürekli konuşuyor, bana takımla ilgili olabilecek her türlü istatistiği veriyor ama bu sadece izlemeyi daha da eğlenceli hale getiriyor.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Bir şeylerin yanlış gittiğine dair ilk işaretlerden önce havadaki düşmanlığı hissediyorum.

Devre arasında altı sayı öndeyiz ve kimsenin fark etmediği küçük bir sessizlik anı var ama yeteneğim damarlarımda şarkı söylüyor, sanki beni güvende tutmak için vücudumu ele geçirmek üzereymiş gibi yüzeye çıkıyor. Takımlar sahaya geri koşuyor ve ikinci yarıya başlamak için hazırlanıyor ama ben kusmak istiyorum.

Atlas'a bakıyorum ama o hâlâ Sage'le birlikte başımın üzerinde gülüyor, havadaki yanlışlıktan tamamen habersiz. Kalabalığın içinde oturup aklımı kaçırmamaya çalışırken benden başka kimse bunu hissedemiyor. Kontrolsüzce titremeye başlıyorum.

"Oli? Tatlım, sorun ne?" Atlas söylüyor ve Sage hemen elimi tutuyor.

Ardından müzik kesiliyor ve takımlar soyunma odalarına dönüyor, kalabalık sessizleşirken saha hızla boşalıyor.

Küçük bir patlama sesi ve yanımızdaki havada bir karışıklık oluyor, ardından Keiran aniden orada, koridorda Atlas'ın üzerinde duruyor.

Kibarlık ya da açıklamalarla vakit kaybetmez. "Fallows, gitmemiz gerek. Benson, ailenle birlikte kuzey çıkışına git. Doğruca aşağı in ve arabana bin, eve sağ salim varır varmaz Atlas'ı ara."

Sage'in ailesi onu kucaklayıp yola koyulmakta tereddüt etmiyor, ben de ona hızlıca sarılıyorum ve sonra ters yöne doğru ilerliyorum. Kalabalıkta etrafımızdaki insanlar Kieran'a sesleniyor, TacTeam teçhizatı onu kolay bir

Korku ve şaşkınlıklarını hedef alıyor, ama o sadece soyunma odalarına giden tünellere doğru yol gösteriyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama endişeliyim. İkinci kata çıktığımızda, dışarı çıkmaya çalışan, bomba var diye bağırıp çağıran büyük bir insan kalabalığı var ve o zaman resmen sakinliğimi kaybetmeye başlıyorum. Atlas beni kollarının arasına alıp sırtımı tamamen örtüyor ve beni koruması gerekirse diye kendini bir patlamaya hazırladığını biliyorum. Bu benim çıldırmama yardımcı olmuyor. Aksine daha da kötüleştiriyor.

Brutus kulağıma doğru hırlamaya başladı, bir ses değil, ama bir Göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü gibi bir his.

Tünellere inen son merdiven kötü ama aşağı inmeyi başardığımızda stadyumun en alçak noktasına ve şimdiye kadarki en küçük alana ulaşıyoruz. Her yerde insanlar var, hareket ettikçe bedenler benimkilere çarpıyor ve Atlas'ın kolları bana sıkıca sarılmışken ve Kieran bir yol açmak ve beni buradan çıkarmak için önümde yürürken bile, bu benim için dayanılmaz.

Birisi Atlas'a çarpıyor ve yeteneğini kullanmadığı için beni biraz itip kakıyor, etrafımızdaki herkese hırlarken kulağıma özür diliyor. Sorun şu ki, insanların bana çarpması umurumda değil, hatta ezilme korkusuyla kendimi sakinleştirebilirim ama Bond'umun itilip kakılmasını kaldırmam mümkün değil.

Umutsuzca geri çekilmeye çalışsam da bağlarımın beni ele geçirdiğini hissediyorum. Faydası yok, tehlike anında içgüdülerimizden ve hayvani bir savaşma ihtiyacından başka bir şeyimiz yok.

Kieran bana bakıp göğsünün ortasını umutsuzca ovuştururken nefesinin altından küfrediyor. Ne zaman ki

Telefonunu kulağına kaldırdığında, hattın diğer ucunda kimin olacağını zaten biliyorum.

"Neredesiniz? Fallows tünellerdeki herkesi dışarı çıkarmak üzere, onu götürmem gerek... Anlaşıldı, yoldayız."

Bir eliyle bileğimi kavramak için uzanıyor, taşıma yeteneğini çağırırken gözleri bembeyaz parlıyor. Atlas'ı tutmuyor. Onu neden yakalamadığını bilmiyorum ve ondan koparılıp ışınlanırken Bond'umun hırıltısını duyuyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Midem bu hisler karşısında sıkışıp isyan ediyor ve ayaklarım sonunda tekrar sağlam zemine bastığında, alnımdan terler boşanarak ondan uzaklaşıyorum.

Halının üzerine kusuyorum, yaprak gibi titriyorum ve birilerinin buna sinirlenmesinin tiz seslerini duyuyorum, ama sonra kafamı kaldırıyorum ve hepsi gözlerimin rengini görüp çenelerini kapatıyorlar.

North, Nox ve etekli takım elbise ve topuklu ayakkabı giymiş bir kadınla birlikte bir ofisteyim. Eliyle ağzını kapatmış ve gözleri kocaman ama bağımı bozan şey bu değil. Hayır.

Bir eli North'un pazusunda.

"Tanrım, Shore nerede? Onunla burada buluşmamı söyledi, burada olması gerek-"

Kapı öylesine güçlü bir şekilde çarparak açılır ki duvardan sekerek Gryphon'a geri döner ve Gryphon tam taktik teçhizatıyla, elinde bir kaskla, ağzını ve burnunu kapatan bir boyunlukla odaya girer. Boyunluğu çekiştirerek indiriyor ve "Beyninin çorbaya dönmesini istemiyorsan elini ondan çek Pen" diye bağırıyor.

Kadın irkiliyor ve elini Kuzey'den çekerek ondan uzaklaşıyor ve ayaklarının üzerinde biraz tökezliyor. Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Kim o ve neden benim olana dokunabileceğini düşünüyor?

Kieran arkamdan inliyor. "Kahretsin, yine göğsümde hissedebiliyorum Shore. Yakında yapmazsan patlayacak."

Ve sonra her şey kararıyor.

Bağım koptu.

Tanrı'ya şükür bu sefer kendi yatağımda kendime geliyorum ama daha gözlerimi açmadan tüm Tahvillerimin burada benimle birlikte olduğunu biliyorum. İçimdeki karıncalanmalar ve küçük elektrik atışları çok saçma çünkü bu odada onların görmesini istemediğim bir sürü şey var.

Mesela yatağım onların yastıklarıyla dolu ya da dolabım onların çalıntı gömlekleriyle dolup taşıyor.

Gözlerimi açıp onlarla yüzleşmek istemiyorum. Atlas ve Gabe'in benim için inşa ettiği bu küçük koku cennetini kaybetmek istemiyorum ve bana yardım ettikleri için başlarının belaya girmesinin sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum.

Atlas mırıldanmadan önce bir el benimkini kavrıyor ve biraz sıkıyor, "Uyanık olduğunu söyleyebilirim, tatlım. Nasıl hissediyorsun? Bana iyi olduğunu söyle."

İnliyorum ve sonra hepsinin nerede olduğunu ve ne kadar kızgın göründüklerini anlamak için hızlıca etrafıma bakarken biraz göz kırpıyorum. Atlas yanımda, yatağa doğru çekilmiş koltukta elimi tutuyor. Gryphon ve Gabe dolabın önünde birlikte durmuş, beni izliyorlar.

O kadar yakından ki derim karıncalanıyor ve Nox yüzünde alaycı bir ifadeyle kapının yanındaki diğer koltukta oturuyor.

Geriye yatağın ucunda dikilmiş öfkeli görünen North kalıyor.

Bu yeni bir şey değil ama aynı zamanda sinirlendiğinde genellikle soğuk ve kesici oluyor. Bu daha da korkutucu, bu soğukkanlı, sakin ve aklı başında meclis üyesinden değil, küçük kardeşinden beklediğim beyaz, sıcak, kaynayan türden bir öfke.

"Tekrar güçlendiğinden beri böyle. Aylardır onun hakkında ve neye ihtiyacı olduğu konusunda bize yalan söylüyorsun."

Gabe yüzünü buruşturuyor ama Atlas koltuğunda öne doğru eğilip bir eliyle saçımı okşuyor ve düzeltiyor. "Oli hiçbirinize güvenmiyor. Neden sizinle konuşsun ki-"

"Bu önemsiz bir şey değil, bugün neredeyse yeteneğini bir düzine insana karşı kullanıyordu!" Kuzey bir hırıltıyla sözünü kesiyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

Arkamı dönüp yüzümü yastığa gömüyorum ama ne kadar derin, yutkunarak nefes alırsam alayım, içimdeki gücün panikle kabarmasını durdurmuyor.

Atlas'ın ayağa kalkıp tekrar bana doğru ilerlediğini ve North'a, "Sanki onlar umurumda da" diye çıkıştığını duyuyorum.

Yatağın etrafında ayak sesleri duyuldu ve sonra Gryphon göz hizama geldi, nefesinin altında mırıldandı, "Gerçek bir Bassinger gibi konuştun. Teyzene ne kadar benzediğini merak ediyordum, sanırım artık hepimiz biliyoruz."

Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum ama bağlarım Gryphon'un boynunda görünen küçük deri parçasına odaklanıyor ve

Gözlerimin değiştiğini, görüşümün daha net ve odaklanmış hale geldiğini hissediyorum.

Bunu

istiyorum.

İhtiyacım

var.

"Ne yapıyor lan bu?" Nox mırıldanıyor ama bu sadece benim dikkatimi çekiyor ve evet, ben de bunu istiyorum. Yaşadığım kırıntılardan daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını istiyorum, her şeyi, bana hepsini ver.

Doğal olmayan bir hızla ona doğru ilerliyorum, bunu yapmama verdikleri tepkinin belli belirsiz farkındayım, herkes etrafımda ayağa fırlıyor ve Atlas peşimden koşuyor ama tek umursadığım onun kokusu.

Nox'un kucağına indiğimde, Brutus'un s a ç l a r ı m d a n ayrıldığını ve sanki beni izliyormuş, saldırması gereken anı bekliyormuş gibi yanımızda durduğunu hissediyorum, ama Nox'un gömleğini vücuduna sokmak için pençelemeye başladığımda, Brutus sanki yaratıcısını soymuyormuşum gibi sadece ayaklarının dibine kıvrılmak için ilerliyor.

Nox donup kalıyor ve onu ellememe tam olarak izin vermiyor ama beni durdurmuyor da. Ben eğilip etrafını sararken ve kendimi yeni açığa çıkmış tenine bastırırken, o sadece şaşkın ve dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor.

Göğsümdeki ihtiyaç bir saniyeliğine yatışıyor ve sonra iki katına çıkıyor. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Getir. Onu. Çıkar. Benden. Benden," diyor Nox sıkılmış dişlerinin arasından ve şakağımın altındaki kalp atışları o kadar yüksek ki, sanki kalbi göğsünden dışarı pompalanmaya çalışıyor.

Panikliyor.

Beni istemiyor, bu Bond'u istemiyor, gerçekten istemiyor-

"Senin derdin ne lan-"

"Kapa çeneni ve yakala onu!"

"Kahretsin, kâbusları ortaya çıkmadan önce onu üzerinden alın. Oli, bırak gitsin."

"Oleander, bırak onu."

Ama istemiyorum, daha fazlasını istiyorum. Tenime sızıp içime işleyene ve aramıza kimsenin girme şansı kalmayana kadar onu her yerimde istiyorum. Onu bir uyarı, bir kalkan gibi taşımalıyım ki herkes bilsin. Hepsinin bilmesi gerek.

North'un yüzü belirir ve diğer her şeyi engeller. "Var, herkes biliyor Bond. Bırak gitsin. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Yine de giymeyecek, her tarafı giysilerle kaplı ve ben daha fazla gömlek, kazak ve yastık istemiyorum.

Cilt.

Daha fazla ten, sıcak, erkek ve benim kokan bir ten. Ona doğru ilerlediğimde gerilmiyor ya da bana karşı koymuyor, ben ona sarılıp içine gömülürken kolları ağırlığımı alıyor. Ona istediğim kadar yaklaşamıyorum ama yüzümü boynuna bastırdığımda ve kollarımla onu sardığımda buna çok yaklaşmış oluyorum.

Kapı açılıp kapanıyor ama ben farkına bile varmıyorum çünkü parmak uçlarımın altında o kadar çok ten var ki burnumu göğsüne bastırıp onu bir kez daha ciğerlerime çekmek için hareket ettiğimde vücudumun her santimi Bond ile canlanıyor. O mükemmel ve benim. Beni durdurmuyor, onu kendime yaklaştırmak için tuttuğumda ellerimdeki delilikten ürkmüyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

North beni yatağıma geri götürüp kucağına oturtuyor ve bu benim bağımın hoşuna gidiyor. Benimle ilgilenmesi ve beni olmam gereken yere geri götürmesi hoşuma gidiyor. Çıplak olmam gerekiyor ve onun da pantolonundan kurtulması gerekiyor çünkü şimdi Bond'a ihtiyacım var, ihtiyacım-

"Bunu daha da ileri götürürsen, sen de kardeşin kadar kötü olursun. Şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Şu anda orada bile değil."

Bu hoşuma gitmedi.

Gözlerim Atlas ve Gryphon'un yanımızda durup kuduz bir hayvanı izler gibi beni izledikleri yere kayıyor ve bu da hoşuma gitmiyor. Nox gitmiş ama Gabe kapının yanındaki koltukta oturmuş, kalbi kırılmış gibi beni izliyor ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor çünkü ihtiyacım olan şey bu.

"Onu tekrar bayılt. Bu sefer düzgünce yap ve bırak çılgınlığı uyuyarak atsın," diyor Atlas ama Gryphon başını sallıyor.

"Yapamam."

Kuzey, ihtiyaç duyabileceğim tüm deriyi bulmaya çalışan ellerimi yavaşça güneye doğru gittikleri yerden yakalıyor. "Yapman gerek. Sakinleşmiyor."

Gryphon dişlerini sıkar. "Yapmayacağımı söylemiyorum, yapamayacağımı söylüyorum. İlk seferinde onu çıkarmak için her şeyimi verdim. Ben tükendim."

Kuzey geriliyor ve ben istemeden inliyorum. Beni durdurmasını istemiyorum, benden uzaklaşmasını istemiyorum. Başka birinin benden nefret etmesine izin veremem-

"Senden nefret etmiyorum, Oleander. Nefes al. Uzanacağız ve sen de dinleneceksin. Uyumaya ihtiyacın var."

Uyumak istemiyorum ama elleri sıkıca ikna ediyor, beni hareket ettiriyor ve battaniyemin altında benimle birlikte, başım kalbinin üzerinde ve kalbinin güvenilir ve güçlü atışını dinleyene kadar üzerimde okşuyor.

Hepsi oturup bizi izlemek için kendi yerlerini bulduklarında bir dakikalığına sessizlik oluyor. Bağım, North'un benimle bağ kurmayacağı gerçeğinden pek memnun değil ama kolları bana sıkıca sarılmış durumda. Sağlam ve benden uzaklaşmıyor, bu yüzden bağımı sakinleştirmek için yeterli.

Bağımın beni serbest bıraktığı anı hissetmiyorum ama odadaki rahatlama hissediliyor. Gryphon sanki bunca zamandır tutuyormuş gibi bir nefes bile veriyor. Gözlerim bu sesle kapanıyor.

"Ne demek gücüm tükendi? Senin gücünü mü çekti? İnsanları bayıltmak düşük seviyeli bir yetenek, bunu üç yaşından beri yapıyorsun," diye mırıldanıyor North alçak sesle ama kuşkulu tonu yeterince açık.

Gryphon'un cevabını zar zor duyabiliyorum. "O çekmedi ama... göründüğünden daha güçlü. Onun hangi seviyede olduğunu tahmin ettiysen, iki katına çıkar. Belki de üç katına. Senin kafana girmek, benim onu bayıltmamdan daha kolaydı. Bu çok büyük bir güç North."

ONUNCU BÖLÜM

Dün olan her şeyi tamamen hatırlayarak uyandım ve beni vuran utanç dalgası - bu sabah kimseyle yüzleşmek zorunda kalmamak için küvette bileklerimi kesmeyi düşünüyorum. Tamam, bu biraz dramatik oldu ama şu anda hiçbir konuşma yapmak istemiyorum. Kimsenin gözünün içine bakmak istemiyorum. Sadece kalabalığın içinde eriyip yok olmak istiyorum.

Boynumdaki çipi çıkarmak için neredeyse beynimin patlamasını göze alacağım.

Odam hâlâ karanlık ama gözlerim buna alıştı ve Nox'un hâlâ kayıp olan tek kişi olduğunu söyleyebilirim. Brutus yanımdaki yatağa uzanmış ama küçük dumanlı vücudu neredeyse hiç yer kaplamıyor. North hâlâ yatakta, gömleksiz ve bir kolu hâlâ belimde, uykusunda kaşlarını çatıyor. Kıçıma sürtünen aletinin ne kadar sert olduğunu düşünmeyi reddediyorum çünkü bunun sabah odunuyla ilgisi var ve kollarında kimin olduğuyla hiçbir ilgisi yok.

Beni sakinleştirmek için umurundaymışım gibi davrandığına inanamıyorum.

Gryphon yatağın ucundaki sandalyede uyuyor ve Gabe'i yatağın yanındaki şiltede seçebiliyorum.

Atlas'ı göremiyorum ama aynı zamanda umutsuzca işemem gerekiyor, bu yüzden onu uyandırmamak için dikkatlice Kuzey'in altından sıyrılıyorum ve sonra tuvalete gitmek için cesetlerin etrafında sürünmeye başlıyorum.

Atlas'ı zaten içeride, üstsüz ve elinde telefonuyla banyo tezgahında otururken buluyorum. Bitkin görünüyordu ve anında kendimi suçlu hissettim.

Kapıyı arkamdan hafifçe kapattığımda, aşağı atlıyor ve beni kollarına çekiyor, yanağını başımın üstüne bastırarak onu içime çekmeme izin veriyor.

"Nasıl hissediyorsun? Neye ihtiyacın var?" diye mırıldanıyor ve ben daha çok hıçkırık gibi gelen bir kahkahaya boğuluyorum.

"İşemek dışında mı demek istiyorsun? Bir daha asla kimseye bakmamam gerekiyor. İşler daha da kötüye gitmeden buradan çıkmam ve Draven'larla bir daha asla yüz yüze gelmemem gerekiyor."

Gülmüyor ya da beni yatıştırmaya çalışmıyor, eli sırtımı ovarken nazik davranıyor ve mesanem daha fazla dayanamayana kadar orada sessizce, birbirimize sarılmış bir şekilde duruyoruz.

İşememe izin vermek için dışarı çıkmak istemiyor ama arkasını dönse bile onunla burada işeyebilmemin hiçbir yolu yok. Banyo kapısının diğer tarafına kadar gidiyor, kapıyı kilitlemeden bırakıyor çünkü bağlanma çılgınlığım sona ermiş olsa da, neden olduğu hasar hala orada, halledilmeyi bekliyor.

Ellerimi yıkamak için musluğu açtığım anda geri geliyor ve sabah rutinim olan bulaşık yıkama ve diş fırçalama işini yaparken her hareketimi izliyor.

"Stadyumun altında bir bomba vardı. Teknisyenlerden biri bunu hissetti ve etkisiz hale getirip herkesi dışarı çıkarmaya yetecek kadar zaman bulabildi. North bunu duyunca bizi dışarı çıkarması için Black'i gönderdi."

Yüzümü temizleyicimle ovuyorum, alışveriş çılgınlığımızda aldığım ve harika kokan yeni temizleyicimle ve mırıldanıyorum, "O zaman neden seni de yakalamadı? Neden beni tek başıma götürdü?"

Nefesini üflüyor ve tekrar tezgâhın üzerine zıplıyor, kasları çok lezzetli bir şekilde geriliyor ve esniyor. "Üçümüzü birden almak için Ardern'e ulaşmaya çalışıyordu. Bağın küçük alana ve paniğe tepki verince planlarını değiştirdi. Ben Ardern'e gittim ve ikimizi de buraya getirdim, diğerleri de seninle burada buluştu."

Yavaşça başımı sallıyorum, duruluyorum ve sonra yüzümü kuruluyorum. Cildim yumuşak ve nemli, ama Bond'um orada oturmuş ısınmış ölü gibi görünürken bunu yapıyor olmak neredeyse kendimi şımartıyormuşum gibi hissettiriyor. Boğazımı temizliyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Başka bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Seni lanet olası bir şey gibi pençelemekten daha yanlış-"

Bir eliyle ensemden tutup beni kendine çekiyor, alnımızı birbirine bastırıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın, tatlım. Sen sadece- ben sadece olacakları kafamda canlandırmaya çalışıyorum çünkü burada kurduğumuz küçük sığınak? Artık işe yaramayacak ve sadece North ve diğerleri mücadele ettiğinizi bildiği için değil. Bağın ortaya çıktı çünkü daha fazlasını istiyor. Dün gece tekrar tekrar söylediğin şey buydu."

Bir kez olsun aptal bağlarım yüzünden değil, yaşadığım bu korkunç özlemin nihayet giderileceği düşüncesiyle damarlarıma dolan rahatlama yüzünden inliyorum.

Ama yapamaz.

"Ya daha da güçlenirsem Atlas? Ya... Şu anda onu zar zor zapt edebiliyorum, daha fazla güçlenemem!"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni sabit tutuyor, gözleri hala sımsıkı kapalı. "Sen yanarsan, ben de seninle yanarım. Yalnız değilsin Oli, bir saniye bile yalnız değilsin. Sana daha önce de söyledim, korkmuyorum."

Yine de çok korkuyorum ve kalbim göğsümde çarpmaya başladığı anda diğerlerinin uyanmaya başladığını duyuyorum. Brutus kapalı kapıdan içeri giriyor, dumanı sanki bir hayaletmiş gibi tahtaların arasında hareket ediyor ve sonra bacaklarımın arkasına tırmanıp tekrar saçlarıma karışıyor.

Kapı çalındığında nefesimi tutuyorum, Gryphon sesleniyor, "İçeride neler oluyor? Oli neden üzgün?"

Atlas nefesini üflüyor ve burnu yanağıma sürtünürken Brutus'e kaşlarını çatıyor, beni kontrol etmek için yaptığı tek küçük hareket bu. Genelde bu konuda sessizdir ama kalbim hâlâ kemiklerimi kırmaya gelmiş gibi göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor ve herkesin bu konuda çıldırmasına şaşırmıyorum.

"Bassinger? Ne haltlar dönüyor?"

Atlas kalçalarımdan tutarak beni biraz geriye doğru itti, sadece tezgâhtan aşağı atlayabileceği kadar ve kapıyı açarak Gryphon'a çıkıştı, "Senin

Olan şey lanet olası bir iş. Oli'nin siz pisliklere cevap vermeden dişlerini fırçalamasına izin var ve eğer hemen geri çekilmezseniz sizi buradan atacağım. Hepinizi. Şimdi siktirin gidin ve hazır olduğunda dışarı çıkmasına izin verin."

Kapıyı tekrar çarparak kapatmak için hamle yaptı ama Gryphon vücudunu kapı çerçevesine doğru iterek Atlas'ı gafil avladı. "O bana cevap vermiyor ama sen de onun adına konuşamazsın. Çıldırmış durumda ve bence hiçbirimiz dün gecenin tekrarlanmasını istemeyiz. Sorun ne ki başka bir çılgınlık yaşanmadan çözebilelim?"

Tanrım.

Tabii ki bunu istemiyor, hiçbiri istemiyor, ama aynı zamanda tahvilim ona en son gerçek bir ilgi gösterdiğinde gülen adamdı ve aman Tanrım, yer yarılıp beni yutabilir mi, lütfen? Dün gece sırf tenlerini tenime değdirebilmek için iki Bond'uma resmen saldırdım.

Neden Atlas ya da Gabe bana yardım etmedi? Neden North bana yalan söylemek ve bağımın ona daha da bağlanmasına izin vermek zorundaydı? Onlar için kolay, sadece güçlerini benden istiyorlar ve Bağlanmış olmanın sonuçlarıyla yaşamak zorunda değiller.

Herkesin benim olacağımı bildiği bir canavara dönüşmek zorunda değiller.

Önce bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, çünkü bir kez daha kendimi kaybedip bu adamların beni sakinleştirmesine izin veremem. Bana umurlarındaymış gibi davranmalarına izin veremem.

Beni tamamlanmış bir Bond'dan daha fazlası için istiyorlarmış gibi davranmalarına izin veremem.

"Ben iyiyim. Her şey kontrolüm altında," diye mırıldanıyorum, artık her şeyi içimde tutmaya çalıştığım için sesim boğuk çıkıyor.

Atlas omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerimdeki kararlılık her neyse şimdi bana başını sallıyor, omuzları hâlâ Gryphon'un buraya gelme ısrarına duyduğu öfkeyle gergin. Kendime bakıyorum ama üzerimde hâlâ Gabe'in numarasının yazılı olduğu forma ve dün geceden kalma kot pantolon var.

"Ben bir duş alıp temizleneceğim. Bu sabahki eğitim seansına katılmayacağım, Gryphon. Şu anda benim için iyi bir fikir değil. Bugünü ders çalışarak ve kafamı toparlayarak geçireceğim ve hepimiz dün gece olanları unutmak için elimizden geleni yapabiliriz. Bir daha asla olmayacak."

Sesimin ne kadar sakin ve emin çıktığından gurur duyuyorum ve ikisi de banyodan çıkarken benimle tartışmaya kalkışmıyor. Olanların utancından ve aşağılanmasından kendimi arındırıyorum ve kurulanıp havluya sarındıktan sonra dışarı çıkmadan önce bir an duraksıyorum.

Odamda iki Tahvil var, yani tahminimce North ve Gryphon gittiler ve dışarıda sadece Gabe ve Atlas kaldı, Tanrı'ya şükür. Atlas'la yüzleşmek o kadar da kötü değildi ve dün gece bana nasıl baktığını düşünmediğim sürece Gabe'in yanında tekrar rahat olabileceğimden eminim.

Kapıyı itip açıyorum ve aslında Atlas ve North'un hala burada sessizce tartıştıklarını, beni rahatsız etmemeye çalışıyormuş gibi birbirlerine tısladıklarını görüyorum ve aniden

Ben havlumu tutarken durdular. İkisi birden dönüp bana bakıyorlar.

Atlas önce toparlanıyor, yanıma geliyor ve beni North'un gözlerinden korur gibi dolabın içine sokuyor. Bu çok hoş, ama sonra aptal beynim bana her şeyi daha önce gördüğünü ve belli ki etkilenmediğini hatırlatıyor.

Tanrım.

Direniş'ten kaçtığımda yaptığım gibi, bağımı demir gibi kontrol altına alıp boyun eğmeye zorluyorum ve şimdi etrafımız Bağlarımla çevrili olduğu için sahip olduğu ekstra güçle bile onu dize getirmeyi başarıyorum.

"Her şey yolunda, tatlım. Giyin ve gidip yiyecek bir şeyler bulalım. Gloria'yı arayıp rahatsız olduğunu söyledim, seni idare etmekten mutluluk duydu," diyor Atlas, ben giyinirken kapının önünde durup arkasını dönerek.

En yakın ve en rahat olanı, Nox'tan bir tişört ve Gabe'in kapüşonlularından birini ve bir çift yoga pantolonunu alıyorum. Ayaklarımı sandaletlerin içine sokuyorum ve birazcık evsiz göründüğüm için kendimi bilinçli hissetmemeye çalışıyorum.

Atlas hiç umursamıyor gibi.

Atlas'ın yanına geri döndüğümde bir kolunu bana doluyor ve yüzümü tekrar Kuzey'e çeviriyor. Takım elbisesine geri dönmüş, benimle geçirdiği gece yüzünden biraz buruşmuş görünüyor ve kendimi bu durumdan ürkmemek için zor tutuyorum.

Ona tepki vermemek için bağımı zorluyorum.

"Bu akşam yemekte. Herkes burada olacak ve bunu tartışacağız. Eğer herhangi birinizin daha fazla sırrı varsa

bizden uzak tutuyorsan, bunu söylemenin tam zamanı. Eğer söylememeyi tercih ederseniz, bu konuda o kadar da affedici olmayacağım."

Günümü her şey yolundaymış ve tamamen normalmiş ve kesinlikle duvarlar etrafımda yıkılmıyormuş gibi davranmaya çalışarak geçiriyorum.

Atlas bana kahvaltı ısmarlıyor ve sonra beni Kuzey'in bana içinde kalmam için verdiği sınırın en ucundaki bir parka götürüyor, sınırları açıkça zorluyor çünkü bu sabah ben duş alırken aralarında her ne konuşulduysa onu kızdırmış. Birlikte oturup sessizce yemek yiyoruz, rahatsız değiliz ama kesinlikle gerginiz çünkü etrafımızdaki havada çok fazla şey var.

Malikâneye döndüğümüzde, odama çıkana kadar başımı öne eğiyor ve sakin kalmaya odaklanıyorum. Atlas bir film açıyor ama zamanının çoğunu telefonda ailesiyle konuşarak geçiriyor, bomba korkusu haberi ta Doğu Yakası'ndan onlara ulaşmış. Eminim şimdi oğullarını alıp götürdüğüm ve onu bu kadar tehlikeye attığım için benden nefret ediyorlardır.

Kendimi tekrar çalışmaya veriyorum çünkü bu harika bir dikkat dağıtıcı.

Gabe öğle yemeğinden sonraya kadar odama gelmiyor, ders kitapları kollarında ve gözleri yerde içeri giriyor. Suçluluk duygusu içimi kaplıyor ama yüzüme bir gülümseme yerleştirip onu yerdeki küçük çalışma balonuma buyur ediyorum. Biraz sert ve resmi, kurmak için çok çalıştığımız o kolay arkadaşlıktan eser yok ama bir saat kadar sonra sakinleşiyor ve her zamanki rutinimize geri dönüyor.

Saatlerin geçtiğini hissedebiliyorum, yemek saatine yaklaştıkça gerginlik yavaş yavaş artıyor ve Atlas sonunda telefonunu bir kenara itip bana iç geçirdiğinde, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi anlıyorum.

"Oli, o kadar da büyütülecek bir şey değil," diye mırıldanıyor Gabe, ben ders kitaplarımı üst üste koymaya ve çalışma odasındaki dağınıklığı toplamaya başlarken.

Onunla alay ettim. "İçeri ilk girdiğinde bana bakmadın bile. Beni görmekten nefret eden bir adamın üzerine kendimi attıktan sonra Nox'la yüzleşmeye pek hevesli olmadığım için üzgünüm."

Gabe'in gözleri Brutus'a bakıyormuş gibi saçlarıma kayıyor ama dumanlı köpek yavrusu hâlâ kulağımın arkasına sıkıca saklanmış durumda. Onun orada olduğunu nasıl bildiğimi açıklamak zor, bu bir his... ama aynı zamanda değil. Sadece biliyorum, tıpkı kalbimin attığını ya da saçlarımın gümüş olduğunu bildiğim gibi. Olduğu gibi.

"Tam olarak böyle olduğunu sanmıyorum ama bu konuda kendini kötü hissettirdiğim için özür dilerim. Ben sadece... seni öyle görmek çok zordu. Eminim o durumda olmak da zordu."

O eyalet.

Ne güzel bir ifade tarzı. Yüzümü boş bir levha olarak kalmaya zorluyorum ama Gabe fark ediyor ve bir elini yüzünde gezdirerek tekrar nefesinin altında küfrediyor. "Yine her şeyi yanlış anlıyorum. Onlardan herhangi birinin neler olduğunu bilmesini ne kadar istemediğini bildiğimi kastetmiştim. Onlara güvenmediğini biliyordum. Olanlar karşısında dehşete düşeceğini ve kontrolün olmadığını biliyordum. Ne yapacağımı bilemedim çünkü tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

yeteneğinin neler yapabileceğini. Tamamen güçsüzdüm çünkü müdahale etmeye çalışsaydım senin için daha da kötüleşebilirdi. Gerçi biri seninle bağ kurmaya çalışsaydı onu durdururdum ama... şimdi daha önce müdahale etmem gerektiğini hissediyorum. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

Birbirimizi incitmekte gittikçe ustalaşıyoruz, değil mi?

Boğazımı temizliyorum ve ona sarılmak için kendimi ayağa kaldırıyorum, yere bir dakika daha göz kırparken kollarımı hızlıca ona doluyorum. "Ben iyiyim. Şimdi olacaklardan dolayı utanıyorum ve korkuyorum ama bu senin suçun değil. Benden başka kimsenin suçu değil."

Beni kendine daha sıkı çekiyor, ben ondan uzaklaşmaya hazırken bile beni vücuduna yaslıyor. Sanki normal halimizi tekrar bulabilmek için çaresizce çırpınıyor, birlikte bulduğumuz o küçük huzur anına bir şeylerin geri dönmesi için çırpınıyor ama ben bunun olmadığını zaten biliyorum.

Yemek her şeyi mahvedecek.

Atlas bir kolunu omzuma doluyor ve aşağıya doğru yürürken beni sıkıca tutuyor, Gabe de elimi tutuyor. Bağımın harekete geçmesine bir kez daha mantıksızca kızıyorum. Bu neden yeterli olamıyor? Neden sadece bu ikisini içime çekip her şeyin aynı kalmasını sağlayamıyorum?

Yemek salonuna vardığımızda en son gelenler biziz ve North yanında asistanıyla oturmuş evrakları imzalıyor. Nox her zamanki koltuğunda oturuyor, önünde bir bardak viski var ve yüzünde her zamankinden biraz daha fazla ölmek istememe neden olan bir alay var.

İçeri girdiğimizde Gryphon yüzünü buruşturuyor ve göğsüm sıkışıyor, "Pen, burada işin bitti. Başka bir şey sabaha kadar bekleyebilir."

Ah.

North'la yakın çalışan bu kadını gördüğümde kendimi kaybedeceğimden korkuyor çünkü azgın, kabus gibi bir bağım olduğu için artık hassas küçük bir kaltağım. Onu suçlayamam bile, bu doğru sayılır.

Asistan bana bakıyor ve birlikte içeri girdiğimizi fark etmemiş gibi irkiliyor. Gülümsemiyorum ya da onu tanımıyorum, sadece yerime oturuyorum ve gece için yiyecek seçimini yaparken herkesin gözlerinden kaçıyorum.

Somon ve ıstakoz var. Birileri şu anda beni gerçekten kolluyor çünkü bu dünyada somon ve ıstakoz kadar güzel bir şey yok. Eğer bu sırada yiyeceğim yiyecekler bunlarsa, bu akşam yemeğiyle muhtemelen, belki, potansiyel olarak başa çıkabilirim.

North kâğıtları toplar ve asistana uzatır; asistan da North'un gitmesine razı olup olmadığını son bir kez kontrol ederken North'a başıyla onay verir. Gryphon masanın öbür ucundan North'a ölümcül bir bakış atıyor, sanki onun basit bir emri karşısında çığlık atarak kaçmadığı için ona hakaret etmiş gibi.

Biraz eğlenceli.

Sadece birazcık.

Kuzey yanındaki yığından bir tabak alıyor ve tabakları yığmaya başladığında onu sorgulama zahmetine bile girmiyorum. Benim için olduğunu zaten biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Başka kimse yemek almak için kıpırdamıyor, hepsi o gece ne yiyeceğime ve tam olarak ne kadar alacağıma karar verene kadar bekliyor.

Benim yapacağım gibi doldurduğu için şanslı zaten.

Atlas'ın çenesi sıkıca kenetleniyor ama henüz onunla tartışmıyor. Henüz diyorum çünkü şu anda içinde bir şeylerin kaynadığını biliyorum. Biliyorum ki bu gece bir noktada North bir şey söyleyecek ve bu Atlas'ın içindeki görünmez bir trip hattını tetikleyecek ve bir bütün olarak Draven'lara karşı acımasız ve nefret dolu bir şeyler hırlayacak.

Şu anda onun asitli dilinden güvende olan tek kişi benim.

North, ben yemeğimi yerken herkes yemeğini hazırlayana kadar bekliyor ama her zamanki gibi doğrudan boğazıma saldırıyor. "Büyümeni ve bu küçük asi dönemini atlatmanı bekleyemeyiz. Bu geceden itibaren bağının bir daha kopmamasını sağlamak için bazı değişiklikler yapacağız, Oleander."

Asi evre.

Atlas çatal bıçak takımını çok yavaş ve dikkatli bir şekilde masaya geri koyuyor, ama burada her ne yapmayı planlıyorsa onu durdurmak için elimi onunkinin içine sokuyorum.

Ağız dolusu çökmüş deniz ürününü yutuyorum. "Hepiniz için bacaklarımı açmadan önce biraz saygı istemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum. Planınız bu, değil mi? Arkama yaslanıp beni güç için kullanmanıza izin mi vereceğim? Neden bu size itiraz edebileceğim bir şey olarak görünmüyor?"

Gabe yanımdaki koltukta kaskatı kesiliyor ama bardağını kapıp biraz su içerek bunu örtbas etmeye çalışıyor. Bu konuda onunla bir kez daha görüşmem gerekecek, eminim, ama söylediklerim yanlış değil.

Onların istediği de bu.

North bana cevap vermek için çenesini gözle görülür bir şekilde açmak zorunda kaldı. "İstediğim şey, öfke nöbeti geçirdiğin için topluluğumuzdaki herkesi beyinsiz bırakacağın korkusu olmadan haftayı atlatmak. Zorlandığında ve bir şeye ihtiyacın olduğunda, bu gibi kendi hatan olan bir şey olsa bile, tahvillerine söyleyecek kadar sorumlu ve yetişkin olacağını bilmek istiyorum."

Ah, işte orada. Onlarla Bond'u tamamlamak için biyolojik olarak gerekli olmaya cesaret etmenin utancı.

Ölmeyi tercih etmeme rağmen herkese bakıyorum ve Nox tartışmamıza sırıtıyor. Sırıtıyor çünkü bu ona çok komik geliyor.

Öldürmek

istiyorum.

Hayır.

Böyle düşünme, Oli. Hâlâ tehlikeli bölgedeyiz.

Zar zor dokunduğum tabağıma bakıyorum. "Ne öneriyorsun, çünkü artık aç değilim. Yarınki dersler için erkenden yatacağım."

North'un gözleri de ona kayıyor. "Tüm Tahvillerine daha yakın olman gerekiyor. Dün gece Gabe ya da Bassinger'a tepki vermedin çünkü onlardan ihtiyacın olanı zaten alıyorsun. Bir program ayarlayacağız ve her gece birimizle yatacaksın. Eğer bu işe yaramazsa, bizimle Bağlanmanın lojistiğini düşünmeye başlaman gerekecek, aksi takdirde hepimiz için tehlike arz edersin."

Kesinlikle olmaz.

Hayatta olmaz.

Ciddi olamaz!

Ancak masanın etrafına baktığımda, sadece ciddi olmakla kalmayıp, bu masadaki herkesi bunun iyi bir fikir olduğuna ikna ettiğini görüyorum... eğer elimizdeki tek çözüm değilse.

Sikeyim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"NEDEN ben yatağımda uyuyamıyorum ve siz de sırayla orada uyuyamıyorsunuz? Neden ben size gitmek zorundayım?"

Bu benim en büyük endişem değil, ancak hepsi bana farklı seviyelerde küçümseme ve hor görmeyle bakarken şu anda dile getirebileceğim tek endişe bu.

Tamam, bu çoğunlukla Nox, ama yine de konuşmayı bile zorlaştırıyor.

North sanki tüm hayatımı mahvetmiyormuş gibi yemeğini yemeye devam ediyor ve her zamanki kesik ses tonuyla konuşuyor, "Gabe çok fazla kokuya ihtiyacın olduğunu söyledi, çok fazla giyilmiş kıyafetler tercih ediliyor, bu yüzden yataklarımızda uyumak daha mantıklı. Belki bağın oturduktan sonra bu fikri tekrar gözden geçirebiliriz ama şimdilik yapacağımız şey bu."

Doğru.

Meclis Üyesi North Draven konuştu, tabii ki böyle olacak. Bütün gün bağımı o kadar iyi kavramıştım ki, şimdi bu adam yüzünden bağımın gerildiğini hissedebiliyorum. Ama ne kadar hak etse de bunu dışarı çıkaramıyorum.

Ayrıca bağlarımın onu lezzetli derisini daha fazla mıncıklayarak cezalandırmaya çalışacağına da güvenemiyorum, bu yüzden gerçekten masadan kalktı.

Onlar yemek yerken odayı yine sessizlik kaplıyor ve ben bu aptal durumla ilgili hiçbir şey yapamadığım için üzülüyorum. Elim yine boynumun arkasındaki küçük kabarık yara izinin üzerinde geziniyor, her koşmak istediğimde yaptığım bilinçsiz bir hareket.

Sessizliği bozan ilk kişi Nox oldu ve sesinin mükemmel sakin tonunu ya da konuyu hiç beklemiyordum. "Bombayla ilgili bir ipucu var mı?"

North yüzünü buruşturarak tabağına bakıyor ve başını sallıyor. "Direniş yine gözcüler gönderdi. Bomba dikkat dağıtmak içindi, bizi ortadan kaldırmaya yönelik gerçek bir girişim değildi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve Atlas'ın eli masanın altında benimkini buluyor. Şu anda yemek yememin, ne kadar lezzetli olursa olsun mükemmel pişmiş ıstakozu boğazımda düğümlememin imkânı yok.

Gryphon ikisine de omuz silkiyor. "Topluluğun yarısını öldürseydi de kızmazlardı. Stadyumu yok edecek kadar güçlüydü, yumruklarını çekmiyorlardı."

Koltuğumda geriye doğru çöküyorum ve Sage'e mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum, hepsini engellemek ve konuşmadan biraz uzaklaşmak için herhangi bir şey ve Atlas'ın eli dizimin üzerinde durmak için hareket ediyor. Yemeğini yerken bacağımı hafifçe sıkıyor ama neden aniden kusacakmışım gibi göründüğüm hakkında benimle konuşmaya çalışmıyor.

Çok tatlı.

Gryphon yemeğini bitirir bitirmez masadan kalkıyor, telefonu kulağına yapışmış, ekibine gözetleme turlarıyla ilgili emirler yağdırıyor. Nox'un yemesi biraz daha uzun sürüyor, yemek boyunca içiyor ve o gittiğinde Brutus kulağımın dibinde küçük bir mırıltı çıkarıyor.

Gabe eğilip yanağıma usulca bir öpücük konduruyor, dudakları tenime değiyor ve sonra dışarı çıkıyor. Annesini kontrol etmek için evine döneceği konusunda beni uyarmıştı. Bu konuda kendimi garip hissediyorum çünkü kadınla tanışmadım ya da onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama o da henüz tanışmamızı istemiyor gibi görünüyor.

Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Atlas tabağını bitirip kendinden uzaklaştırıyor ama ayağa kalkmak için herhangi bir girişimde bulunmuyor. Kuzey'le konuşmamı bekliyor ve yaptığı şeyin bu olduğunu bilsem de, kelimeleri kendimden çıkarmaya zorlamamı kolaylaştırmıyor.

Derin nefes al, Oli.

"Peki bu gece nerede uyuyacağım? Kısa çöpü kim çekti?" Sözlerimden damlayan alaycılığı gizlemeye bile çalışamıyorum ve North içimi kıpır kıpır eden bir bakışla beni çiviliyor.

"Gryphon. Dün gece iletişim kurmadığın tek kişi o, bu yüzden oradan başlaman gerektiğini düşündük. Gabe odasının nerede olduğunu biliyor, uyumaya hazır olana kadar gidip kendi odanızda çalışabilirsiniz."

Bana izin vermesi ne büyük incelik. Dişlerini tekmelemek istiyorum! Bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüyorum ve istemeye istemeye tam olarak bunu yapmak için odama geri dönüyorum. Bunun kendi yatağımda olamaması çok saçma geliyor ve ben

Bunun olmamasının nedeninin Nox'u ikna etmekle çok daha fazla ilgisi olduğu şüphelidir.

Atlas tarih ödevimde bana yardımcı oluyor ve TT'deki labirent planımız üzerinde çalışıyor. Yakında tekrar oraya atılacağımızı biliyoruz ve haftalardır önce merkeze nasıl ulaşacağımızı konuşuyoruz. Gabe annesini görmekten döndüğünde bize katılıyor, kasvetli ve biraz kızgın görünüyor.

Labirenti kazanmak için o da bizim kadar hevesli.

Saat onda yenilgiyi kabul etmek ve Gabe'den beni Gryphon'un odasına götürmesini istemek zorundayım çünkü ertesi sabah eğitim seansım için dörtte kalkmam gerekiyor. Bugünü atlamam sorun değildi çünkü bağımın buna ihtiyacı vardı ama Gryphon'un yine kaçmamı kabul etmesine imkân yok.

Özellikle de bunun nedeni onlardan herhangi biriyle yatağa girmemek için uykusuzluk çekmek istememse.

"En azından ilk Gryphon, onunla daha önce de yatmıştın, değil mi?" Asansöre adım attığımızda Gabe mırıldanıyor.

Seçtiği kelimeler ve tüm yatakhanenin onu çoğunlukla çıplak gördüğünü ve geceyi tavşanlar gibi sevişerek geçirdiğimizi varsaydığını hatırlatması yanaklarımı ısıtıyor.

Keşke.

"Bu daha çok hiçbirinin beni yataklarında istememesi ve benim onların alanını işgal etmemle ilgili çünkü bağım sizin yanınızda bir saniye bile sakinleşip nefes almama izin vermiyor," diye homurdanıyorum ve o da sırıtarak ve başını sallayarak bana homurdanıyor.

Beni zemin kata geri götürüyor ve evin en arka tarafına gelene kadar evin içinde gezdiriyor.

bir oda olduğunu düşünüyorum. Varlığından haberdar olmadığım arka bahçeye bakan büyük bir cam duvar var ve bir saniyeliğine çevre düzenlemesine bakıyorum.

Gerçekten çok güzel.

Gabe bir süre beni izledikten sonra sessizce mırıldandı: "Seni yataklarımızda isteyip istemediğimiz konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum Oli, seksten bahsetmiyorum. Sadece... sadece rahatla ve biraz uyu. Gryphon ısırmaz."

Bana cevap verme şansı vermiyor, sadece parmaklarını kapıya vuruyor ve koridorda geri çekiliyor. Ona sinirli bir ses çıkarıyorum ve o da omzunun üzerinden bana sırıtarak bakıyor.

Pislik.

Kapı açılıyor ve Gryphon'un yine boxer'ından başka bir şey giymediği görüntüsüyle karşılaşıyorum. Hepsini daha önce görmüştüm ama Tanrım, daha az nefes kesici olamazdı. Tepeden tırnağa kaslı, bronzlaşmış ve sağlam gövdesine bakmak muhteşem ve içimdeki bağ kıkırdamaya başlıyor.

Aşağı kız.

Sadece uyuyoruz, lanet olsun!

Ben bakıyorum ama o sadece kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bunların hepsini yatarken giymeyi mi planlıyorsun?"

Üzerimdeki eşofman altı ve sweatshirt'e bakıp omuz silkiyorum. "Fark eder mi? Altı saat, hayatta kalacağıma eminim."

Bana başını salladı ve içeri girmem için kenara çekildi. Belli ki zaten yataktaydı, bir tarafı açıkça

Uyumuş ve sadece bir lamba yanıyor. Oda benimkinden daha az lüks ama North'un minimalist odasından daha ev gibi. Yatağın üzerinde eski ve yıpranmış ama iyi bakılmış el yapımı bir yorgan ve dolabın duvarında bir sıra bot var. Sandalyelerden birinin üzerinde ceketi ve çeşitli silahlar asılı ve komodinin üzerinde de bir silah ve bir bıçak kılıflı.

Şifonyerin üzerinde bir de aile fotoğrafı var ve Gryphon'un daha genç, daha mutlu versiyonunun babasının kolları arasında sırıtışına bakmamaya çalışıyorum. Kız kardeşi de orada, ikisi de ergenlik çağında ve onun aynadaki görüntüsü gibi. Fotoğrafta yara izi olmadığını, saçlarının daha kısa olduğunu ve gözlerinin daha az... temkinli olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor.

Orada gerçekten mutlu.

"Uyuyor muyuz yoksa gözetliyor muyuz?" diye homurdanıyor ve ben irkilerek fotoğraftan uzaklaşıyorum. Yatağın diğer tarafına, hala mükemmel bir şekilde yapılmış olan tarafına doğru yürüyorum ve battaniyenin altına giriyorum.

Gryphon diğer tarafa geçtiğinde ışığı kapatıyor ve kendi tarafında kalıyor. Bana karşı soğuk davranıyor.

Neyse ki karanlık ve yüzümün utançtan ne kadar kızardığını göremiyor. Gabe'e söylemiştim, böyle olacağını biliyordum!

Sonunda bayılmadan önce bir saat boyunca çırpındım.

Alarmdan önce uyandım çünkü vücudum artık eğitim seanslarımız için doğru zaman çizelgesinde. Gryphon'un vücudu yatakta benimkine karşı sıcak ve sert, bacağı benimkinin arasına itilmiş ve yüzü sanki benim onun kokusuna ihtiyacım olduğu kadar o da benim kokuma ihtiyaç duyuyormuş gibi boynuma gömülmüş.

Acıtıyor.

Bu durumun acımasızlığı göğsümü ağrıtıyor çünkü dün gece benden yatağın izin verdiği kadar uzakta uyumaya gitti ve yine de uykumuzda, içimizdeki bağlar sayesinde, birbirimize tekrar dolandık.

Çığlık atmak ve bir şeyleri yok etmek istiyorum ve haftalardır ilk kez bunun bağ bulanıklığıyla hiçbir ilgisi yok.

Kendimi dikkatlice ondan kurtarıyorum ve işemek ve önümdeki zorlu eğitim sabahına hazırlanmak için sessizce banyoya doğru ilerliyorum. Brutus ekstra dikkatli davranıyor, saçımdan çıkıyor ve her hareketimi izlerken benimle birlikte banyoda dolaşıyor. Onun orada olması, büyük boş gözlerinin her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda görmesi sakinleştirici ve ben giyinip yola çıkmaya hazır olduğumda kafam tekrar temizlendi.

Hepsi benden nefret etse de umurumda değil.

Gryphon uyanmış ve giyinmiş, ben banyodan çıkarken yatağın kenarında oturuyor. İçeride sırasını savarken beni zar zor fark ediyor ve ben de sabah koşusu için telefonumdan müziğimi ayarlıyorum. Atlas her sabah koşmam için bana kulaklıklarını ödünç vermişti ve bu tüm deneyimi katlanılabilir hale getirmişti.

Gryphon banyodan çıktığında beni beklemiyor ya da benimle konuşmuyor, sadece kapıya doğru yürüyor.

benden takip etmemi bekliyor ve başka seçeneğim olmadığı için takip ediyorum.

Yatak odası en alt katta olduğu için, ön kapıya ve malikaneden çıkışa giden yolu ezberlemem biraz daha kolay oluyor. Sabahın erken saatlerinde hava haftalardır olmadığı kadar soğuk, soğuktan ciğerlerim yanıyor ve parmaklarım neredeyse anında uyuşuyor, ama bundan şikayet etmenin bir anlamı yok, bu yüzden başımı eğip işe koyuluyorum.

Gryphon tempoyu belirliyor ve çok acımasız.

Bu sefer onu kızdıracak ne yapmış olabileceğimden emin değilim - buradayım, değil mi? - ama spor salonuna vardığımızda kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Aylardır böyle hissetmemiştim, sanki fitness seviyemi yükseltmek için yaptığım tüm sıkı çalışmalar boşa gitmişti çünkü beni tek seferde yerin dibine soktu.

Ayrıca zorlukla nefes alıyor.

Ondan nefret ediyorum.

"Esnemek için beş dakika ara verin, sonra antrenman yapacağız," diyor bana bakmadan, ben minderlerin üzerinde bir su birikintisine dönüşürken spor salonunu açıp tüm ışıkları yakıyor.

Üzerimdeki kazağı çıkarıp sadece Gabe'in atletlerinden birini ve koşu şortumu giyiyorum ve sanki bu durumdan kurtulmama yardımcı olacakmış gibi kaslarımı esnetmeye başlıyorum. Olmayacağını zaten biliyorum ve zaten kırılgan ve zedelenmiş egom onun tüm eleştirileri yüzünden paramparça olmak üzere.

Yine de çenemi kapalı tutuyorum.

Kendi atleti ve şortuyla soyunuyor ve bana bir şişe su getiriyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve teşekkür etmek için başımı hafifçe sallayarak aldım.

Tüm bunların benim için ne kadar berbat olduğunu itiraf etmek acı veriyor.

"Kuzey'in sana velet dediği için hep sert davrandığını düşünürdüm ama şu anda gerçekten öyle davranıyorsun."

Suyumu içerken boğuluyorum, aptal gibi üstüme sıçratıyorum. "Eski-özür dilerim? Şu anda nasıl bir velet gibi davranıyorum? Bir kere bile şikayet etmedim!"

Sanki haklı olduğumu kabul ediyormuş gibi başını öne eğiyor ama devam ediyor. "Bir şeye ihtiyacın vardı ve biz de sana onu verdik. Kuzey'in Bağlanma'dan kaçınmana yardımcı olmak için geriye doğru eğilmesine minnettar olmak yerine, bu konuda somurtuyorsun."

Ona cevap verecek kelime bulamıyorum.

Elimde hiçbir şey yok.

Bunun yerine, kapağı suya geri koyup ayağa kalkıyorum, bacaklarımı silkeliyorum ve onayını almak için bana gösterdiği duruşlar arasında ilerliyorum. O olduğu yerde, önümdeki minderlerin üzerine çömelmiş bir şekilde kalıyor ve ben de ancak son duruşumdan memnun kaldığında bir sonraki duruşa geçiyorum.

Kafamı boşaltmak için çok sayıda kontrollü nefes alma ve meditasyon tekniği uyguluyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bağ bulanıklığı ya da çılgınlık beni sersemletmeden bunu yapmak çok kolay ve o ayağa kalkıp benimle dövüşmek için pozisyon aldığında tekrar sakinleşiyorum.

Sonraki bir saatini beni minderlerin etrafına fırlatarak geçirdi.

Bir savaşçı gibi nasıl düşeceğimi, darbeleri nasıl yumuşatacağımı ve kendi avantajıma nasıl yuvarlanacağımı öğreniyorum. Nasıl taşıyacağımı öğreniyorum

ve rakibime karşı momentumu nasıl kullanacağımı öğreniyorum. Yenildiğimde bile nasıl dövüşeceğimi, benden üç kat büyük bir adam beni yere serdiğinde bile nasıl dövüşmeye devam edeceğimi öğreniyorum.

Ve sonra, ben tükendiğimde ve her türlü dayak yediğimde, Gryphon lanet olası bir noktayı kanıtlamaya karar veriyor çünkü ben düştüğümde nasıl bırakılacağını gerçekten bilmiyor.

Vücudu benimkine çarpıyor ve beni minderlerin üzerine indiriyor, kollarım başımın üzerinde sabitleniyor ve bacakları benimkilere dolanıyor, böylece hareket etmemin ya da durumu kontrol altına almamın hiçbir yolu kalmıyor.

Homurdanıyorum ve hareket etmeye çalışıyorum ama faydası yok, beni tamamen merhametine bırakmış durumda.

Bundan hiç hoşlanmadım.

"Önce benim bir soruma cevap verirsen, sana hediyemle ilgili her şeyi, tüm hediyelerimizle ilgili her şeyi anlatacağım."

Tekrar mücadele ediyorum ama üzerime yıkılmış bir tuğla duvar gibi, hareketsiz ve ikna edilmesi imkânsız. "Ne soracağını zaten biliyorum, cevabım hayır."

Alay eder ve başını sallar. "Bundan şüpheliyim Bond. Söyle bana, velet denmesi seni neden bu kadar incitiyor? Burada seni bu kadar kızdıran neyi göremiyorum?"

Midem bulanıyor ve yanaklarım yanıyor, ama belki de bu iyi bir şeydir, belki de hepsinin beni nasıl görmeyi tercih ettiğine dair hayal kırıklığı ve öfkenin bir kısmını dışarı atabilirim.

Derin bir nefes çekiyorum ve sonra hepsini dışarı bırakıyorum. "Belki de burada elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım içindir. Belki de Kuzey'in benden talep

ettiği her şeyi, her şeyi yaptığım içindir ve hiçbiriniz bir kez bile

bunu kabul etti. Lanet olası Midol'ü almama bile izin vermedi! Her sabah şikayet etmeden buraya geliyorum. Şikayet etmeden TT'ye gittim. Bond yemeklerine, derslerine, konsey yemeklerine ve Nox'un aptal derslerine seçme şansı bile verilmeden gidiyorum. Olanlar yüzünden hepiniz benden nefret ediyorsunuz, bunu biliyorum, bu yüzden bağlarımla ilgili sorun yaşadığımda hiçbirinizi rahatsız etmek istemedim-"

"Yalan. Bu bir yalandı," diye araya giriyor ve gözleri beyaza bürünüyor, yeteneğini kullandığından tamamen emin olmama yetecek kadar değil ama kesinlikle bir şey var.

Umarım beni bayıltır ve bir daha bunu dinlemek zorunda kalmam.

Omuz silktim. "Seni rahatsız etmek istemedim ve bana bunu aşmamı söylemenin utancı ve akıl oyunlarıyla uğraşmak da istemedim... çünkü bana neden yardım edesin ki? Şimdiye kadar bana yardım ettiğin her şey kontrolle ilgiliydi, neden benim sorunum için Bağlanma dışı bir çözüm bulasın ki?"

"Yaptık ama, değil mi? North tüm gününü Gabe ve Bassinger'ı senin bağ bulanıklığının tüm etkileri ve bir şeyler bulana kadar denedikleri şeyler hakkında sorguya çekerek geçirdi. Sanki biz bencil tecavüzcülermişiz gibi davranıyorsun, oysa bu gerçekle uzaktan yakından alakası yok Bond."

Kollarını yukarı kaldırarak üzerimde durmaya çalışıyor ve alt tarafım hâlâ mindere sabitlenmişken ona omuz silkebiliyorum. "Bu da doğru değil, değil mi? Eğer burada dürüstçe konuşuyorsak, Nox bana sınırlarımın onun için ne kadar önemli olduğunu zaten gösterdi, neden senin ya da Kuzey'in farklı olduğuna inanayım?"

Gözleri kapanıyor ve bu konuda bir şey söylediğim için neredeyse pişman oluyorum ama lanet olsun, gerçek bu. Bu durumda benim de bir seçeneğim olması, Atlas'ın inandığından daha fazla, Nox'un olanlardan muaf olduğu anlamına gelmiyor.

Hiçbirine güvenemem.

"Eğer seninle zorla bağ kurmak isteseydim, bunu şimdiye kadar yüzlerce kez yapabilirdim. Haftalarca yurtta senin yatağında uyudum. Aylardır her sabah seni burada eğitiyorum, beni durduracak kimse yok. Seni bayıltmak ne kadar zor olursa olsun, yine de başardım. Şimdi seni bir anda bayıltabilirim, beni durduracak ne var? Belki de lanet olası bir canavar olmadığım gerçeğidir."

Kelimeyi bana tükürüyor ve Brutus bu konuşmanın tonundan hoşlanmadığına karar verip Gryphon'a sessizce hırlamak için kafasını dışarı çıkarıyor.

Onu görünce çıldırmıyor, sadece gözleri aşağıya kayıyor ve Nox'un yaratığının hâlâ yanımdan ayrılmadığına dikkat ediyor. Ona bakıyorum, onu gördüğüm için biraz şaşı oluyorum ve tekrar saklanması için başımı geri çekiyorum. Yavaş yavaş birbirimizi o kadar iyi tanımaya başladık ki, neye ihtiyacım olduğunu anlaması için onunla konuşmama gerek kalmadı.

Nox onu benden alırsa aklımı kaçırabilirim.

Brutus'u olması gerekenden daha çok seviyorum.

Gryphon hızlı ve yumuşak bir hareketle benden uzaklaşıp ayağa kalkıyor ve bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğine imreniliyor. Koordinasyonsuz bir aptal gibi, oflaya puflaya ve yüzüm kızararak ayağa kalkmak zorunda kalıyorum.

Tekrar gitmesini bekliyorum ama onun yerine bir şişe su alıyor, yudum yudum içiyor ve sonra bana uzatıyor.

Benimki çoktan bitmişti, ilk on dakikada tükenmişti, ben de mırıldanarak teşekkür ettim ve bitirdim.

"Ben şifacı değilim. Gabe öyle tahmin ettiğini söyledi. Seni ya da onu iyileştirmiyordum, ikinizin de acı hissetmesini engelliyordum. Beyninde manipüle edemeyeceğim pek bir şey yok. Seni bayıltabilirim, düşüncelerini ele geçirebilirim, motor fonksiyonlarını durdurabilirim... anılarını silebilirim. Çoğu Neuros'un bir uzmanlık alanı vardır, ama ben beynin uğraşamayacağım bir bölümünü hiç bulamadım."

Hah. "Vivian fiziksel bir yeteneğiniz olmamasına rağmen harika bir TacTeam lideri olduğunuzu söyledi - gerçekten bir dezavantajınız olduğunu düşünmüyorum."

Omuz silkiyor ve ellerini kalçalarına koyarak odaya göz gezdiriyor. "Bu benim birincil görevim. Tesadüfi olan başka bir şey."

Onunla göz göze geliyorum, tükürmediği zaman devam etmesi için elimi sallıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve sonra göz göze geliyoruz. "Yalan söylediğinde anlarım. Herhangi biri bana yalan söylediğinde ya da gerçeği atladığında bunu anlayabilirim."

İlk tepkim inanmamak oluyor, tam saçmalıklarını yüzüne vurmak üzereyken suratım asılıyor, ama sonra gerçekten düşünüyorum.

Kuzey onay için hep ona bakar. Nox onu sorgulamaz.

Gabe bana 'Sadece bir profesyonel Gryphon'u böyle geçmeyi bilir' demişti.

Anne. Şerefsiz.

Ellerimi havaya kaldırdım ve aptal gibi sıçradım, "Kahretsin. Mükemmel, Yani sen olabilir sadece manipüle etmek her

Çünkü bana yönlendirici sorular sorabilir ve istediğin her şeyi öğrenebilirsin. Harika. Mükemmel. Şimdi Draven'ın malikânesine, bana tahsis edilen odaya, zorla girdiğim üniversiteye ve benim için seçilen derslere geri dönüyorum. Gidip hepinizin benim için seçtiği hayatı yaşayacağım ve sonunda hepimiz bu yüzden öleceğiz."

Ben kapıya doğru yürürken gözlerini bana dikiyor ve o da beni takip ediyor. "Buna inandığını söyleyebilirim ama hiç mantıklı değil. Ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum, en azından biraz ölçebiliyorum ama bu neden hepimizin öldüğü anlamına geliyor? Direniş seni neden tanıyordu? Son beş yılın istihbaratını gözden geçiriyorum ama seni aldıklarına dair bir işaret yok, peki onlarla ne zaman karşılaştın?"

Tanrım.

Benim hakkımda gerçekten araştırma yapıyorlar, değil mi? Bu beni biraz panikletiyor ama şimdiye kadar bir şey bulamadılarsa, olanlarla ilgili herhangi bir kanıt olduğundan şüpheliyim. Direniş'in benimle ilgili tüm kanıtları gizli tutma konusunda titiz davranmasına şaşırmadım.

"Artık neler yapabileceğini bildiğim için sana bir kelime daha edeceğimi sanıyorsan, açıkça delirmişsin demektir. Ben gidiyorum. İçinde boğulacak bir küvet bulacağım."

Spor salonunu kilitlerken gitmemi engellemek için bileğimi tutuyor ve cebine geri koymadan önce bir mesaj yazmak için telefonunu eline alıyor.

İtaatkâr bir şekilde onunla kalıyorum, mahalleye ve sabahın erken saatlerinde gökyüzüne doğru yol alan güneşe bakıyorum. Gryphon derin bir nefes alıyor ve kazağımı bana uzatıyor. Üzerimden çıkardığımı bile unutmuşum.

"Nox bunu... yaptığından daha ileri götürmezdi. Bahane uydurmuyorum, ikiniz bunu kendi başınıza çözmelisiniz, ama onun etrafında olduğunuz için paniğe kapılmanızı istemiyorum."

Oflayıp pufluyorum ve kasvetli bir şekilde cevap veriyorum, "Yani düzenli olarak planlanan bir zaman diliminde yatağını paylaşmak gibi mi? Yine de konuşamıyorum. Sanırım artık ödeştik, değil mi?"

Gryphon kaşlarını çatar. "Pek sayılmaz, ona zar zor sarıldın bile."

Titreyen ellerimi gizlemeye çalışarak kazağımı tekrar üzerime geçirmek için ona arkamı dönüyorum. "Sanki ona en kötü şekilde saldırıyormuşum gibi tepki verdi, o yüzden yanlış iletişim kurduğum için beni affedin."

"Onun... kendi sorunları var. Bu mazeret değil, sadece North ve benim, kendi bağı devreye girmeden önce sizi ondan kurtarmamız gerektiğini bildiğimiz anlamına geliyor. Biriniz o durumdayken yeterince zordu, ikinizle birden başa çıkamazdık."

Nox'un sorunları olduğunu doğrulaması, gökyüzünün mavi olduğunu ya da sabah güneşin doğacağını doğrulaması gibi geliyor bana. Apaçık ortada ve söylemesi bile aptalca. O spor salonunu kilitlerken ben de müziğimi hazırlıyorum ama kulaklıklarımı taktığımda Gryphon onları geri çekip çıkarıyor ve onu engellemek için tekrar kulağıma sokamayayım diye cebe atıyor.

Tartışmak için ağzımı açtığımda sözümü kesti. "North ve Nox'un babası kâbus yaratıklarına sahipti. Güçlüydü, Üst Seviyedeydi ama sadece bu yeteneğe sahipti. Bu onu hâlâ yaşayan en güçlü Yetenekli yapıyordu."

Geri yürümeye başlıyor, öncekinden çok daha yavaş bir tempoda ve ben onun uzun adımlarına kolayca ayak uydurabiliyorum. Başımı sallıyorum.

ama sadece söyleyeceklerini dinleyin.

"North'un annesi bir Elementaldi. Kimse karışımlarının onun sahip olduğu şeye dönüşmesini beklemiyordu... Bu yüzden toplulukta bu kadar çok etkisi var, çünkü hepsi de Üst Seviye olan üç yeteneği olan bir adam onlar için dehşet verici. Kabus yaratıkları var, Nox'unkilerle aynı, sadece biraz daha... kuduz. Bir de ölüm dokunuşu var. Kendini açıklıyor. Eğer isterse, dokunduğu herkesi öldürebilir."

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku damlası yuvarlanıyor. Bu bana biraz fazla tanıdık, biraz fazla eve yakın geliyor ama Gryphon devam ederken bana bakmıyor, "Hangi yeteneğinin birincil ve ikincil olduğunu bilmiyorum çünkü ikisi de birbiri kadar güçlü. Onun tesadüfi yeteneği ölüm nedenini bulabilmesi. Yine dokunma yoluyla. Bu yardımcı oluyor ve yine de çoğu insanın birincil yeteneklerinden daha fazla güce sahip."

Sessiz sokağa bakıyor, arabasına binmekte olan ama konuşmamızı duyamayacak kadar uzakta olan bir komşusuna el sallıyor. Göz ucuyla bakıyorum ama burada ayrıntılara dikkat edemeyeceğim kadar çok şey oluyor.

"Nox'un annesi de benim gibi bir Neuro'ydu. Limbik sistemi manipüle edebiliyordu, temelde tüm işi insanlara duyguları empoze etmekti. Doğru kullanılırsa güçlü bir silah. Nox'un kabusları, korkuları var ve hala tesadüfi mekanizmasını çözmeye çalışıyor. Bu konuda en son konuştuğunda, çözmeye yakın olduğundan oldukça eminim, ama sonra sizi bulduk ve o zamandan beri hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmadı."

Boğazımı temizliyorum. "Dehşet" tam olarak nedir?"

Gryphon boş boş parmaklarını çıtlatıyor. "Hiç halüsinasyon görecek kadar kötü hissettiniz mi? Beyniniz size karşı çalıştığı için karanlıkta orada olmayan şeyler gördünüz mü? Bu biraz öyle bir şey."

Aman Tanrım. Canavar lakabı şimdi biraz daha mantıklı geliyor. İkisi hakkında da böyle düşündüğümden değil, ama güçlü Üstün Yetenekliler zaten insanları tedirgin etmeye yetiyor ve sahip oldukları gücün tadıyla?

Korkunç.

"Gabe size hediyesini gösterecek. Gidip kontrol etmeniz için gece izninizi aldı bile. Muhtemelen Bassinger'ları ve güçlerini zaten biliyorsunuzdur, Atlas'ın TT sırasında neler yaptığını gördük. Bond grubumuzun insanları tedirgin etmesinin pek çok nedeni var. Güçlü bir Yetenekli bir şeydir, ama altı tane? Büyüyüp güçlerini paylaşacak, birlikte çalışacak ve bir aile oluşturacak altı kişi mi? Konsey şimdiden North'a bu konuda çok baskı yapıyor. Ortaya çıkıp bunu yaptıklarını söylemeden bizi etkisiz hale getirmenin yollarını bulmaya çalışıyorlar."

Bunu düşününce kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başlıyor.

Garaj yolunun sonuna geldiğimizde Gryphon duruyor ve malikâneye bakıyor. Bir an için çenesini ovuşturuyor, yüzü hiç görmediğim kadar ciddi, bu da bir şey söylüyor çünkü genellikle sessiz ve huysuz bir tiptir.

"Bir de sen varsın. O kadar büyük bir güç ki, Direniş sen onu sakladığında bile 'senden dışarı sızdığını' söyledi. Seninle birlikte götürülen öğrenciler de böyle söyledi.

Eğer hepimiz nasıl geçineceğimizi ve barış yapacağımızı bulamazsak, o zaman işler hepimiz için çok daha kötüye gidecek."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Güne hazırlanmak için odama döndüğümde ATLAS yatağımın üzerinde beni bekliyor.

Çoktan giyinip hazırlandı ve neyse ki düne göre çok daha iyi görünüyor. Banyoya doğru giderken ona sırıtıyorum ve o da beni kendine çekmek için elimi tutuyor.

"Gerçekten uyumuş gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor saçlarıma ve ben de onu içime çekmek için burnumu göğsüne bastırıyorum.

"Son zamanlarda bir bok yığını gibi göründüğümü söylemenin kibar yolu bu mu? Teşekkürler. Hayır, dürüst olmak gerekirse, daha iyi hissediyorum. Gryphon da başlangıç için iyiydi, zaten daha önce onun yanında yatmıştım ve diğer ikisi gibi bir pislik yerine sessizce yüzleşiyor."

Atlas bana bir kaşını çatıyor ve yan yan sırıtarak bana bakmak için geri çekiliyor. "Onunla yattın mı? Bunu ne zaman kaçırdım?"

Yüzüm kızarıyor ama sadece böyle söylemeye devam ettikleri için, sanki olduğundan daha fazlaymış gibi. "Bazı ağrılarımda bana yardım etti ve sonra bir daha yurt odamdan hiç çıkmadı.

ondan sonra. Her sabah onunla uyanıyordum. Bu konu hakkında hiç konuşmadık, sürekli karşıma çıkıyordu ve ben bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. O... o iyi bir adam. Gerçekten iyi, sadece şeytanın avukatlığını da yapıyor, bu yüzden onunla her şeyi konuşmakta zorlanıyorum."

Atlas başıyla onaylıyor ve derse geç kalmadan hazırlanabilmem için gitmeme izin veriyor. Mümkün olduğunca çok koku sürünmeye çalışmadan sevimli bir kıyafet giyebilmek iyi hissettiriyor. Dolabımdan bir elbise ve bileklerime kadar uzanan botlarımla çıkıp saçlarımı kıvırıp biraz makyaj yaptığımda Atlas göğsünü dramatik bir şekilde sıkarken bana sırıtıyor.

"Bunu bana yapamazsın, tatlım. Bütün günü seninle bu kadar seksi görünerek geçirip bu gece seni başkasına kaptıramam."

Bunu sırıtarak söylüyor ve sadece flört ettiğini biliyorum ama bu gece kiminle yatacağımı düşününce midemde kelebekler patlıyor. Programı bir an önce öğrenmeliyim.

Çıkarken yatak odamın kapısını benim için kilitliyor, anahtarı çantama atıyor ve birlikte garaja giderken elimi tutuyor. Gabe bizi aşağıda karşılıyor ve telefonundan başını kaldırıp bana baktığında gülümsemesi sırıtmaya dönüşmeden önce biraz duraksıyor.

"Nihayet, seni içinde görmekten zevk alabileceğim ve bu konuda kendimi bok gibi hissetmek zorunda kalmayacağım bir elbise."

Ona sırıtıyorum ve bir dönüş yapıyorum, etek dışarı fırlıyor ve Bond'larımın her ikisinin de gözleri beni içlerine çekerken kendimi çok ateşli hissediyorum. Egomun bugün buna ihtiyacı var ve Gabe eteğimi açtığında

Arabanın kapısını benim için açıyor, ben içeri girerken eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Atlas sadece hepimizin kemerini bağladığımızdan emin olacak kadar bekliyor, sonra garajdan çıkıp garaj yolundan aşağı yuvarlanıyor, motor devirli ve gürültülü, mahalleyi hiç umursamıyor ve HOA ile barışı koruyor.

North muhtemelen daha sonra bu konuda yavru kediler doğuracak ve Atlas'ın bunu umduğundan eminim.

"Diğer elbiseyi ne zaman göreceğim? Bana hiç fotoğraf göndermedin. Ben çok kıskanç bir Bond'um, tatlım."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Asla, fotoğraf çekmedim ve sonra her yerine kan bulaştırdım. Yurda döner dönmez attım."

Gabe yüzünü buruşturuyor ama bunun regl dönemimden bahsedilmesiyle değil, North'un arabayı benim için durdurmayı reddetmesiyle ilgili olduğunu biliyorum.

Bu konuda çok ama çok uzun süre konuşmuş olabilirim. Muhtemelen o geceye dair her bir duyguyu ve görseli anlattığım travma flashback'leri yaşıyordur.

Atlas'ın telefonu bardak tutucusunda çalarken Gabe boğazını temizliyor. "North birkaç tane çekti. Artık telefonumda olduğu için kendimi suçlu hissetmeyi bırakabilir miyim, yoksa bu konuda hâlâ kötü niyetli miyiz?"

Atlas kaşlarını çatarak fotoğrafı kontrol ediyor, gözleri yeşil ışık arıyor ve ben ona homurdanınca görebilmem için telefonu bana uzatıyor.

North'un fotoğraf çektiğini hiç fark etmedim.

Muhtemelen çalışanlarından birine yaptırmıştır ama biz geldikten hemen sonra restoranda, başım aşağı eğik

biraz ve poz veriyormuşum gibi görünüyor, profesyonel bir model ya da başka bir şey, aslında etek boyunu gizlice kontrol etmeye çalışıyorum. Üzerine basıp yırttığıma emindim ve gecenin o noktasında hala ona dikkat etmek için çok çalışıyordum. Böyle bir elbisenin ne kadara mal olacağının farkındaydım ve North'un beni yine servet avcısı olmakla suçlamasını istemiyordum.

İçinde gerçekten iyi görünüyorum.

Bununla ilgili bir şey beni daha yaşlı, daha rafine, gençken hayatım boka sarmasaydı olabileceğim versiyonum gibi gösteriyor. Meclis üyesini gerçekten memnun edebilecek versiyonum gibi görünüyorum.

"Kahretsin. Bunları silmemiz gerekecek, değil mi?" Gabe arkadan mırıldanıyor ve ben omzumun üzerinden ona bakıyorum. Beni dikkatle izliyor ve ben de yüzümde ne varsa temizlemeye çalışıyorum.

"Hayır. Sorun değil. Sadece, böyle görünmeye alışık değilim. Ben 'konsey yemekleri' tarzında bir kız değilim. Çok pahalı olan yemeklerle ilgili siyasi manevralar yapmaktan hoşlanmam. Sanırım North'un şansı yaver gitti."

Atlas alay eder ve vites değiştirir, trafikte hiçbir şey yokmuş gibi ilerler, "Kuzey Draven'ı siktir et, kendini beğenmiş herifin teki ve seni rahat bırakması gerekiyor yoksa gidiyoruz. Birlikte çalışırsak onu bir ya da iki on yıl boyunca atlatabileceğimize eminim. Sawyer'ın bu konuda iyi fikirleri var."

Gabe ona bir bakış fırlatıyor ama ben ona gülüyorum, çünkü tabii ki bir yandan da bizi buradan çıkarmaya çalışıyor. Sanki bundan hiç şüphem varmış gibi.

Park ettik ve arkadaşlarımızı çoktan bizi beklerken bulduk, ellerinde kahveler, Felix'in elindeki tepsiyi görene kadar kendimi biraz cani hissetmeme neden oldu.

Sanki o adamı daha fazla sevebilirmişim gibi, o lanet bir şeftali.

Sage sırıtarak pencereden bana el sallıyor ve benim tek gördüğüm Felix'in boştaki elini tuttuğu ve şu anda parladığı gerçeği.

Onu bir kez olsun mutlu gördüğüm için çok rahatladım, ilk arkadaş olduğum üzgün ve yalnız kız ortalıkta görünmüyordu. Gabe homurdanmasına aldırmadan kapımı açmadan önce dışarı fırlıyorum ve onu hızlıca kucaklıyorum. Felix beni kendini beğenmiş bir sırıtışla selamlıyor ve Sawyer hepimize gözlerini deviriyor, ben bunu çoğunlukla Gray'in ailesi sayesinde izne ayrılmasına hâlâ kızgın olduğu şeklinde algılıyorum.

"Yani yatak paylaşımı işe yarıyor mu?" Sage kulağıma mırıldanıyor, etrafımızdaki yüksek sesli adamların hiçbiri tarafından duyulmamaya çalışıyor, çünkü hiçbirinin nasıl sağduyulu olunacağına dair hiçbir fikri yok.

Başımı sallıyorum ve yürürken kollarımızı birbirine bağlıyorum, söz konusu adamların küçük koruyucu bir balon gibi etrafımıza düşmesine izin veriyorum. "Tanrı'ya şükür kendimi yeniden insan gibi hissediyorum. Bağımın ne kadar küçük bir sürtük olduğuna inanamıyorum. Seninki de böyle mi? Yoksa evrene öfke duymam gereken merkezi bir şey mi?"

Benim dramatiğime gülüyor, Felix'in yanağına kondurduğu öpücüğü hafifçe kızararak kabul ediyor ve kendi derslerine doğru yola koyuluyor. Tıp öncesi Üstün Yetenekliler derslerinin hepsine giriyor ve ben onu hiç kıskanmıyorum, hem de hiç.

Onun görev listesini gördüm.

Siktir et, benimkiler yeterince kötü.

"Benimki o kadar... zorlayıcı değil, ama çok şikayet ediyor. Artık Felix'le vakit geçirdiğim için daha az şikayet ediyor. Sanırım sonunda Riley'yle bir hayatın şu anda mümkün olmadığını anladı ve bana biraz mola verdiriyor."

Urgh.

Şu anda o pisliği düşünmek istemiyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Ailen şimdi de seni futbol maçlarından men mi edecek? Tamamen ev hapsinde olmanı bekliyordum. Seni çıkarmak için Felix'le güçlerimizi birleştirmeye hazırdım."

Sınıfa vardığımızda kıkırdıyor ve odaya bakıyor, dünyanın Direniş'le birlikte olabildiğince tehlikeli olduğu kanıtlandığından beri hepimiz gibi hâlâ temkinli. "Bir kez daha söylüyorum, babam sana biraz aşık. Maria'yla senin yüzünden çok kavga ediyor, Kuzey ve diğer şeyler yüzünden hâlâ kızgın. Arkadaş olmamızın beni yalnız olduğumdan daha güvende tuttuğunu biliyor, bu yüzden sesini çok yükseltiyor. Annem Riley'nin peşinden gitmesini engellemeye çalışıyor. O da bu duruma çok sinirleniyor. Hayat daha da karmaşıklaşıyor."

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar sert hissetmemiştim çünkü evet, burası çok karışık ve bunun yakın zamanda düzeleceğini de sanmıyorum.

DERSLERİM BİTTİKTEN SONRA, öğleden sonra vardiyam daha kısa olduğu için şükrederek kafeye gidiyorum.

Rolüme hızlıca girmeden önce arkada üniformamı değiştiriyorum. Gloria harika ruh halim hakkında yorum yapıyor ve Kitty herkese ekstra nazik davrandığımda bana gözlerini deviriyor.

geliyor ama sonunda yeniden kendim gibi hissettiğim için o kadar rahatladım ki her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Gabe ve Atlas kapanıştan bir saat önce geliyorlar, kahve sipariş ediyorlar ve sonra birlikte kabinlerden birinde ödevleri üzerinde çalışıyorlar. Aslında birlikte gülüp sohbet etmeleri yeterince hoş ve bu da bağımı memnuniyetle güçlendiriyor.

Beşinin de uyum içinde olmasını ve bana tahammül etmesini sağlayabilirsem odanın içinde sevinçten titreyeceğim, bunu şimdi görebiliyorum.

Kapanışı yaptıktan ve her yeri temizledikten sonra elbisemi giyip arka kapıdan Gloria ve Kitty'ye veda ediyorum ve Atlas ile Gabe'i bulmak için ön tarafa doğru yürüyorum. Hellcat ön tarafta park cezaları sileceklere sıkıştırılmış bir şekilde duruyor ama Atlas'ın bu tür şeyleri umursamadığını zaten biliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde deri ceketini omuzlarına atmış bisikletine yaslanmış olan Gabe'le mırıldanıyor. Atlas buraya geldiğinden beri bisiklete binmiyor, hep birlikte binmemizi tercih ediyor ve ben hayal kırıklığı içinde nefesimi üflüyorum. Yine annesini ziyarete gidiyor olmalı ya da belki Kuzey için bir şeyler yapıyordur, her iki durumda da onu bu gece göremeyeceğim.

Bağlarım hoşnutsuzluk içinde homurdanıyor ama onu tekrar bastırıyorum, boyun eğmeye zorluyorum çünkü öfke nöbetlerinden bıktım.

Gabe ayak seslerimi duyunca başını kaldırıyor ve yedek kaskını bana uzatıyor. "Bu gece benimlesin. Seni dışarı çıkaracağım."

Oh.

Kaskı ondan alıyorum ve ona bir bakış fırlatıyorum ama o sadece sırıtıyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve Atlas'a oldukça çatışmacı bir bakış atıyor. Şimdiye kadar onlara alışmış olmalıydım, zamanlarının yarısını birlikte küçük hakaretler ve iğnelemeler yaparak geçiriyorlar, ama benim çöküşüm sırasında o kadar iyi bir araya gelmişlerdi ki, belki de bu aşamayı atlattığımızı düşünmüştüm.

Görünüşe göre öyle değil.

"Beni randevuya mı götürüyorsun? Tanrıya şükür elbiseyi giydim."

Bana gülüyor ve omuz silkiyor. "Sanırım buna randevu denebilir, ama kot pantolon daha güvenli bir bahis olurdu. Sorun değil, yürütebiliriz. Ayrıca, muhtemelen kazanmama yardımcı olacak."

Kazanmak mı?

Onu bisikletine kadar takip ediyorum ve dehşet içinde elbiseme tekrar bakıyorum. Aslında, bu yapılabilir. Eteği biraz yukarı kaldırırsam, beni örtecek kadar uzun olur ve Gabe'e yaklaşırsam, kimseye görünmemem gerekir.

Atlas başını Gabe'e doğru sallayarak, "Bırak benimle eve gelsin ve üstünü değiştirsin," diye çıkışır.

İkisine de gülüyorum ve onun yerine kolunu tutuyorum. "Bunu yapabilirim, orada durup bindiğimde beni örter misin? Herkesin tangamı görmesini istemiyorum."

Gabe hafifçe homurdanıyor ve bisiklete atlıyor, kaskı kafasına geçiriyor, böylece benim şımarıklığımla uğraşmak zorunda kalmıyor ve sonra Atlas arkaya binmeme yardım etmek için kolunu uzatıyor. Garip ve biraz da utanç verici çünkü başka tarafa bakmaya bile çalışmıyor, gözleri beni kışkırtıyormuş gibi tenimde sıcak.

Yerleşene kadar çok fazla ten gösteriyorum, vücudum Gabe'in arkasında sıkıca sıkışmış durumda. Kendi kaskımı taktıktan sonra, Gabe motoru çalıştırıyor ve Atlas'a şimdiye kadarki en alaycı küçük dalgasını veriyor.

Klasik, ukala Gabe gibi hissettiriyor ve onu geri kazanmak güzel.

Rüzgâr bacaklarımı üşütüyor ve Gabe'e biraz daha sokuluyorum. Bir dizi ışıkta durduğumuzda, ellerini baldırlarıma sürtüyor, bisikleti sadece bacaklarıyla tutuyor ve teninin benimkine kayması nedeniyle bir dizi tüylerim diken diken oluyor. Titriyorum ve neredeyse yolun ortasında, etrafımızda arabalar varken daha fazlası için ona yalvarıyorum.

Tanrım.

Çevremdeki alanın dışına çıkıyoruz ve Gryphon'un bu sabahki sözleri beynime geri süzülüyor. Gabe bana yeteneğini göstermek için Kuzey'den izin almıştı, bu yüzden nereye gidersek gidelim, vardiyaya girecekti.

Kurdunu daha ne kadar görebileceğimden emin değilim, Direniş kampüsü ele geçirdiğinde onu oldukça yakından görmüştüm ama birlikte sessiz bir gece geçirme fikri kulağa mükemmel geliyor.

Kasabanın kenarına ve otoyolun her iki yanında sıralanan ağaçların bulunduğu küçük ormanlık alana varıyoruz. Bu yolda daha az araba var ve araba sürerken gün batımını izliyoruz. Gabe otoyoldan çıkıp küçük bir yan yola girdiğinde fazla bir şey beklemiyorum.

Küçük bir sanayi bölgesine vardığımızda, burada bu kadar çok araba olmasına şaşırıyorum. Daha sessiz ve tenha bir yer bekliyordum ve Gabe

Arabaların en ucuna kadar gidip motoru durduruyorum, motordan yavaşça iniyorum.

Kaskı çıkarıyorum ve sonra Gabe'in tek bir hareketle bisikletten inişini izliyorum, kaskını çıkarıyor ve benimkini alıp arkadaki çantaya yerleştiriyor.

Bana ve elbisemin hafif kırışık, ince kumaşına bakıyor ve beni içine sokmak için ceketini çıkarıyor. Üzerime çok büyük geliyor ama sıcak ve tıpkı onun gibi kokuyor ve ben de içine gömülüyorum, beni gördüğünde kıkırdamasının ballı törpüsünün tadını çıkarıyorum.

Yavaşça uzanıp elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve yavaş bir nefes veriyor. "Muhtemelen daha önce sormalıydım... Bugün bağın nasıl? Çünkü yapacağımız şey güvenli, ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan, bir dahaki sefere tekrar gelebiliriz."

Ona kaşlarımı çatıyorum, burada neler döndüğü konusunda hâlâ kafam karışık ama omuz silkiyorum. "Ben iyiyim. Dün gece ve bağıma zorbalık yapmaya çalışmam sayesinde kontrol altına aldım."

Gözleri göğsüme kayıyor, sanki bağımı orada minicik bir metaforik kutuya nasıl sıkıştırdığımı görebiliyor ve yüzünü buruşturuyor. "Böyle hissettirdiği için üzgünüm. Hepimizin kötü olduğunu sanıyordum ama en azından benim bağım cinayete meyilli değil."

Ona homurdanıyorum, çok kibar ve hanımefendi, ama elimde olmadan onu dürtüyorum. "Senin durumun tam olarak nasıl kötü? Hepiniz gayet iyisiniz, çok teşekkür ederim."

Gözleri eriyor, aynı kedi bakışı geri geliyor ve bana mırıldanır gibi bakıyor. "Şu anda tek düşünebildiğim o elbiseyi paramparça etmek ve seni bu duvara öyle bir bastırmak ki zar zor nefes alabileceksin ve sonra sikimin üzerinde kıvranmanı izlemek. Sen çalışırken, seni ön tezgâhın üzerine eğmek ve oradaki herkesin benim olduğunu bildiğinden emin olmak için seni yemek istedim. Atlas'la geçirdiğim zamanın çoğunu onunla tartışarak geçiriyorum çünkü bağlarım senin için ondan daha iyi olduğumu kanıtlamak istiyor. Diğerleriyle o kadar kötü değil çünkü onlarla birlikte büyüdüm ama Atlas? Kahretsin, bağım sırf beni daha çok sevdiğinden emin olmak için onun boğazını parçalayıp ayaklarının dibinde kan kaybından ölmesini izlemek istiyor."

Uhm.

Ne?!

Bir an kekeliyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor ve o beni binanın içine götürene kadar aklıma gelmiyorlar. "Ne zamandan beri? Ne zamandan beri benim hakkımda kötü şeyler düşünüyorsun? Lanet olsun, artık böyle konuşmak yok, şimdi benim bağım da bunu düşünüyor!"

Bana cevap vermiyor, sadece pis bir sırıtış atıyor ve beni şaşırtıcı derecede kalabalık binaya doğru götürüyor.

Depo açıkça terk edilmiş, kirli ve eski makineler çöp gibi her yere bırakılmış, ama burada sıkışmış yüzlerce insan olmalı. Yere boyanmış kocaman, derme çatma bir daire var, sarı rengi betonun üzerinde parlıyor ve Gabe beni dairenin dışına doğru götürürken elimi nazikçe sıkıyor. En uca geldiğimizde, üzerlerinde şorttan başka bir şey olmayan iki adam çemberin içine giriyor.

Kalabalık onlara bağırıyor, hakaret ediyor ve alay ediyor ve sesler, gürültü sağır edici olana kadar kapalı alanda yankılanıyor.

Dikkatini çekmek için Gabe'in parmaklarını sıkıyorum ve o da boştaki elini yatıştırıcı bir hareketle kolumda gezdiriyor. Yine de gözleri ringe takılı kalıyor ve adamların dövüşmeye başlamasını izliyoruz.

TT'deki herhangi bir antrenman seansımız gibi başlıyor. El ele, özel bir şey yok, ama adamların sıradan adamlar olmadığına dair ilk işaretlerin görülmesi için yanağa atılan ilk sol kroşe yetiyor.

Yetenekliler ve ikisi de şekil değiştiren.

İkisi de hırlarken biraz kaskatı kesiliyorum, sesler karışık ve acı verici, insanca başlıyor ama yer değiştirirken avlarını avlayan kurtların çıkardığı vahşi seslere dönüşüyor.

Derilerinden kürkler fışkırır ve form değiştirirken kemikleri çatırdar, gözleri parlar ve bir anda değişimi tamamlamış olurlar.

Gabe'in değişimini gördükten sonra bile, hala görmek inanılmaz ve birbirlerine saldırdıklarında, hırladıklarında ve keskin dişlerle dolu çeneleri kırıldığında, bağımı tetiklememek için nefesimi yavaşlatmak zorunda kalıyorum. Çok vahşi ve acımasız, daha önce izlediğim her şeyden çok daha kötü ve odanın gürültüsü arasında bir siren sesi dövüşün bittiğini işaret ettiğinde neredeyse rahatlayarak iç çekiyorum.

Adamlar tamamen çıplak, yaralar ve kanla kaplı olarak geri kayarlar.

Bir gece için yeterince şey gördüğüm için sessizce kapıdan çıkıp gitmeye hazırdım ki Gabe

ringdeki adama sırıtıyor ve meydan okurcasına başını sallıyor.

Bilmem gerekirdi.

İşin tuhafı, bağlarım onun orada olduğunu düşününce çıldırmıyor. Hayır, heyecanlanıyor. Ringde dövüşen adamlara orada kalmaları, benden uzak durmaları konusunda güvenmediğimin farkındayım, ama Bond'um? Onunla oraya girecek kadar aptal olan her kim olursa olsun, onu yere süpüreceğini biliyorum. Aklımda hiç şüphe yok, o benim, bu yüzden orada muhteşem olacak.

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum ama bunu başaramadığıma eminim çünkü etrafımızdaki herkes kim olduğumu açıkça anlayarak gergin bir şekilde ayağa kalkıyor. Üstün Yetenekliler topluluğundaki herkesin kim olduğumu ve neler yapa bileceğimin gizemini bildiğinden oldukça eminim.

Gabe'in soyunmasını izliyorum, çıplak olana kadar giysilerini bana uzatıyor. Dikkatli bir şekilde aşağıya bakmıyorum, bağımın onu görselleştirmek için yardıma ihtiyacı yok ve ringe adımını attığı anda değişiyor.

Diğer oyuncularla arasındaki güç farkının ne olduğunu hemen anladım ve bu onlardan daha büyük olması değil. Öyle ama mesele bu değil.

Hayır.

Direniş geldiğinde gri bir kurda dönüşmüştü.

Muhteşem, kocaman, vahşi bir kurt.

Şu anda baktığım hayvan şık, siyah bir leopar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GABE sadece ringdeki kurdu yenmekle kalmıyor.

Her biri bir öncekinden daha kötü olan beş farklı şekil değiştirenle karşılaşıyor ve tek bir çizik bile almadan çıkıyor. Kalabalık çığlık atıyor ve kan için kükrüyor ve son adamı yere serdiğinde, onun peşinden ringe hücum edeceklerinden biraz endişeleniyorum.

Odanın diğer tarafında Kieran'ın gözleriyle karşılaşana ve buranın sadece bir yeraltı dövüş ringi olmadığını fark edene kadar endişeleniyorum. Her yerde sivil giyimli TacTeam adamları var ve belli ki sadece bize göz kulak olmak için burada değiller. Kalabalıktan kimse ona ya da adamlarına dikkat etmiyor, belli ki burada çok bulunuyorlar.

Gabe panter formuyla bana doğru yürüyor, kedigil vücudu zarif ve güçlü, kalabalığı çaba harcamadan yarıyor.

Hemen geri dönmesini beklemiyorum.

Ayrıca onunla tamamen çıplak bir şekilde karşılaşmayı da beklemiyordum. Tamamen çıplak, nefesini tutarken göğsü kabarıyor ve benim hain gözlerim onun yontulmuş vücudunda gezinmeye başlıyor. Onu kızdırmak istiyor muyum?

kendimi onun sikine bakarak mı? Kahretsin, kendimi tutabilir miyim bilmiyorum. Brutus kulağımın dibinde hızla atan kalbime ofluyor, saçlarım hafifçe savruluyor ve kendimi tekrar kontrol altına almak için derin, yutkunarak bir nefes alıyorum.

Gabe kıkırdıyor ve ben bakıp bakmama kararını veremeden boxer'ını elimden alıp giyiyor.

"Isırmaz, Bond. Sen istemedikçe ben de ısırmayacağım."

Kendini beğenmiş enerjisini biraz olsun yok etmek için bir şeyler söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Elimde hiçbir şey kalmadı ve tek söyleyebildiğim, "Dinle, pantolon giymen gerek. Şort yeterli değil."

Bana kıkırdıyor, belli ki dövüşün adrenalini hala yüksek çünkü göz göze gelene kadar eğiliyor. "Yalvarmaya hazır mısın Bond? Sanırım seni duymaya hazırım."

Ondan nefret ediyorum.

Gerçekten bilmiyorum, gözlerim başımın içine doğru dönüyor ve bacaklarımın arasında görmezden gelinmek istemeyen ısrarcı bir zonklama var. "Sen bir pisliksin. 'Bağ kuramayız'ın hangi kısmıyla mücadele ediyorsun?"

Sırıtarak doğruldu ve tişörtünü başının üzerine çekip kollarını tişörtün içine sokarak benimle dalga geçiyormuş gibi hissettiren çok ayrıntılı bir hareket yaptı çünkü yemin ederim üzerindeki her lanet olası kasın esnemesini izliyorum. Bana doğru attığı kurt gibi sırıtış, ne yaptığını çok iyi bildiğini kanıtlıyor. Kotu ona fırlatıyorum ve o da kükreyen bir kahkahayla yakalıyor ve giyinene kadar ona bakmayı reddediyorum.

Beni depodan dışarı çıkarıyor, kalabalık yolumuzdan çekilirken ikimiz de üzerimizdeki tüm bakışları görmezden geliyoruz. Kieran yanından geçerken Gabe'e başıyla selam veriyor ama bizi takip etmiyor, bu da onların buranın müdavimleri olduğu ve sadece bize göz kulak olmak için gelmedikleri teorimi kanıtlıyor.

Ceketini çıkarmak için hamle yapıyorum ama yakalarından tutup üzerime daha sıkı geçiriyor ve gecenin soğuğuna karşı fermuarını çekiyor. Parmaklarımızı birbirine geçirip beni bisikletinin yanına götürüyor ve sırıtarak cebinden anahtarlarını çıkarıyor. "Elimde değil. Artık benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini biliyorum, verdiğin tepkiyi izlemek bağımlılık yapıyor. Bunu çok iyi yapıyorsun, Oli. Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum. Seni motorumun arkasında yersem Bond'u tutabileceğini düşünüyor musun?"

Konuşurken kolay ve pratik bir hareketle sallanıyor ve ben de arkasından tırmanırken bir cevap bile düşünemiyorum. İyi ki etrafta başka kimse yok çünkü örtünmeye ya da mütevazı olmaya çalışmıyorum bile, sadece elbisemi yukarı kaldırıp devam ediyorum.

Vücudumu onunkinin içine sokuyorum ve meme uçlarım ceketinin sert derisine sürtünürken sertleşiyor. Kahretsin, sonunda onun arkasında kıvranıyorum, bağımı geride kalmaya ve onunla bu küçük anı yaşamama izin vermeye ikna ederken biraz nefes nefese kalıyorum.

Gabe inliyor, ben ona sürtünürken bacakları geriliyor, "Lanet olsun, riske girmeliyiz. Tadının neye benzediğini bilmem gerek-"

Hayır, daha fazla dayanamayacağım.

Elimi ağzının üzerine koyup başını biraz geriye doğru çekiyorum ve avucumun içinde sırıttığını hissedebiliyorum. Başını daha da geriye yatırıyor ve

Onu pek çok kez dövüşürken izlediğimde, burada bu motorun üzerinde endişelenmeden oturduğunu, flört ettiğini ve bana boğazını gösterdiğini çok açık bir şekilde anladım.

Bu bir erkeğin bana yaptığı en baş döndürücü şey ve onun bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Boğazımı temizleyip elimi ağzından çekiyorum, parmaklarım dalgınca boynunda geziniyor çünkü onunla aramızdaki bağı kaybetmek istemiyorum ve konuyu dudaklarını üzerimde ne kadar çok istediğimden başka bir yöne çekmek için çırpınıyorum. "Peki kaç yırtıcı hayvana dönüşebiliyorsun Bond? Tüm o derinin altında kaç tane büyük dişli yaratık saklıyorsun?"

Nefesini üflüyor ve kaskını takıp kemerini bağlıyor. "Hepsi. Eğer varsa, ona dönüşebilirim."

"Yani her şeye dönüşebilir misin? Her şeye mi?! Siktir, bu çok heyecan verici! Bana başka bir şey göster! Gah, bu çok havalı!"

Tekrar kıkırdıyor ve motoru çalıştırıyor, sehpayı tekmeliyor ve bizi otoyola geri götürmek için küçük virajlı yoldan aşağı iniyor. Ceketi üzerimdeyken hava çok daha güzel ve bacaklarımın üzerindeki serin havanın libidomu biraz sakinleştirmesine izin veriyorum. Her ne kadar şakalaşmaktan hoşlansam da, çok fazla dayanamıyorum. Önümüzde atlatmamız gereken koca bir gece varken ve onun altında, içimde onu pençeleyen azgın bir bağla uyanmak istemezken olmaz.

Yoksa ben mi?

Siktir, hayır, Oli. Ağzıyla ne kadar iyi olursa olsun bunu istemeyiz. Acaba yatmadan önce duşta kendime dokunarak kurtulabilir miyim, sadece gerginliği azaltmak için?

Malikanede uyumaya başladığımdan beri bunu denemedim. Bağlarımın aynı çatı altında uyuduğunu bilerek North'un evinde inmek garip hissettirdi ve Direniş beni aldığından beri Gabe ve Atlas gece gündüz yanımdaydı.

Belki de gerginliğin bir kısmını kendi üzerimden atmam gerekiyordur ve bu beni biraz rahatlatacaktır.

Garaja girdiğimizde, bunun işe yaramasının mümkün olmadığını zaten biliyordum, daha sonra onunla yatağa girecektim ve bağım ikinci raunt için canlanacaktı.

Gabe motoru durdurur ve kaskını çıkarır. "Ne düşünüyorsun? Yol boyunca bana sürtünüp durdun."

Sikeyim. "Son işimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini düşünüyordum ve duşunu ödünç almam gerekebilir. Ya da yatmadan önce kendimi bir saatliğine banyoya kilitleyebilirim."

Görünüşe göre, bu söylenecek yanlış bir şey.

Bazen hepsinin benim iki katım, hatta belki üç katım olduğunu unutuyorum ve Gabe ellerini kıçımın altına sokup beni kaldırıyor ve onunla birlikte bisikletten iniyor, beni sırtına yaslarken bacaklarım beline dolanıyor.

Öfkeyle ciyaklıyorum ama o sadece bana gülüyor, beni sırtında gezdirene kadar itip kakıyor ve ben de onun maskaralıklarına kahkahalarla gülüyorum.

"Gecenin geri kalanında seni paylaşmayacağım, o yüzden benim odama geliyorsun. Bassinger yarın seni alacak ve ikimiz de biliyoruz ki beni sana on adım yaklaştırmayacak.

"Eğer duşta boşalacaksan, benimkinde boşalacaksın."

Kollarımı omuzlarına doluyor ve yolculuğun tadını çıkarıyorum, odasına giderken kimseye rastlamamak için iyi ve kutsal olan her şeye dua ediyorum. Ayrıca odasının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden başımı eğip herkesten saklanamam.

Odama çıkmak için her zaman kullandığımız asansöre biniyoruz ama o ikinci katın düğmesine basıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusunu, soğuk gece havasını ve hala ona yapışan kavgaların sadece küçük bir kısmını iyice ciğerlerime çekiyorum ve gözlerim tekrar açıldığında, kapılar kapanırken koridorda Nox'un gözleriyle karşılaşıyorum.

Onu bir kez olsun bana dudak bükmeden görmek istiyorum çünkü bu iyi ruh halimi çok hızlı bir şekilde bozuyor.

"Onu görmezden gel, Bond. Eninde sonunda bu pisliği atlatacaktır. Belki."

Onunla alay ediyorum ve aşağı inmek için kıvranıyorum ama kolları bacaklarımı sıkıyor. "Kabul etmeyecek. Sanırım Nox'un beni kabul edecek tek parçası Brutus ve dürüst olmak gerekirse benim için sorun yok."

Kapılar tekrar açıldığında Gabe homurdanıyor ve sonra koridorda çok hızlı bir şekilde ilerliyor çünkü daha önce bu katta hiç bulunmadım, sanmıyorum ve iki farklı dönüş yaptığında, acil bir durumda bu gece buradan çıkmamın mümkün olmadığını biliyorum.

Kuzey'den gerçekten bir harita istemem gerek.

Bir kapının önünde durduğumuzda, Gabe anahtarlarını alıp kapının kilidini açtı, kapıyı itti ve elini uzattı

Önce benim girmemi istedi. Bütün gece ağzının kirli olduğunu düşünürsek, bu çok centilmence ve tatlı bir davranış.

Oda tam da Gabe'in odasının nasıl görünmesini bekliyorsam öyle görünüyor. Her yerde bir sürü futbol ve spor eşyası, yatak özenle yapılmış çünkü belli ki hizmetçilerden biri burada bulunmuş ve dolap onun kıyafetleriyle dolup taşıyor. Duvarda kocaman bir televizyon ve altında bir oyun konsolu var, her yerde ayakkabılar var ve buranın onun için bir tür atlama alanı olduğu açık.

"Muhtemelen sen gelmeden önce temizlenmeliydim," diyor ensesini kaşıyarak ve ben alaycı bir tavırla omuz silkiyorum.

Hiç düşünmeden yatağına uzandım. "Tertemiz odalardan bana ne? Benimki haftalardır çocuklardan, yastıklardan ve saçmalıklardan geçilmiyor."

Kıkırdıyor ve kollarına dayanarak yanağımı öpmek için üzerime eğiliyor, sonra tekrar kalkıp yıkanmak için banyoya gidiyor.

Duş açıldığı anda tek düşünebildiğim onun içeride çıplak ve sabunlu olduğu. Orada mastürbasyon mu yapacak? O da benim kadar bastırılmış mı, beni bu elbisenin içinde mi düşünüyor yoksa sürekli gösterip durduğu küçük tanganın içinde mi? Tanrım, onu çok fena istiyorum.

Ev ödevimi düşünmeye başladım.

Canavarların fısıltılarını, stadyumlardaki bombaları ve kaçırılan insanları düşünüyorum. Direnişi ve insanlara neler yaptıklarını düşünüyorum ve iyi bir önlem olarak ailemi düşünüyorum.

Libidom sonunda sakinleşti.

Bir eşofman altı ve atletle çıkıp yanımdaki yatağa tırmanıyor ve hiç tereddüt etmeden beni kollarının arasına alıyor. Kucağında erirken iç çekiyorum, Gryphon'dan çok daha rahat olduğu ve beni gerçekten burada istediği için mutluyum.

Birbirimizi ıslatırken bir dakika sessizlik oldu ve sonra Gabe, "Bana bir şey borçlusun Bond," dedi.

İçimi çektim, bunu bekliyordum. Depoya vardığımız anda ödemeyi peşin istememesine şaşırdım ve anlaşmamıza sadık kalacağım konusunda bana güvenmesi göğsümde bir şeyleri ısıttı.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve kelimeleri toplarken kalp atışlarının güçlü sesini dinliyorum. Ona ne söyleyeceğimi, güvenli bir seçenek mi yoksa mümkün olan en kötü şeyi mi seçeceğimi çok düşündüm ve ona kötü bir şey söylemem gerektiğine karar verdim.

Uyarı gibi bir şey.

"Ailem benim yüzümden çok taşındı. O zamanlar fark etmemiştim ama şimdi bana çok mantıklı geliyor. Hediyem ilk çıktığında altı yaşındaydım ve... mahallemizdeki çocuklardan biri benim için tam bir pislikti. Sürekli benimle uğraşıyor, saçımı çekiyor ve okula giderken çantamı elimden alıyordu. Babam bana kendimi savunmamı ve yardıma ihtiyacım olduğunda bunu onlara söylememi söyledi ama ben her zaman dik başlı bir çocuktum."

Gabe'in elleri rahatlatıcı bir hareketle sırtımda aşağı yukarı geziniyor ve Tanrı'ya şükür mırıldanmaya ya da sözümü kesmeye çalışmıyor. Yapsaydı söyleyebilir miydim bilmiyorum.

"Okulda oyun alanında beni itti. Yerde sivri bir taş vardı ve elimi kestim. Benim hediyem

ortaya çıktı ve ona tüm gücüyle vurdu. Yapabileceklerime yavaş yavaş gelmedim. Üç hediyeyi de aceleyle aldım ve ben daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan o yere yığılmış, beyin ölümü gerçekleşmiş ama kıvranıyordu. O sadece küçük bir çocuktu, sadece duygular hakkında nasıl konuşacağını bilmeyen bir pislikti çünkü... şey, o altı yaşındaydı. Şimdi ise ölü. Yeteneğim beynini yavaş yavaş yiyip bitirdi ve sonunda ailesi on iki yaşındayken yaşam destek ünitesini kapattı. Sizler canavar olmayabilirsiniz ama ben öyleyim."

Bu konuda konuşmayı sevmiyorum. Hediyemi kullandığım hiçbir zaman hakkında konuşmayı sevmiyorum, hatta o kişinin bunu hak ettiğinden emin olduğum zamanlar bile, ama Lucas hakkında konuşmak 'hayır' dediğim ilk üç konu arasında yer alıyor.

Annemle babamın kazasından sonra.

"İlk yer değiştirdiğimde neredeyse Gryphon'u öldürüyordum."

Kalbim göğsümde tekliyor ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Göz göze geldiğimizde yutkunuyor, tereddüt ediyor ve ona kızacağımdan endişelendiğini anlamam bir saniyemi alıyor.

Az önce ona altı yaşında bir çocuğun yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmesine neden olduğumu söyledim ve o beni kızdırmaktan endişe ediyor.

"Yeteneğimi geç kazandım çünkü harika bir çocukluk geçirdim ve ailem bana karşı ekstra korumacıydı. Annem babamın ve diğer Bağlanmışların Merkeziydi, ancak John ben doğmadan önce İsyanlarda öldü, bu yüzden ailem beni pamuklara sardı. Sen ortadan kaybolana kadar ilk vardiyamı almamıştım."

Aman Tanrım. Başımı tekrar göğsüne yaslıyorum ve koluna daireler çiziyorum, sadece burada olduğumu, onu dinlediğimi ve hiçbir şey için onu yargılamadığımı

göstermek için küçük bir yatıştırıcı hareket.

Nasıl yapabilirim?

"Babam Draven Bond'da olduğum için zaten çok korkmuştu, haberi sadece bir gün önce almıştık ve sonra Gryphon bize senin gittiğini söylemeye geldiğinde, ben sadece... kendimi kaybettim. Dönüşüm geçirdim ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şekil değiştirmiş beynin nasıl çalıştığını anlamıyordum, bu yüzden ne yaptığımı bilmiyordum. Sonunda geri döndüğümde, Gryphon paramparça olmuştu. Babam onu elinden geldiğince iyileştirdi ama bu yüzden hâlâ yara bere içindeydi. Kahretsin, ailem bana çok kızgındı. Tek oğulları bir şekil değiştiren ve en tehlikeli Bond'da olduğu için öfkeliydiler. Onlar için en kötü çocuktum ve sonra... babam öldü. Ona en son ne zaman onu sevdiğimi söylediğimi hatırlamıyorum çünkü ona karşı tam bir pisliktim."

Onun için ağlamak istiyorum.

Ebeveynlerinizle ilgili pişmanlıklardan kaynaklanan acı ve kederi anlayabilecek biri varsa o da benim. Bu nedenle, ona söyleyebileceğim hiçbir şeyin bunu daha iyi hale getiremeyeceğini, bu tür yaraları iyileştiremeyeceğini biliyorum ve bunun yerine yüzümü boynuna sokup ona sarılıyorum. Orada öylece uzanıyoruz, birbirimizi yargılamadan sarılıyoruz çünkü çirkin anlarınızı Bond'unuzdan başka kim anlayabilir? Kaderinde seni ne olursa olsun sevmek olan kişi ve ilk kez... Belki de buna inanmayı düşünüyorum. Onun benim tüm kırık, korkunç, ürkütücü yanlarımı sevebileceğine inanmayı.

Televizyon açıkken, birbirimize dolanmış bir şekilde uyuyakalıyoruz, yüzü bana o kadar yakın ki onu göğsümde bir ağrı gibi hissedebiliyorum.

Ölüler gibi uyuyorum, bağlılığım onun benim olmasından memnun.

Size zar zor tahammül edebildiğinden emin olduğunuz bir adamın etrafınızı sarmasıyla uyanmaktan daha eziyetli TEK ŞEY var mı?

Aşık olma yolunda ilerlediğiniz bir adamın üstünde uyanmak, ellerinden biri kalçanızı kavrarken diğeri sizi daha sıkı çekmek için kıçınızın etrafında kıvrılıyor. Yüzünüz onun göğsüne bastırılmış, kalçası sizinkinin arasına girmiş ve aleti karnınıza sertçe dayanmış.

Asla taşınmak istemiyorum.

Alarmım üçüncü kez çaldığında Gabe saçlarımın arasında "Geç kalacaksın," diye mırıldanıyor ama gerçekten umurumda değil.

Gabe'e bunu söylediğimde kıkırdıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Şimdi öyle diyorsun ama Gryphon senin kaytardığını düşünürse tam bir kâbus olur."

Ondan uzaklaşırken inliyorum, bağlarım onun tüm sıcaklığını kaybettiğim için sızlanıyor. "Bana daha sert davranabileceğinden emin değilim. Tanrım, eğer yaparsa ölebilirim."

Gabe gülümsüyor ve geriniyor ama yastıklardan kalkmıyor. "O zaman o güzel kıçını kaldırsan iyi olur Bond."

Ondan nefret ediyorum.

Aslında bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse, onunla bu yatakta kalmak için ölümü bile göze alırdım ama kısmet değilmiş. Odasından çıktığımda Gabe yine derin bir uykuya dalmıştı. Neyse ki cam silen bir hizmetçi buluyorum ve beni asansöre götürüyor, oradan da kendi başıma güvenli bir şekilde spor salonuna inebiliyorum. Oraya zamanında varmak için kendimi zorlamam gerekiyor ve Gryphon'la aynı anda kapıya varıyorum.

Yine de benim geldiğim yönün tersinden geliyor ve Tanrı'ya şükürler olsun ki göğsümde uysal ve mutlu bir bağ var çünkü beynimin çok küçük ve sessiz bir köşesi, saat sabahın beşiyse ve mahallenin diğer tarafından geliyorsa bütün gece nerede olduğunu merak ediyor.

Bana bakıyor ve gözleri vücudumda hızlıca aşağı yukarı geziniyor, sonra başka tarafa bakıp küfrediyor. Aşağı bakıyorum ama üzerimde sadece bir şort ve Gabe'in tişörtlerinden biri var, dünkünün aynısı. Midem bir kez daha bulanıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum, lanet olsun.

"Bugün nasıl hissediyorsun? Bağın kontrol altında mı?" Gryphon kapıyı açıp spor salonunu düzenlemeye başlarken şöyle diyor.

Onu takip ediyorum, anahtarlarımı ve telefonumu minderlerin yanına yere bırakıyorum ve doğrudan esnemeye başlamak için oturuyorum. "Ben iyiyim. North'un planı harikalar yaratıyor, her şey kontrolüm altında. Ona teşekkür etmeliyim."

Bir velet gibi görünmeyi reddediyorum. O teşekkürlerde boğulacağım ama beni öldürse bile onları çıkaracağım.

Yavaşça başını sallıyor, başını eğiyor ve mini buzdolabından ikimiz için de birkaç şişe su alıyor. "Benim için duruşları tekrar gözden geçir, dünkünün aynısını yapacağız."

Garip davranıyor, ama midem hala düğümlenmiş durumda, bu yüzden her şey yolundaymış gibi doğrudan eğitime başlıyorum. Başarana kadar numara yapıyorum, bu eski ama etkili bir strateji, eminim o da aynısını yapabilseydi işe yarardı.

O yapmaz.

Antrenmanlara geçiyoruz ve şimdiden daha iyiyim, iyi yapmaya odaklandığım için bu tür şeyleri daha çabuk

kavrıyorum.

Eğitmeninize beceriksiz veya tembel görünmemek için çaresiz kaldığınızda işlerin nasıl yürüdüğü şaşırtıcıdır.

Beni yüzüncü kez minderin üzerine fırlatıp havasız bıraktığında, burada ölmeyi, teslim olup kendimi bırakmayı düşünüyorum. Başımda duruyor ve kıçımdan kalkmama yardım etmek için bana elini uzatıyor ama hâlâ ürkek ve tuhaf davranıyor. Bu beni garip hissettiriyor.

Ölüm aslında bir seçenek olmadığı için, kendimi onunla yüzleşmeye zorluyorum ve soruyorum, "Eğer bir şey olduysa bana... söyleyebilir misin? Garip davranmanla uğraşmak istemiyorum."

Bu onun bana bakmasını sağlıyor. Gözünün üstündeki yara izi bugün daha çok dikkatimi çekiyor, çünkü artık arkasındaki hikâyeyi biliyorum. Gözünü kaybetmediği için şanslı ve bunun için Gabe'in babasına sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

Tahvillerimin canavar olduğunu düşünse bile.

"Önemli değil," diyor ve ben gözlerimi devirince omuz silkiyor. "Daha iyi görünüyorsun. Sadece ne kadar iyi göründüğüne şaşırdım."

Oh, vay canına. Vay canına.

Bağırsaklarıma bıçak saplamak ve burkmak için mükemmel bir yer bulmakta o kadar iyi ki. Ellerimi bırakıp başımı sallıyorum, yüzümü buruşturuyorum ama alaycı cevabımı daha fazla tutamıyorum: "Tanrım, teşekkürler! Henüz senin standartlarına yaklaşabildim mi, yoksa bundan sonra ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeyi mi beklemeliyim? Biliyor musun, yine yüzüme gülmelisin, bu durumun buna ihtiyacı var!"

Saate bakıyorum. Hâlâ on dakikamız var ama bu saçmalık için öylece durmamın imkânı yok. Eğilip su şişemi alıp bitiriyorum ve buradan gitmek için eşyalarımı topluyorum. Geri dönüş koşusu, bugün karşılaştığım herkesi mahvetmemek için kafamı yeterince temizlemeli.

Lanet olası Bonds!

Gryphon dirseğimi yakalayıp beni döndürüyor ve kaşlarını çatarak göğsüne çekiyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Haftalardır yıpranmış, yorgun ve tamamen cansız göründüğünü söylüyorum. Ya öleceksin ya da Unser gibi patlayacaksın diye endişeleniyorduk."

Tamam, cidden, Unser da kim? Siktir,

odaklan, Oli!

"Ben eve gidiyorum. Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmeye hazır ve istekli olabilirim, ama bu saçmalığı senden duymak için öylece durmayacağım. Bugünlük bu kadar yeter."

Dirseğimi ondan çekmeye çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. Geri adım attığımda ayaklarımı altımdan çekip alıyor ve beni tekrar mindere götürüp vücudunu vücuduma bastırıyor. Bunu o kadar çok yaptık ki, aşağı inip doğru bir şekilde indiriyorum, böylece hiç acımıyor, ama bana çektiği için ona çok kızıyorum.

Yine de fark etmez, çünkü bir kez daha beni sıkıştırdığı için hareket edemiyorum.

"Sadece bir kez olsun, sana bunu yapmak zorunda kalmadan seninle konuşabilmek istiyorum," diye tersliyor ve bağlarım bile buna sinirleniyor.

"Yanımda olmak zorunda olduğun için çok üzgünüm!"

Hareket ediyor, böylece sadece bir eliyle benimkini başımın üstünde tutuyor, diğeriyle de çenemi kavrıyor. "Kararını verebilir misin, çünkü seni becermek istememden mi yoksa seni hiç istememden mi endişeleniyorsun bilmiyorum! Ayak uyduramıyorum."

Ondan nefret ediyorum.

Ona bu kadar yakınken, gücü devreye girdiğinde gözleri benimkilerde parlarken, şu anda bunu kullandığı için ona bağırmak istiyorum.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Benden güç istemek ve beni istemek çok farklı iki şeydir. Hangisini istediğini zaten biliyorum, bu yüzden akıl oyunu saçmalıklarına başlama."

Öne doğru eğildi ve dudaklarıma doğru fısıldadı, "Hiçbir şey bilmiyorsun Bond. Hiçbir şey bilecek kadar uzun süre burada kalmıyorsun. Burada işler ciddiye bindiği anda kaçıp gidiyorsun ve bunun benim istediğim şeyle hiçbir ilgisi yok. Bana sorabilirsin."

Bu konuşmayı yapmama izin verdiği için evrene teşekkür etmek için bir saniye ayırıyorum çünkü bir hafta önce bunun için gözyaşlarına boğulabilirdim. Ona sormak mı? Kendisi bu konuda çok net konuşmuşken neden ona böyle bir şey sorayım ki?

Başını yavaşça bana doğru sallıyor. "Arkadaşının peşinden Direniş'in kollarına koşan kız bu değil. Omurgan nereye gitti?"

Kırmızı bayrak bana doğru sallanırken çenemi açıp tükürüyorum, "Neden bana güldün? Bağlarım kontrolden çıkmışken seni istemem neden bu kadar komik? Neden-"

Dudaklarıyla sözümü kesti.

Benimkiyle.

Bağım göğsümden ona doğru patlıyor ve bizi birbirimize sarıyor. Bunun gücüyle homurdanıyor ama beni öpmeyi bırakmıyor, dudakları benimkinde ısrarcı. Birbirimize sarıldığımızı hissedince nefesim kesiliyor ve o da bu fırsatı değerlendirip öpüşmeyi derinleştiriyor, eli bileğimde sıkılaşırken dili benimkini okşuyor.

Benden ayrıldığında mırıldanıyor: "Daha fazla güce sahip olmak umurumda değil. Diğer insanların Bond grubumuz hakkında ne isteyeceği ya da ne düşüneceği umurumda değil. Güldüm çünkü haftalarımı senin yatağında geçirdim, kendimi sabırlı olabileceğime ve senin hazır olmanı bekleyebileceğime ikna etmeye çalıştım ve belki senin de bununla mücadele ettiğini bilmek iyi hissettirdi. Güldüm çünkü buraya gelip hepimizden üstünmüşsün gibi davrandın ama yine de benim yanımda kendini zar zor toparlıyordun. Ne kadar kötü mücadele ettiğini bilmiyordum. Bu durumu asla hafife almazdım."

Sertçe yutkunuyorum, ama gözlerim tekrar dudaklarına kaydığında beni itiyor ve benden uzaklaşıyor. "Benim de sınırlarım var, biliyorsun. Eğer Bond olmak istemiyorsan, o zaman buradan gitmen gerek."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günümü geçirmek neredeyse imkansız.

Kendimi aynı anda hem aşırı odaklanmış hem de dikkatim dağılmış halde buluyorum. Sanki sınıf ödevlerime tamamen dalmışım ve geçer not almak için ihtiyacım olan tüm notları alıyorum, ancak arkadaşlarımdan herhangi biriyle sohbet edemiyorum.

Sage bana meraklı bir bakış atıyor ama yorum yapmıyor ya da beni toparlanmaya zorlamaya çalışmıyor. Sawyer bu konuda benimle dalga geçmeye çalışıyor ama hepsi kafamdan geçiyor. Felix sadece öğle yemeklerinde bizimle oturuyor, o da Sage'in yolundan gidiyor ve beni kibarca yalnız bırakıyor.

Gabe ekstra sevecen ve yanımda olabilmek için bütün gün Atlas'la her konuda tartışıyor. Minnettarım çünkü Gryphon'la geçirdiğim sabahtan sonra kendimi özgür hissediyorum.

Bildiğim her şey yanlışmış gibi.

Benden nefret ettiklerini kabullenmiştim. Onları kendimden uzak tutmak için faydalıydı. Onların onayına muhtaç olanın sadece benim bağım olduğuna kendimi ikna etmiştim ama artık bu konuda kendime yalan söyleyemem. Üzerinde çalışmam gereken daha fazla şey ortaya çıksa bile.

North'un da böyle hissetmesi gibi mi?

Gerçekten Bond'u istediği için mi yoksa beni istediği için mi bana karşı sert davranıyor? Sanki bana takılıp kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça belli etmiş gibi hissediyorum, ama bu durumda sadece istediğimi mi görüyorum yoksa doğru mu anlıyorum?

Nox Pandora'nın kutusu gibi; bir sürü 'hayır, teşekkür ederim' çünkü onu düşünmeye başlarsam asla durmayacağım. Onu unutmamı imkansız kılan, hepsi de korkunç olan davranışları ve eylemleri nedir?

Kulağımın dibindeki paniklemiş kalp atışlarını, kucağındaki ağırlığım karşısında vücudunun nasıl gerildiğini düşünmemek için kendimi bilinçli olarak zorlamam gerekiyor. Brutus izlemek için dışarı bile çıkmıştı, sanırım beni bir tehlike olarak görmeye en çok yaklaştığı andı.

"Yatak paylaşımının yardımcı olduğunu sanıyordum? Yanlış yaptığı için Ardern'i öldürmeli miyim?" Atlas kulağıma mırıldanıyor ve irkilerek kendime geliyorum. Etrafımızdaki masa boşaldı, sadece Gabe kaldı ama o da telefonuyla meşgul ve beni dinlemiyor.

Sage ve diğerlerinin gittiğini bile hatırlamıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır, sadece- bu sabah Gryphon'la konuştum ve şimdi tüm hayatımı yeniden gözden geçiriyorum."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri parlıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi? Hayatının ne kadar içindesin? Bana ulaşabildin mi?"

Öne doğru eğilip içgüdüsel olarak dudaklarımı ona değdiriyorum, sadece bir anda biten küçük bir bağlantı, ama ben uzaklaşırken geriliyor ve peşimden koşuyor. Kıkırdıyorum

ve bir elini göğsüne koydu. "Bunu yapmamalıydım. Bu sabah bana ne oldu bilmiyorum."

Bana kaşlarını çatıyor ve tekrar dudaklarıma bakıyor. "Her neyse, hoşuma gitti. Beni istediğin kadar öp, tatlım."

Onun sesiyle bağlarım göğsümde mırıldanıyor ve Atlas'ın bağlarını tenime doğru itiyor.

"İkiniz de halk içinde olduğumuzun farkındasınız, değil mi? Tanrım, North'un kulağına gitmeden ve hepimiz akşam yemeğinde yine rezil olmadan kesin şu saçmalığı," diyor Gabe ve ben iki elimi yüzüme kapatıp Atlas'ın göğsüne gömülüyorum.

"Şu anda bana "piç" deme," diye mırıldanıyorum ve kelimeler ellerimle ezilmiş olsa da ikisi de beni yeterince iyi duyuyor.

Atlas şok olmuş gibi bir kahkaha atıyor, Gabe gözlerini deviriyor ama öyle bir bakışıyorlar ki, ikisi için de çaresizlikten bağlarım göğsümde uğulduyor.

İnledim ve ayağa kalktım, çantamı omzuma geri attım ve ikisine de vahşi bir bakış attım. "Siz ikiniz 'azgın kaltak bağı'nın neresini anlamıyorsunuz?"

Atlas omuz silkiyor ve elimi tutuyor. "Sen başlattın ama bu gece seni paylaşmayacağımı söyleyeceğim. Eğer bir Bond yığını istiyorsan, başka birinin gecesini seçmelisin çünkü seni kendime istiyorum."

Gabe başını sallıyor ve diğer elimi tutarak diğer tarafıma geçiyor. Bu tatlı bir şey olmalı ama kesinlikle b e n i m l e halat çekme oyunu oynayacaklarmış gibi hissediyorum. "Kimse kendi arkadaşlarından vazgeçmeyecek.

Gece... belki Nox hariç. Kahretsin, ilk gecenin nasıl geçtiğini görmemiz ve sonra yeniden değerlendirmemiz gerekecek."

Ben de bunu çok düşündüm çünkü bu gece Atlas'tan sonra sıra yarın ona gelecek ve ben sessizce altıma sıçıyorum.

Nox'a güveniyor muyum? Hayır, hayır güvenmiyorum. North'un kardeşi hakkındaki değerlendirmesine güveniyor muyum? O da hayır, gerçi bu konuda biraz kötü hissediyorum. Bana müdahale edeceğini söylerken çok samimiydi ama konu küçük kardeşi olduğunda büyük bir kör noktası olduğunu da hissediyorum.

Gryphon'a güveniyor muyum? Bu daha zor. North'a inandığına inanıyorum. Nox'un yalan söyleyip söylemediğini anlayabildiği için biraz daha fazla ağırlık taşıyor, bu yüzden belki de bunu yapıp yapamayacağımı anlamanın bir yolu olabilir.

Gabe yanağıma hızlı bir öpücük kondurarak futbol antrenmanına gidiyor ve ardından Atlas beni vardiyam için kafeye götürüyor. Her zaman yaptığı gibi beni orada bırakmasını bekliyorum, artık hem yeteneğimle hem de eğitimim sayesinde fiziksel olarak kendimi koruyabildiğimin farkında olduğu için korumam konusunda biraz daha sakin, ama park edip beni içeri sokuyor. Gloria'ya kahve ve dört saatlik vardiyam boyunca yetecek kadar yemek siparişi verip, kendine ait olduğunu iddia ettiği kabine yerleşirken attığı sırıtışa gözlerimi deviriyorum.

İnsanlar öğleden sonra dalga dalga geliyorlar, öğrenciler, kardeşlik çocukları ve profesörler, ama belli ki bugün beynimdeki sis yüzünden önemli bir şeyi kaçırmışım çünkü hepsi tek bir şeyden bahsediyor.

Meclis üyelerinden biri kuruldan atılmıştır.

İlk başta benim için pek önemli gelmedi çünkü Kuzey olsaydı zaten bilirdim ve Konsey benim için bir şey ifade etmiyor, tabii Kuzey'in bana istediği her şeyi yapmasına hiçbir tepki göstermeden izin vermeleri dışında. Ama sonra ismi duydum.

Meclis Üyesi Sharpe.

Aylar önce Sage'in partisinden önce Gabe'in beni uyardığı iki adamdan biriydi. Tüm sırlarımı öğrenmek için kafamı karıştırdığına dair bir şeyler söylemişti... Doğuştan koltukları ayrılmışken bir adamın konseyden atılmasına neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

North babasının koltuğunu miras almıştı, görünüşe göre Tahvillerinizden birini öldürmek bile ailenizin koltuğunu kaybetmeniz için yeterli değil. Gabe, North'un amcasının koltuğu geçici olarak devraldığını ve yeterince büyüdüğünde North'un koltuğu geri aldığını söyledi.

Çok merak ediyorum ama etrafımdaki hiç kimse bir şey bilmiyor ya da zaten açıkça konuşmuyorlar. Onun standının yanındaki masaya geldiğimde Atlas'la bakışıyoruz ve o da bana omuz silkiyor.

"Bunu aileme sorabilirim ama onlar sadece resmi açıklamayı bilecekler."

Başımı sallıyorum ve sebebin ne olduğunu tam olarak bilecek bir meclis üyesine erişimimiz olduğunu zaten biliyorum ama Kuzey'in bize bir bok söylemeyeceğinden oldukça eminim.

Bu da Bond meselelerimi yeniden düşünmeme neden oluyor.

Kafenin sessizleşmesini, son erkek öğrenci dalgasının da nihayet dağılmasını bekliyorum ve Gloria'ya tuvalete gideceğimi haber veriyorum. Yolda telefonumu aldım ve kapıyı kilitledim.

Gryphon'a metni yazarken biraz el yordamıyla arkamdaki kapıyı açıyorum.

Senden bir iyilik isteyeceğim ve bunu yapmak benim için gerçekten çok zor, bu yüzden lütfen bu konuda bir pislik gibi davranma.

Ondan gerçekten bir cevap beklediğimden emin değilim, bana hiç mesaj atmıyor ama telefonum neredeyse anında çalıyor.

Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Hah. Sanırım bu sabah onunla havayı temizlemek ve ne halt ettiğimizi anlamak bizim için harikalar yarattı.

Yarın gece onun yatağında yatmam konusunda Nox'la konuşup, bunu gerçekten sorun etmediğinden emin olur musun? Oraya gittiğimde bu konuda beni parçalara ayırmasını istemiyorum.

Hemen cevap vermiyor ve Gloria IBS ya da başka bir şey olduğumu düşünmeden tuvalette oturabileceğim çok uzun bir süre var, bu yüzden son bir mesaj gönderiyorum ve sonra telefonumu uzaklaştırıp işe geri dönüyorum.

Lütfen mi? İyi olduğumdan emin olman için sana güveniyorum.

Vardiyam bittiğinde Atlas beni hemen malikâneye geri götürmüyor. Onun yerine beni Gabe'in haftalardır bahsettiği bir yemek kamyonundan taco almaya götürdü. Atlas'ın bunu denemeyi ne kadar çok istediğimi görecek kadar beni yakından izlediğini bilmiyordum. Balık tacos en sevdiğim on yiyecek arasında, bu yüzden oraya gittiğimizde ona o kadar geniş sırıtıyorum ki dişlerim yüzümden fırlayacakmış gibi oluyor.

"Seni memnun etmek çok kolay, Bond. Ayakkabılar, yiyecekler ve giydiğim kazaklar... Eğer bunu doğru yapamıyorlarsa diğerleri lanet olası aptallar."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bundan biraz daha karmaşık olabilir ama başlamak için iyi bir yer seçmişsin."

Kapımın koluna uzandığımda bana kaşlarını çatıyor, kapıyı açmak ve çıkmama yardım etmek için arabanın etrafında dolanıyor. Gabe genellikle arka koltukta oturur ve bunu benim için yapar, Atlas'ın da bu konuda eski kafalı olduğunu fark etmemiştim. Yine de çok şirin. Sipariş verdiğimizde, yemeğimizin parasını ödemeye çalışıyorum. Bana ısmarladığı kahvaltıların parasını hâlâ ödeyemedim ama sanki onu ölümcül bir şekilde yaralamaya çalışıyormuşum gibi davranıyor.

"Ayaklarım yere basana kadar işleri halledeceğini söylemiştin. Şu anda çalışıyorum. Bize yemek ısmarlayabilirim," diyorum elimi sallayarak, ama o bana şakacı bir bakış atıyor.

"Akşam yemeğinin parasını Bond'um ödüyor. Beni kim büyüttü sanıyorsun? Beni daha fazla utandırmadan kaldır şunu."

Bunu şakacı bir tonda söylüyor ama gözleri dikkatinizi çeken türden bir ciddiyete sahip. Kendi kredi kartını çıkarıp, siparişimizi alan kıza çok kibar ama soğuk bir şekilde sırıtarak ödeme yapmasını izliyorum.

Kampüsteki insanlarla arkadaşça ama çok ulaşılmaz olma konusunda her zaman çok dikkatlidir ve kızın gözleri vücudunda gezindiğinde, parmaklarının benimkilerle birleştiği yere yerleşir ve beni biraz yanına çeker

böylece alınıp alınmadığına dair bir soru işareti kalmıyor.

Bağım bunu çok seviyor.

Gecenin serin havasında birbirimize sarılmış halde beklerken diğer müşterilerin gelip gidişini izliyoruz. Gördüğümüz tüm öğrenciler gizlice bakıyor ve kendi aralarında bizim hakkımızda fısıldaşıyorlar ama ben Bond'umun kollarında yaygara koparamayacak kadar mutluyum.

Yemeğimizi aldıktan sonra Atlas beni arabaya geri götürüyor ama arabaya binmek yerine, birlikte oturup yemek yememiz için beni nazikçe kaputun üzerine kaldırarak beni şaşırtıyor.

Boyayı çizmemek ya da ezmemek için dikkatlice geri dönüyorum. Gerçi o bu konuda daha az titiz davranıyor ve arkamdan tırmanıp bana içkimi uzatıyor ve yemeği aramıza koyuyor. Draven malikânesinin ezici ağırlığı üzerimizde olmadan baş başa kalmak için mükemmel bir yol.

Takoları mideye indiriyorum ve şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olduklarını doğrulayabiliyorum. Ağzımdaki lokmanın etrafında biraz inliyorum ve Atlas bana tekrar sırıtıyor, kendini o kadar belirgin bir şekilde değiştirip yeniden ayarlıyor ki ben de ona gülüyorum.

"Alay et! Ve senin için yaptığım onca şeyden sonra, tatlım," diyor ve ben de onu yemeğimle selamlıyorum.

"Sana söyledim, beni etkilemek için akşam yemeği ve filmden biraz daha fazla çalışmalısın, bebeğim." Sonuna şaka yollu evcil hayvan adını ekliyorum ama gözleri parlıyor ve sanırım gelecekte ona daha çok böyle hitap edeceğim.

Sikeyim.

Burada kendimi unutamam.

Bir lokma yutuyorum ve etrafımızdaki kalabalık geceye bakıyorum. Yakınımızda kimse yok, ne konuştuğumuzu duyabilecek kimse yok, ama bu uykulu üniversite kasabasında gecenin erken saatlerinde çok şey oluyor.

Yemek kamyonları popüler bir seçim ve her biri için düzinelerce insan sıraya giriyor. Bazı öğrenciler otoparkta açıkça içki içiyor, yüksek sesle gülüyor ve şakalaşıyor ve sanki bir dakikalığına kendi küçük balonumuzda gibiyiz.

"Endişelenmene gerek yok, tatlım. Seni akşam yemeğine götürüp bir şey ummuyorum. Sadece bu gece seni paylaşmak zorunda kalmak istemedim," diye mırıldanıyor Atlas, dirseklerine yaslanıp dikkatle beni izleyerek.

Benim için nasıl bu kadar mükemmel olabildiğini anlamıyorum. Benden hiçbir şey istemedi. Ne bağ kurmamı ne de birlikte olmamı, hiçbir şey.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.

Beynim her türlü kötü durumda çünkü onu zorlamam, test etmem, gerçekten neler olduğunu anlamam gerekiyor çünkü daha sonra bana sırtını dönerse, ikiye bölüneceğim. "Ailen buraya taşınman hakkında ne düşünüyor? Canavar bir Bond'un olması hakkında ne düşünüyorlar?"

Yüzündeki hülyalı ifade kayboluyor ama sormama kızmış gibi görünmüyor, sadece bunun en sevdiği konu olmadığını söylüyor. "İkisi de taşınmamdan memnun değildi. Gerçi ben bir vakıf fonu bebeğiyim, bu yüzden bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Ayrıca? Artık canavar saçmalığı yok, Oli. Seni tanıyorum. Kim olduğunu çok iyi biliyorum ve bir canavar gördüğümde tanırım. Bu sen değilsin."

Merakım yüzünden iştahım kaçmaya başlasa da tepsideki yarısı yenmiş ve hâlâ lezzetli görünen ikinci taco'yu elime alıyorum. "Nasıl ama? Yeteneklerimden sadece birini biliyorsan hakkımdaki her şeyi nasıl bilebilirsin ki? Atlas, senin bildiğin yetenek benim ikincil yeteneğim. Büyük olan o değil."

Yavaşça başını sallıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Sana yalan söylemek istemiyorum Oli. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var, senin bana söylememeyi tercih ettiğin ve benim de söylemediğim çok şey var. İkimiz de korumacıyız ve yük taşırken birbirimizi korumaya çalışıyoruz."

Bu benim için de geçerli. Bunu biliyorum ve biz tanışmadan önce de koca bir hayatı olduğunu bilmeme rağmen, onun da sırları olduğunu söylemesi bağlarımı geriyor.

Yani, Oli. Tabii ki öyle, tüm Bond'larımın yaptığı gibi, ama yine de. Bunu duymakla ilgili derimin altına işleyen bir şey var.

Tekrar bana bakıyor ve boş tepsiyi arabanın kaputuna geri koyuyor. "Gözlerin, boşluk, North'un tahmin yürütmesini sağlayan şey bu. Senin gücünün Nöro olduğunu düşünüyor ama boşluklar öyle olmadığını söylüyor."

Hay sikeyim. Zorla fısıldadım, "Neuro değil."

Başını sallıyor. "Hayır, değil. Olmadığını biliyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum Oli ve hâlâ buradayım. Yeteneğinin insanlara ne yaptığını çok iyi biliyorum ve korkup kaçmıyorum. Sen hâlâ çocukluğumdan beri hayalini kurduğum Bond'sun, uğruna hayatımı verebileceğim güzel kızsın... Ama ben yok edilemezim, o yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yok. Gördün mü? Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Bunu kesinlikle ima etmek yerine konuşuyor olmalıydık, çünkü o nereden bilebilirdi ki? "Daha önce benimki gibi gözler gördün mü? Benimki gibi bir yetenek?"

Boğazını temizler. "Bugün senin yeteneğine sahip senden başka kimse yok. Gerçi seninki gibi daha az yeteneği olan insanlar tanıyorum. Sen kalıpları kırdın, tatlım."

Sikeyim.

Tamam, muhtemelen yine de yanlış anladı. Muhtemelen beni çözdüğünü sanıyor ama yanılıyor. "Asıl sorum şu Oli, Nox sana dokunduğunda neden onu yok etmedin? Neden sana dokunmaya cüret ettiği için onu öldürmedin? sana dokunmak için?"

Sikeyim.

O biliyor mu? Bilemez. Yok etmek. Kesinlikle benim yapabileceğim ruh tetikleyici, beyin eritici şeylerden bahsediyor. Kesinlikle başka bir şey değil.

Ondan kaçmak istiyorum. Omurgamdan aşağı soğuk terler akarken çığlık atarak sokaklara fırlamak istiyorum. Beni yakından izliyor, kolları sanki beni kovalamaya hazırlanıyormuş gibi gergin.

"O benim. Aptalca olduğunu biliyorum. Çizgiyi aştığını biliyorum ama o benim. Seni nasıl koruyorsam onu da öyle korurum. Bu onu affettiğim ya da etrafımda istediğim anlamına gelmiyor... Sadece onun ölümünün vicdanımı sızlatmasını istemiyorum."

Başını sallıyor ve sanki az önce bana ne yapabileceğimi bildiğini söylememiş ve ben bunu kast edip etmediğini anlamaya çalışırken tüm dünyamı kendi ekseninde sarsmamış gibi akşam yemeğimizin dağınıklığını toplamaya başlıyor.

Yapamaz
. Değil
mi?

Kaputtan inip çöplerimizi atarken bana gülümsüyor. "Draven'ın küçük casusu hâlâ saçında takılı duruyor. O etraftayken bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim."

Oh.

Kahretsin, Brutus'un orada olduğunu bile unutmuşum. Tanrım, ya ağzımdan bir şey kaçırsaydım ve Dravens'ın radarına girip yeteneğimin ne kadar kötü olduğunu öğrenseydim?

Çığlık atmak istiyorum.

Atlas inmeme yardım ediyor ve sonra beni kollarının arasına alıp yanağını başımın üstüne koyuyor. "Kes şunu tatlım. Hayatımın geri kalanını alsa da umurumda değil, sana benim için her şey olduğunu kanıtlıyorum, hediye olsun ya da olmasın. Senin için bir saniye bile düşünmeden adam öldürürüm ve senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Ne kadar sürerse sürsün bunu sana kanıtlayacağım."

Çaresizce ona inanmak istiyorum.

Arabasına binmeme yardım ediyor ve sonra birlikte malikâneye geri dönüyoruz. Garajda Bond'larımın her zamanki arabaları yok ve park ettikten sonra bana yardım ettiğinde Atlas'a kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hepsinin bir yere gideceğini mi söylediler? Davet edilmediğimiz halde hepsi birden nereye gidiyor olabilir?"

Kaşlarını oynatarak bir kahkaha attı. "Kimin umurunda, burası bize ait! Gidip onların eşyalarını karıştırmalıyız. North'un yatağında bırakabileceğimiz en kötü şey nedir? Hadi ama tatlım. Elinde en kötü ne var?"

Şakacı ruh halinin tadını çıkararak ona kıkırdıyorum ve beni evin içinde yönlendirmesine izin veriyorum. Yön bulma konusunda çok iyi ve labirenti bu kadar çabuk çözmesine biraz kızıyorum.

Güven fonu bebeği.

Ona inledim. "Birden kafama dank etti. Sen de böyle bir evde büyüdün, değil mi? Kahretsin, sen de büyük bir malikanede büyüdün."

Kolunu omzuma atıyor ve beni bedenine çekiyor, dudaklarını yaklaştırarak bana fısıldıyor: "Burası daha da büyük. Hizmetçilerin odaları ve yardımcılar için ayrı merdivenler var. Ailem çok zengin. Bassinger'lar Doğu Yakası'nın Draven'larıdır."

Sırıtarak ona başımı sallıyorum. "Bu kadar zengin, kibirli Bond'larla birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım, hm? Kutsanmış."

Ses tonumdan damlayan alaycılığa kıkırdıyor ama şaka da yapmıyorum. Ailemin hali vakti yerindeydi ve bir yerlerde beni bekleyen bir miras olduğunu biliyorum, ancak kaçak olarak geçirdiğim yıllar bana sıkı çalışmanın ve kendi başımın çaresine bakmanın gerçek bir takdirini kazandırdı. Başkalarının parasıyla, emekleriyle geçinme fikri beni kaşındırıyor.

Sonra North'un benim bir servet avcısı olduğuma dair uyarısı beynime sızıyor ve ben yine çılgına dönüyorum.

Boğazımı temizliyorum ve bağım bu konuda sallanmaya başlamadan önce konuyu değiştiriyorum. "Peki Kuzey seni nereye koydu? Eğer bodrumdaysan, bu gece benim odamda uyuyabiliriz."

Nefesinin altında homurdanıyor ve sonra beni ikinci kata götürüyor. Durduğunda

hemen koridora çıkıp kıkırdamak.

"Seni Gabe'in yanına mı koydu? Bunu nasıl karşılıyorsun?"

Kapısının kilidini açıp ışıkları yakarken bana uyaran bir bakış fırlatıyor.

Çorak bir oda.

Tamam, bu biraz dramatik oldu ama benim odamda ne kadar ben varsa, burada da o kadar onun kişiliği var. Odanın düzeni ve renkleri Gabe'inkiyle aynı ama Atlas'a ait tek şey açık ama yine de düzgünce paketlenmiş çantaları ve yatağın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı.

"Burada uyumaktan başka bir şey yapmıyorum. Eğer burada kalacaksak, dairemden kurtulmalı ve düzgün bir şekilde taşınmalıyım, ama sen emin olana kadar bekliyorum."

Başımı sallıyorum ve etrafından dolanıp yatağa çöküyorum, kendimi lüks şilteye bırakıyorum. Malikânedeki tüm yatakların aynısı ve sanırım zevkim aniden pahalılaştı çünkü bir daha daha azıyla uyumayı reddediyorum.

"Sen... emin misin? Yoksa herkesi yanlış bir güvenlik hissine mi sürüklüyoruz? Bana bir işaret ver, tatlım," diyor ayakkabılarını çıkarıp yanıma tırmanırken.

Bağlarım bu gecenin gidişatından ve onun yakınlığından memnun. Yanına kıvrılıp yüzümü göğsüne gömdüğümde bile beni ele geçirmeye çalışmıyor.

"Çipi nasıl çıkaracağımı gerçekten bulmam gerekiyor. Bunu hallettikten sonra... Gitmem gerekecek."

Başını sallıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. "Biz. Gitmemiz gerekecek. Benden kurtulamayacaksın, tatlım. Asla."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GECE YARISINDAN BİR SÜRE SONRA, Tahvillerimden birinin arkamdaki yatağa tırmandığını hissederek uyanıyorum. Başımı Atlas'ın göğsünden kaldıracak kadar kendime geliyorum ve Gabe'in arkama sıkıştığını ve Gryphon'un kapıya doğru sürüklediği süslü koltuklardan birine düştüğünü görüyorum, orada rahatlarken vücudunun hatları gergin, bizi izliyor.

Beynim neler olduğunu, ikisi de şu anda buradaysa işlerin ne kadar yolunda gitmediğini tam olarak algılayamıyor, bu yüzden tekrar uzanıyorum ve kendimi derin bir uykuya bırakıyorum, bağlarımın daha fazla yanımda olmasından memnunum.

Saatler sonra Atlas'ın öfkeyle "Bu benim gecem, ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" diye fısıldamasıyla uyandım.

Bir elimi yüzüme sürerek hafifçe inliyorum ve Atlas'ın kolu beni korumak için sıkıca sarılıyor. Saat erken, alarmım henüz çalmadı ve burada neler olduğunu anlayacak kadar kendimi toparlamakta zorlanıyorum.

Film oynarken uyuyakaldığımız televizyon hala açık ve arka ışık odayı Gryphon'un hala uyanık olduğunu görebileceğim kadar aydınlatıyor.

koltukta. Yorgun görünüyor, Tac kıyafetlerini tamamen giymiş ve gömleğinde kan var.

"Yaralandın mı?" Mırıldanıyorum ve onun acı çektiği fikri bile göğsümde uğuldamaya başlıyor.

Gryphon'un gözleri bana doğru kayıyor ve sonra dün gece her ne yaptıysa arkasında kanıt bırakmış olabileceği hiç aklına gelmemiş gibi kendine bakıyor. "Ben iyiyim. Bu benim değil ama ya Kuzey'den uzak durman ya da onu iyileştirmeyi kabullenmen gerekecek."

Atlas'ı iterek ve bana sıkıca tutunmasını kırarak doğrulmaya çalışıyorum. "Nerede o? Onu iyileştireceğim, sadece bana nerede olduğunu söyle."

Gabe arkamdan homurdanıyor ve sonunda onun da yatakta olduğunu hatırlıyorum, yırtık bir gömlek ve kirli bir şortla yan yatmış. Bana kirli gelecek tipte biri değil. Gryphon da gelmiyor, kötü bir şey oldu.

Atlas da aynı anda aynı sonuca varıyor ve Gryphon'a kaşlarını çatıyor. "Ne oldu lan şimdi?"

Gryphon gönderdiği mesajı bitiriyor, sonra telefonunu cebine geri koyuyor ve kollarını tekrar kavuşturuyor, ama gözleri yatakta darmadağınık halimle bana takılınca biraz yumuşuyor. Berbat göründüğümü zaten biliyorum, berbat bir gece uykusu saçlarıma hiç iyi gelmedi.

Dün gece makyajımı sildim mi yoksa şu anda rakun gözlerim mi var?

Kahretsin, neden şu anda bunu düşünüyorum? Bağlarımdan biri incindi, nasıl göründüğüm kimsenin umurunda değil.

"Kuzey yolda. Çoktan bir şifacıya göründüğünü söyledi."

Oh.

Bundan hoşlanmadım.

Hiçbirine bundan hoşlanmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Atlas bana bakıyor ve çenesi geriliyor, koruyucu içgüdüleri her zamanki gibi keskin. Duygularımı ve hislerimi ondan nasıl saklayacağımı asla çözebileceğimden emin değilim çünkü beni lanet bir kitap gibi okuyor.

Kapı sessizce çalınır ve Gryphon eğilerek North için kapıyı açar, içeri girerken onunla bakışır. North'un yüzü gölgelerden oluşuyor ve buruşuk takım elbisesinin önünde bile çizgiler var. Şifacılardan eve yeni dönmüş olmalı, duş almak ya da üstünü değiştirmek yerine buraya gelmiş.

Her ne olduysa göğsümde bir panik var.

Gryphon nefes nefese kalır. "Bok gibi görünüyorsun. Yarın için takvimini temizlemelisin ki Pen'e kendini kaybetmeyesin ve dırdır ettiği için kabuslarını onun üzerine kurmayasın."

Kalem.

O kadından nefret ediyorum ve onunla resmi olarak hiç tanıştırılmadım bile, ama hepsinin ona olan aşinalığı dişlerimi geriyor.

Kuzey elini gözlerine sürterek inliyor. "Bırakın ara vermeyi, bu hafta hiçbir şey kaybedecek vaktim bile yok."

Atlas bu konuşmadan benim kadar hoşlanmıyor ve tersliyor, "Ama yine de Oli'ye gelmek yerine bir şifacıya gidecek vaktin oldu, öyle mi? Bildiğim iyi oldu."

Kuzey kaşlarını çatıyor ve Atlas yerine doğrudan bana cevap vererek onun yanından bana bakıyor. "Şu anda sende herhangi bir şeyi tetiklemek istemedim. Her ihtimale karşı sana tam güçte ihtiyacımız var."

Atlas ikimizin arasına bakıyor ve sonra birden öfkeleniyor. "Ne olursa diye? Ne oldu böyle? Eğer mesele Oli'yi güvende tutmaksa bunu bilmemiz gerek."

Kuzey bir süre ona baktı ve sonra bir nefes verdi. "Amcam bu gece öldürüldü. Görünüşe göre Direniş'in ona yakın bir uyuyan hücresi vardı, on yıldan uzun süredir tanıdığım ev halkından biri uykusunda boğazını kesti."

Midem bulanıyor.

Siktir. Kahretsin, yine yaklaşıyorlar. Beni burada hissedebiliyorlar mı? Elbette hissedebilirler, tüm işleri benim gibi Üstün Yeteneklileri bulmak olan Üstün Yeteneklileri var. Ben oradan çıktıktan sonra muhtemelen sadece beni aramaya başladılar. Şimdi tam güce geri döndüm ve lanet olası bir fener gibi parlıyorum, beni bulmaları an meselesi.

Atlas yatakta yavaşça doğruluyor ve karşımızdaki kim olursa olsun beni her zaman koruduğu şekilde önümde biraz kayıyor. Gabe'e bakıyorum ama o hâlâ uyuyor, göğsü sabit bir şekilde hareket ediyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atmış. Tüm bunlar olurken mışıl mışıl uyuduğuna göre aramızdaki bağ hepimize gerçekten güveniyor olmalı.

Başsağlığı dilemeye çalışırken sesim yumuşak, "Başınız sağ olsun... kaybınız için."

Kuzey bana bakıyor ama gözleri soğuk ve mesafeli, sanki ona dokunmamı engellemek için aramıza dev bir duvar örmüş gibi. Anlıyorum, onu suçlamıyorum ama bu durumdan onun da en az benim kadar sorumlu olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım. Gryphon sözde koşarken beni görmezden gelmeyi tercih etti. Gabe de öyle yaptı, Atlas da. Draven'lar bakmayacak olanlar.

"Direniş olduğunu nereden biliyorsun? Saldırıyı kim üstleniyor?" Atlas yataktan çıkarken tişörtünü yatağın ucundan alıp başının üzerine geçiriyor. Dizlerimi kaldırıp göğsüme doğru çekiyorum ve üçünün birbirini sınamasını izlerken yanağımı dizlerime yaslıyorum.

Gryphon'un gözleri ona doğru kısılır. "Bunu yapan hizmetçi kanında bir mesaj bırakmış, bunu kimin yaptığı belli değil. Eski ailelerdeki güç değişimi hakkında çok şey konuşuluyor. William son ölüm olmayacak."

Kuzey'e bakıyorum ama odanın öbür ucundaki pencereye ters ters bakıyor. Amcasına ne kadar yakın olduğundan emin değilim ama etrafında yine bir bulut olduğu kesin.

Bu bilgiyi içimize sindirirken oda bir saniye daha sessiz kalıyor, sonra North tekrar Gryphon'a bakıyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Onu izle. Konsey ailelerinin Bağlı gruplarını parçalıyorlar, bir açık buldukları anda peşimize düşecekler. Bu evin dışında her zaman yanında bir Bağ olmalı, kampüsteki TacTeam varlığını iki katına çıkarın, herkesin bunun bir 'af dileme' durumu olduğunu bildiğinden emin olun."

Bu bana pek mantıklı gelmiyor ama üçü de birbiriyle aynı fikirde ve yemek saatinden önce klostrofobik hissedeceğimi bilsem de, Direniş tarafından tekrar ele geçirilmektense ölmeyi tercih ederim.

Atlas tekrar yer değiştirip biraz daha önüme geçiyor ama Gryphon başını sallayıp ayağa kalkıyor. "Antrenmanı evdeki spor salonuna taşıyacağız. Oli, koşu bandına ilk sen çıkabilirsin. Git hazırlan ve şimdi başlayabiliriz.

Uyu. Bassinger, sen de aşağı gelmelisin. Teknik bilmiyorsan güçlü olmanın bir faydası yok."

Aman Tanrım.

Atlas tam da bu ifadeden beklediğim tepkiyi veriyor ve yanımdaki yatakta taşa dönüyor.

Kaçma zamanı.

Yataktan kalkıp Atlas'ın yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve pijamamın üzerine giymek için kazaklarından birini alıyorum. Dün gece sızmak için minik tişörtümü ve külotumu giydiğimde bir oda dolusu insanla karşılaşmayı beklemiyordum ve odama dönmek için biraz örtünmeye ihtiyacım var.

Kuzey beni yatak odasından dışarı kadar takip ediyor ve asansöre bindiğimde arkamdan geliyor, tamamen telefonuyla meşgul ve üçüncü katın düğmesine bastığımda beni tanımıyor. Onu suçlamıyorum. Normalde beni görmezden geldiği için heyecanlanırdım ama bu tür bir sessizlikte gerçekten içimi burkan bir şey var.

Birini kaybetmiş ve ona samimiyetsiz ya da önemsiz görünmeden nasıl bir şey söyleyeceğimi bilemediğim türden.

Kapılar tekrar açılıyor ve birlikte dışarı çıkıyoruz, odama gelene kadar koridorda yan yana yürüyoruz. Kapıda duraksıyorum, alt dudağımı dişlerimle çekiştiriyorum, sanki onu kemirip güvende olabilirmişim gibi. Kuzey benimle birlikte içgüdüsel olarak yavaşlarken telefonundan başını kaldırmıyor, orada her ne varsa önemli olduğunu ve şu anda omuzlarının durumundan onu kızdırdığını söyleyebilirim.

Buna bir şey eklemek istemiyorum ama... Ben de öylece gidemem.

"Ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin ve sonra gününüze devam edin. Gryphon ve Bassinger seni bekliyor."

Boğazımı temizliyorum ve mırıldanıyorum, "Bir dahaki sefere şifacıya gitme. İyileştirme yeteneğimi tüketmiyor ve bağım da... diğer insanların seni iyileştirmesi gibi değil. Kahretsin, yani yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin tabii ki ama benim yüzümden başka bir yere gitme. Siktir, beni görmezden gel, bağımı kapatacağım."

Gözlerini benimkilere dikiyor ama ben çoktan odama girip kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Yas tutarken ve amcasını kaybetmenin sonuçlarıyla uğraşırken ondan bir şeyler talep ettiğim için benimle yapacağı sert konuşmayı duymak istemiyorum.

Acaba o ve Nox'un bu noktada hiç ailesi kaldı mı, ailelerinin hepsi öldü ve ben sadece amcalarını duydum. Onlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi unutmuşum, özellikle de kâbus gibi yaratıkları ve saklanacak gölgeleri olan Draven adamları hakkında.

Atlas orada diye GRYPHON bana yumuşak davranmıyor. Hayır, ikimizi de yerin dibine sokuyor. Atlas, North'un bodrum katında sahip olduğu tam boyutlu, tam stoklu, delicesine pahalı ev spor salonuna ukala bir tavırla girmiş olabilir, ancak Gryphon ikimizi de yok ediyor.

"Her sabah burada olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Ben ayrıldığımda Ardern'in kendini beğenmiş bir pislik olmasına şaşmamalı," diye homurdanıyor Atlas yanımdaki minderlerden ama şu anda konuşacak durumda değilim.

"Konuşamıyorum... lanet olsun, nefes alamıyorum," diye soluyorum ve Gryphon benimle alay ediyor, elimi tutup beni oturmam için yukarı çekiyor ve bana biraz su itiyor.

Şaka yapıyor, parmaklarım artık çalışmıyor ve şişenin tamamını giymeden dudaklarıma götürmemin imkanı yok. Atlas inliyor ve benimle birlikte oturmak için yuvarlanıyor, şişeyi benden kapıp açıyor ve bana geri vermeye çalışıyor.

Artık ikisinin önünde de kendimi utandırmak gibi bir niyetim yok, bu yüzden sadece başımı sallayıp geçiyorum.

"Dayanıklılığın üzerinde çalışmak isteyebilirsin Bassinger. Bond'daki tek hayal kırıklığı olmak istemezsin," diye sırıtıyor Gryphon, Atlas'ın kafasına fırlattığı su şişesinden kaçmak için eğilmek zorunda kalırken bile.

"İma yok. Bu bir parti faulü, bağlarımla uğraşacak enerjim yok," diye inliyorum ve yüzümü silmek için gömleğimin altını kaldırdığımda, ikisi de durup az önce onlara gösterdiğim tüm açık tenime bakıyorlar.

İkisi de bana karşı tepkilerini gizlemeye çalışmıyor ve bu kesinlikle bir ego artışı çünkü Atlas'ın dayanıklılığından zerre kadar şüphe duymuyorum. Yarı ölü görünümden yeniden enerjik ve minderde ikinci raunda hazır hale geldi, ancak bu sefer daha az kıyafet ve-

"Oli, kes şunu. Parlıyorsun," diyor Gryphon ve ben de kendimi tekrar minderlerin üzerine atıyorum.

"İkiniz de başlattınız! Kahretsin, bir soğuk duşa daha ihtiyacım var."

Atlas oflayıp pufluyor ve beni tutup ayağa kaldırıyor. "Duşlar hakkında da konuşma. Hadi, gitmemiz gereken dersler var. Shore'a veda et ve bir daha asla geri dönmeyeceğimizi söyle çünkü o bir sadist."

Atlas beni nazikçe Gryphon'a doğru iterken kendimi garip hissetmek için zamanım yok. Gabe'e karşı açıkça sevecen davranıyorum ve sanırım o da Gryphon'a karşı aynı şekilde davranacağımı varsayıyor ama... Bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bir tür ateşkes anlaşması yapmış olsak da onun yanında nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum.

Gryphon bana kaşlarını kaldırıyor ve ben biraz kızarıyorum ama Atlas kapıya doğru ilerliyor, bu da yardımcı oluyor. Onun gözleri üzerimde olmadan, belki bu durumdan kurtulmuş gibi yapabilirim, sanki bu benim için korkunç değilmiş gibi davranabilirim.

Hâlâ beni bir şekilde reddetmesini bekliyorum.

O da bunu görebiliyor ve beni kendine çekmek için kolumdan tutup nefesinin altında mırıldanıyor: "Nox'la konuştum. Bu gece uyumaya hazır olduğunda, saat ondan sonra onun odasına git, sabah seni alırım. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Nefesimi bırakıp başımla onu selamlıyorum, üzerimden bu kadar ağır olduğunu bilmediğim bir yük kalkarken damarlarımdan rahatlama akıyor. Kendimi garip ya da utangaç hissetmeme fırsat vermeden dirseğimi bırakıyor ve yanağımdan tutup beni öpmek için kendine çekiyor.

Bu işte çok iyi.

Genelde yanakları öpmekle yetinmeye çalışırım ve işte tam da bu yüzden bağlarım göğsümde canlanıyor, umutsuzca kısıtlamalarımı zorluyor. Bağı tenime dokunuyor, omuzlarımdan vücuduma doğru nazikçe okşuyor ama belimin etrafında saygıyla duruyor.

Daha da düşseydi minderlerin üzerine yayılıp benimle Bond yapması için yalvarabilirdim.

Dudaklarımdan ayrılıyor ve mırıldanıyor: "Böyle düşünmeye devam et, ben de edeceğim Bond."

Yanaklarım kızarıyor ve ondan uzaklaşmak için göğsünü itiyorum. "Kafamdan uzak dur, Shore! Bu da bir parti faulü, ince buzun üzerindesin."

Alay ediyor ve bana sırtını dönerek burada yarattığımız dağınıklığı toplamaya başlıyor. "Elimde değildi, resmen bağırıyordun. Hediyem senin attığın şeyin üzerine düştü."

Aman Tanrım.

Ondan kaçıyorum, doğruca Atlas'a koşuyorum ve onu da kendimle birlikte sürüklemek için elinden tutuyorum.

Aptal Bond'lar ve onların kötü dilleri.

KUZEY, kampüste güvenliğin üç katına çıkarılması gerektiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Draven'a vardığımızda binaya kadar bize Kieran eşlik ediyor ve gerçek binaların içinde olmadıkça hiçbir arkadaşımızın bizimle buluşmasına izin verilmiyor. Sage ve Sawyer'ı konferans salonumuzun dışında başka bir Tac ile tartışırken bulduğumuzda, Kieran onu gönderiyor ve Sage'in korumasını üstleniyor.

Bizi odaya almasını ve sonra viziteye çıkmasını bekliyorum ama bizi en arkaya oturmaya zorluyor, böylece tüm zaman boyunca duvarın yanında bizi gölgeleyebiliyor.

Gabe tüm bunları kolayca kabul ediyor, beni kollayan bir çift göz daha olduğu için mutlu, ama Atlas hâlâ Kieran beni dışarı taşırken stadyumda geride bırakıldığı için öfkeli, bu yüzden tüm zaman boyunca tartışıyor.

Hiç şaşırmadım ve bunu kendi başlarına çözmeleri için onları yalnız bıraktım.

Hepimiz öğle yemeğinde dünyanın en kötü köftesini mideye indirene kadar hiçbir şeyi sorgulamıyorum ve o zaman onu sorguya çekiyorum.

"Bond gözetiminde olmaktan nefret ettiğini sanıyordum, neden beni takip etmesi için başka birini görevlendirmedin? Yoksa Gryphon senin olman gerektiğini mi söyledi? Onu bir şeyle mi kızdırdın?"

Bana kibirli ve sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor ama ben ona sırıtarak karşılık veriyorum ve denizaltımdan iğrenç bir ısırık daha alıyorum.

Yemek yemiyor ama köşedeki masaya oturmuş, odada olup biten her şeyi izleyebiliyor ve şimdiden fark ettim ki bütün gün bana bir kol mesafesi kadar yakın duruyor.

Atlas da bunu fark etti.

"Kararı Shore verdi, lider o ama ben de ona katılıyorum. Ekibimizde tamamen güvendiğimiz başka hiç kimse benim yapabildiğimi yapamaz. Bu bir Hail Mary, ama seni dışarı çıkarmak ve güvenli bir yere götürmek benim yanımda her zaman bir seçenek."

Bu mantıklı geliyor ve bir ısırık daha alırken başımı sallıyorum. Atlas sonunda ona dönüp, "Oli'den nefret ettiğini sanıyordum, şu anda benim hoşuma gitmeyecek kadar arkadaş canlısı davranıyorsun," diyor.

Sage ve ben masanın karşısında birbirimize bakıyoruz çünkü bu kesinlikle tipik bir erkek davranışı ve son zamanlarda erkeklerimiz hakkında sessizce notlarımızı karşılaştırmaya başladık. Felix, Gabe ve Atlas'tan çok daha centilmen görünebilir ama onların bana yaptığı aşırı korumacı, alfa erkek saçmalıklarının aynısını ona da yapıyor.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve Sage'in ona bir şans vermesine çok sevindim.

Kieran, Atlas'a sıkılmış bir ses tonuyla cevap verirken gözlerini kısarak yemek salonunun köşesinde olup biten bir şeye bakıyor: "Ondan nefret etm edim. Onu korumaya ve ona bakmaya hazır iyi adamlarla dolu bir Bond grubundan kaçan küçük bir kıza saygım yoktu. Sırf kıkırdamak için beş yıl boyunca ülkenin dört bir yanında gezip tozmak için onca kaynağı heba eden bir kıza saygı duymadım."

Onun sözleriyle ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor ve denizaltıyı yavaşça yere bırakıyorum. Atlas kolunu koparıp onu öldüresiye dövmeye fırsat bulamıyor, gerçi bunu yapmayı planladığından eminim çünkü üç aşağımızdaki masada bir kavga patlak veriyor. Gabe ve Atlas bu acımasız yıkımla aramıza bir duvar örerken Sage'in bana doğru itildiğini görüyorum.

Ekstra bir koruma katmanı için onu da arkama sıkıştırıyorum ve keskin gözleri ve kulağındaki telefonuyla olan biteni izleyen Kieran'ın gözleriyle hepimizin arkasında buluşuyorum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Mırıldanıyorum ve Sage elimi tutuyor, Gabe'in arkasını daha iyi görebilmek için başını biraz eğiyor.

"Ah, kahretsin. Jacob ve Martinez yine birbirlerinin boğazına sarılıyor. Bırakmazlarsa bu yüzden atılacaklar!"

Yani tipik bir Üstün Yetenekli öğrenci kavgası, endişelenecek bir şey yok, ancak ikisi de bunu sonraya saklamış olmayı dileyecekler çünkü gözlerini bile kırpmadan beş TacTeam elemanı birden ortaya çıkıp ikisini de

Yerde. Bir sürü çıtırtı sesi duyuyorum ve eminim o yığının içinde birkaç kırık kemik vardır.

Ouch.

Kieran ikimize de mırıldanıyor, "Kaçırılmalar yüzünden kavga ediyorlar. Jacob'ın kardeşi hâlâ kayıp ve Martinez bu konuda çenesini tutamıyor çünkü babası konseyde. Senin koruman sayesinde daha da geveze oldu ve konseyin kayırmacılığı hakkında yüksek sesle konuşuyor."

Kahretsin.

Sage'e gözlerimi deviriyorum. "O her zaman küçük bir sürtüktü. Kendi ilacının tadına bakması için onu havuz sürtüğüyle birlikte suya çekmeliyiz."

Adamları elleri arkadan kelepçeli iki adamı yemek salonundan çıkarırken Kieran başını bana doğru sallıyor. "İşte bu yüzden senin hakkındaki fikrim değişti Fallows."

Ben kaskatı kesiliyorum ve o da hepimiz tekrar oturup yemeğimizi huzur içinde bitirmeye çalışana kadar bu konuyu detaylandırmıyor. Burada artık huzur diye bir şey yok çünkü herkes fısıldaşıyor ve sanki öğrencilerin çıldırması benim suçummuş gibi bizim masaya bakıyor.

Değerli, tehlikeli, uçucu bir kargo olmamın önüne geçemem. "TacTeam güçleri için seçilmez. Elbette yardımı oluyor,

ama simülasyonlar ve engelli parkurlar sırasında aradığımız daha iyi nitelikler var. Ne kadar üstün olursanız olun asla pes etmediniz. Kaybedeceğinizden emin olsanız bile ortaya çıkmaya ve her şeyinizi vermeye devam ediyorsunuz."

Atlas tepsisini kendinden uzaklaştırıyor ve dinlerken kollarını kavuşturuyor, çenesi sinirlenmiş gibi esniyor ama bunun aynı zamanda düşündüğünün de bir işareti olduğunu artık biliyorum.

Kieran başını Sage'e doğru salladı. "Arkadaşının peşinden gittin. Kaçırıldığını duydun ve sonuçları ne olursa olsun onun peşinden gittin. Bu, bir insanı sahip olması için eğitemeyeceğin türden bir cesaret gerektirir. Ya vardır ya da yoktur."

Yemek salonunun etrafına son bir kez daha bakıyor ve sonra dönüp bana alamet-i farikası olan sırıtışlarından birini daha yapıyor. "Bir de Direniş'in seni tanıdığı gibi küçük bir gerçek var. Tahvillerinden kaçmadın. Sahip olduğum son dolara bahse girerim ki kaçmadın. Başka bir şeyden kaçtın ve buraya geri getirildiğinde izinin sürüldüğünden korktun. Bunu tekrar tekrar söyleyip durdun. Burada kalmaya zorlanırsan işler kötüye gidecek. Şimdi dinliyoruz Fallows. Bakalım peşinde ne varmış."

ON ALTINCI BÖLÜM

GABE'in canı PİZZA çekiyor, bu yüzden kafedeki mesaim bittikten sonra Atlas'ın arabasına doluşup Draven kampüsünün iki sokak ötesindeki küçük yerel pizzacıdan biraz pizza alıyoruz.

Orada zaten bir öğrenci kalabalığı var. Gabe benim vardiyam sırasında içtiği beş kahve yüzünden vızıldıyor, bu yüzden insanları selamlarken ve onlarla sohbet ederken neredeyse duvarlardan sekiyor. Hepsi bir süredir olmadıkları kadar arkadaş canlısı ve nedenini anladığımda midem öfkeyle doluyor.

William'ın ölümüyle ilgili bilgi ve olası ipuçları istiyorlar.

Hepsi Direniş'ten korkan küçük koyunlar ve bu konuda kendileri bir şeyler yapmak yerine, örneğin kendilerini savunmak ya da kendi yetenekleri üzerinde çalışıp ustalaşmak yerine, korunmak için Tahvillerime yalakalık yapıyorlar.

Yıllardır canavar dedikleri aynı adamlar.

Bu konuda ekstra kana susamış hissediyorum, bu yüzden Gabe beni biriyle tanıştırmak için işaret ettiğinde, sıkılmış ve şirret bir

yüzümde onlara doğru bir bakış. O kampüsün altın çocuğunu oynamaya istekli olabilir, ama ben bunu yapmayacağım.

Atlas yüz ifadem karşısında bıyık altından gülüyor ama Bond'umun yanında duran adamla tanıştırılmak için benimle geliyor.

Gabe bana kaşlarını çatıyor ama "Oli, bu Gray'in oda arkadaşı Shay," derken sırıtışı yüzünden gitmiyor.

Bu beni öfkemden biraz olsun uzaklaştırdı. "Gray okula dönmedi mi daha? Kahretsin, özür dilerim, tanıştığımıza memnun oldum."

Shay bana kötü tavrıma rağmen dostça sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Sawyer, Gray'in ailesine ulaşmak için elinden geleni yapıyor ama onlar çok temkinli. O Telekinetik, bu yüzden ona biraz daha fazla güvenmeliler."

Hah. "Bastır Buz Hokeyi Fıstığı, bu iyi bir hediye. Belki de ailesiyle tanışmaya gitmeliyiz, bu işi kontrol altına aldığımıza dair onlara biraz güven aşılamalıyız."

Atlas bana dönüp Gray'e taktığım lakaba bakıyor ve ben de hiç pişmanlık duymadan ona sırıtıyorum. Gabe bu maskaralığıma gözlerini deviriyor çünkü bunu milyonlarca kez duymuş ama sanırım arkadaşlarımı gaza getirdiğimi de biliyor.

Gray seksi, ama Tahvillerimin hiçbiriyle kıyaslanamaz... hatta hala emin olmadıklarımla bile. Bağın gücü bu, düşünebildiklerim ve arzuladıklarım sadece onlar. Merkez olmanın bu şekilde hissetmem anlamına gelmesinin tamamen kaba olduğunu düşünüyorum ve yine de Nox tereddüt etmeden her hafta farklı bir kızı yemeğe getirebilir.

Bleh.

Şu anda bunu düşünemem çünkü bu gece onun yatağına gireceğim ve beni hor gördüğünü bildiğim halde başka kadınlara dokunmaya cüret etmesine kızarak oraya giremem. Hay sikeyim. Sanki Bond grubunun pisliğini temizlemeye devam ediyormuşum da arkamı döndüğümde iki katını buluyormuşum gibi hissediyorum.

"Ailesi konseyde değil ama onlar da bir konsey ailesi. William Draven hakkında her şeyi biliyorlar, Gray'in yakın zamanda kulesinden çıkmasına izin verilmesi gibi bir ihtimal yok, siz arkasındayken bile. Tanrım, dün gece Direniş kampına ne yaptığını duydum, Gabe. Eminim şu anda ülkenin yarısı duymuştur. Sen bir canavarsın."

Uhm.

Şimdi ne olacak?

Gabe'e bakıyorum ama yüzünü dikkatle boş tutuyor ve bu bana biraz şiddet hissettiriyor. Her şeyi en son öğrenen kişi olmaktan hoşlanmıyorum ve şimdi bir tür ilişkiye girdiğimize göre, bilmediğim bir şeyi bildiği için Shay'in kanını akıtmak istiyorum.

Atlas elimden tutup beni ikisinden uzaklaştırarak, hazır olan pizzalarımızı almak için tezgâha doğru götürüyor. Beni arabaya geri götürürken Gabe'in bizi takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmıyor, tek kelime etmeden ya da göğsümde kaynayan acı için herhangi bir yargıda bulunmadan beni ön koltuğa oturtuyor.

Gabe bir dakika sonra arka koltuğa tırmanıyor, dışarıdaki birine tekrar el sallarken nefesinin altında kıkırdıyor,

Ön koltukta midemde kopan fırtınadan tamamen habersizdim.

Sessiz boşlukta sadece benim düzenli nefes alış verişimin duyulduğu sessiz bir an var. Dikiz aynasından Gabe'in, arabayı hemen çalıştırıp bizi yola çıkarmayan Atlas'a kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

Bunun yerine Atlas saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor, parmakları yanağıma değdiği yerde nazikçe dokunuyor ama Gabe'e çıkıştığında bu naziklikten eser yok, "Oli'nin şiddetli bir şekilde değişken olduğunu unuttun mu? Eğer buranın dedikodu değirmenlerine çoktan düştüyse muhtemelen ondan bir şey saklamamalısın."

Gabe bana bakıyor ve bir elini saçlarında gezdirip uçlarını hafifçe çekiştirerek nefes veriyor. "Dün gece on sekiz adam öldürdüğümü nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bunu kulağa hoş gelmeden nasıl söyleyebilirim-"

Atlas onun sözünü kesiyor, "Onu güvende tutmak için yapman gerekeni yapmış gibi görünmeden mi? Sadece söyle. Oli kırılmayacak, onun neler yapabileceğini biliyorsun."

Öyle mi? Sanırım biliyor. Ona bilmesi gerektiğini yeterince söyledim. "Ben de insan öldürdüm, Gabe. Bunu yaptığın için senin hakkında farklı düşünmeyeceğim."

"Evet, ama on sekiz adamı çıplak... tamam, pençelerinle parçalamadın sanırım. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, onları fiziksel olarak, yakından öldürdüm ve bu oldukça vahşi."

Omuz silkiyorum, bu ayrımı dert etmiyorum ve Atlas nihayet arabayı hareket ettirirken emniyet kemerimi çekiştiriyorum. Atlas son kırmızı ışıkta takılıp kalana kadar hiçbirimiz konuşmadık.

Draven malikânesinin bulunduğu sitenin önündeki kavşak.

"North ve Nox, William'ı bulduktan sonra ava çıktılar. Gryphon ve ben bunu onlar Direniş kampına girdikten sonra öğrendik, durdurulamayacak kadar ilerlemişlerdi, bu yüzden öldürme öfkelerinin geçmesini beklemek ve kimsenin onlara yaklaşmadığından emin olmak zorundaydık," diyor Gabe yumuşak bir sesle ve bunu bize söyleyerek şu anda ailesine ihanet ettiğini düşündüğü hissine kapılıyorum.

Günün neredeyse yirmi dört saati onların yanında olduğum için, ben buraya gelmeden önce zaten var olan dinamikleri anlamaya başladım. Kuzey sadece en büyükleri değil, aynı zamanda hepsinin sorumluluğunu üstlenen kişi. Kararları Gryphon ile birlikte alıyor, ikisi de doğal liderler. Nox ise diğerlerine sadık ama kendi yolunda yürüyen bir joker. Bunu henüz tam olarak anlayabilmiş değilim, çünkü ona davranış biçimleri ve onu suçlamayı reddetmeleri kafamı karıştırıyor, ama kafamı toparlıyorum.

Gabe kesinlikle bu gruptaki 'küçük kardeş'.

Daha genç ve hala üniversitede olmasına rağmen ona kendilerinden daha küçükmüş gibi davranmıyorlar, ancak onunla kesinlikle daha büyük bir kardeşin sahip olacağı koruyucu, besleyici türden bir ilişkileri var.

Şu anda bizimle bu konu hakkında konuşuyor olması bir tekliftir, Bond grubunun ortasında hepimizin baktığı uçurumu kapatmak için elimizden geleni yaptığımıza dair bir inanç eylemidir.

Işık yeşile dönüyor ve Atlas bizi tekrar harekete geçiriyor, ben de soruyorum, "Kuzey nasıl yaralandı? Nox iyi miydi?"

Gabe elini gözlerine götürür. "Kuzey'in yaratıkları Nox'unkiler gibi değil. Lanet olası kuduzlar. William'a olanlara duyduğu öfkeyle kendini çok fazla zorladı, bu yüzden her şey bittiğinde onları ortadan kaldıracak enerjiyi zor buldu. Kontrol altına almadan önce bir tanesi kolundan bir parça kopardı."

Vay anasını.

Ona bakmak için koltuğumda dönüyorum ve gözleri Brutus'un kulağımın arkasına kıvrıldığı yere düşüyor. O kadar sessiz ve sakin ki bazen orada olduğunu bile unutuyorum, sadece horlamalarının yumuşak titreşimleri onun her zaman yanımda olduğunun bir işareti.

"Nox iyiydi. Sınırlarını zorladığı için bitkin düştü ama Gryphon onu eve götürdü ve temizledi. Yaratıkları onun yaralanmasına asla izin vermedi, onu dövüşürken gördüğüm süre boyunca. Kuzeyliler gelişigüzel öldürür ama Nox'unkiler efendilerini güvende tutmak için çok iyi eğitilmişlerdir."

Yutkunup başımı sallıyorum, yanağım içgüdüsel olarak Brutus'e doğru dönüyor ve o da şefkatle tenime sokuluyor.

"Kampı nerede bulacaklarını nasıl bildiler? Gecenin bir yarısı kafaları iyiyken bir kampa rastladıklarına inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Atlas ve vites değiştirip elini dizime koyarak bana destek oluyor ve bunların hiçbirinin onu benden korkutmadığını gösteriyor.

Gabe omuz silkiyor. "North ve Gryphon yıllardır Direniş ayırma kamplarını izliyor ve haritalandırıyor. Kampların yaklaşık yüzde otuzunu izlediklerini tahmin ediyorlar, ancak kampların

TacTeam numaraları onları dışarı çıkarmaları gerekiyor. Bu bir yakalama.

-22 burada çünkü üst sosyete aileleri takımlara katılmayı ve savaşmayı reddediyor ama aynı zamanda Üst Seviye yetenekli oldukları için topluluğumuzun temel direkleri haline geldiler. Daha düşük aileler istekli ama savaşta ihtiyaç duyduğumuz yeteneklere sahip değiller."

Tanrım.

Bir nefes veriyorum ve arabanın camından gecenin geçişini izliyorum. TT sınıfları konusunda ne kadar şımarık davrandığım için suçluluk duygusu omurgama tırmanıyor çünkü Gryphon'un daha fazla acemi bulması gereken yer orası. Kahretsin, Zoey nakavt gücüyle işe yarayabilirdi.

Onu sınıfa geri almak için onunla konuşmam gerekecek.

Artık bana dokunabilecek gibi değil ve eminim onu daha iyi bir takım zihnine sahip olması için yenebilirler.

Atlas inliyor ve bana bakıyor. "Beni o sadistle çalışmaya devam etmeye zorlayacaksın, değil mi?"

Ona yarım bir gülümseme verip omuz silkiyorum. "Bunu ona dayanıklılığını kanıtlamanın bir yolu olarak düşün. Bundan şüphem yok, ama siz burada kimin üstün olduğunu kanıtlama konusunda tuhafsınız."

Atlas arabayı park edip pizza yemek için odama çıkana kadar bekliyor ve beni yanına çekip kulağıma fısıldıyor: "Kendimi kanıtlamayı önemsediğim tek kişi sensin ve bunu yapmanın çok daha iyi yollarını bulabilirim, tatlım."

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama korktum.

Üçüncü kez.

Bu acınası bir hal almaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, Nox beni burada ağırlamayı kabul etmişken, görevlendirildiğimiz gece odasına geldiğim için bana yapabileceği en kötü şey nedir? Sorun şu ki, bu konuda pek de mantıklı hissetmiyorum ve Gryphon'un talimatları kafamda dönüp dururken bile, bunu yapmaktan çok korkuyorum.

Bağlarım göğsümde sessizleşiyor ve sanırım bu beni her şeyden çok korkutuyor, benim hakkımdaki fikrini asla değiştirmeyeceğine karar vermiş olması ve bu yüzden beklentilerimi... yani hiçbir şeye indirmem gerekiyor.

North ile bu konuda tartışmak için çok mu geç?

Kapısına bakıyorum çünkü elbette binanın bu katında sadece üç yatak odası var ve elbette o odalar North, Nox ve beni koydukları odaya ait.

Doğru.

Sadece kapıyı çal, Oli. Adam kalktı. Kadın mı? Kahretsin, "kendini topla ve bu konuda küçük bir bebek gibi ağlamayı bırak, kadın" demenin daha iyi, daha kapsayıcı bir yolu var mı? Bilmiyorum ama bu da muhtemelen bunu yapmayı ertelemenin başka bir yöntemi.

Gryphon'un bu konuda çıldırdığımı bilseydi şu anda bana ne kadar kızacağını hayal ederek kendimi lanet kapıyı çalmaya zorluyorum. Ondan şüphe ettiğim ve her şeyin yoluna gireceğinden ne kadar emin olduğu için bana hakaret ederdi.

Ayağımı yere vurmadan ve huysuz bir çocuk gibi oflayıp puflamadan önce tam üç dakika bekliyorum, tabii ki cevap vermeyecek ve beni gerçekten içeri almayacak. Muhtemelen bir casus ayarlamıştır.

zavallı bir adam gibi onu beklememi izlemek için

-

Tamam, kendine acımaktan vazgeç, Oleander.

Kapı kolunu deniyorum ama kilitli değil, o yüzden bir nefes alıyorum ve kafamı uzatıp sesleniyorum, "Nox? Bu hiç komik değil, içeri girebilir miyim, giremez miyim?"

Hiçbir şey.

Siktiğimin adamları, onu öldürüp iç organlarında yıkanmak istiyorum.

Kapıyı sonuna kadar iterek açıyorum ve odaya giriyorum, karanlık odada etrafıma bakarken kollarımı gergin bir şekilde kendime dolayarak kapıyı arkamdan tekmeliyorum.

Ben iyiyim.

Bu iyi.

Siktir et, gözlerimin karanlığa alışması için yeteneğimi çağırıyorum ve kendimi bir kütüphanede buluyorum.

Evet, tam olarak bir kütüphane sayılmaz çünkü bu kattaki diğer odalarla aynı boyutta ve genel düzende ama yatak yok ve her duvarda kitap rafları var. Bir adım öne çıkıyorum ve evet, ebeveyn banyosu da benimkiyle aynı yerde ve dolap da öyle, ancak Nox'unki kitaplarla dolu, yani kitaplarla dolu. Burada eski, deri ciltli kitaplarla dolup taşmayan bir yüzey yok.

Profesörün farklı bir yönü, bu kadar şaşırmamam gereken bir yönü... Ne beklediğimden emin değilim, ama bu değildi.

Rafların etrafında dolaşıyorum ve ancak odanın son tarafına geldiğimde, odamda kesinlikle bulunmayan bir köşeye sıkışmış küçük, dar spiral merdiveni buluyorum.

"Nox? Yukarıda mısın?" Sesleniyorum, sesim geçen seferkinden biraz daha az tiz, ama yine de cevap vermiyor.

Odaya son bir kez daha bakıyorum ama aşağıda kıvrılabileceğim bir kanepe ya da koltuk bile yok, o yüzden en azından yukarıya bir göz atmam gerekiyor.

İlk başta yavaş ve tereddütlüyüm ama ikinci kattaki yatak odasına bakınca ayaklarım çok daha hızlı hareket ediyor.

Nox bir rüyada uyuyor.

Tamam, bu biraz dramatik oldu, oda alt kattakinden daha küçük ve yine kitaplarla kaplı ama burası o kadar düzenli değil. Hayır, belli ki buradakileri okuyor, her yüzeyde yığınla kitap var. Bir köşede bir dizi çekmece ve kral boy yatağın iki yanında komodinler var.

Titizlikle temiz ama dağınık, çok aktif bir zihnin getirdiği türden yoğun bir dağınıklık ve sanırım Nox hakkında kişisel bir şey bilmeye en çok yaklaştığım yer burası.

Gryphon'a mesaj atıp ne yapmam gerektiğini sormak için yatağın üzerine tünüyorum ama cevabı içimi pek de güvenle doldurmuyor.

Sadece uyu. Spor salonuna gitmek için sabah 4'te orada olacağım.

Saat dörtte başlayacağım, bu da bana altı saat uyku demek, yani Nox burada olsun ya da olmasın, sızmam gerekiyor.

Zaten bir eşofman altı ve Gabe'in eski tişörtlerinden birini giymiştim, bu yüzden yorganın altına giriyorum. Yatağın hangi tarafının Nox'un olduğunu bilmiyorum, bu yüzden uzak tarafa tırmanıyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum. O kadar yorgunum ki burada olduğum için ne kadar gergin olsam da kolayca uykuya dalıyorum.

Saatler sonra Nox'un kâbus yaratıklarının yumuşak ışıltısıyla uyanıyorum.

Her yerdeler.

Brutus yanımdaki yatağa uzanırken normalde olduğundan daha büyük görünüyor. Onun arkasından baktığımda, odadaki her yüzeyi kaplayan en az yüz farklı yaratık olmalı. Çoğunun dış hatları bile belli belirsiz ama farklı boyutlardaki diğer yavru köpekleri seçebiliyorum. Hepsi uyuyor ve yığınlar halinde birbirlerine kıvrılmışlar ve hepsini görünce nefesim göğsümde duracak gibi oluyor.

Çok güzeller, öldürücü bir dumandan yapılmışlar ama garip bir ışıltıları var, sanki en karanlık gecelerde bile milyonlarca yıldızın ışıltısı size yol göstermeye devam ediyormuş gibi. Unutulmaz ve güzeller ve ben hepsine takıntılıyım. Her birini Brutus'u tanıdığım gibi tanımak istiyorum ve muhtemelen asla tanıyamayacağımı bilmek içimde derin bir acı yaratıyor çünkü Nox buna izin vermiyor bile.

Göğsümdeki ağrıyla onu kanepede, başını arkaya atmış, uzun bir nefes verirken saçları koyu bukleler halinde dağılmış halde görüyorum. Donup kalıyorum ama uyanık olduğumu fark etmemesi için nefes alış verişimi yavaş ve düzenli tutmaya çalışıyorum. Üzerinde pantolon ve üst üç düğmesi açık bir gömlek var. Ayakları çıplak ve onu hiç görmediğim kadar bitkin görünüyor, zor geçen birkaç günün çizgileri her yerinde.

Onu teselli edemiyorum ama bu göğsümdeki teselli edebilme özlemini durdurmuyor.

Kanepede uzanıp kara kara düşünmesini izliyorum, yaratıklarının her birine sevgiye yakın bir şeyle bakarken gözleri biraz cam gibi. Kesinlikle kardeşinin emrettiği gibi kuduz yaratıklar değiller, hepsi uysal ve etrafımızda uyukluyor olsalar bile snuffling yapıyorlar.

Çok huzurlu.

Benden ne kadar nefret ettiğini unutabilseydim, aramızdaki mükemmel küçük an olurdu. Pek sayılmaz, çünkü şu anda uyanık olduğumdan ve onu izlediğimden haberi yok. Ağzımı açıp onun için birkaç kelime bulmam, taziyelerimi sunmam ve Direniş'i yeryüzünden silmeyi ne kadar çok istediğimi söylemem gerekiyor ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Alt kattaki kapının sessizce açılıp kapandığını duyuyorum, bağlarım benimkilerden birinin burada olduğunu söylemek için göğsümü çekiştiriyor ve sonra Kuzey merdivenlerden yukarı çıkıyor, odaya bakmak için yürüdüğünde ayakları halıların üzerinde sessiz.

Her yerdeki yaratıklar konusunda çok daha az sakin ve memnun görünüyor.

Nox ona bakmıyor ama ses tonu sertleşiyor, "Beni de kontrol etmeye mi geldin? Gryph burada ne yapılmasına izin verildiği konusunda zaten çok katı."

Kuzey, kardeşinin yanındaki kanepeye oturuyor ama hava hâlâ o kadar karanlık ki ikisi de gözlerimin açık olduğunu fark etmiyor.

"Seni kontrol etmek için buradayım. Bunu istemediğini biliyorum ve seni yine derslerin sırasında içerken bulmak istemiyorum... ya da geçen seferki gibi seninle kavga edecek kadar aptal birini bulmak için kaçmak istemiyorum."

Nox bir elini göğsünde ovuşturarak ona ofluyor. Durur ve parmaklarına bakar, onları kaldırıp zifiri karanlık odada onlara bakar. Yeteneği burada devreye girmiş olmalı.

"Onların heteroseksüel olmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Hakkı olmayan bir şeyle uğraştığı için ona kızgınım."

Kuzey omuz silkiyor. "O bilmiyordu. Bunun üzerinde herhangi bir kontrolü yoktu, bunu biliyorsun. Bu konuda benim de en az senin kadar çekincelerim var ama mantıklı olmalısın Nox."

Sanki onları test ediyormuş gibi parmaklarını oynatıyor. "Hiçbir şey yapmama gerek yok. Beni buraya getirdiğinde bunu söylemiştin. Eğer istemiyorsam hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

North dudaklarını birbirine bastırıyor ve Nox'un bu küçük başarısı için kendisine bir puan verdiğini neredeyse görebiliyorum. Brutus uykusunda burnunu çekerek bana doğru dönüyor ve ben de bu harekete daha dikkatli bakarlar diye gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum.

North tekrar konuştuğunda sesi daha alçak, sessizlikte daha yumuşak, "Ondan hoşlanıyorlar. Sadece bir casus gönderdiğini sanmıştım ama şunlara bak."

"Ya da onlar fark etmeden o yataktan kalkamayacağından emin olmak için etrafını sarıyorlar."

North boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor. "O daha çocuk sayılır, Nox. Hiçbir şey yapmayacak. O-"

"Yapma. Bu konuda konuşmayacağım. Eğer denersen, seni merdivenlerden aşağı atarım. O burada çünkü o senin, Gryph'in ve Gabe'in bağı. Beni hayatta tutmakta ısrar edersen

O zaman ben de rolümü oynayacağım ama o benim değil. Asla da olmayacak."

Uzun zamandır ilk kez, ona sahip olamayacağım düşüncesi bağımı bozuyor ve onun sözleriyle boğazıma dolan safrayı yutkunarak bastırıyorum.

O kararını verdi, ben de öyle.

Dünya bunun olmamasına bağlı olmasaydı bile onunla Bond yapmazdım.

North sessizce yatak odasından çıkar ve Nox kanepeye yığılır, biraz uyumak için battaniyeyi tekrar üzerine çeker. Üç adım daha önce hiç bu kadar uzak görünmemişti, ama şimdi?

Şimdi o boşluğu doldurabileceğimi hiç sanmıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"SENDEN NEFRET EDIYORUM. Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum ve eğer bu Bond grubunda olmasaydın, lanet olası boynunu kırar ve lanet olası bedenini ait olduğun yere, bir çöplüğe saklardım."

Gabe, Atlas'ın sözlerinden damlayan kezzaba gülerek homurdanıyor ama Gryphon'un ona attığı bakış onu hemen susturuyor. İkisine de laf yetiştirecek ne enerjim ne de oksijenim var, o yüzden sadece nefesimi kontrol altına almaya odaklanıyorum.

Koşu bandında bir saat geçirdim, sonra Gryphon beni Gabe'le birlikte serbest ağırlıklara bindirirken o da Atlas'la bire bir antrenman yaptı. Doğu Yakası'nda Atlas'la antrenman yapan her kimse, onun yeteneği sayesinde formunu kaybetmesine izin verdiği çok açıktı.

Gryphon o tip bir eğitmen değil.

Yalan tespiti ve acı engelleme dışında yeteneğini kullanmasını daha önce hiç izlememiştim ve Atlas'ın beynine girip her fırsatta yeteneğini kapatmasını izlemenin tuhaf bir şekilde alçakgönüllü bir yanı var. Ciddiyim,

Atlas ne zaman antrenmanlarında kazanmak için bunu kullanmayı düşünse, Gryphon onu susturuyor.

Ve şimdi hepimiz Atlas'ın bu konudaki öfkesini izliyoruz.

"Eğer beni hile yapmadan yenemiyorsan, o zaman benim için işe yaramazsın. Benim için işe yaramazsan, Oli'yi korumak için sana güvenilmeyecek ve bu malikânenin dışında her zaman ikinizin yanında bir refakatçi olacak, o yüzden devam et ve buna kız. Bond'umu bir amatörle riske atmayacağım. Eminim Gabe onunla olan nöbetlerini devralmaktan mutluluk duyacaktır," diyor Gryphon ellerindeki bandı yeniden ayarlarken.

Gabe onun sözleri karşısında neredeyse gururla parlıyor. Eminim sırıtmaktan yanakları birazdan ağrıyacak, ama Gryphon da bana iltifat etmekte hiç acele etmezdi, bu yüzden Gabe'in becerilerini bu kadar takdir ettiğini bilmenin harika bir duygu olduğuna eminim.

Ondan hiç şüphe etmedim. TT sınıfımızda rakipsiz olduğunu bilecek kadar dövüştüğünü gördüm. Sadece yetenekleriyle değil, yeteneği üzerindeki kontrolüyle de bulunduğu noktaya gelmek için yıllarca çok çalıştı.

Kendisi sadece Bond'umuz için değil, tüm toplum için gerçek bir değerdir.

Atlas dişlerini gıcırdatıyor ama Gryphon pişmanlık duymadan ona omuz silkiyor. "Oli bu işi sadece birkaç aydır yapıyor ve onun ayak hareketleri seninkilerden daha iyi. Ailen seni hangi fazla maaşlı, tembel antrenöre gönderdiyse parasını geri istemeli."

Atlas bana bakıyor ve ben ağırlıkları tekrar kaldırırken yüzümü boş tutuyorum, Gabe gözcü olarak arkamda duruyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum ama ilerliyorum.

Gryphon'un bana atadığı setleri o kadar iyi kullanıyorum ki işleri değiştirip beni tekrar öldüreceğinden korkuyorum.

Gryphon hepimizi dikkatle izliyor ve Atlas derin bir nefes daha aldığında kaşlarını kaldırarak beklentiyle ona bakıyor.

"Oli ile harika bir iş çıkardınız. Daha çok çalışacağım." Hah.

Beklediğim cevap bu değildi ama Atlas'ın... tamam, tam olarak geri adım atmadı ama Gryphon'un bu işte en iyisi olduğunu kabul etmeye istekli olması beni memnun etti.

Bu bir insan hakkında çok şey söyler.

Gryphon bir şey söylemiyor ama Atlas daha yavaş ve dikkatli bir şekilde duruşları tekrar gözden geçirmeye başladığında, yaralı ve huysuz Bond'umun da ondan etkilendiğini görebiliyorum.

Gryphon bizi her zamankinden iki kat daha uzun süre orada tutuyor ama bugün Cumartesi ve gitmemiz gereken dersler yok, bu yüzden ondan bizi bırakmasını istemek için bir nedenimiz yok.

Atlas ayrıca kendisine öğretilenleri kavramaya delicesine odaklanıyor ve Gryphon nihayet uzanmamızı ve gün boyunca ortadan kaybolmamızı söylediğinde, sürekli olarak hediyesini geri tutuyor. Gryphon duruşların üzerinden geçerken hala ona eleştiriler mırıldanıyor ama en azından artık beynini karıştırmıyor.

Esneme hareketleri bu işkence seanslarının en sevdiğim kısmı çünkü minderlerin üzerinde kıçımın üzerinde oturarak yapıyorum ve sıfır kardiyo ya da efor gerektiriyor, bu yüzden acele etmiyorum. Gabe temel hareketleri zar zor yapıyor ve sonra da beni rahatsız etmeye başlıyor.

Ama sırtımda öyle keskin bir ağrı var ki yuvarlanmak istiyorum, bu yüzden onun yalvaran bakışlarını görmezden geliyorum.

Gryphon makineleri silmeyi bitirdiğinde çantasını topluyor ve hepimize başıyla selam vermekten başka bir şey yapmadan çıkıp gidiyor. Aklında çok şey var, beni Nox'un odasından almaya geldiği anda bunu anlamıştım, bu yüzden gelip bana düzgün bir şekilde veda etmediği için en ufak bir kırgınlık bile duymadım.

Tamam, belki bağlarım bu konuda biraz sinirli ama mantıklı zihnim sakin.

Kapı arkasından kapandığı anda Atlas eğilip yanaklarımdan öpüyor ve bana mırıldanıyor: "Gecen nasıldı tatlım? İyi görünüyorsun ama kontrol etmem gerek."

Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden omuz silktim. "İyiydi."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "'İyi' de ne demek? Seni duşa kadar takip etmem ve morluklar ya da uyurken sana yapıştırmış olabileceği ekstra izleme cihazları için seni kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Ona başımı sallıyorum ve sonra minderlere uzanıyorum çünkü acele etmem için bir neden yok. Daha sonra kafede bir vardiyam ve bitirmem gereken bir ödevim var ama bunları düzenlemek için bütün günüm var.

Gabe elinde daha fazla suyla yanımıza geliyor, bana bir şişe uzatıyor ve sonra çömelip saçlarımı ensemden geriye doğru tarayarak Brutus'ün saklandığı yeri ortaya çıkarıyor. "O hâlâ orada, yani eminim sen iyiydin ve Bassinger'ın bu konuda kıçındaki sopayı çıkarması gerekiyor."

İkisinin de yeni bir tartışma başlatmasını engellemek için ağzımı açıyorum ama sonra büyük bir patlama oluyor ve ev temelinden biraz sarsılıyor.

Atlas bir anda üstüme çıktı.

Gabe ayağa fırlıyor ve önüme geçip cebinden telefonunu çıkarıyor ama içinde çoktan küfürler savurduğu bir mesaj var.

"Ne? Çıkar ağzındaki baklayı!" Atlas ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte sürüklerken tersliyor.

İkisi de bana o kadar yakınlar ki, bu odada henüz bir tehlike olmamasına rağmen vücutlarıyla beni koruyorlar ve Gabe'in bana uzattığı suyu içmek için aralarından sıyrılmak zorunda kalıyorum.

Bir dakika içinde biriyle dövüşeceksek, susuz kalmamalıyım.

"Sharpe burada. Az önce konseyin bir üyesine açıkça saldırdı ve şimdi de North için burada."

Gabe daha sözünü bitirmeden ben odanın diğer ucuna doğru adım atıyorum ve Atlas peşimden koşarken ona küfrediyor. "Bir planın olmadan oraya öylece gidemezsin Oli. North kendi başının çaresine bakabilir."

Gabe ikimizin de peşinden koşuyor. "North burada kalmamızı söyledi. Sharpe Nox'u da uyandırdı, şimdi iki yorgun ve sinirli Draven'la uğraşıyor."

Durmaya çalışıyorum ama bağlarım buna izin vermiyor. Hem de hiç. Eğer insanlar bağlarımızın peşindeyse, bedelini ödeyecekler. Neler yapabileceğimizi öğrenmek zorunda kalacaklar. Gözlerimin kaydığını hissediyorum ve mantıklı düşünme şansım için oyun bitti.

"Lanet olsun. Shore'u ara ve ona hızla geldiğimizi söyle," diye çıkışıyor Atlas, ama diğer tahvillere herhangi bir uyarı veremeyecek kadar hızlı hareket ediyorum.

Ben evin içinden nasıl geçeceğimi bilmiyor olabilirim ama benim bağım doğrudan savaş alanına girmekten çekinmez-

koridorlar gibi ve sonra ön kapıdan çıkıyoruz.

Ön çimenler gitmiş.

Garaj yolunda çözülmesi çok zor olacak dev bir delik var. Atlas'ın neden dirseğimi tuttuğunu anlamam bir saniye sürüyor ama North'un siyah dumanı her yere yayıldığı için hiçbir şey göremiyorlar.

Tanrı'ya şükürler olsun ki gözlerim görmüyor çünkü ayaklarım titremiyor.

Burada en az bir düzine insan olmalı, evin önünde farklı Yetenekli formlarında duruyorlar. Savaşmak için bağlarını çağırırken hepsinin gözleri bembeyaz parlıyor ve ben hepsini yok etme ihtiyacıyla çarpılıyorum. Benim bağlarım için buraya gelmeye nasıl cüret ederler?

Sharpe tam en önde ve ortada, alaycı, gaddar görünümlü bir adam ve üç bağlısı da onunla birlikte. Kahretsin, tamam, içlerinden birini North'un beni sürüklediği o lanet konsey yemeğinde içkisini parmağıyla karıştıran telekinetik olarak tanıyorum, yani izlenmesi gereken biri. Diğer ikisi de parlıyor ama ne yapabildiklerini gösteren bir şey göremiyorum.

Diğer iki kadının neler yapabileceğini bilmiyorum ama Gryphon taktik teçhizatını giymiş, görüş sağlayan gözlükleriyle hepsini dikkatle izliyor. Bizden ayrılır ayrılmaz çağrıyı almış ve buraya gelirken giyinmiş olmalı.

Nox hâlâ dün gece kanepede uyuduğu kıyafetlerin içinde ve Sharpe'ın arkasındaki küçük Üstün Yetenekli kalabalığıyla alay ediyor. Bu insanların kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok, ama bağlarımın da pek umurunda değil zaten.

Hepsi o tarafta, yani bir tehdit.

Tehditlere müsamaha gösterilmeyecektir.

Bond'umla gerçekten konuşmam gerekiyor ama bugün dalga geçmiyor. Sanırım son zamanlarda çok fazla sakatlık oldu ve Bond'larımın incindiğine dair konuşmalar oldu ve artık yeter dedi.

Hepsini öldürün.

Sharpe kibirli ve kesici sesiyle sesleniyor, "İşte orada! Korumak için toplumumuzu yok ettiğiniz küçük kaçak Bond. Sırf küçük bir kızı korumak için benim ve ailemin peşine düşmeye cüret mi ediyorsun? Boyun eğmeyen değersiz, küçük bir Bond'u mu? Gitmiş olarak kalmalıydı."

North'un gözleri bana doğru kayıyor ve Sharpe'ın telekinetik Bonded'ı bu avantajı kullanarak ona dev bir kaya fırlatıyor. Aynı anda iki şey oluyor; şekilden çok duman olan bir kâbus yaratığı göğsünden fırlıyor ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi kayayı savuruyor.

Ve benim bağım kadını yere seriyor.

Çığlığı kısa ama o kadar yüksek ki etrafımızdaki tüm insanlar durup dehşet içinde ona bakarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Yere düşüp kıvranırken hiçbir şey hissetmiyorum, tek bir duygu bile.

Brutus bu çığlık sesinden hoşlanmadığına karar veriyor ve yere atlıyor, her yöne hırlayarak koşmaya başladığında belime ulaşacak kadar büyüyor.

Sharpe Bağlı'sına uzanırken eli titriyor. Gözlerinden kan damlamaya başladı bile ve eğer konseyde geçirdiği zamanlardan benim hakkımda bir şeyler biliyorsa, onu kurtarmanın mümkün olmadığını da biliyordur.

Bana bakıyor ve sesim soğuk, acımasız bir bağa dönüşüyor: "Benimkine dokunmaman gerektiğini bilmelisin. Ona en azından bunu yapabilirim."

Dudakları kıvrılıyor ve gözleri yine bembeyaz parlıyor ama ben ondan daha güçlü olduğumu zaten biliyorum. Hediyesi bana saldırıp hiçbir şey elde edemezken bağlılığım göğsümde kendini beğenmiş bir şekilde duruyor. Bağını kaybetmek ve yaralanmak insanı kesinlikle mantıksız yapıyor ve ayağa fırlayıp peşimden gelmeye hazırlanıyor ama North'un yaratığı onu yakalamadan önce sadece bir adım atabiliyor.

Yine de bende bir hasar var çünkü gözümün önünde uzuv uzuv parçalanırken korkmuyorum ya da iğrenmiyorum. Brutus tüm olanları kavgaya katılmadan izliyor, boş gözleri her şeyi kavrıyor ve ben de çömelip bir kolumu boynuna dolayarak onu kucaklıyorum.

Bağım onu çok seviyor.

"Oli, lütfen içeri gel. Bırak diğerleri burayı temizlesin," diye mırıldanıyor Atlas arkamdan, bağım ortaya çıktığında geri çekildiği yerde benden iki adım ötede. Bunu yaptığına memnunum, North ikimize de bağırdığında daha da memnun oldum.

Yaratığının bize doğru geldiğini görmek için döndüm.

Her adımda daha da katı bir şekil alıyor, ta ki gerçek bir köpek gibi soluyormuş gibi görünen, boş gözleri ve çenesindeki jilet gibi keskin dişleriyle tamamen yetişkin bir Doberman görünümlü yaratığa bakana kadar. Gabe'in hepsinin kuduz olduğuna dair tanımı beynimden geçiyor ve Gryphon koşarak bana doğru gelmeye başlıyor ama ben sadece kolumu ona uzatıyorum.

Yaratığın Brutus'un aldığı gibi sadece bir kulak kaşıması istediğini nereden bilebilirdim? Hiçbir fikrim yok ama bunu yaptığımda saf bir zevkle inliyor ve titriyor, boş gözleri ona gösterdiğim tüm ilgiden zevkle kapanırken dili sallanıyor.

Arkamızdan gelen kavga seslerini duyduğumuzda ona mırıldanıyorum ama bağlarım tamamen önümdeki muhteşem, korkutucu yaratığa odaklanmış durumda. "Çok güzelsin, yardım ettiğin için teşekkürler. Kardeşini ısırma, o benim favorim ama istersen sen de benim favorim olabilirsin? Karnını da mı okşayayım? Tamam, senin de karnını okşayabilirim."

Brutus omzumu dürtüyor çünkü ilgimi paylaşmaktan hoşlanmıyor ve ikisine de eşit evcil hayvan vermek için fazla mesai yapmam gerekiyor.

"Ne, bunu ne kadar vurgulasam az, şu anda neler oluyor?" Gabe dehşet içinde mırıldanıyor. Başımı kaldırdığımda tüm Bond'ların orada durmuş yavru köpekleri sevmemi izlediğini görüyorum.

Tamam, şu anda ikisi de tam boy Doberman formundalar ama yine de çok tatlı yavrular.

Gryphon yavaşça çömelip benim hizama geliyor ve sanki dişlerini boğazına geçirmeyi hayal ediyormuş gibi North'un yaratığına bakıyor ve alçak bir ses tonuyla bana şöyle diyor: "Oli, yaratığı kaşımayı bırakıp biraz geri çekilmeni istiyorum ki North onu uzaklaştırabilsin."

Yaratık Gryphon'un sesinden hoşlanmaz ve ona hırlamak için başını çevirir.

Brutus hırlayarak karşılık veriyor, aramıza girmek için bana biraz vuruyor ve onları durdurmak için geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Dövüşmek. Etrafımda bir sürü küfür var ama Kuzey'in yaratığını ağzından tutup bana bakması için çevirirken hepsini görmezden geliyorum. "Tahvillerime hırlamak yok. Bu yaramazlık, böyle bir şey yok ve eğer yaparsan seni bir daha tırmalamam."

Oturmak için poposunu aşağı indiriyor ve kuyruğu, şu anda ondan etkilenmediğimi bildiğini söyleyen üzgün bir şekilde sallanıyor.

Biraz terleyen Kuzey'e bakıyorum ve "Adı ne? Tekrar söylüyorum, eğer kötü bir şeyse seni yargılayacağım."

Yavaşça nefes alıyor ve elini yaratığa uzatıyor, onu geri çağırırken avucu siyaha dönüyor. Ben bir şey söyleyemeden yaratık gitmişti.

Ellerimi havaya kaldırıp, "Onu götürün demedim! Şimdi ona kızdığımı düşünerek eve gitti! Götlük yapma, geri getir onu!"

Elini yumruk yaptı ve sıkılmış dişlerinin arasından bana hırladı: "Sakin ol. Gözlerin hâlâ siyah ve temizlik için buraya daha fazla TacTeam getirmek üzereyiz."

Brutus bacaklarıma vuruyor, atıp tuttuğum için mutsuzum ama yaratığı götürdüğü için de kızgınım. "Onu bana geri ver. Brütüs'le başa çıkabiliyorsam, şu lanet olasıca şeyle de başa çıkabilirim... neydi onun adı?"

North topuklarının üzerinde dönüyor ve benden uzaklaşıyor. Onu öldürmek istiyorum.

Onun peşinden gitmeye başladığım anda, sanki onun bir astıymışım gibi tartışmadan kaçtığı için ona yeni bir pislik atmaya hazır olduğumda, Gryphon yoluma çıktı ve

Ellerini bana doğru kaldırdı. Bu çok yatıştırıcı bir hareket ve ondan o kadar farklı ki gerçekten duruyorum.

"Gözlerin, Oli. Bir nefes al, sakinleş, eğer yapamıyorsan içeri girmen gerekiyor çünkü sırf North'a kızgın olduğun için kendini kaybedip ekibimi saf dışı bırakmana izin verememem."

Durup tekrar etrafıma bakıyorum, artık tamamen yaratıklara odaklanmadığım için etrafımı biraz daha iyi görebiliyorum ve Gryphon'un TacTeam'inin etrafımda dikilip bana var olmuş en korkunç, en dehşet verici canavarmışım gibi baktığı kesin.

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Tek yaptığım Kuzey'i daha iyi bilmesi gereken bir kadına karşı korumaktı. Hepsi Direniş'i öldürmek ve Üstün Yetenekliler topluluğunu korumak için eğitildiler ve orada durup kendi lanet Tahvillerimi koruduğum için beni mi yargılayacaklar?

Gryphon yine aklımı okuyor, pislik herif. "Hayır, hepsi asla yaklaşmamaları ya da yollarına çıkmamaları için eğitildikleri bir kâbus yaratığına sarıldığın için sana bakıyorlar. Hepsi bir Draven kâbusuna asla ama asla dokunmamayı milyonlarca kez öğrendi ve sen sadece Kuzey'in sahip olduğu en korkunç piçi seviyordun. İşte bu yüzden tir tir titriyorlar."

Gözlerimin nihayet normale döndüğünü hissediyorum, ona bir bakış fırlatıyorum ve mırıldanıyorum, "Kafamdan çık git. Ayrıca çok tatlıydı. Eğer hepsi bu kadar kolay korkuyorsa yeni bir TacTeam'e ihtiyacınız olabilir."

En ufak bir tereddütle ikimize doğru yaklaşan Kieran, Gryphon'un önünde durur ve ayağa kalkar

bana bir kaşını kaldırdı. "Az önce bir adamın parçalanışını izledin, şimdi uysalmış gibi davranamazsın."

Ona bir el salladım. "Evet, çünkü Sharpe North'u tehdit etti! Bu birini öldürmek değil, çöpü dışarı çıkarmak."

Başını yavaşça sallıyor ve ben Brutus'u yanıma çağırarak onlardan uzaklaşırken, Kieran'ın Gryphon'a mırıldandığını duyuyorum, "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, hepinizi canlı canlı yiyecek ve ben de gösterinin tadını çıkaracağım."

Gryphon'un ikinci komutanından hoşlanabileceğime karar verdim, her ne kadar biraz hıyar olsa da.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yine işten izin almak zorundayım ve Gloria bu konuda kesinlikle sorun çıkarmasa da, bu konuda kendimi çok sinirli hissediyorum. Gabe, tüm Üstün Yetenekliler topluluğunun kötü şöhretli Draven malikânesinin ön bahçesinde neler olduğunu zaten bildiğini ve Gloria'nın ben hâlâ her şeye kızgınken onun için çalışmamı istemesinin mümkün olmadığını belirtmekte gecikmedi, ancak bu bana sadece Tahvillerimi yargılamaya cüret eden tüm omurgasız, zayıf Üstün Yetenekliler sosyetesini hatırlatıyor.

Üstün Yetenekliler 101 dersi için var olan en kızgın ödevi yazıyorum ve kendimi Kuzey'in bana vereceği başarısız nota hazırlıyorum.

Ayrıca yaratığı yüzünden bana çok kötü davrandığı için umursayacak bir şey bulamıyorum. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum ama yaratıkları hakkında konuştukları için göğsüm ağrıyor.

Neden hepsinin böyle konuşmasına izin veriyor? Neden yaratıkların vahşileşmesine izin veriyor, Nox hepsini mükemmel bir şekilde eğitmişken neden ona karşılık veriyorlar ve onu yaralıyorlar?

Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor, bu yüzden kötü bir ruh hali içindeyim.

Gabe öğle yemeğinden sonra annesini görmek için eve gidiyor, yanağımı öpmeden önce tereddüt ediyor çünkü sanırım benim sinirimden biraz çekiniyor. Atlas sabahı benimle geçiriyor ama sonra kız kardeşini görüntülü aramak için odasına geri dönüyor. Bir kez daha, bir ablası olduğunu bile bilmiyordum ve ona kaşlarımı çattığımda bana kıkırdıyor.

"Onu sır olarak sakladığımdan değil! Sadece Üst Düzey Yetenekli aileleri takip etmediğini unutmuşum. Aurelia benden beş yaş büyük ve babalarımız aynı ama annelerimiz farklı. O dört Bağlanmışlı bir grubun merkezinde yer alıyor ve bilmen için söylüyorum, üçünden nefret ediyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da bana ofluyor. "Jericho iyi biri ama diğer üçü kibirli, kendini beğenmiş pislikler ve ortadan kaybolsalar kız kardeşime daha faydalı olurlar. Söyleyeceklerim bu kadar, yoksa onlardan bu kadar nefret ettiğim için beni yargılayabilirsin."

"Sanki seni bunun için yargılayacakmışım gibi. Gerçekten istiyorsan onları öldürmene yardım ederim," diyorum, yarı şaka.

Ona yardım etme konusunda şaka yapmıyorum. Bu fikri ikimizin de düşünmesi için masaya koymak konusunda yarı şaka yapıyorum.

Yalnız kaldığımda, var olan en uzun banyoyu yapıyorum. Köpüklü banyo kullanıyorum ve bunun için çocuklar gibi kıkırdıyorum ve Brutus kulağımın arkasından tırmanıp benimle birlikte köpüklerin arasına oturduğunda ona biraz daha aşık oluyorum. Küçük haliyle suyun üzerinde süzülerek başlıyor ama bir dakika sonra küvetin benden daha büyük bir kısmını kaplayana kadar büyüyor.

Baloncukları kokluyor ve aralarından bir hayalet gibi geçmesine rağmen onlara dişlerini geçiriyor, sevimli ve her yönden mükemmel. Buraya nasıl geldiğimi sorgulamaya başlıyorum.

Küvette değil ama burada, bu evde, tüm çabalarıma rağmen giderek bağlandığım Tahvillerle birlikte. Yeteneğimi geri verdiğim an bağlarımın daha da güçleneceğini biliyordum ama derimin altına ne kadar çabuk girip orada yerleşeceklerine ve her şekilde varlığım için hayati önem taşıyacaklarına hazırlıklı değildim.

Boku yedim.

Kieran'ın taktik değiştirdiklerini ve benden sonra neyin geleceğini görmek için beklediklerini söylemesi önemli değil, eğer... eğer o adam hepimizin peşinden buraya gelirse, ölürüz.

Sikeyim.

Yıllardır onu düşünmeme izin vermedim ve iyi bir nedenden dolayı, onun var olduğunu kabul ettiğim için hediyem göğsümde tepki vermeye başladı.

Brutus bunu fark ediyor ve burnuyla yüzüme vurmaya başlıyor, bana sokuluyor ve beni kafamın içinde dönüp duran kâbustan çekip çıkarmaya çalışıyor. Kaçak olduğum süre boyunca travmamla başa çıkmak için pek çok numara öğrendim ama en etkili olanı onları bloke etmek oldu. Anıları zihnimin arkasındaki küçük bir kutuya sıkıştırmak, dikkat bandıyla sarmak, böylece kendi küçük Pandora'nın kutum olduğu konusunda hiçbir hata yapmamak.

Telefonum banyonun yanındaki zeminde vızıldıyor ve onu alırken titreyen elimi havluya siliyorum.

"Neler oluyor? Yakında kontrol altına alamazsanız kapıyı kıracağım," diyor Gryphon hiç düşünmeden

formaliteler ya da incelikler.

Ona cevap verirken sesim biraz titrek, "Ön tarafta halledilmesi gereken bir dağınıklık varken kapımın önünde ne yapıyorsun? Yoksa çoktan temizledin mi? Bu sana hiç de 'TacTeam lideri' gibi görünmüyor."

Arka planda bir mırıldanma var ama kim olursa olsun duymazdan geliyor. "Bu karmaşayla ben ilgileniyorum. Bu sabah olanlar seni sarstı ve bağını kontrol altına almak için çok şey yaptık. Sakinleşmek için neye ihtiyacın var? Banyo işe yaramıyor."

Brutus'e bakıyorum ve boştaki elimi kulaklarının arkasını kaşımak için kaldırıyorum, telefona çok yüksek sesle iç çekmemeye çalışıyorum. "Beni tetikleyen şey banyo; dışarı çıkacağım. Bugün düşüncelerimle yalnız kalamam."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Eğer kendini kontrol altına alırsan, Sharpe'ın tahvillerini incelerken gelip North ve benimle oturabilirsin. Bu seni birkaç saatliğine evden çıkarır."

Huh.

Bu aslında kulağa ilginç geliyor ve North ile konuşmak zorunda kalmadan konseyde neler olup bittiği hakkında kesinlikle daha fazla şey öğrenebilirim.

Kendimi ayağa kaldırdım ve bir havlu aldım. "Giyinmem için bana beş dakika ver, sonra dışarı çıkacağım."

"Ben gitmeden önce iki dakikan var, kaldır kıçını."

Lanet olası Bonds.

Banyodan çıktığımda boş bir yatak odası buldum ama kıyafetlerim yatağımın üzerinde beni bekliyordu. Biraz küstahça ama bu Gryphon'u özetlemiyorsa, hiçbir şey özetleyemez.

Siyah kotumu, beyaz tişörtümü ve deri ceketimi üzerime geçirdikten sonra nasıl göründüğümü kontrol etme zahmetine girmeden ayaklarımı mükemmel deri botlara sokuyorum. Tam da TacTeam tarzı bir kıyafet ve eminim tüm amacı da buydu. Çalışırken tam eğitimli askerlerin yanında olacağım, bir elbise pratik olmazdı.

Atlas'a hızlı bir mesaj gönderiyorum ve beni takip etmesi için Brutus'e parmaklarımı şıklatıyorum. Malikânede bu kadar tanınmayan insan varken saçlarımı arkaya yatırmaya pek hevesli değil ve birlikte fuayeye doğru yürürken dev cüssesini koruyor.

Her yere üşüşen hizmetçiler ve TacTeam üyeleri benden kaçıyor, yanlarından geçerken duvarlara yaslanıyorlar ve Brutus bu konuda mükemmel bir uysallık sergiliyor. Yanımdan ayrılmazken hiçbirini terslemiyor ya da koklamıyor.

North, Gryphon ve Keiran fuayede beni bekliyorlar, birlikte sessizce mırıldanıyorlar ve sadece mermer zeminde ayak seslerimi duyduklarında başlarını kaldırıyorlar.

Gryphon bana bir bakış fırlatıyor. "İki dakika dedim ve kâbus bu şekilde gelemez. Ya senin saçında ya da burada Nox'la kalıyor."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Beni buraya davet ettiğinde sırılsıklamdım ve Brutus kalabalıktan dolayı tedirgin. Eğer saklanmasını istiyorsan, tekrar yalnız kalana kadar beklemen gerekecek çünkü çok gergin."

North bana kafasını sallıyor ve Brutus da bundan hoşlanmıyor. Bond'uma hırlamaya başladığında onun önüne geçmek zorunda kalıyorum. Bu biraz elimi zorluyor çünkü hayatımda hiçbir şeyden yaratıklardan emin olduğum kadar emin olmadığım halde hepsi ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi bana tekrar bakıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, yaratıkların tam anlamıyla başındayken nasıl onların kötü taraflarına geçtiğini anlamıyorum! Sende gerçek bir yetenek var Draven," diye mırıldanıyorum, elimi Brutus'a uzatıp onu saçlarıma geri çekmeye çalışıyorum.

İstemiyor ama gözlerini kendi gözlerimle tutuyorum, bir santim bile geri çekilmiyorum ve sonunda küçülürken biraz sızlanıyor, koluma geri tırmanıyor ve mükemmel itaatkâr uslu çocuk gibi kulağımın arkasına sokuluyor.

Artık görünürde olmadığı anda tüm odanın nefes aldığını duyuyorum ve bir kez daha tüm bu TacTeam üyelerinin gücünü sorguluyorum, eğer gerçekten sevgili Brutus'ümden bu kadar korkuyorlarsa.

"Yeterince zaman kaybettik. Oleander, benimle konsey ofislerine geliyorsun. Gryphon ve Black mahkûmlarla birlikte bizimle orada buluşacak," diyor North ve garajın kapısını açıp beni içeri sokacakmış gibi bir kolunu uzatıyor.

Gryphon'a kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü bu kesinlikle anlaşmanın bir parçası değildi ve o da büyük ellerinden birini belime koyarak beni nazikçe Kuzey'e doğru itiyor.

Piç kurusu.

North'un şoförü Rafe, Rolls Royce'lardan birinin kapısını benim için açıyor ve arka koltuğa kayarken ona teşekkür ediyorum. North için ben de kaymak zorundayım ama bu, onunla son kez burada sıkışıp kaldığımdan çok daha az rahatsız edici.

Son birkaç ayın bizim için yarattığı mucizeler.

Temiz ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş başka bir takım elbise giymiş ve her zamankinden daha yorgun görünmesine rağmen, bu sabah olduğundan çok daha iyi görünüyor.

Rafe arabayı garaj yolundaki dev deliklerden birine çarpmadan çıkarıyor, bu da onu bence bir uzman yapıyor ve Draven'ların komşularından kaçının açıkça dışarı çıkıp bizi izlediğini görüp çıldırmamaya çalışıyorum.

Tam da bu caddede gerçekleşen bir saldırıdan sonra, gülünç büyüklükteki malikanelerine kapanıp incilerine sarılacaklarını ve hayatlarından endişe edeceklerini düşünürsünüz.

"Bu sabah yaptığın gibi çatışmaya öylece atlayamazsın. Ne planladığımız ya da karşı karşıya olduğumuz insanların senin için gerçek bir tehlike olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yoktu," diyor North, ben onlarla karşılaşmaktan kaçınmaya çalışırken gözlerini benden ayırmıyor.

Harika.

İşte hiç ihtiyacım olmayan ders.

Çenemi kapalı tutup onunla birlikte başımı sallıyorum, sessizliğimin bu işin peşini bırakması için yeterli olacağını umuyorum ama tabii ki değil. Bu North Draven, meclis üyesi ve olağanüstü kontrol manyağı.

Benden vazgeçmek anlamına gelse bile hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

"Eğer bize yeteneğiniz hakkında bir şey söylemeyi reddediyorsanız, o zaman geri çekilmeniz ve her şeyi sizin için yapmamıza izin vermeniz gerekir. Riskleri bilmeden, sen bir yüksün."

Konu değişikliğine ihtiyacım var, hem de hemen. "Neden yaratığınla barışmama izin vermiyorsun? Benden gerçekten o kadar nefret mi ediyorsun ki ona kızgın olduğumu düşünmesinden mutlu oluyorsun?"

Gözleri bana dikildi ve dişlerinin arasından konuşurken çenesi gerildi, "Senden nefret etmiyorum ve o burada değilken hiçbir şey düşünmüyor. O akılsız bir kabus, isim verip evcilleştirebileceğin bir köpek yavrusu değil. Sen bile bunu düşünecek kadar saf değilsin Fallows."

Ah, soyadıma geri döndüm, değil mi? Siktir et onu. "Augustine. Kısaca August."

Bana başını sallıyor ama ben devam ediyorum, "Eğer ona isim vermeyeceksen, o zaman ben de ona bu ismi vereceğim. August ve Brutus birbirine çok yakışıyor, onu almama izin vermelisin. Ortak ebeveynlik yapabiliriz. Onu iki haftada bir alırım. Onu sürekli kilit altında tutmazsan belki daha az huysuz olur. Brutus benimle yatağımda kıvrılmayı, koşu bandında koşmayı seviyor, banyo zamanı en sevdiği şey, bir ton köpük banyosu kullandığım sürece."

Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, şu anda North'un yüzünün fotoğrafını çekerdim çünkü bu adamın yüzündeki dehşete düşmüş inançsızlık kadar mükemmel bir şey görmedim.

Pencereye dönüyorum ve kapılı mahallenin kayboluşunu ve işlek otoyola dönüşünü izliyorum. Şansımız yaver gitmiyor ve belediye binasına giderken her kırmızı ışıkta duruyoruz. Gryphon ve Kieran bir araba kullanıyorlar.

Arkamızdaki karartılmış minibüse ve onlara dönüp baktığımda kıskançlıktan çatlamamaya çalışıyorum.

Gryphon sırıtıyor ve Kieran'la birlikte gülüyor.

Onu sadece bir kez gülerken gördüm ve o da bana gülüyordu. Bunu bana açıklamış olabilir ve bu konuda biraz daha az kırgınım ama arkadaşına neşe saçarken çok daha genç ve ateşli görünüyor. Onda o dikkatli, karamsar gerginlik yok ve ben onun bu versiyonuna sahip olmadığım halde sahip olduğum için Kieran'ın kanında yıkanmak istiyorum.

"Ne düşünüyorsanız bırakın ve sakin olun. Konsey üyelerine ve çalışanlara senin toplumumuz için bir tehlike olmadığını anlatmak için çok zaman harcadım. Buraya boş gözlerle gelip yanıldığımı kanıtlamana ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor North ve ben tekrar arabanın ön tarafına dönüyorum.

Doğru.

Mükemmel itaatkâr, sakin, sıkıcı bir kız görüntüsü vermeliyim. Güzelce gülümsemeli ve numara yapmalıyım çünkü bugün öğrenebileceğim bilgiler buna değer.

Eğer o adam tarafından bulunmak istemiyorsam, kafamı toparlamalı ve rolümü oynamalıyım.

"Bağımı kontrol altında tutacağım," diye mırıldanıyorum ve Rafe bizi bir yeraltı otoparkına götürürken North'un gözleri önümüzdeki binada keskinleşiyor. Her yerde ışıklandırma var, bu yüzden aslında karanlık değil, ama lüks arabaların sıraları hala içime bir kurşun ağırlığı çöküyor.

North bana doğru eğilerek tekrar mırıldandı: "O binada her zaman birlik içinde oluruz. Diğer Tahvillerden biriyle aynı fikirde olmasam bile bunu asla açık açık tartışmam. Bu

Malikâneye dönene kadar yorumlarınızı kendinize saklasanız iyi olur."

Çenem bükülüyor ama başımı sertçe sallıyorum.

Aslında bu çok iyi bir politika, çünkü zayıflık hiçbir zaman sergilenecek iyi bir şey değildir, ancak şu anda bana doğru biraz silahlanmış gibi geliyor.

Rafe arabayı park ediyor ve hemen inip North ve benim için kapıyı açıyor. Arabada otururken sakin ve en önemlisi boş olduğumdan emin olmak için kendime son bir nefes veriyorum.

Ben arabadan inerken birkaç park yeri ötedeki karartılmış minibüsün yanında bekleyen Gryphon'un yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor ama bu konuda bir yorum yapmıyor ya da bir şey yapmıyor. Kieran'la birlikte arka kapıyı açıp Sharpe'a bağlı iki kadını dışarı çıkarırken sadece sert görünüyor.

Ta ki benim değerli August'um tarafından canlı canlı yenene kadar. "Onları doğruca aşağı indireceğiz. Bizimle geliyor musun?

Oli mi, yoksa North ile uzun yola çıkmak mı?"

Gryphon'un peşinden koşmak istiyorum ama gözlerimi Kuzey'e çeviriyorum. Şimdilik uslu durabilirim.

Boğulsam bile yapabilirim.

"Gryphon'la git. Pen'i kontrol etmem gerekiyor ve senin onunla sorunların var gibi görünüyor."

Siktir et onu.

Tek kelime etmeden Gryphon'a doğru yürürken sakin şeyler düşünüyorum, botlarım betonun üzerinde biraz tepinirken ses çıkarıyor. "Velet gibi" görünecek bir şey yapma, Oli. Daha sonra bana fırlatacakları bir şey olmadığından emin olmak için burada daha yüksek bir yere gidiyorum.

Bir servis asansörüne giriyoruz ve Gryphon en alt katın düğmesine basıyor. Bir kez daha yeraltında mahsur kaldığım için derin bir nefes alıyorum ve sanırım ikisi de bunu yanlış anladı.

Kieran artık arkadaş olduğumuza karar vermiş gibi görünüyor ve bana doğru eğilip mırıldanıyor, "Penelope'nin nesi var? Biraz dırdırcı ama yeterince iyi bir çocuk."

Bu daha da aşağılayıcı çünkü benden ilk görüşte nefret etti. Gryphon ona bir bakış fırlatır ve gözleri parlar. "Oli'nin bağı ondan hoşlanmamaya başladı. Pen yanlış bir şey yapmadı, bu bir Bond sersemliği."

"North'un kaç sekreterini sikti? Elimizde kesin bir sayı var mı yoksa ne kadar dokunduğunu tahmin etmeye devam mı etmeliyim?" Çok tatlı bir tonda söylüyorum.

Kieran irkilerek benden uzaklaşıyor ve nefesinin altından mırıldanıyor: "Bu kavgaya girmenin canı cehenneme. Draven kendi başının çaresine bakabilir."

Gryphon'a bir kaşımı kaldırıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Konuşamazsın Bond."

Hiçbir fikri yok. Bu konuda ne kadar konuşabileceğim hakkında hiçbir fikri yok ve yine de hiçbiri- hayır. Bunu düşünmeyi bırak, Oli.

Bir nefes alıyorum ve bağıma erkeklerin bir bok olmadığını hatırlatıyorum.

Asansörün kapıları tekrar açılıyor ve Gryphon önden gidiyor, önümüzde uzanan beton ve çelik kâbusun içinden onu takip etmem için başını sallıyor.

Hapishane hücreleri.

Konsey ofisleri hapishane hücrelerinin üzerine inşa edilmiştir, hepsi de Direnişçi olduklarını umduğum Üstün Yeteneklilerle doludur.

kesinlikle sadece vergilerini ödeyemeyen ya da toplum içinde içki içen insanlar değil.

Hücrelere bakmamaya çalışıyorum. İçeride kimseyi tanımak istemiyorum. Biz yanlarından geçerken hepsi tepki veriyor, çığlık atıyor, bağırıyor, cama vuruyorlar. Topuklarımın üzerinde dönmek ve buradan defolup gitmek istiyorum.

Yürümeye devam etmek için bacaklarımı zorluyorum.

"Onları görmezden gel, bunlar Kuzey ve Nox'un peşine düştüğü kamplardan arta kalanlar," diyor Gryphon, sesi bana alçak geliyor ve ona bakıyorum. Endişeli görünüyor, özellikle de sonuna geldiğimizde ve mahkûmlardan biri yumruklarını cama vururken irkildiğimde.

Bakmamalıyım.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama ses gözlerimi çekiyor ve Carlin'le yüz yüze geliyorum.

Onu son gördüğümden çok daha kötü görünüyordu. Saçları biraz uzamış ve gözlerinin altında torbalar var, ancak Direniş'in sahip olduğu en güçlü test cihazıyla ilgili en korkunç şey, bu sefer beni hemen tanıması.

"Render," diye tıslıyor bana ve ben de Gryphon'un etrafından dolanarak ondan uzaklaşmak için onlardan önce görüşmenin gözlem odasına giriyorum.

Kieran benim arkamdan içeri giriyor ve hiçbir şey duymamış gibi doğrudan görüşme odasına gitmek için kapıyı açıyor, ancak Gryphon mahkûmunu kapıdan içeri itiyor ve arkasından kapıyı kapatarak bana geri dönüyor.

"Az önce sana ne dedi?"

Ona göz kırpıyorum. "Beni sana yalan söylemek zorunda bırakma."

Derin bir nefes alıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Az önce sana a-" dedi.

"Lütfen söyleme. Lütfen North'a, Nox'a ya da başka birine söyleme. Lütfen sadece, lütfen söyleme."

Saçlarını çekiştiriyor, çıktığı yerden toplamak için geri topluyor. Kieran kadınların ikisini de yerlerine oturturken çift yönlü camdan bakıyorum. Tek kelime etmediler ya da herhangi bir şekilde kaçmaya çalışmadılar ama Gryphon'un gözlerinin parlaması bunu mükemmel bir şekilde açıklıyor.

Şimdilik beyinlerini kapattı, kaçmaya ya da savaşmaya teşebbüs edebilecek tüm kısımlarını, geride uysal, yürüyen zombiler bıraktı.

Aramızda çok gergin bir sessizlik var, bağımı uzak tutmaya çalışmak için içime dolan panik ve korkuyu bastırıyorum. Sorun değil. Eğer tüm yeteneklerimi öğrenirlerse, ya gitmeme izin verirler ya da beni o küçük hücrelerden birine kapatırlar.

Bu senaryoların her ikisinde de kendimi insanlara zarar vermekten alıkoyabilirim, bu mümkün olan en kötü seçenek değil. North buraya gelip aklını kaçırana kadar bunu mantıklı bir şekilde sürdüreceğim.

Kapı tekrar açılıp Kieran gözlem odasına geri döndüğünde aramıza bakıyor. "Az önce Bond'unuzu aradığını görmezden mi geleceğiz-"

"Hiçbir şey demedi. Bond'uma tek bir kelime bile etmedi," diyor Gryphon keskin bir bakışla ve Kieran da başıyla onaylayarak, büyük bir ikinci komutanın yaptığı gibi konuyu kapatıyor.

Neredeyse rahatlamaktan bayılacaktım ama bunun son duyduğum şey olacağından şüpheliyim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

North'un görüşme odasına gelmesi neredeyse dayanılmaz bir sessizlik içinde bir saat sürdü.

Görünüşünde öfkeli olduğunu gösteren bariz bir şey yok ama ben onun ince ipuçlarını çoktan öğrendim. Elleri tam olarak yumruklu değil, ama birinin dişlerini dökmeye hazır olmaktan hafif bir esneme uzakta ve başparmağında en küçük siyah nokta var, hediyesinin en küçük parçası kayıyor. Bir çille karıştırılabilir ama bu adamı rahatsız edici Bond yemeklerinde uzun süre izlediğim için her şeyi olduğu gibi göremiyorum.

Kendini zar zor toparlıyor.

Gryphon ona hediyemden bahsettiği anda tüm öfkesini bana kusacak, bunu düşündükçe bile içim cız ediyor.

Beklediğimiz süre boyunca Gryphon'un yanında durup hiç anlamadığım şeyler hakkında konuşan Kieran, North'a bir bakış attı ve görüşme odasına doğru hızla ilerledi. Daha sonra bu konuda ona bok atmayı aklıma not ediyorum çünkü huysuz bir Draven'dan korkuyorsa yansıttığı büyük, korkutucu TacTeam adamı değil.

"Bela mı?" Gryphon öyle diyor ve North nefesinin altından alay ediyor.

"Sharpe delirmeden önce konseyin ne yapacağı konusunda ikiye bölünmesi ve şimdi hepsinin ya korkup kaçması ya da boğazıma sarılması gibi mi? Öyle de denebilir."

Tanrım, dünyada beni konseye katılmaya ikna edecek kadar para yok. Demek istediğim, cılız soyağacımın bunun asla endişelenmem gereken bir şey olmadığı anlamına geldiğinin farkındayım, ancak bu insanlarla uğraşma düşüncesi de bana kurdeşen döktürüyor.

Diplomasi için biçilmiş kaftan değilim.

North varlığımı zar zor kabul ediyor, ki bu iyi bir şey, ama yanıma gelip durmak için hareket ettiğinde Gryphon onu engelliyor.

"Görüşmeleri sen yapıyorsun, ben Oli'yi bırakmıyorum."

North ona bakmak için döner ama Gryphon sadece başını sallar. "Onu şu anda bırakmıyorum. Neye ihtiyacı olduğundan emin olmam konusunda bana güvendiğini söylemiştin, işte ihtiyacı olan şey bu. Kieran orada liderliği üstlenecek ve sen de ön planda olacaksın."

Sertçe yutkunuyorum ama ikisine de bakmıyorum. Başımın arkasına dik dik bakan North'un bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyorum ama başka bir şey söylemeden sorgu odasına giriyor.

Gryphon'la birlikte camın önünde durmak için ilerliyorum, aramızdaki sessizlik şimdi biraz daha rahat. North'un Kieran'ın yanına oturmasını ve daha rahat edebilmek için takım elbise ceketinin düğmelerini açmasını izliyoruz.

Kieran bir elini kaldırır ve Gryphon'un gözleri tekrar parlar ve sonra normale döner. Her ikisi de

Kadınlar odadaki ışık kör ediciymiş gibi hızla göz kırpıyor, sandalyelere bağlı olduklarının farkında değilmiş gibi bileklerindeki zincirleri çekiştiriyorlar.

Kadınlar önce birbirlerine, sonra da önlerindeki erkeklere küçümseyerek bakarken odadaki sessizlik ve sakinlik buharlaşıyor.

Gryphon bana doğru eğilerek mırıldandı: "Çığlık atmadığımız sürece bizi duyamazlar. Eğer sorularınız varsa, şimdi sormanın tam zamanı."

Ona bakıyorum ama hâlâ orada öylece duruyor ve odaya bakıyor. Şimdi bana daha yakın, her zamanki iki adımlık mesafesi şimdi yarım adıma inmiş durumda.

Sorgudan ya da Sharpe'la olan durumdan bahsettiğini biliyorum ama beynim kendi sorunlarıma odaklanmış durumda. "Neden ona söylemedin?"

Bana kaşlarını çattı. "Çünkü benden yapmamamı istedin. Ayrıca kendisi için çok önemli olan birini daha yeni kaybetti ve o kadar da mantıklı düşünemiyor. Sen hazır olana ve o... yeniden sağlıklı düşünmeye başlayana kadar ona söylemeyeceğim."

Başımı sallıyorum ve o da bana biraz daha yaklaşıyor, artık bana dokunmasına sadece bir kıl payı kalmış durumda. "Neden yalan söylemedin? Söyleyebileceğimi bilsem bile, bunu aşmanın yolları var. Gabe bana bunu çoktan anladığını söyledi."

Lanet olası Gabe, hem harika hem de tam bir zırdeli. "Bana yalancılara katlanamadığını söylemiştin. Her şeyi mahvetse bile buna saygı duymak için elimden geleni yapıyorum. Sharpe neden konseyden atıldı? Neden şimdi?"

Sırayla birbirimizi sorguya çektiğimizin farkındayım, cevap cevap, ama bu gerçekten

Yeteneğimle ilgili gerçekler araya girmeden ondan gerçek cevaplar almak zorundaydım.

Gryphon, kadınların tutulduğu suçların listesini okurken North'un gözleri kısılıyor. Listede vatana ihanet, cinayet ve Bağlı grupları parçalamak için komplo kurmak var ama kadınların ikisi de kendini beğenmiş görünüyor. Memnun, sanki iyi yaptıkları bir iş için övgü almışlar gibi.

Bu mide bulandırıcı.

"Sharpe'ın Direniş'le olan ilişkisini yıllardır biliyoruz. Senin uğraştığın telekinetik Bella, bilinen bir Direniş ailesinden geliyor. Sharpe yıllarını onu 'kurtarmak' için harcadı, sanki onu bulmuş ve Direniş'in takipçilerinin beynini yıkadığı saçmalıklardan kurtarmış gibi, ama hepsi saçmalıktı. Yıllardır biliyorduk. Topluluktaki ölümlerden o sorumluydu ama aynı zamanda kampları bulmak için takip ettiğimiz ispiyoncu da oydu."

Yavaşça başımı sallıyorum ve o da elimi tutuyor, bana ilk kez bu kadar rahat dokunuyor. Temasla yanaklarım ısındığında kendimi acınası hissediyorum, Tanrı aşkına bu bir el tutma, ama başparmağı benimkinin üzerinde nazikçe geziniyor ve neredeyse bir su birikintisi içinde eriyorum.

Ne olduğumu biliyor ve hala bana dokunuyor.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Elimi çekiştiriyor, böylece bedenim onunkine yaklaşıyor, kolunun arkası göğsümün üzerinde duruyor, sanki o odada bir şey olursa beni tamamen korumaya hazırmış gibi.

Bana gösterdiği bu küçük şefkat anı için ona tamamen aşık olmamaya çalışıyorum.

"Sharpe geçen hafta North'a karşı politik bir hamle yaptı. Seninle ve Bond'umuzun tamamlanmamış olmasıyla ilgiliydi. Sharpe pisliğin tekiydi ve North'u bu konuda zorlayabileceğini düşündü. North onunla diplomatik yollardan anlaşmaya çalışıyordu ama sonra William öldürüldü ve diplomasi bir kenara bırakıldı. Burada işler iyiye gitmeden önce daha da kötüye gidecek."

Yavaşça başımı sallıyorum ve sorgulamada Kuzey'i nasıl izlediğim konusunda hastalıklı ya da takıntılı görünmemeye çalışıyorum. Kadınların ikisi de konuşmayı reddediyor, birbirlerine bakıyorlar ve bu da ikisinin de aklını kaçırmış gibi görünmesine neden oluyor. Artık Sharpe olmadan nasıl hissettiklerini merak ediyorum. Merkezlerini kaybettiklerinin henüz farkına varıp varmadıklarını ya da bu konuda bir tür inkâr içinde olup olmadıklarını merak ediyorum.

Ayrıca Direniş destekçisi olup olmadıklarını ya da Sharpe'ın bu konuda onları bilgilendirip bilgilendirmediğini de merak ediyorum. Sharpe'ın işlediği suçlara ortak oldukları için sonsuza kadar hapiste kalmayı ya da idam edilmeyi hak ediyorlar mı?

Gryphon tekrar konuşuyor, sesi öncekinden daha alçak, sanki sesin bir şekilde camdan geçeceğinden endişelenmiş gibi. "Direniş seni aldı. Nasıl ya da ne zaman bilmiyorum ama seni ele geçirdiler. Carlin Meadows seni bu şekilde tanıyor ve yeteneğinin ne olduğunu biliyor, mantıklı olan tek cevap bu."

Ona başımı hafifçe sallıyorum, kelimeler hala boğazımda düğümleniyor. Biliyor olsa bile, ona başka bir şey anlatmamın imkânı yok. Neden lanet bir canavar olduğumun tüm kanlı ayrıntılarını değil.

"Ne kadar sürecek?"

Yutkunuyorum. "İstemiyorum-"

Sözümü kesti, "Sadece bunu söyle. Ne kadar süreceğini söyle, ben de sormayı bırakayım... şimdilik."

Bu konuşmanın devam etmesine izin veremem, yoksa her şeyimi, hayatımın en ince ayrıntısına kadar öğrenecek, o yüzden fısıldadım, "İki yıl."

Dişlerini gıcırdatırken çenesi tekrar tekrar sıkılıp gevşiyor. "O zaman neden seni bulamıyorum? Elde edebildiğimiz her istihbarat parçasını gözden geçirdik ve orada çok şey var, Oli. Sen neden içinde değilsin?"

Başımı sallıyorum, kısmen emin olamadığım için, ama aynı zamanda en iyi tahminim çok fazla şey ele verdiği için. Artık bunu yapmak istemiyorum. Bu boktan durum hakkında başka bir şey bilmek istemiyorum. Kafamın içini karıştırmasını istemiyorum. Hepsinden uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmek istemiyorum.

Savaşmaktan ve kaçmaktan çok yoruldum.

Nefesinin altında tekrar küfrediyor ve elimi sıkıyor. "Tamam. Şimdilik başka sorum yok ama daha çok sorum olacak Oli. Her şeyi çözeceğim ve bozulan Bond grubumuzu düzelteceğim. Bunun devam etmesine asla izin vermeyeceğim."

Tekrar görüşme odasına odaklanıyoruz, Gryphon'un eli benim elimde sabit duruyor ve ben onun sözlerine takılmamaya çalışıyorum. Ona cevap vermem gerekiyor. Tek kelime edemem. Söyleyebilir miyim? Ona güvenebilir miyim?

Olabilir.

Ama Direniş ya da o adam nerede olduğumu öğrenirse beni bırakacağına güvenemem, bu yüzden ona hiçbir şey söyleyemem. Ya beni burada tutmaya çalışırsa ve bu onu öldürürse?

Böyle bir şey olursa kendimle yaşayamam.

Bir saat sonra, ayakta duracak halim kalmamıştı, görüşme hâlâ dönüp duruyordu. Gryphon biraz ara vermemi öneriyor ve beni odanın köşesine götürüyor. Oradaki banka kıvrılıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Gryphon'un uzun Tac paltosunu üzerime attığını hissediyorum ve biraz dinlenmek için paltoyu yüzüme doğru çekiyorum.

Rolls Royce'un arka koltuğunda kıvrılmış, başım Gryphon'un kucağında, Meksika yemeği kokusuyla uyandım. Uyanmak ya da tekrar çalışmak istemiyorum ama midem gurulduyor ve şu anda bir şeyler yemek için cinayet işleyebileceğimi inkar edemem.

Bu yüzden bir esnemeyle kendimi yukarı itiyorum, tam arka kapı tekrar açılıp North elleri taco kamyonundan aldığı yiyecek kutularıyla içeri girerken küçük alanda kollarımı olabildiğince uzatıyorum.

Neredeyse onu yere sermek istiyorum, sırf o kutulardan vücut ağırlığımı yiyebileceğimden emin olmak için.

Gryphon kutulardan birkaçını alıp North'un buz gibi bakışlarını görmezden gelerek bana uzatıyor ve "Gabe burada balık taco sevdiğini söyledi, şef haftanın geri kalanında stres izninde, o dönene kadar çok fazla paket sipariş vereceğiz" diyor.

Kutuları mutlulukla alıyorum, beni ele geçiren kıvranan sevinci kontrol etmeye çalışıyorum. Bu çok zor, özellikle de bana bakmaları, dışarı çıkıp akşam yemeği için en sevdiğim yemeği almaları ve kesinlikle en büyük iki tahvilimi sığdırmak için yapılmamış olan bu sıkışık arka koltukta hep birlikte yemek yemeleri konusunda tepki gösteren benim lanet olası bağım olduğunda.

Hem boyut hem de tavır olarak.

"Uyuduğum için özür dilerim. Gece geç yatıp sabah erken kalkmak beni yakalıyor," diye mırıldanıyorum ve Gryphon da omuz silkiyor.

Rafe arabayı tekrar çalıştırıp bizi malikâneye doğru yola çıkarırken o da etrafımdan dolanıp emniyet kemerimi tutuyor ve göğsümün üzerinden çekerek beni bağlıyor.

Bağlarımın birer tane yemesi için gereken sürede üç taco'yu mideye indirerek yemeğimi afiyetle yiyorum ve ellerimi ve ağzımı sildikten sonra Gryphon'un kalan nacho'larına özlemle bakıyorum.

Gözlerini deviriyor ve tek kelime etmeden onları bana uzatıyor ve ben de onu sonsuza kadar saklamaya karar veriyorum. Sırlarımı saklıyor, hediyem için benden nefret etmiyor ve zaten yeterince yemiş olmama rağmen yemeğini benimle paylaşıyor.

O benim için olabilir.

"Mutlu sesler çıkarmayı kes, zorluyorsun," diye homurdanıyor ve ben onun somurtkan haliyle alay etmemeye çalışıyorum.

Her lokmada nefesimin altında inliyorum ve bu beni bir pislik yapabilir.

North ikimizi de görmezden geliyor, kendi porsiyonunu zar zor yedikten sonra bir kenara koyuyor ve telefonunun başına geçip çalışmaya başlıyor. Yemin ederim ki buna bağımlı, meşgul olmaya bağımlı ve memnun ya da mutlu olmayan herhangi bir şeye dalmış durumda.

Ya da benimle olmak.

Malikâneye döndüğümüzde hava kararmıştı ama bir peyzajcının sabahki dağınıklığı düzeltmek için yaptığı işleri seçebiliyordum. Araba yolu hala bir felaket, ama kavrulmuş çimler çoktan kazılmış ve değiştirilmiş.

fıskiyeyi kurun ve köklerin büyümesini ve yerleşmesini sağlamak için her yere su püskürtün.

Sanki yeterince para varsa hiçbir şey kalıcı olmuyor.

Bu konuda bir yorum yapmak istiyorum ama bu sadece bir kavga başlatacak, bu yüzden Rafe arabayı garaja park edip arabadan çıkana kadar bekliyorum ve mırıldanıyorum, "Yemek için teşekkürler, North."

Bana bakıyor ama sözlerimi kabul etmiyor, Rafe ona kapıyı açar açmaz arabadan iniyor. Oflayıp puflayarak arkasından çıkıyorum, küstah herifi boğmamak için ellerimi kollarımın üzerinde gezdiriyorum.

Kendime daha yeni birini kaybettiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Bana güvenmiyor ve yas tutuyor, ama bu sadece beynimin, dürüst olmak gerekirse, davranışlarının bana karşı o kadar da değişmediği gerçeğine kilitlenmesine neden oluyor.

Şey, hayır, bir an belki biraz yumuşadığını düşündüm, ama gözümü kırptım ve kaybolmuştu. Puf, yok oldu, bana sessizce, eğer gerekirse beni kardeşinden koruyacağını söyleyen adam ortadan kayboldu.

Gryphon dirseğimi nazikçe tutuyor ve beni tekrar yanına çekiyor. "Seninle odana kadar yürüyeceğim, etrafta hâlâ bir sürü konsey personeli ve TacTeam var. Gabe ve Bassinger zaten yukarıda olacaklar ve uyumaya hazır olana kadar orada kalabilirsin."

Kahretsin.

Bu gece North'un gecesi.

Dışarıda olduğumuz süre boyunca bunu düşünmemiştim bile ve bu hafta ilk kez ortak uyku durumundan çıkmayı istemeyi düşündüm. Nox bile daha iyiydi, çünkü çoğunlukla Gryphon bu konuda bana güven vermişti, ama aynı zamanda Nox beni tamamen yalnız bıraktığı için. Yatağa bile girmemişti, yaratıkları etrafımda uyuyordu, ama Nox'un alanına dalmak bağımı yatıştırmak ve kafamı tekrar toparlamak için ihtiyacım olan darbeyi vermek için fazlasıyla yeterliydi.

"Eğer bu kadar gerginse bu gece North'un yatağında uyumam iyi bir fikir mi?" Mırıldanıyorum, yabancılarla dolu bir malikanede özel Bond işimizi ağzımdan kaçırmamaya dikkat ediyorum.

Gryphon asansörde birlikte olana kadar bana cevap vermiyor ve o zaman bile kelimelerini özenle seçiyor. "Artık tüm bu durumu daha iyi görebildiğime göre, benim için bağınızı sakin ve doygun tutmaktan daha büyük bir öncelik yok. İsteksizliğinizi biraz daha anlıyorum ama aynı zamanda sizi dengede tutmamız gerektiğini de anlamanız gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun, hepimizi hayatta tutmak dışında gördüğüm tek öncelik bu. Ne dediğimi anlıyor musun, Oli?"

Benim var.

Ben ondan daha çok anlıyorum. Anlıyorum çünkü her gün aklımla ve ahlakımla savaşan hediye ve bağla uğraşan benim... her şeyi bitirmemi engellemek için.

Her şeyi.

Ona başımı sallıyorum, ağzım sert bir çizgi haline geliyor ve bunun beni ne kadar yıprattığını görmesine izin vermemeye çalışıyorum

bir yana, hepsine o kadar çok ihtiyacım var ki bu beni dehşete düşürüyor.

Elimi tekrar tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek tekrar mırıldanıyor: "Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim Oli. Bana söylemeyi seçmediğini biliyorum ama seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bunu birlikte çözeceğiz. Sen, ben, Bond grubunun geri kalanı, bu işi nasıl yürüteceğimizi bulacağız."

Yüce İsa.

Gözlerimi hızla kırpıştırıp tekrar başımı sallıyorum, aptalca ve gereksiz gözyaşlarımla savaşıyorum ama içimde bir suçluluk duygusu var çünkü bu yeteneğimin boyutunu gerçekten bilmiyor.

Ne yaptığımı bilmiyor.

Katil.

Elini yanağıma koyarak beni kapıda durduruyor ve dudaklarımı hızlı bir öpücük için kendine çekiyor. Bir öpücükten fazlası değil, dili yok ama dişleri alt dudağımı törpülüyor.

Benden uzaklaşıyor, büyüleyici berraklıktaki mavi gözleriyle bana bakıyor ve ben de aşk acısı çeken bir aptal gibi ona göz kırpıyorum. "Sabah seni almaya geleceğim ama uyuyabilirsin. Yedide burada olurum, temizlik devam ettiği için geç bir gece olacak."

Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum, düzgünce uzaklaşıyorum ve anahtarlarım için kendimi yokluyorum. Kapıyı açtığımda Gabe ve Atlas geliyor, cehennemden çıktığımız gün sayesinde bugün sessiz ve kasvetli. Gryphon ikisine de kuralları ve evdeki fazladan bedenler sayesinde değişen koşulları okuyor. Benden ne beklendiğini zaten biliyorum, bu yüzden onları yalnız bırakıyorum.

Atlas'ın boxer şortunu ve Gabe'in atletlerinden birini giyiyorum, burada olduğum sürece geceyi olabildiğince rahat geçirmeye kararlıyım ve sonra bir film açıyorum, milyonlarca kez izlediğim rahat bir film, böylece çocuklar tüm yol boyunca konuşursa üzülmeyeceğim.

Gryphon kapıyı tekrar iterek açıyor ve çıkmadan önce bana son bir öpücük vermek için yatağa doğru yürüyor, yüzünde aynı sert bakışla geri dönüyor ve Gabe kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Soyunmaya başladı, boxer'ına kadar soyunup yanımda uzanırken, "Bugün ne oldu böyle? Kızgın gözetimden öfkeli koruma detayına geçti."

Atlas da soyunurken bana soru sormuyor, kıyafetlerini katlıyor ve Gabe'in yerini almasına fırsat vermeden beni göğsüne bastırmak için benimle birlikte yatağın benim tarafına tırmanıyor.

Bunun için çok kavga ediyorlar ama ben aldırmıyorum.

Yutkunuyorum ve ağzımdan çıkan yarı gerçek karşısında irkilmemeye çalışıyorum. "Konsey ofislerinde Direniş'ten tanıdığım birini gördük. Bu beni biraz sarstı ve sanırım bazı şeyleri bir araya getirdi... bu onu daha korumacı yaptı."

Gabe bu tamamen anlaşılabilir bir şeymiş gibi başını sallıyor ve yatağın diğer tarafına tırmanıyor, ikisinin de burada benimle birlikte çoğunlukla çıplak oldukları gerçeğini tamamen umursamıyor. Onlar hakkında kurmak istediğim tüm kirli fanteziler, şu anda bağımın heyecanlanmasına izin vermemem gerektiği gerçeğiyle mahvoldu, lanet olsun! Onları yarınki duşa falan saklamam gerekecek.

Atlas, Gabe'in yastıkları kendi isteğine göre yeniden düzenlemekle meşgul olmasını bekledikten sonra bir elini saçlarımda gezdirdi ve dudaklarını kulağıma bastırarak, "Biliyor mu?" diye mırıldandı.

Omuz silkiyorum çünkü bu konuyu ikisiyle de konuşmak istemiyorum. Hâlâ Atlas'ın gerçekten bir şey bildiğini düşünmüyorum ve eğer biliyorsa da Gabe'i bu şekilde konuşmanın dışında bırakmak istemiyorum. Aslında bir zamanlar sandıkları gibi bir sürtük değilim.

Draven'ların hala beni düşündüğünü.

"Gecenin geri kalanında hediyeler ya da bağlar hakkında konuşmasak olur mu? Kendimi iyi hissetmiyorum ve bu gece North'un odasında uyumak zorundayım. O da çok kötü bir ruh halinde, bütün geceyi yanlış nefes alıp onu daha fazla kızdırmamaya çalışarak geçireceğim."

Atlas kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor, elleri omurgamda aşağı yukarı gezinirken sıcacık.

Bir dakikadan kısa sürede uyuyorum.

Tekrar uyandığımda karanlıktı, odaya sadece koridordan küçük bir parça ışık geliyordu ve North'un siluetini seçebiliyordum ve uyuyakaldığım için zihinsel olarak kendime lanet ediyordum.

Atlas'ın kollarından kendimi yavaşça ve dikkatlice kurtarmam ve yataktan çıkmak için onun üzerine tırmanmam gerekiyor, giderken telefonumu ve anahtarlarımı komodinden alıyorum.

North hala kızgın görünüyor ve koridorun sert ışığına karşı gözlerimi ovuştururken kapı çerçevesine çarptığımda bana ofluyor ve dirseğimi eline alarak beni koridordan yatak odasına yönlendiriyor.

Bana tek kelime etmiyor.

Bu konuda rahatlamaktan da öte, onun sert ve acımasız eli tarafından mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, minimalist yatağına kibirli bir şekilde yönlendirilmekten mutluyum. Yorganı kaldırıp beni yatağa sokuyor, kaşlarını çatıyor ve beni gelip almasına ve onun için küçük bir nesneymişim gibi yatağa yatırmasına ne kadar içerlesem de karşı koyamayacak kadar yorgunum.

Tüm o lanet haftanın stresi beni çok etkiliyor.

Banyoya girdiğini ve duş alırken kapıyı açık bıraktığını fark ediyorum, ama sonra gözlerim kapanıyor ve tekrar ışık gibi sönüyorum, yüzüm tıpkı onun gibi kokan ve bağımı göğsümde mutlu bir şekilde mırıldatan yastıklara gömülüyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kolları etrafımda sıkılaşırken North'un yatak odasının kapısını açan anahtarın sesine uyandım. Göğsü sırtıma karşı sıcak ve ellerinden biri üst uyluğuma yapışmış, göbeğimi kavramaya o kadar yakın ki, beynim burada gerçekte neler olduğunu yakalamadan önce orada gerçekten heyecan çırpıntıları hissediyorum.

Donup kalıyorum, tahrik oluyorum ve bağlarımın istediğini almasına izin vermeye hazırım, sonuçları lanetliyorum, ama sonra kapısı uçarak açılıyor ve sekreteri yatak odasına giriyor.

Sekreteri.

Anahtarı var.

Yatak odasına.

Beni onun yatağında, onun uzuvlarına sarılmış halde bulduğu için şaşkın ya da pişman görünme zahmetine girmiyor, sadece perdeleri açmaya ve çıldırtıcı ışıkları yakmaya başlıyor. "Günaydın efendim. Randevunuz buraya erken geldi, onu zemin kattaki ofisinize yerleştirdim ve size sunmadan önce teklifini son bir kez gözden geçirmesi için bıraktım."

Kuzey beni bir saniyeliğine vücuduna daha sıkı çekiyor, sıkıyor ve hain bir an için kadına, ikimiz de onu öldürmeden önce bu odadan siktir olup gitmesini söyleyeceğini düşünüyorum.

Sonra hiç istifini bozmadan benden ayrıldı ve tek kelime etmeden yataktan kalktı, banyoya doğru yürürken çok nazik bir ses tonuyla, "Beş dakikaya geliyorum Pen," dedi.

Bana karşı hiç böyle bir ton kullanmadı.

Burada, onun sarhoş edici kokularıyla çevrili, müstehcen derecede rahat yatağında uzanıyorum ve bu adam için son bir kez daha öfkeleniyorum. Son bir kez çünkü bir daha asla bu yatağa giremeyeceğim. Buraya bir daha adım atmaktansa hayatımın geri kalanını Nox'un kâbusları arasında, onun kitaplardan, yastıklardan ve nefretten oluşan küçük yuvasında uyuyarak geçiririm.

Bond'umda nasıl bir katalizör haline geldiğinin farkında olmayan sekreter, adamın dolabına girer ve onun için giysiler çıkarmaya başlar. Belli ki zaten yeterince zarar vermemiş ve bu yaraya gerçekten tuz basmak için biraz daha fazlasına ihtiyacı var.

Takım elbisesini ve altına giymesi için düğmeli gömleğini seçmekle uğraşıyor ve tabutun son çivisi olarak çekmecelerden birini açıp onun için boxer külot çıkarıyor.

Onun için sahip olduğumu hiç bilmediğim tüm lanet çizgileri aşıyor olmasaydı, bu yetişkin adamın birinin onu bir çocuk gibi giydirdiğini düşünmek çok komik olurdu.

Kapı çalınıyor ve sekreter kapıyı açmak için ilerliyor, vücudu odayı Gryphon'un görüş açısından gizliyor. Dışarıdakinin benim Bond'um olduğunu hissedebiliyorum.

Onun burada olmasından dolayı zaten öfkeliyim, bu yüzden kalçasını kaldırıp ona kıkırdaması beni çileden çıkarıyor.

Gözlerim karardı.

Lanet olsun.

Yatağa uzanıyorum ve derin bir nefes alıyorum, sonra başımı tekrar kontrol altına alana kadar üç nefes daha alıyorum.

Gryphon'un küfrettiğini duyuyorum ve sonra banyonun kapısı açılıyor ve bir an için North'un orada işinin bittiğini sanıyorum, ama sonra Gryphon'un ona yeni bir pislik attığını duyuyorum, bu yüzden onun peşinden içeri girdiği açık.

Şu anda çıplak bir Kuzey Draven göremiyorum.

Lanet sekreteri onu çıplak görürken kesinlikle odada olamam, bu yüzden kendimi yatakta yukarı itiyorum ve yorganı üzerimden atıyorum, kapıdan başka hiçbir yere bakmadan odadan çıkıyorum.

Kieran'ı odanın dışında buluyorum ve beni görünce nefesinin altında küfrediyor. "Sen etraftayken hiç sıkıcı bir dakika olmuyor, değil mi?"

Ona öfkelendim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir şey, çok istediğim zamanlarda bile. Bu yüzden eğer o pislik kötü bir tavırla ortaya çıkarsa, ona söyleyebilirsin ki bunu kıçına öyle bir soksun ki boğulsun!"

Tam o sırada yatak odamın kapısı açılıyor ve Gabe uykudan buruşmuş kafasını kapıdan uzatarak bana bakana kadar kaşlarını çatıyor. "Kahretsin, şimdi ne oldu?"

"Hiçbir şey! Kesinlikle hiçbir şey, eğitime geliyor musun, gelmiyor musun?" Bir psikopat gibi tıslayarak yanından geçtim ve

Atlas'ı dolapta üstünü değiştirirken buldum.

Çıplak kıçını tam olarak görebiliyorum ve oradaki bronzlaşmış kasları görünce neredeyse bir bakire gibi bayılıyorum, içimde dönen tüm öfkeli, azgın, iç burkan duygularla tamamen boğulmuş durumdayım.

Adamın bir damperli kamyonu var ve ben dişlerimi ona geçirmek istiyorum.

Aman Tanrım.

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum ve mırıldanıyorum, "Bugünden nefret ediyorum. Bir daha bunlarla uğraşmaktansa... kendimi pencereden atmayı tercih ederim."

Atlas kıkırdıyor ve ellerimi gözlerimden çekiyor, gözlerimi sımsıkı kapattığımda kıkırdama gırtlaktan gelen bir kahkahaya dönüşüyor. "Şu anda üzerimde spor şortum var, tatlım. Seni çileden çıkaracak şeyin kıçım olacağını düşünmemiştim."

Oflayıp pufluyorum ve şortunu giyip giymediğini iki kez kontrol ederek ona göz kırpıyorum. O kadar kısalar ki neredeyse müstehcen görünüyorlar ve ondan bir kez daha nefret ediyorum. Bunu söylemek ya da normal bir şey söylemek yerine, "North'un sekreterini öldürebilir miyiz? Onu öldürüp cesedini saklayabilir miyim lütfen? İyi adamlar olduğumuzdan emin miyiz? Beş dakikalığına kötü olabilir miyiz? Beş dakikaya bile ihtiyacım yok, o kaltağı bir saniye içinde dışarı çıkarırım."

Gabe başını duvarın arkasına eğip ikimize bakıyor, üzerinde kot pantolon ve elinde bir gömlek var. "Cidden Bond, ne oldu?"

Başımı salladım. "Bu konuda konuşmayacağım. O kadını kızartmaya çok yaklaştım, bu yüzden artık hareket edemeyecek hale gelene kadar koşu bandında koşmaya gidiyorum."

Başımın üzerinden bir bakış atıyorlar ve hazırlanmam için beni yalnız bırakıyorlar.

Bodrum katındaki spor salonuna indiğimizde Gryphon'dan hiçbir iz yoktu ama ben tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Koşu bandını tam sürat hızına ayarlıyorum, bulabildiğim en yüksek sesli çığlık atan metal çalma listesiyle kulaklıkları kulaklarıma takıyorum ve sonra öleceğimi düşünene kadar koşuyorum.

Bacaklarım kendim için tehlike oluşturacak kadar kötü bir şekilde sallanmaya başladığında durdurma düğmesine basıyorum ve arkamda gerçekleşen öfkeli tartışmayı duymak için kulaklıklardan birini çıkarıyorum.

"-kendi kuralları, eğer o kurallara uyamıyorsa biz neden uyuyoruz?" Atlas homurdanıyor ve kavga ettiklerini duyuyorum ama henüz dönmüyorum.

Bağlarım göğsümde sessizleşiyor, öfkeyle koşmaktan bitap düşmüş durumdayım ve onları minderde gördüğüm anda tekrar alevlenmesini istemiyorum, bu yüzden kendimi toparlamak için kendime bir saniye daha veriyorum.

"Ben hallettim. Bu öğleden sonra gitmemiz gereken bir anma töreni var, şu anda doğru düşünemiyor. Senin için zor olduğunu biliyorum Bassinger, ama bir baba figürünün kaybıyla nasıl başa çıkacağını bir düşün. William şimdiye kadar sahip oldukları tek istikrarlı aile üyesiydi ve ikisi de zar zor bir arada duruyorlar. Açıkçası, sadece Oli sayesinde bir arada durabiliyorlar. Onun güvenliği ve Bond grubumuzun refahı, onları bir arada tutan tek şey.

yeteneklerinin içinde debelenmekten ve tüm toplumun düşündüğü canavarlar olmaktan kurtarır."

Sikeyim.

Yutkunuyorum ve koşu bandından iniyorum, yere yığılırken dizlerimin bağı çözülüyor. Esnemem ya da başka bir şey yapmam gerekiyor ama şu anda yapmam gereken şeyleri yapmak için içimde hiçbir şey kalmadı.

Bu yüzden uzanıp kendimi terli, garip bir denizyıldızı gibi yayıyorum ve tavana bakıyorum, kendi düşüncelerimde kayboluyorum.

Ailem için yas tutma şansım hiç olmadı.

Ne bir anma töreni, ne bir cenaze töreni, ne de katılabileceğim bir cenaze töreni vardı. Hiçbir şey, çünkü Direniş beni çoktan ele geçirmişti. Cesetlerinin nereye gittiğini bile bilmiyorum. Annem Bağlı'sıyla birlikte mi gömüldü yoksa ayrı olarak mı yakıldı? Hepsinin küllerinin ayrı ayrı küçük vazolarda dışarıda bir yerlerde, canavar kızlarının onları sahiplenmesini beklediğini düşününce göğsüm sıkışıyor.

Annem bundan çok nefret ederdi.

Gözyaşları sessizce yüzümün kenarlarından aşağı akıyor ama ben onları görmezden geliyorum, çünkü onlar hiçbir şey ifade etmeyen aynı eski işe yaramaz tipler.

Kuzey'in bugün ya da başka bir gün yaptıklarını affetmiyorum ama bir şeyler yapmazsam aramızdaki soğuk mesafe daha da kötüleşecek. Evet, hâlâ buradan çıkmam gerekiyor. Evet, Gryphon ne olduğumu bildiği için hâlâ yalan söylemem ve tüm önemli ayrıntıları elimden geldiğince atlamam gerekiyor.

Ama Bond'uma karşı iyi bir insan olmayı seçebilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve kalkmayı düşünmeye başlıyorum ama vücudum sanki binlerce kilo ağırlığında. Ayak sesleri duyuyorum ve sonra Gabe'in yüzü göz hizamda beliriyor, tepemde duruyor ve yerde yaptığım su birikintisine iyice bakıyor.

"Keşke yine tahvillerin için ağlamasaydın," diye mırıldanıyor ve yanımda yere uzanırken biraz inliyor.

Boğazıma düğümlenen gözyaşlarımı yutkunarak geri çekiyorum. "Ağlamıyorum. Ailem için ağlıyorum. Bugün antrenman açısından başka bir şey yapamam. Kendimi harap ettim."

Gabe başını sallıyor ve yanımda sırt üstü yatmadan önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için belli belirsiz uzanıyor. "İstersen günün geri kalanında başka bir şey yapmak zorunda değiliz. Sadece odana dönüp... üzülebiliriz."

Onunla alay ediyorum, başım omuzlarımın üzerinde sallanarak ona bakıyorum. "Hayır, anma törenine gidiyoruz. Gidiyoruz ve bugünden sonra kimsenin aklında birlik olup olmadığımıza dair tek bir soru bile kalmayacak. Şu anda nasıl hissettiğim önemli değil, önemli olan bir aptalın buraya gelip yepyeni çevre düzenlemesini tekrar mahvetmemesi."

Gabe bir an bana bakıyor, gözleri yumuşuyor ve beni içine çekecek şekilde akmaya başlıyor.

Bana sessizce mırıldanıyor: "Senin Bond'un olmaktan gurur duyuyorum. Bizden nefret ettiğinde bile omurgalı oluşun, dayanıklılığın ve dürüstlüğün eşsiz."

Tekrar ağlamak istiyorum ama bunun yerine onu öpüyorum, dudaklarımızı kısa bir süre birbirine bastırarak bağımı koparıyorum

Başlamadan bitse bile oynamak için.

Alışveriş çılgınlığım sırasında aldığım siyah elbiselerden birini seçtim, bu noktada sanki yıllar önce olmuş gibi hissediyorum. Bond'larımla birlikte bir partiye ya da eğlenceli bir şeye giderken giymeyi umuyordum ama üstüme siyah bir ceket geçirip Sage'in haftalar önce bana ödünç verdiği bir çift düz ayakkabıyı da giyince saygılı ve derli toplu görünüyorum.

Saçlarımı kıvırıyorum ve biraz makyaj yapıyorum, böylesine kasvetli bir etkinlik için fazla abartmadan çaba sarf ediyormuş gibi görünmeme yetecek kadar.

Gabe ve Atlas siyah pantolon, düğmeli gömlek ve cilalı deri ayakkabı giyiyor. İkisi de ıslak rüyalar gibi görünüyor. Gabe'in omuzları o kadar geniş ki üzerinden geçen kumaş hareket ettikçe geriliyor ve Atlas'ın dövmeleri ona saygısız bir hava veriyor.

İkisi tarafından ana fuayeye kadar eşlik edildiğim için çok mutlu bir Bond'um.

Nox ve Gryphon'u zaten orada buluyoruz, her ikisi de diğerleriyle aynı giyinmiş, ancak Nox'un üzerinde onu abartılı göstermesi gereken bir yelek var, bunun yerine sadece ince belini ve şişkin kollarını vurguluyor. Bu adama ağzımın suyu akarak bakmayı reddediyorum, onun yerine Gryphon'a odaklanıyorum.

Resmi kıyafetler giymiş ve her tarafına silahlar kuşanmış bir adamın görüntüsü gibisi yoktur. Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslak ve geriye doğru taranmış, kıyafet seçimimi incelerken gözleri vücudumda geziniyor.

çıplak bacakları, gördüğü şeyden zevk almıyormuş gibi davranmak için çok uzun süre.

Sonra Kuzey koridorun sonundaki hiç girmediğim kapılardan birinden içeri giriyor ve çatık kaşlı, hırıltılı öfkesiyle havayı bozuyor. Atlas'ın yanına biraz daha sokuluyorum, şu anda bana ne kadar aşırı odaklandıkları için hepsinin fark ettiği küçük bir hareket.

Atlas'ın bu konuda ne kadar kendini beğenmiş olduğunu saptırmaya çalışmak için ağzımı açıyorum ama Gryphon devreye giriyor ve günü kurtarıyor, buna güvenmeye başlıyorum.

"Bir araba alıyoruz, böylece tam bir eskortumuz olabilir. Bu yüksek profilli, yüksek riskli bir durum, bu yüzden ben kullanacağım, Gabe de önden gidecek. Zırhlı BMW'yi alıyoruz, böylece mermilerden değil, sadece hediyelerden endişe ediyoruz. Oli her zaman ikimizin yanında olacak, istisna yok."

Başımla onaylıyorum ve soru sormadan onu garaja kadar takip ediyorum. Bugünün nasıl geçeceğine dair kararımı çoktan vermiştim, en azından kontrol edebileceğim şeyleri. Son beş yıldır yaptığım her şey bu adamları güvende ve hayatta tutmak içindi. Onları güvende tutmaya yardımcı olacaksa bugün itaatkâr ve sakin bir Bond rolü oynayabilirim.

Eminim bir gün hepsi bunu takdir edecektir. Ama bugün değil.

Gryphon ve Gabe ön koltuğa tırmanıyor ve North arkayı açtığında, bunun birbirine bakan iki sıra koltukla modifiye edilmiş araçlarından biri olduğunu görebiliyorum. Binmeme yardım etmek için elini uzatıyor, ben de elini tutuyorum ve iç çamaşırlarımı göstermeyecek şekilde kendimi ayarlıyorum.

Kuzey benden sonra kayarak yanıma oturuyor ve Atlas'ın ona kaşlarını çattığını görüyorum. "Onunla birlikte oturmalıyım, benim yeteneğim onun sahip olduğu en iyi koruma."

Nox onunla alay ediyor ve kardeşiyle yüzleşmek için tırmanıyor. Bana doğru bir bakış bile atmıyor. "Bu kurşun geçirmez bir araba, geri kalanımıza kıyasla burada işe yaramazsın."

Atlas'ın dudağı ona doğru kıvrılıyor ve ben de ayağımı onunkine bastırıyorum, sanki her şey yolundaymış ve beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi ona gülümsüyorum.

Mezarlığa giden araba sessizdi.

Draven'lara bakmamaya çalışıyorum ama gözlerim sürekli onlara takılıyor. Nox'un elleri yumruk şeklinde kıvrılmış ve bileğinin etrafında sadece hareket ettikçe görülebilen küçük siyah bir duman bandı var. Şu anda arabanın küçük alanında yeteneğini kullanıyor olması garip ama pencereden dışarı bakarken gözleri keskin.

North kendini zar zor bir arada tutuyor.

Vücudunun her santimi gergin, şu anda hepimizin üzerine patlamamak için harcadığı çabayla kasları biraz titriyor. Atlas onu bir şahin gibi izliyor, Kuzey kendini kaybettiği anda beni yakalamaya hazır bekliyor ama ben ona bundan daha fazla güveniyorum.

Keder, ne yapacağı belli olmayan bir duygu ve onu çok zorluyor.

Gryphon lüks arabalarla dolu otoparka girdiğinde, iki TacTeam aracı tarafından kuşatılıyoruz. BMW'den inmeden önce onların boşalmasını bekliyoruz. Bizi bu kadar yoğun bir şekilde izliyor olmaları garip, sanki

Ünlüler, kraliyet ailesi ya da öyle bir şeyiz ve bu konuda kaşıntılı, rahatsız edici bir his var içimde.

Kuzey tutmam için kolunu uzatıyor ve ben de tereddüt etmeden tutuyorum, ancak Atlas'ın da yanımda olacağından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Bugün rolümü oynamaya karar vermiş olabilirim ama yine de bunu yaparken güvendiğim Bağlarımdan birinin yanımda olmasını istiyorum.

Kuzey beni bizim gelmemizi bekleyen insan kalabalığının arasından geçiriyor, etrafımızda onlarca Üstün Yetenekli yüksek toplum üyesi var ve ben hemen arkadaşlarımı seçiyorum.

Sage, Sawyer ve babasının arasına sıkıştığı yerden sıkı bir gülümsemeyle bana başını sallıyor. Gray'in de onlarla birlikte durduğunu görünce şaşırıyorum, etraflarında ailesi olduğunu tahmin ettiğim daha yaşlı bir Bağlanmış grup duruyor.

Riley ve Giovanna da orada.

Yüzlerinde alaycı ifadelerle Sage'e bu kadar yakın durmalarına verdiğim tepkiyi kendimden uzak tutmam, öfkeli Bağlarım konusunda kendimi sakin tutmamdan daha zor oluyor ve North'un kolu benimkinin altında geriliyor. İyi olduğumu söylediğimi anlamasını umarak onu biraz sıkıyorum ama o sadece birlikte ilerlememizi sağlıyor.

Kiliseye doğru yürüyoruz ve North ön tarafta rahibi selamlıyor, burada olduğu ve ayini düzenlediği için kısaca teşekkür ediyor, sonra birlikte içeri giriyoruz.

Zaten bir TacTeam var ve ben de Kieran'a Sage'e verdiğim selamın aynısını veriyorum, büyük bir yaygara koparmadan onu onaylıyorum. Arkamızdan gelen insanlara bakarken gözleri keskin, eminim her birini zihninde inceleyip kontrol ediyordur.

Ben de aynı şeyi yapıyorum.

Kamplarda çok fazla insanla tanışmadım ama tanıştıklarım kötünün de kötüsüydü ve bugün onlardan herhangi birini burada görürsem, hiç düşünmeden onları dışarı çıkaracağım.

Hepimiz ön sırada birlikte oturuyoruz, Kuzey bir uçta ve Gryphon diğer uçta. North, Nox'u ikimizin arasına sıkıştırma konusunda dikkatli davranıyor ve ben de belli etmeden ona çok fazla dokunmamaya dikkat ediyorum.

Bond çılgınlığıma verdiği tepkiyi aklımdan çıkaramıyorum. Eğer dokunuşum onun için bu kadar iğrençse, o zaman bu sınıra saygı duymak için elimden geleni yapmalıyım... benim sınırlarımın onun için o kadar önemli olmadığının farkında olsam bile.

Ayin uzun ve ayrıntılıdır.

O bir saat içinde Draven ailesi hakkında, onlarla birlikte yaşadığım aylar boyunca öğrendiğimden daha fazla şey öğreniyorum, örneğin ebeveynleri öldüğünde ikisinin de velayetinin William'da olduğu gerçeği gibi. Ya da William'ın Tahvillerini asla bulamadığı ve yine de akıl sağlığını ve sağlığını korumayı başardığı gerçeği.

Kimsesiz çocuklara ve aile içi şiddet mağdurlarına yardım etmek için çeşitli hayır kurumları kurmuştu. Hem Üstün Yetenekli olmayanlara hem de Üstün Yeteneklilere bağışta bulunmuştu. Toplumun temel direklerinden biriydi ve dünya için iyi şeyler istemeye cesaret ettiği için çılgın, elitist bağnazlar tarafından öldürüldü.

Anma konuşmasının sonunda sessizce ağlıyorum ve North kendi konuşmasını yapmak için ayağa kalktığında bana bakıyor ve Gabe'in elime sıkıştırdığı, Gryphon'un en uçta uzattığı mendille gözlerimi kuruladığımı görünce donup kalıyor.

Kuzey podyuma çıkmak için bizden uzaklaştığında, adımları daha emin ve istikrarlı ve herkese baktığında artık öfkeyle doluymuş gibi görünmüyor.

"Amcam William Draven'ı son bir kez daha onurlandırmak üzere bugün burada bulunduğunuz için teşekkür ederim. Hayatı pek çok başarıyla dolu olarak hatırlanacak, ancak kalbime en yakın tuttuklarım onun en çok övülen başarılarından hiçbiri değil."

Kartları bırakıyor ve arkasındaki ekrana bakıyor, William'ın fotoğrafı sırıtıyor. Yeğenleri gibi çok yakışıklı bir adamdı ve North'un yutkunup konuşmasına geri dönmesini izlerken gözlerimi tekrar mendille silmek zorunda kalıyorum.

"Beni ya da kardeşimi yanına almak zorunda değildi. Vasimiz bile olmaması gerekiyordu ama velayetimizi almak için konseyle savaştı. Siyaset midesini bulandırsa da Draven koltuğunu aldı, çünkü yeterince büyüdüğümde benim için hala orada olacağından emin olmak istedi. Bizi güvende tuttu, sevdi ve en karanlık saatlerimde bana kulak vermek için hep yanımda oldu. Bizi asla yargılamadı ya da canavar gibi hissettirmedi. Bizi hayatta doğru yola soktu ve ikimiz de bize verdiği şansı, Üstün Yetenekli olan ve olmayan herkes için burayı daha iyi, daha güvenli ve daha kapsayıcı bir yer haline getirmek için toplumdaki mirasını sürdürmemizi sağlayarak onurlandırmayı planlıyoruz."

Bu büyük bir risk ama yavaşça uzanıp Nox'un elini tutuyorum. Beni geri çekmesini ya da silkelemesini bekliyorum, North'u üzmeyecek kadar ince bir şey.

Hepimizin birleşik bir cephe olarak görülmesi vizyonu, ama yine de sert.

Parmakları sıcak ve sıkı bir şekilde benimkilere dolanıyor.

Bunun bir anlamı olduğunu, benim hakkımdaki fikrini aniden değiştireceğini düşünecek kadar aptal değilim, ama yine de küçük bir zafer gibi hissediyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

William'ın anma töreninden sonra toplumda belirgin bir değişiklik oldu.

Hâlâ bizden nefret eden ve canavar olduğumuzu düşünen pek çok insan olduğundan hiç şüphem yok, ancak genel olarak hakkımızdaki fısıltı ve dedikodular da çok daha az. Kafedeki vardiyalarım sakin ve olaysız geçiyor, yine de etrafta her zaman en az bir Bond'um oluyor.

Gryphon'la antrenmanım bir çentik atıyor. Onu yere sermeyi başardığım ilk seferde, artık Süper Kadın olduğuma karar veriyorum ve artık Tahvillerimin beni takip etmesine ihtiyacım yok çünkü açıkça, kendi başının çaresine bakabilen bir baş belasıyım.

Hiçbiri benimle aynı fikirde değil.

Hepsiyle aynı yatağı paylaşmak şaşırtıcı derecede normal hale geliyor, ancak North'un odasında uyumayı reddetmem beklediğim kadar iyi karşılanıyor.

Gryphon'un benim tarafımı tutması hoş bir sürpriz oldu.

Bu konuda daha fazla kavga çıkmasını bekliyordum ama kendi yatağımda uyandığımda Kuzey bana sarılmıştı,

Gece boyunca yataktan kovulduktan sonra yerde horlayan Atlas ve kapıda onunla spor salonuna gitmek için harekete geçmemi bekleyen Gryphon, bunun belki de kazanmayı başardığım bir savaş olduğunu anladı.

Hayatımı her zaman üzerimde en az iki çift gözle yaşamak normal hale geldi. Çok sinir bozucu ve inanılmaz derecede boğucu ama normal.

Kieran ya da Gryphon'un diğer güvenilir TacTeam üyelerinden biri, biz gün boyunca derslere katılırken benimle ve arkadaşlarımla birlikte olmak üzere görevlendiriliyor. Gryphon'un ikinci komutanı olan Kieran'ın Bond'a bakma görevine atanmasına şaşırdım ama Gabe ona bundan bahsettiğimde bana aptalmışım gibi baktı.

"Aynı anda aynı kamusal alanda çok fazla kişi olmasaydık Gryphon burada bunu kendisi yapıyor olurdu. Hafta boyunca Nox'un derslerinde dört Draven Bond olması yeterince kötü. Sizin onları uzaktan almanızla ilgili konuşmalar oldu."

Yemek salonundaki masanın üzerinden ona kaşlarımı çatıyorum, onun üzüntü tabağı çoktan boşalmış ama benim önümdeki spagetti dağı hâlâ dimdik ayakta. "Bu saçmalık için neden endişelenelim ki? Birlikten kuvvet doğar, burada işler sarpa sararsa dördümüzün bir arada olmasından mutlu olmamız gerekmez mi?"

Sawyer benimle alay ediyor, kız kardeşinin üzerine eğilip terk edilmiş ekmek çubuklarımdan birini kapıyor ve ağzına atıyor. Gabe ve Atlas kaşlarını çatarak ona bakıyorlar ama ben onları geçiştiriyorum.

Şu anda makarna karbonhidratı istiyorum, ekmek karbonhidratı değil.

"Bu konseyin sizin hala bir tehlike olduğunuzu düşünmesiyle ilgili, hatırladınız mı? North ve Gryphon hepinizi bir arada tutmaya çalışıyor ama insanların ne kadar korkunç olduğunuzu hatırlayacağı bir yerde toplanmamanızı istiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, konseyde babamın yerini almayacağım. Sage alabilir ya da biz vazgeçeriz çünkü akıl oyunları berbat durumda."

Babalarının konseyde olduğunu bile bilmiyordum. Dönüp Sage'e sorgulayan bir bakış attım ve o da omuz silkti. "Babam konseyde değil, kardeşi konseyde ama o Bondless ve hiçbirimiz onun bir varisi olacağını düşünmüyoruz, bu yüzden iş Sawyer ve bana düşecek. Biz Benson soyunun sonuncusuyuz, yani ikimiz de hayır dersek... iş başkasına gidecek."

Atlas başıyla onaylıyor ama Gabe inliyor ve elini gözlerine götürüyor. "Sonunda bir boka yaramayacak, o yüzden ikinizden biri çuvalını toplayıp alsa iyi olur."

Sage burnunu kıvırarak ona top haline getirilmiş bir kese kağıdı fırlatır. "'Çuvallamak' mı? Çok hoşsun Ardern, Oli'nin en çok beni sevmesine şaşmamalı."

Atlas'ın gözleri ona kayıyor ama bu şakacı bir tavır. "Yaratıktan sonra demek istiyorsun, değil mi? Unutmayın ki hepimiz totem direğinde onun saçındaki katil dumanlardan daha aşağıdayız."

Brutus hakkında konuşulmasından hoşlanmıyor ve burnunu uzatarak Atlas'a doğru sessizce homurdanıyor, bu hareket karşısında saçlarım dalgalanıyor. Kulağının arkasını kaşımak için bir elimi kaldırıyorum ve sanki gerçekten tadına bakabiliyormuş gibi parmaklarımdaki kırıntıları yalayarak tekrar yerine yerleşiyor.

Sawyer hepimize gözlerini deviriyor ve araya giriyor, "Oli'nin Bond grubunun avantajları hakkında bu kadar konuşma yeter. Bana hepinizin

Bu hafta sonu partiye gideceğim, böylece öğleden sonra eve dönerken Gray'in evine girip ailesine yalvarabilirim. Oli, rüşvete ne kadar açıksın? North ya da Gryphon'u beni desteklemeleri için ikna etmen gerek. Birini benim için em, lütfen."

Dramatik ve aptalca davrandığı için ona gözlerimi deviriyorum ama Atlas bir kolunu sandalyemin arkasına atıyor ve ona vahşi bir bakış fırlatıyor. "Onunla bir daha böyle konuşursan o lanet dilini keserim, Benson. Seni uyarıyorum çünkü Sage'den hoşlanıyorum."

Bu bir yalan, o da Sawyer'dan hoşlanıyor ve bunu hepimiz biliyoruz. Sawyer ona şaşırmış ve alçakgönüllü görünüyormuş gibi yapıyor ama her hareketinden alaycılık damlıyor.

Gabe'in eli masanın altından dizimi sıkmak için kayıyor, ihtiyacım olmayan ama yine de minnettar olduğum bir güvence ve Sawyer'a çekiliyorum, "Bu ikisi her hareketimi izlerken şu anda kendimi bir partiye bile sokamadım. Hapisteyken Gray için bir bok yapabileceğimi nereden çıkardın?"

"Bu yıl sonu partisi! Annemle babam partiyi düzenleyebilmek için haftalarca North ve diğer konsey üyeleriyle çalıştılar, kimse sizi katılmaktan alıkoyamaz! Gitmeliyiz," diyor Sage, sosa batırılmış bir ekmek çubuğunu ağzına atarken. Mükemmel fiziğini nasıl koruduğunu anlamıyorum, Sawyer ve benim toplamımdan daha fazla yiyor.

Arkamızdan bir hışırtı geliyor ve hepimiz Kieran'ın bir ana tavuk gibi üzerimizde gezindiğini görmek için bakıyoruz. Boyunluğunu indirmiş ve ilk kez kaskını çıkarmıştı.

haftalardır. Giydikleri tam teçhizat, üniversite koridorları için biraz aşırı ve ürkütücü.

Sage ona kaşlarını kaldırıyor, çatık kaşlı ve huysuz Bond muhafızıma karşı ağzı her geçen gün daha da açılıyor. "Yanılıyor muyum? Hepimize bunun olacağı söylendi. Bu konuda o sopayı kıçından çıkarman gerekebilir."

Küstahlığı karşısında gözlerim açılıyor ve ona bir yumruk uzatıyorum, bu yeni ve gelişmiş Sage, pislik Bond'unun dışında biriyle çıkan ve hayatı kendi lanet olası şartlarına göre yaşayan, en iyi arkadaşımın mümkün olan en iyi versiyonu.

Onunla çok gurur duyuyorum.

Kieran bizi süzdükten sonra Sage'in yanındaki koltuğa oturdu ve hepimize tepeden baktı. "Parti devam ediyor ama orada güçlü bir TacTeam varlığı olacak. Hepiniz içebilir ve aptallaşabilirsiniz, biz hepinize göz kulak olacağız."

Gabe suyunu içiyor ve sonra kıkırdayarak ona dönüyor, "Ne zaman aptal olduk ki? Bu tür şeylerde her zaman en iyi davranışımı sergilerim."

Kieran telsiziyle onu işaret ediyor. "Son gittiğin yerde David'in oğlunun suratına yumruk attın."

"Bond'uma hakaret etti, mayoyla ona baktı ve sonra da ona dokunmak istediğini ima etti. Hâlâ nefes aldığı için şanslı."

Atlas sandalyesinde yavaşça arkasına yaslanır ve yemek salonuna bakar. "David'in oğlu hangi pislik? Sadece meraktan soruyorum."

Ona başımı sallıyorum ama Sage ikisine de sırıtıyor. "Martinez. Ayrıca Oli'yi labirentte yakalayıp gölet sürtüğüne yedirmeye çalıştı, yani o sik kafalıyı mahvetmekten çekinmeyin."

Atlas'ın kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Bond'umu gölet sürtüğüne yedirmeye mi çalıştı? Ardern, neden hâlâ nefes aldığını biraz sonra konuşacağız ama Sage, canım, lütfen bu pisliği bana hemen şimdi göster."

Sage kıkırdar ve etrafına bakınmaya başlar ancak Kieran ona bir bakış atarak, "Ailesi konseyde bir koltuğa sahip, yapamazsın-" diye tersler.

"Neler yapabileceğimi ve yapacağımı bilsen şaşardın, Black. Muhtemelen kaçmalı ve o bok parçasına bok listemde olduğunu ve olmak istemediğini söylemelisin. Burada iyi davranıyorum çünkü Oli'nin stresini arttırmak istemiyorum ama bu pisliğin peşini bırakmayacağım."

Gabe'in eli tekrar dizimi sıkıyor ve ben Atlas'ın yanına yaslanırken ona sırıtıyorum. "O küçük pisliğin peşinden şimdi gidersen muhtemelen benim de stresimi artırır, bu yüzden belki de onu TT intikam listesine eklemeliyiz."

Bunu hiç kabul etmek istemiyor, ama biraz kirpik oynatarak biraz yumuşuyor.

Sage tüm bu hareket karşısında kıkırdıyor ve "Ee, kıyafetler? Atlas'ın sizin adınıza savaş açacağını bildiğimize göre bu sefer bikiniden daha fazlasını giyelim."

KIYAFETİM KESİNLİKLE yerinde.

Bond'larımla aylarca antrenman yaptığım için bacaklarım mükemmel, biçimli ve formda; bu yüzden biraz kıçımı, biraz da göğüslerimi gösteren bir tulum seçiyorum. Yeni topuklu ayakkabılarımdan üç çift deniyorum.

ve çok gösterişli olmadan seksi olan bir çift sade siyah ayakkabıyla devam edin.

Sage ve diğer arkadaşlarımızı geceyi malikânede geçirmeye ikna ediyorum, böylece hep birlikte hazırlanıp eve birlikte dönebileceğiz. Gryphon bu planı çok sevdi çünkü bu, TacTeam'inin koruması için hepimizin bir arada olması anlamına geliyor. Partiye katılmıyor olsa da, katılacak öğrenci sayısından içeri sokulacak alkol miktarına kadar gece için planlanan her şeyi kesinlikle biliyor.

Sage ve ben, tüm erkekler ensemizde olmadan hazırlanmak için kendimizi banyoya kilitledik, bu harika bir plandı çünkü Bond'larım, erkek kardeşi ve onların erkek arkadaşları arasında, binada çok fazla testosteron var.

Zor nefes alıyorum.

Sage'in bu gece için seçtiği beyaz mini elbiseyi gördüğünde Felix'in yüzünün alacağı şekli düşünerek kıkırdıyorum ve Sage saçlarını kıvırıp makyajını yaptıktan sonra bu gece biriyle yatıyor olabileceğine karar veriyorum.

Bunu söylediğimde neredeyse ölüyordu.

"Biz- ben- oh lanet olsun, bunu henüz yapmadım. Çıkmaktan mutluyum ve Felix mükemmel ama... Hâlâ kafamda bağların nasıl olması gerektiğine dair bir sürü saçmalık var ve onu kafamdan atmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım Riley için kalbim acıyor. O hayatı nasıl tamamen bırakacağımı henüz bilmiyorum."

Kıçımı banyo tezgahına dayayıp takılarını, bir sürü güzel kolye ve kolye ucunu takmasını izliyorum ve omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani? Takmak zorunda değilsin.

işleri ağırdan almak için bir nedeniniz var, eğer istemiyorsanız, o zaman sadece... yapmayın."

Bana oflayıp pufluyor ve kalçasıyla bacağıma vuruyor. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun, sanki Bond'larının beklentilerini düzeltmek için aylarca uğraşmamışsın gibi çünkü hepsi Bond olmak istiyor. Zamana ihtiyacım olduğu için kendimi suçlu hissediyorum çünkü Felix mükemmel. Tamamen, yürek parçalayıcı derecede mükemmel."

Başımı sallıyorum ve kapının hemen dışında arkadaşlarımızla konuşurken ve gülerken duyabildiğim kendi mükemmel Bond'larımı düşünüyorum. "Mükemmel erkek bekler. Mükemmel erkek ne kadar çok isterse istesin seni incitecek bir şey yapmaz. Felix senin için kendini defalarca ortaya koydu. Kafanı toparlamak için biraz zamana ihtiyacın varken ortadan kaybolacağını sanmıyorum. Kahretsin, Riley ve Giovanna bu gece ortaya çıkmasalar iyi olur, ikisini de mahvederim."

Sage oflayıp pufluyor ve bana gülüyor. "Sen ve Sawyer ikiniz de. Giovanna geçen hafta yardım için ailemi aradı. Babam sonunda bu konuda benim tarafımı tutmaya karar verdi ve ona kaybolmasını söylediğinde, kızının Bond'una 'saygısızlık' ettiğini ve ona yardım etmesi gerektiğini söyledi. Düşünebiliyor musunuz? Babam bu konuda kızgın olmanın ötesinde, kendisi de biraz kan dökmeye hazır."

Hala Benson'ların en büyük hayranı değilim - onlara iyi davranmak için çocuğunuzun Direniş tarafından kaçırılması gerekmemeli - ama bunu kesinlikle bir galibiyet olarak kabul edeceğim.

Riley ve Giovanna'nın toprağa verilmesini isteyen ne kadar çok insan olursa o kadar iyi.

Tezgahtan aşağıya atlıyorum ve kendime son bir kez bakıyorum, bandın her şeyi koruduğundan emin oluyorum.

ve mırıldandı, "O kaltak ailenizden ne istedi? Kahretsin, böyle bir şey yapacak cesaretin olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir içkiye ihtiyacım var. Brutus'ü onun üzerine salmamak için bu öfkeyi bir şekilde atmam lazım."

Sage bana homurdanıyor, makyaj çantasının fermuarını kapatıyor ve ikimizin birlikte son bir fotoğrafını çekmek için benimle poz veriyor. Göğüslerimi yerinde tutan bandın gücünü test etmek için yeterince içmeyi planlıyoruz, bu yüzden bir önceki resim kesinlikle çok önemli.

"Yaz boyunca onun şirketinde staj yapmak istiyor. Derslerini zar zor, kıl payı geçiyor ve genetik laboratuvarında imrenilecek bir yer istiyor. Sawyer bile kendi yerini almak için milyonlarca çemberden atlamak zorunda kaldı, babamın bunu ona vermesine imkan yok, eğer Bond'umuz tamamen işlevsiz olmasaydı bile..."

Ne kaltak ama.

Biraz daha homurdanmak için ağzımı açmıştım ki kapı gürültüyle çalındı ve Sawyer bağırdı, "Ön içkilerimiz bitti ve Gabe de Draven'ın gazabından korktuğu için gidip daha fazla içki alamıyor, o yüzden gitmemiz gerek yoksa keyfim kaçacak. Eğer ikiniz de bu gece kibarca oynamamı istiyorsanız, kıçınızı kaldırıp buraya gelin."

Sage gözlerini devirir ve kapıyı açarak ona ters ters bakar. "Biz buraya gelmeden önce iki saatini erkek temizliği yaparak geçirdin Sawyer. Yine başlama! Oli, mallarını gösterip Atlas ve Gabe'in öfke nöbetleri yüzünden partide kitlesel bir yıkıma neden olmasın diye yarım rulo koli bandı kullanmak zorunda kaldı."

Geri adım atmaz, asla atmaz. "Bunu sikin için yaptım, Sage! Kıllarını kesmek dışında banyoda bir saat geçirmenin başka bir nedeni yok. Belki de Oli sütyen giymeliydi. Lanet olsun Fallows. Hayır. Onu giyemezsin. Gabe çıldıracak."

Kıyafetin arkasını da görebilmesi için tam bir dönüş yapıyorum ve başını sertçe sallıyor. "Olmaz. Bunu giymek yok. Oli, ben biseksüelim, gey değil, sana şu anda bu tulumun 'hayır' sepetinde olduğunu söyleyebilirim. Atlas! Gel de söyle ona!"

Gülüyorum, ihtiyacım olan her şeyin orada olup olmadığını kontrol etmek için debriyajımı elime alıyorum ve sonra kapı aralığından bir inilti duyuyorum.

"Hayır, hiç şansın yok. Yeni kıyafet, Bond."

Gabe'in kıçıma baktığını, daha doğrusu başına gelen en iyi ve en kötü şeymiş gibi kaşlarını çattığını görmek için dönüyorum ve içimden geçen adrenalin patlaması beni deli bir kadın gibi kıkırdatıyor.

"Bond olsun olmasın hiçbir erkek bana ne giyeceğimi söyleyemez Gabriel Ardern. O yüzden fikrini değiştirsen iyi edersin, hem de hemen," diyorum ona alaycı bir tavırla parmağımı sallayarak ama bana attığı bakışla kalbim göğsümde tekliyor.

Neredeyse tüm arkadaşlarımızın etrafta durmuş değiş tokuşumuzu izlediğini unutuyordum. Neredeyse ona doğru yürüyeceğim ve dudaklarını dudaklarıma değdirene kadar o etkileyici vücuduna tırmanacağım, ellerim saçlarında, onu vücudumdan aşağı yönlendirene ve o dudakları başka bir yere götürene kadar çekiştirip çekiştiriyorum çünkü buna ihtiyacı var-

Tekrar inliyor ve avuçlarını gözlerine bastırıyor. "Kes şunu. Adil oynamıyorsun ve Sawyer zaten bu gece bana yeterince bok atıyor.

"Bağınızı bu şekilde uğuldatan her neyse, çadırı sikeyim."

Sesi mutsuz geliyor ve aslında bu konuda biraz kötü hissediyorum. Onun muhteşem, yapılı ve çok güzel olmasına engel olamıyorum ve orada bir kot pantolon ve pazularını saran dar beyaz bir tişörtle dururken, o sadece lanet-

"Ben yokum. Atlas, onu dışarı çıkarman gerekiyor. Sizinle kapıda buluşuruz," diye mırıldanıyor ve Sawyer ile Gray'in ona laf atmaya başlamasına aldırmadan topuğunun üzerinde dönüyor.

Onlar için kolay, onlar Bağlanmamışlar ve nerede olmaları gerektiğini bulana kadar birbirlerinin tadını çıkarmaktan mutlular. Geri kalanımız burada acı çekiyor.

Atlas sonunda gömme dolabımdan çıkıyor ve tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için dönüyor. Ona mahcup bir sırıtma yapıyorum ve o da beni yavaşça süzüyor, gözleri her santimimde geziniyor.

"Mükemmel görünüyorsun, tatlım, ama sana yarım saniyeden fazla bakan her erkeği öldürürüm," diyor dudaklarını bükerek ve orada büyüyen sırıtış kurt gibi ve mükemmel.

Ona doğru zıplıyorum, bandı biraz test ediyorum ve hiçbir şey hareket etmeyince hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. "Anlaştık. Sadece bu gece iyi görünmek ve iyi hissetmek istedim. Umarım çok fazla değildir."

Beni kollarının arasına alıyor ve rujumu bozmamak için dudaklarımı hafifçe sıyırarak öpüyor. "Oraya çıplak gidebilirsin ve ben yine de sana taparım... diğer herkesin ölmesi gerekir. Yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık."

Titriyorum ve bağlılığım yine göğsümde mırıldanıyor, onuruma ölümü arzuladıklarını, paylaştığımız Bağ'a bir adak olarak kan döktüklerini duymaktan her zaman mutlu oluyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Tekrar eğiliyor, gözleri benimkilere sabitleniyor ve yüzündeki sırıtış daha da genişliyor. "Oh, kızım bundan hoşlanıyor mu? Sana bakmaya cüret eden herkesi öldürmemi mi istiyorsun? Öldüreceğim. Ben iyi bir adam değilim, diğer tahvillerin gibi değilim. Ben senin için iyiyim, diğerlerini siktir et. Eğer kan istiyorsan, tatlım, sana veririm. Ne istersen veririm."

Sertçe yutkunuyorum ve sesimi tekrar bulmaya çalışıyorum ama bir vıraklama gibi çıkıyor, "Bağımla böyle konuşamazsın. O kana susamış ve bencil, her şeyimi alır. Her şeyimi alır."

Atlas beni tekrar göğsüne doğru çekiyor, dünya sadece ikimize daralıyor. "Güzel çünkü sana her şeyi ve daha fazlasını vereceğim. Hazır olduğun anda... her şeyi... Söz veriyorum tatlım."

Tekrar yutkunuyorum ve göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Atlas yanağımı okşayıp beni tekrar yanına yatırmak için yanımdan uzaklaştığında, biz konuşurken odanın boşalmış olduğunu görüyorum. Kapının açılıp kapandığını duymadım ve bu biraz utanç verici ama yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Şu aptal partiyi bitirelim o zaman, ha?"

Atlas ona attığım kuru tona kıkırdıyor ve ikimizi de kapıya doğru götürüyor, beni içeri sokacakmış gibi kapıyı açıyor, ama Gryphon'u orada beklerken buluyoruz.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri gözlerime kilitlenirken çok sinirli görünüyordu.

Yaltaklanıyorum. "Ne oldu şimdi? Gecemiz şimdiden bitti mi?"

Atlas'a ters ters bakarken ona doğru bakmıyor bile, "Bond'umla konuşmam gerek. İşimiz bittiğinde onu aşağı indireceğim."

Aylardır ondan duyduğum en sert kovulma bu, ama Atlas ses tonuyla sertleşse de beni başımın tepesinden tekrar öpüyor ve sonra ikimizi de bırakıyor.

Burada olacaklardan biraz korkuyorum ama aynı zamanda yanlış bir şey yapmadığımı da biliyorum... tabii sonunda benimle ilgili bazı geçmiş bilgilerinin peşine düşmediyse ve şimdi benden nefret ettiğini söylemek üzereyse. Belki de tüm bu ölüm ve yıkımdan haberi vardır.

Belki-

"Bu gece böyle giyinip dışarı çıkarak ne yaptığını sanıyorsun sen? Benim cesedimi çiğneyerek-"

İçime dolan rahatlama kısa sürdü. "Bu lanet olası bir oyun kıyafeti ve bir grup erkek bana ne giyip giyemeyeceğimi söyleyemez-"

Vücudu benimkine bir yük treni gibi çarptı. Bir an koridorun karşısındaydı, sonra bir baktım beni kapıya doğru itiyor, elleriyle çıplak kalçalarımı kavrıyor, sanki hâlâ gerçek bir şey gördüğünden emin değilmiş gibi.

"Bağınla savaşan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bunların hepsi benim. Buradan çıkmadan önce bunu bil çünkü bağlanmış ya da bağlanmamış, sen benimsin."

Nefes almaya çalışıyorum ama o kadar içime bastırıyor ki alamıyorum. "Biliyorum. Bu sadece hoş bir kıyafet, bunu yapmaya çalışmıyorum... Tahvillerimden memnun değilim. O kadar sorun olacaksa değiştirebilirim."

Biraz gevşiyor ve sonra geri adım atıyor. "Hayır. Bu gece benim yatağımdasın, bana aynen böyle gelebilirsin."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sarhoşum ve bütün arkadaşlarımı kaybettim.

Tamam, Gabe ve Atlas sürekli yanımda ve Kieran'ın etrafımızdaki herkese ters ters baktığını görebiliyorum ama Sage yarım saat önce Felix'le birlikte bir dolabın içinde kayboldu ve o zamandan beri ikisini de görmedim. Sawyer ve Gray bu evin her odasında çoktan öpüşmüşlerdi, doğru düzgün dinleyemeyecek kadar sarhoş olduğum bir cesaretle ilgili bir şeydi ve şimdi sevişmek için sessiz ve düz bir yüzey bulduklarından oldukça eminim. Bunu hem onlar için seviyorum hem de bu yüzden onlardan tutkuyla nefret ediyorum.

Ev, konseydeki alt ailelerden birine ait, yani hala havuzlu ve saçma sapan yemekli bir mega malikane, ancak konsey üyelerinin kendileri katılma ihtiyacı hissetmiyor ve bir ton TacTeam adamı hepimizi izlemek için geldiğinde kimse kıyafet kuralları konusunda endişelenmiyor.

Kıkır kıkır gülüyorum ve sıcak gece havasının tadını Kieran'ın hoşuna gitmeyecek kadar çok çıkarıyorum, ama her iki bağım da havuzun kenarında dans edişimi bir tür hafiflikle izliyor

Karnımda kelebeklerin patladığı, bir çırpınma ve karıncalanma isyanı olan sarhoş bir coşku.

Buradaki müzik şaşırtıcı derecede iyi.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Biraz daha içersen yarın dünyadan nefret edeceksin," diyor Gabe, kadehimdeki son şampanyayı bitirip yeniden doldurması için ona kirpiklerimi fırlattığımda.

Başını bana doğru salladığında surat asmama gülüyor.

Atlas etrafımızdaki hiçbir şeyden etkilenmiyor. Bunu belli etmiyor, yanımıza geldiklerinde gülümsüyor ve insanlarla konuşuyor ama Draven'da da fark ettiğim bir soğukluk var onda, sanki bize karşı işledikleri pek çok günah için hepsine tepeden bakıyormuş gibi.

Elimde olmadan ona doğru eğiliyor, kendimi onun bedenine olabildiğince yakın hissediyorum, çünkü bu tür bir mutlak sadakat benim için her zaman dünyalara bedel olacak.

O aptal hastane odasında isimlerini duyduğum andan itibaren, dünyam yıkılırken ama hala düşecek çok yolum varken, onlara karşı bir şeyler hissediyordum. Kahretsin, keşke dibe vurmaktan ne kadar uzak olduğumu bilseydim.

Bir el omurgamı yumuşatıyor, yatıştırıcı bir hareketle ve Atlas eğilip kulağıma mırıldanıyor, "Sorun yok, tatlım. Ne düşünürsen düşün, artık hiçbirinin önemi yok. Sana sahibim."

Gabe parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ama ona baktığımda hâlâ futbol arkadaşlarından biriyle konuşuyor ve gelecek sezonla ilgili bir şeyler hakkında söyleniyordu. Bana bakmadan ruh halimin değiştiğini fark etti, bu da hepsinin bana bağlanmasını engellemek için verdiğim mücadeleyi kaybettiğimin bir başka işareti.

Yatak paylaşımı aramızdaki bağı yumuşatıyor olabilir ama her şeyi milyonlarca kez daha karmaşık hale getiriyor.

"Hadi eve gidelim, tatlım. Bu partide bizim için hiçbir şey kalmadı," diye mırıldanıyor Atlas ve ben de omuz silkiyorum.

"Diğer herkes eğleniyor, onlar olmadan gidemeyiz. Neden bir içki daha alıp biraz stres atmıyorsun?"

Sırıtıyor ve başını sallıyor. "Eğer içersem, sonunda biriyle kavga edeceğim... hatta bu omurgasız pisliklerle konuşma şekli yüzünden Gabe'le bile. Hayatımda hiç bu kadar yalvarma ve sızlanma görmemiştim."

Gabe'in arkadaşının ikimize de attığı bakışa kıkırdıyorum çünkü bu konuda sessiz kalmaya çalışmıyoruz ama Gabe bize sırıtıyor ve sanki onun için mükemmel bir hazineymişim gibi elimi dudaklarına götürüp arkasından öpüyor.

Atlas'ı dans etmek için yemek masasının yanındaki dans pistine sürüklemek üzereyken Sage gözleri yuvarlak ve cam gibi, tökezleyerek evden çıkıyor ve midem bulanıyor.

Ona doğru koşmak için tahvillerimden uzaklaşıyorum, bağlarım alkolün etkisiyle zayıflamış olsa da en iyi arkadaşımı üzen kişiyi yok etme fikri beni heyecanlandırıyor.

Kieran benden önce davrandı.

"Ne oldu? Felix ile birlikte olduğunu sanıyordum, neden seni yalnız bıraktı?"

Ona göz kırpıyor, dudakları hafifçe titriyor ve ben ona ters ters baktığı için boğazını kesmeye hazırım ama o sadece mırıldanıyor: "Beni Oli'yi bulmam için gönderdi. Gracie... Gracie çok içti ve şimdi de saçmalıyor. Önemli bir şey değil ama Felix'in onu sakinleştirmek için biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

Aşağı mı?

Kieran Sage'i nazikçe bana doğru itiyor ve evin içine doğru yürüyor, etrafımızdaki diğer TacTeam elemanlarına bize yaklaşmaları için emirler yağdırıyor. Sage'i kucaklıyorum ve o da hemen bana sarılıyor.

"İşte bu yüzden dışarı çıkmıyorum Oli," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru. Sesi o kadar mutsuz geliyor ki Gracie'nin suratına tekrar yumruk atmak istiyorum.

Evde bazı bağrışmalar ve tartışmalar oluyor ve Gabe ikimize de yaklaşıyor, ama sonra Felix yüzünde kesinlikle vahşi bir ifadeyle dışarı çıkıyor ve kız kardeşini arkasından sürüklüyor.

Gracie mahvoldu.

O kadar bitkin düşer ki kapının yanındaki saksı bitkilerine kusar ve Felix ona "Asla öğrenemeyeceksin!" diye çıkıştığında inler. Bir gece istedim ve sen bir gece için bile kendini toparlayamadın."

Kieran, Gracie'nin kusmuğunun iğrenç kokusundan burnu sızlıyor ve benimle göz göze geliyor, başını evrensel bir hareketle sallayarak 'lütfen bu lanet olası pisliği şimdi terk edebilir miyiz' diyor ve ben de başımı sallıyorum.

İşimiz bitti.

Atlas, Gabe'e karşı 'taş, kağıt, makas' oyununu kaybediyor ve Sawyer ile Gray'i bulup ikisini de bizimle birlikte eve getirmek zorunda kalıyor. Felix Gracie'yi Tac araçlarından birine bindiriyor ve sonra onu orada bırakıp Sage'i kucağına alıyor, saçlarını öpüyor ve ayaklarının üzerinde biraz sallanırken ona güven verici bir şekilde mırıldanıyor.

O kaltağın ona ne söylediğini öğrendiğimde, Felix'in kız kardeşi olsun ya da olmasın, Gracie benim lanet gazabımı hissedecek ve ben

bir daha böyle bir şey yapmayacağından emin olacağım.

Herkes kızımın üstüne sıçmayı bırakmalı.

Sawyer kız kardeşine bir kez bakar ve içinde bulunduğu iyi ruh hali buhar olup uçar. O ve Gray aşağıya inmişlerdi, hâlâ birbirlerine sarılmışlardı, saçları karmakarışıktı ve kıyafetleri çok açık bir şekilde yeniden düzenlenmişti. Birlikte vakit geçirdikleri için çok rahatlamıştım.

Gracie'ye karşı bir işaret daha.

Gabe beni Atlas'ın arabasına bindirirken, "Ona çok sert davranmamaya çalış, tam olarak dengeli ve zihinsel olarak iyi bir resim değil," diye fısıldıyor. Atlas'ın hiç içmediğini görünce şok oldum, iyi ruh halinin alkolle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey yanımda olmasıyla ilgiliydi.

Gabe'e kaşlarımı çatıyorum ama o yüzünü geri çekiyor. "Merkez Bond'unu yıllar önce kaybetti. Öldüğünde sadece bir çocuktu. O zamandan beri hiç istikrarlı olamadı. Bu bir bahane değil ama... bunu aklında tut."

Sikeyim.

Ondan hâlâ nefret ediyorum ama en azından bu sefer, onunla uğraşmayı Felix'e bırakacağım. Arka koltuğa geçip Sage'in Gabe'in alanına girmeden kendi tarafına geçebilmesi için ortadaki yeri alırken hâlâ kaşları çatık ve sinirli görünüyor.

Benim için olmadığını biliyorum, ama kız kardeşi en korkunç, kana bulanmış yollarla uğraşmak istediğim öfkeli bir kabus olsa bile, burada Felix'in tarafında olmamın bir başka nedeni.

"Nefes al," diye mırıldanıyor Atlas, bizi malikâneye geri götürmek için arabayı trafiğe sokarken elini kalçama koyuyor.

Aşağı bakıyorum ve Brutus'u kucağımda buluyorum, beni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi kıyafetlerimi kokluyor. Yavru köpek haliyle her zaman daha sevimli oluyor ve onu kucağıma iyice sarmak için elimi küçük bedenine doluyorum. Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı yalıyor, bu garip bir his çünkü hissedebiliyorum ama bunu yaptığına dair fiziksel bir kanıt yok, kocaman dilinden geriye kalan yavru köpek salyası yok.

"Tanrım, lanet olsun, bir an için onu aldığını unutmuşum, Fallows," diyor Felix arkadan, sesi biraz hasta gibi geliyor ve Sage başını çevirip şimdi göbeğini kaşımak için sırt üstü yuvarlanan Brutus'e bakıyor.

"O çok tatlı! Yani, ona asla dokunmazdım ama ne kadar iyi bir çocuk olduğunu takdir edebiliyorum," der ve Felix ona başını sallar.

"Her zaman yanında bir Draven uzantısı olduğunu bilmek sizin için garip mi? Geceleri onu koridorda mı uyutuyorsunuz yoksa artık onunla bir sorunumuz yok mu?" Felix söylüyor ve ben koridor olayını duyduğunu düşünerek bir an için sertleşiyorum, ama sonra tüm kampüsün Nox'un benim hayranım olmadığını bildiğini hatırlıyorum, bu yüzden elbette bazı soruları var.

Gabe ona cevap verirken sesinin tonunu hiç bozmuyor: "Oli'nin üzerinde ne kadar çok göz olursa o kadar iyi. Dürüst olmak gerekirse, tüm arkadaşlarımızın ve ailelerimizin üzerinde ne kadar çok göz olursa o kadar iyi olur. Draven hepimiz için küçük bir mutluluk balonu olabilir ama kesinlikle güvenli değil."

Sage ikisiyle de alay ediyor, gece boyunca içtiği şampanyanın etkisiyle kelimeleri biraz bulanıklaşıyor. "Oli'nin gözlerin üzerinde olmasına ihtiyacı yok, hepimizi daha

ona doğru göz kırpma şansımız oldu. O tanıdığım en büyük baş belası. Nox sadece onu gözetliyor çünkü onu kontrol etmek istiyor. Hepiniz istiyorsunuz, en azından biraz. Bond grubunda olmanın bir parçası bu. Sürece dahil olmadığınız sürece, hiçbiriniz onun kendi kişiliği olma özgürlüğüne sahip olmasını istemiyorsunuz. İşte bu, artık onun tüm hayatı bu ve Riley ve Giovanna benden nefret etse bile, bu benim de hayatım. Gracie haklıydı. Ben bir hilkat garibesiyim ve eğer Bond'um beni istemiyorsa, o zaman ben bir dışlanmışım. Şimdi Felix'i de mahvediyorum çünkü dışarıda onu bekleyen biri var ve ben her şeyi karmaşıklaştırıyorum. Kahretsin Atlas, kusacağım."

Arabayı yeterince güvenli bir şekilde yoldan çıkarıyor, ancak bize eşlik eden Tac araçları, bizi tehdit eden her kimse ona savaş açmak üzereymiş gibi bizimle birlikte yoldan çıkıyor.

Gracie'yi öldüreceğim.

Kieran aracından fırlayıp bize doğru koşuyor, Felix ve benim Sage kusarken onu aramızda tuttuğumuzu görünce kısa kesiyor. Gabe onun saçlarını tutup yüzünden uzaklaştırıyor ve nihayet kusması hafiflediğinde Felix'in göğsüne doğru hıçkırarak ağladığında yüzünü buruşturuyor.

"O iyi mi? Hemen bir şifacı çağırabilirim," diyor Kieran, gözleri Sage'in hıçkırıklara boğulmuş haline takılmışken ve ben Felix'in parlayan ellerini işaret ederken başımı sallıyorum.

"O bu işi halleder. Bu hale gelmeden önce ona yardım edemeyecek kadar hızlı gelişti. Durduğum için özür dilerim."

Sonunda gözlerini onlardan kaçırıyor ama bir tereddüt var. "Sorun değil. Bassinger bir profesyonel gibi sürüyor, bu yüzden hepimiz

Sizi koruma altına alma zamanı. Daha uzun süre yerimizde kalmamız gerekiyor mu? Ben bir çember oluşturacağım."

Felix başını sallayarak Sage'i arabaya doğru ikna ediyor ve onları birlikte ön yolcu koltuğuna oturtuyorum. Atlas emniyet kemerini ikisine de takmaya yardım ediyor ama Sage, Felix'in kucağına oturduğu için bu yeterince kolay bir geçiş oluyor.

Eve dönerken yol boyunca Sage'in göğsündeki tıkırtıyı dinliyor ve bu aptal kasabadaki herkese onu bu şekilde incittikleri için lanet okuyorum. Gabe elimi tutuyor, kaşlarını çatıyor ve endişeli bir enerjiyle doluymuş gibi dizini zıplatıyor.

Şu anda onu rahatlatacak kelimelerim yok, sadece damarlarımda öfke ve intikam pompalanıyor.

Araba sessiz ve Atlas Draven malikânesinin garajına yanaştığında hepimiz bir an i ç i n oturup bu gecenin nasıl bir hal aldığını değerlendiriyoruz. "Eh... hayattayız, değil mi? Hepimiz nefes alıyoruz ve planımız tek parça halinde olmaktı," diyor Felix, hâlâ kız kardeşine kızgın ama havayı yumuşatmaya çalışıyorum.

Omuz silkip karşılık veriyorum: "Gece daha yeni başlıyor. Eğer kışkırtılırsam kesinlikle hâlâ birini ikiye bölebilirim." Sadece yarı şaka yapıyorum.

Partide çok fazla içmediğime memnunum, Hellcat'ten dışarı adımımı attığım anda tüm alkol vücudumdan atılıyor, çünkü bu gece Gryphon'un yatağında benimle geçireceği gece. Bu kıyafetle orada olmamı istemesinin ardından, bunu düşününce bacaklarım bükülmek istiyor.

Onunla Bond olamam.

Kahretsin, bu gece onunla bir şeyler yapmak istiyorum, ne olursa. Belki de Bond'u geri tutmanın acısı

Ona sahip olmaya değer. Bu düşünce vücudumda bir ürperti yaratıyor. Atlas titrememi üşümemle karıştırarak kolunu omzuma doluyor ve bir içki almak için beni malikâneye götürmesine izin veriyorum.

Gabe buradaki her odayı biliyormuş gibi insanları boş yatak odalarına yönlendirmeye başlıyor ve ben de Gryphon'a gitmeden önce Atlas'ın bir bardak su içmek için beni odama götürmesine izin veriyorum.

Gryphon'un odasında üzerimi değiştirmek için Bond'un giysilerinden bir avuç alıyorum ve Atlas'ın oraya gitmeden önce üzerimi değiştirmediğimde bana kaldırdığı kaşlarını görmezden geliyorum. Gryphon'un bu kadar talepkâr olması hakkında konuşmak zorunda kalırsam patlayabilirim.

Çok ateşliydi ve hayatımda onun bu yönüne daha çok ihtiyacım var.

Onu yanağından öpmeden önce son bir bardak su içiyorum ve çıplak ayaklarım peluş halıda sessiz bir şekilde birinci kata tek başıma iniyorum. Ev sessiz ve huzurlu; telefonumdan saate baktığımda Gabe'in herkesi odalarına yerleştirdiğini ve iyi geceler dilediğini yazan bir mesaj buluyorum. Mesajda kasvetli bir ton var ve Sage'in söyledikleri hakkında onunla daha sonra konuşmam gerekeceğini biliyorum.

Haksız değildi.

Bunu umursadığımı söylemiyorum. Eğer avlanmasaydım ve hepsi için bir tehlike olmasaydım, Bağlanmış grupların sahip olduğu o birbirine bağımlı şekilde onlarla bir arada yaşamaktan daha çok seveceğim bir şey olmazdı.

Ama bana verilen hayat bu değil.

Gryphon'un kapısına geldiğimde, kapıyı iki kez çalmak zorunda kalıyorum, ama ikisinde de cevap yok.

Saat gece yarısını geçti ve arabası garajdaydı, yani evde olduğundan oldukça eminim, ama Bond'larımın odalarına izinleri olmadan girmeyi sevmiyorum. Nox gerçek anlamda içeri girmeme izin vermeyen tek kişi ama bu da rutinimizin bir parçası. Oraya çıkıyorum, kendimden geçiyorum ve biliyorum ki saatler sonra, her yerde yaratıklarıyla kanepede uyuyor olacak.

Gryphon beni hep içeri alır.

Derin bir nefes alıp kapının kolunu deniyorum, kendimi odaya bırakıyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum. Duşun sesini duyduğumda iç çekiyorum, burada çok sıra dışı bir şey olmadığı için rahatlıyorum, Bond'um sadece yatmaya hazırlanıyor.

Ta ki yatağının örtüsünü çekip parfüm kokusunu duyana kadar.

Donup kalıyorum ama az önce ne bulduğumu anlamama fırsat kalmadan bağım vücudumun kontrolünü tamamen ele geçiriyor.

Parfüm yatağın her yerinde.

Yastıklarının ve çarşaflarının üzerinde, mükemmel bir şekilde ütülenmiş yorganın içinde boğuluyor ve bağım yavaş yavaş deliliğe doğru iniyor.

Bond'uma dokunmaya kim cüret etti?

Nasıl olur da başka bir kadının bu odaya, yatağına girmesine izin verir? Hepsi benim. Benim. O benim; odası, yatağı, hepsi bana ait. Bu kadını bulacağım ve kanını akıtacağım, cansız bedenini

Bond, ve ona benim olana dokunanın başına neler geleceğini göster.

Brutus kulağımda sızlanıyor, bir ses değil, bir his ve onu saçlarımdan koparmak için uzanıyorum, onu halıya bırakıyorum ve Nox'a eve gitmesini kesin bir şekilde talep ediyorum.

Bunun için şahide ihtiyacım yok.

Banyonun kapısı açılıyor ve Gryphon çıplak bir şekilde dışarı çıkıyor, beline sardığı havlu onu biraz örtüyor ama ben yine de vücudunda iz arıyorum. Bocalıyor ve duraksıyor, saçlarını geriye itmek için bir elini kaldırıyor. Çok kaslı vücudu bu hareketle dalgalandığında gözlerim kısılıyor.

O da onu böyle mi görüyordu?

Onu yatağımda becerirken her santiminin gerildiğini ve hareket ettiğini gördü mü? Bond'umun onun vücuduna pompalanışını izledi mi?

"Oli? Ne oldu, neden bağın-"

Ona baktığım anda, onunla konuşmak istemediğimi anladım. Onun bağını istiyorum, bununla doğrudan ilgilenmek istiyorum çünkü adam iğrenç bir şey yapmış olabilir ama bağ bana ait.

Benimkini.

Bunu onun özüne, temel ve hayvani gerçeğine kadar kanıtlayacağım çünkü bu adama şu anda güvenilemez. Adam bana ve birlikte inşa ettiğimiz her şeye ihanet etti.

Gözleri bembeyaz olurken boğazından hırıltılı bir soluk çıkıyor, bağını harekete geçirdiğimde bacakları tökezliyor ve bana tekrar baktığında o asık suratlı ve çatık kaşlı adamdan geriye hiçbir şey kalmıyor.

Sadece bağ.

Derin bir nefes alıyor, sanki artık nerede olduğundan emin değilmiş gibi odaya bakıyor ve ben hemen sinirleniyorum, beni alıp şu anda sahiplenmediği için öfkeleniyorum.

"Benim."

Sözlerim onun sessizliğini bozuyor, elindeki havluyu bırakıp tek hamlede bana saldırıyor ve beni yatağa yatırıp orada sabitliyor.

Ona zar zor bakabiliyorum ama bunun bir önemi yok, şu anda benimle Bond olması gerektiği dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Saçlarından bir avuç tutup dudaklarını kendime doğru çekiyorum, beni cezalandırmak istercesine dudağımı ısırırken dillerimiz hakimiyet için savaşıyor. Kan tadı alıyorum ama onun mu yoksa benim mi olduğunu anlayamıyorum ve elleri kıyafetlerimi karıştırıyor, yerde parçalanana kadar tulumu yırtıyor ve parçalıyor.

Göğsümün yarısını kaplayan banda homurdanıyor ve onu çıkarma konusunda da iyi davranmıyor, beni tamamen çıplak bırakmaya çalışırken kırmızı izler bırakıyor ve derimi acıtıyor, sonrasında dili derimi yatıştırıyor.

Yumuşak istemiyorum.

Beni becermesini ve benimle Bond olmasını istiyorum, böylece kime ait olduğu konusunda bir daha asla soru sorulmasın. Ben elini tutmaya ihtiyacı olan yumuşak bir Bond değilim. Onun döllerinin bacaklarımdan aşağı damlamasını ve kokumun çarşaflarındaki o lanet parfümün yerini almasını istiyorum ve buna şimdi ihtiyacım var.

Saçlarından bir tutam daha alıyorum ve onu vücudumdan aşağı itiyorum, külotumu çıkarmak için eğiliyorum. Bacaklarımı kavrıyor, kalçalarıma kadar omuzlarının üzerine atıyor.

Başının etrafına sarılmış, dili beni tadarken sıcak, bacaklarımın arasındaki kayganlığı tadıyor ve onun sikine ne kadar hazır olduğumu öğreniyor. Bu odaya adım attığı anda onun için hazırdım, benim olanı almaya hazırdım ve dudaklarının ve dilinin amımda ne kadar mükemmel olduğu önemli değil, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bacaklarım titremeye başladığında, onu tekrar çekiyorum, talepkar ve huysuzum çünkü boşaldığımda içimde ona ihtiyacım var, Bond'u düzgün bir şekilde tamamlamak için benimle birleşmesine ihtiyacım var.

"Becer beni. Benimle hemen bağ kur," diye bağırıyorum, sesim karanlık ve zehirli çıkıyor ve gözleri bu komutla daha da parlıyor.

Bir an için burada olanları kontrol edebileceğimi düşündüysem de, kalçalarımın altına bir yastık koyarak fikrimi değiştirmekte gecikmedi, bir eli boğazıma dolandı ve beni sabit tutarak sikini hizaladı ve tek bir vuruşla içeri itti, ölmekte olan bir adam gibi inledi.

Aklımın bir köşesinde canımın acıdığını, onun çok büyük olduğunu ve tüm bunların çok fazla olduğunu fark ediyorum ama bağlarım bedenimden çıkıp onun etrafını sarıyor ve nefes alamayana kadar ikimizi birbirimize bağlıyor.

Kalçaları beni itiyor, sürtünme artıyor, ta ki bana çarpana kadar, aklında tek bir şey olan bir Bond. Beni sahiplenmek, beni kendisine bağlamak, bana sahip olmak ve sonsuza dek bana sahip olmak çünkü onsuz ben yokum. Aynı sönmekte olan yıldızdan yaratıldık, birbirimizi bulmak ve sonsuza dek birbirimize bağlanmak için bu dünyaya geldik.

Vücutlarımızın birbirine çarpma sesi odada yankılanıyor, müstehcen ve mükemmel, ve kulağına inlediğimde, elleri tenimde sıkılaşıyor ve kalçaları her itişte klitorisime sürtünene kadar vuruşlarını derinleştiriyor. Boşalmaya çok yakınım, onu benim olarak kabul etmeye çok yakınım, Beni tekrar öpmek için eğildiğinde yüzümü boynuna çevirip onu ısırıyorum, tenini herkesin göreceği ve ne anlama geldiğini bileceği bir yere işaretliyorum.

Bir araya geliyoruz ve benim bağlarım onun içine salındığında ve onun bağları da benim içime girdiğinde, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Orgazmlar inanılmazdır, ama bu? Bu her şey ve daha fazlası, bu benim tüm dünyamın tek bir noktaya inmesi ve sonra milyonlarca parçaya patlaması. Bu, hem çok mantıklı hem de hiç mantıklı olmayan şeylerin bir karması ve daha önce hayatımda hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

Kalçaları vuruşlarında kekelerken kükrüyor, eli boğazımı sıkıyor ve başı coşkuyla geriye döndüğünde, artık Bağlanmış olduğumuz için bağının parlak ışığının teninde parladığını görebiliyorum. Ona gücümün bir parçasını veriyorum ve o da bana bu hediyeyi on katıyla geri veriyor.

Benimkini.

Yanımdaki yatağa geri çöktüğünde, bağlarım bir anda beni terk ediyor.

Olanların dehşeti varlığımın içine işliyor.

Ona bir şey söyleyecek zamanım yok çünkü kapı o kadar hızlı açılıyor ki duvara çarpıyor ve North yüzünde kesinlikle öfkeli bir ifadeyle odaya dalıyor. Kendimi yorganla bir kozanın içine sokarken en garip ve utanç verici ciyaklamayı yapıyorum.

Daha fazla ayak sesi duyuyorum ama Gryphon'un gözleri parlıyor ve kapıda duruyorlar, Gabe ve Atlas olması gereken iki Bond'um ve ben sadece ölmek istiyorum.

Öl.

Dehşet dolu bir sessizlik oldu ve sonra North hırladı, "Ne yaptın lan sen?"

Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun? Ne yaptığımı bilmiyorum. Bağım üzerinde herhangi bir kontrolüm yoktu ve şimdi berbat bir durumdayım, ancak tüm bunlara nasıl tepki verdiğini ölçmek için Gryphon'a bakıyorum ve Kuzey'in ona odaklandığını görüyorum. Dehşete kapılıyorum, Gryphon ellerine bakıyor ve ellerindeki kan lekeleri ve Tanrım, uyluklarındaki kan lekeleri kırmızı bayrak gibi parlıyor.

Bu gerçekten çok kötü.

Sonra ikisi de bana bakıyor ve ben şimdi gerçekten ölmek istiyorum. Bağ artık kafamdan tamamen silindi ve ben puslu havanın sonuçlarıyla, Bağı tamamlamanın ve Gryphon'u Bağlım yapmanın sonuçlarıyla baş başa kaldım.

Bağlanmayla ilgili bir şey içimdeki duygu selinin kapılarını açtı ve midem bir sinir harbine dönüştü. Kendimi hasta, coşkulu, üzgün, coşkulu ve birbiriyle çelişen milyonlarca duyguyu aynı anda hissediyorum. Cildim sanki patlamak üzereymiş gibi gergin ve ağrılı hissediyor ve içimde büyüyen ekstra güç beni korkutuyor.

Her şeyi mahvettiğim için çok bunalmış bir şekilde gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Ya bir çöküşün eşiğinde olduğum çok açık, ya da ikisi de aynı anda beni lanet olası acımdan kurtarmaya karar veriyorlar, çünkü Gryphon önüme geçerken bana sırtını dönüyor

Kendimi içinde bulduğum bu cehennem ortamının izin verdiği kadar mahremiyetimi sağlamaya yakın.

"Oli, bu gece başka bir yerde uyumak ister misin?" North sessizce söylüyor, Gryphon'a bakarken gözleri hâlâ keskin. Cevap vermem üç denememi alıyor ama kelimeleri zorla çıkarıyorum.

"Burada kalmam gerek. Buradan ayrılamam."

North başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkıyor ve Gryphon onlara her ne yaptıysa... sayesinde hâlâ kapıda sıkışıp kalmış olan Atlas ve Gabe'i görmemi dikkatle engelliyor.

Her şeyi mahvettim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kapı North'un arkasından kapandığı anda yataktan fırlıyorum, hala yorgana sımsıkı sarınmış bir şekilde banyoya koşuyorum ve tam bir korkak gibi kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Sonra paniklemek için bir dakika ayırdım.

Bağlantım neden Brutus'u gönderdi ki? Şu anda ben aklımı kaçırırken bana eşlik etmesi için küçük duman arkadaşıma ihtiyacım var. Gurur duymuyorum ama kesinlikle küveti doldurup kendimi orada boğmayı düşünüyorum.

Onun yerine duşa giriyorum.

Burası hâlâ Gryphon kokuyor, onun tüm sabunları ve şampuan köpükleri hâlâ karo kaplı duş zemininin dibindeki suyun içinde duruyor ve bağlarım bu konuda çok sinirlense de, tenimdeki onun kokusunu temizliyorum.

Ve bacaklarımın arasından.

Bağıma çok kızgınım. Bana böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Elimde tutmak için yaptığım onca şeyden sonra

Hepsini kol mesafesinde tutuyorum, bağım kıskanç bir öfke nöbeti yüzünden her şeyi mahvetti!

Bond'umun yatağında başka bir kadınla yuvarlandıktan hemen sonra onu becerdiğim gerçeğini düşünmek bile istemiyorum.

Ayrıca seks yapmanın, sonrasında parlama biter bitmez ölmek istememe neden olacağından da habersizdim. Kahretsin, diğerlerinin ortaya çıkması sayesinde bir afterglow bile yaşayamadım. En azından sekse harika bir giriş oldu, o kadar sert boşalmıştım ki bacaklarımın arasında kan ve onun dölünden çok daha fazla kendi ıslaklığım vardı. Tamam, biraz acımıştı ve bağım direksiyona geçmeseydi daha iyi olurdu ama gözlerimi kapatıp kendimi olan biten her şeyi unutmaya zorlarsam, ağzını hâlâ klitorisimin üzerinde hissedebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor.

Şu anda duşumda kendine mi dokunuyorsun, Bonded?

İçimden çıkan ses kesinlikle insana ait değil ve elimdeki şampuan şişesini düşürüyorum. Bu, kapalı bir alanda şimdiye kadarki en yüksek çarpma sesini çıkarıyor, kulaklarım çınlıyor ve başıma ağrı giriyor.

Sonra, bu gece beni mahvetmeyi bırakamayacağı için, Gryphon kapıyı kırarken banyo kapısı çarparak açılıyor.

O. Kırılır. Onu. Yıkar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" Çığlık atıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor, sanki az önce durduk yere omzumla kapının panelini parçalayan benmişim gibi.

Bana bakıyor, gözleri sanki bir saat önce memelerimi yalayıp emmiyormuş gibi kollarımın göğsümün üzerinde çapraz durduğu yere kayıyor ve sonra duş kapısını açmak için öne doğru adım atıyor.

"Bir kaza oldu, düşüp yaralandığını sandım. Kenara çekil."

Ona bakakalıyorum, geri adım atmak istemiyorum, ama o içeri dalıyor ve bedenimi kendi bedeniyle geri itiyor, böylece başka seçeneğim kalmıyor. Kanımı vücudundan temizlemesini izlemek istemiyorum ve ağzını açtığında, "Yapma. Yeteneğini şu anda benim üzerimde kullanma. On farklı türde kızgınım ve kendimi boğmaya çalışmak için buradayım."

Bana oflayıp pufluyor ve sabununu almak için etrafıma uzanıyor, ellerini köpürtüyor ama sonra kendini temizlemek yerine bacaklarımı sabunlamaya başlıyor. Elleri çok güvenli noktalarda duruyor ama artık onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bildiğimden, bu çok ateşli bir an.

"Ne tetikledi? Black sorgulamasında hepinizin eve sağ salim döndüğünü ve yeterince mutlu olduğunuzu söyledi, bağınızı kim kopardı? Bunu size yaptıkları için onları öldüreceğim."

Ona homurdanıyorum ve göğsünü itiyorum ama benim üç katım büyüklüğünde ve neredeyse bir tuğla duvar, bu yüzden olan tek şey ellerimi yakalamak ve çıplak göğsüne sabitlemek.

"Bırak beni! Bağım, bizi Bağlanmaya zorlamanı, bağını talep etmeni ve sonra göğsüme yerleşmek için geri dönmeni sorun etmeyebilir, ama lanet yatağında başka bir kızın olmasını o kadar çabuk kabullenemiyorum! Kıyafetim yüzünden dışarı çıkmadan önceki tüm o saçmalıklar ve sonra sen burada başka bir kızla mısın? Hayır. Fikrimi değiştirdim.

Başka bir yerde uyuyacağım," diye bağırıyorum ama ağzımdan öfkeli bir şekilde daha fazla kelime döküldükçe, o da daha şaşkın ve sinirli görünüyor.

Gözlerimi kendi gözleriyle yakalamak için eğiliyor ve beni bakışlarını tutmaya zorluyor. "Sen neden bahsediyorsun? Seni buraya getirip konsey ofisine bıraktığımız andan beri başka bir kadına dokunmadım. Oli, bana bak, Bond'umuz üzerine yemin ederim ki tanıştığımızdan beri senden başka kimseye dokunmadım."

Onun sözleriyle ait olmadıkları her türlü yerim titriyor. Kendimi öfkeme hakim olmaya zorluyorum çünkü kokladığım şeyi sadece hayal etmemiştim. "O zaman neden yatağının her yerinde parfüm vardı? Çarşaflarında sihirli bir şekilde belirmedi, değil mi? Bana söylediğin gibi buraya tulumumla geldim ve yatağını başka bir kadın kokarken buldum. Bu konuda kızma ya da üzülme şansım bile olmadı, bağım anında ortaya çıktı ve sonra... Her şey çok hızlı oldu."

Bana göz kırpıyor.

Sonra nefesinin altında küfrederek duşun kapısını ittirerek açıyor ve bir havlu kapıyor. Odadan hışımla çıkmasını bekliyorum çünkü artık istediğini elde etti, aramızdaki bağ tamamlandı ve gücü, eğer henüz artmadıysa, artacak, ama duşu kapatmak için dönüyor ve sonra beni kabarık, lüks kumaşa sarıyor.

Yüzü, Kuzey'de görmeye alışık olduğum ama onu daha önce hiç görmediğim türden öfkeli ama beni kurulayıp üzerimi örterken elleri nazik. Sonra sert bir elle beni dikkatlice odasına yönlendiriyor.

ve hala çıplak olduğu ve su damlattığı gerçeğine hiç aldırış etmiyor.

Her yerde kan var.

Hayati tehlike yaratacak miktarda değil ama çarşafın her tarafına bulaşmış ve havlusu da biraz temizlendiği için yerdeydi. Bu konuda konuşmamak çok garip hissettiriyor ama sanırım sadece regl olduğumu varsayıyor.

Şansım yaver giderse, bu konuyu onunla hiç konuşmak zorunda kalmayacağım.

Beni parçalanmış banyo kapısının yanında bırakıp yatağa doğru ilerliyor, eğilip kaşlarını çatıyor ve belli ki seks kokularımızın altındaki parfümün kokusunu alıyor. Öfkeyle kızarıyorum, bunu düşünmek gerçekten utanç verici, ama doğrulup telefonunu aldığında, yeniden ölmek istiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?!" Tıslıyorum ve o da her kimi aradıysa gözümün içine bakarak konuşuyor, ne saklanıyor ne de olanları maskelemeye çalışıyor.

"Bu evdeki her kadını, son iki saattir burada olan herkesi ofisinize çağırmanızı istiyorum. Birisi odama girmiş ve yatağımı karıştırmış. Bu Oli'nin bağını harekete geçirdi, benim bağım tepki verdi ve birisi bunu Oli'ye zarar vermek için yaptı... O şimdi iyi, sadece öfkeli ve ben de öyleyim... Beş dakika içinde orada olacağım... Oli burada kalacak, bu gece bu saçmalıkla uğraşarak malikanede dolaşmayacak."

Telefonunu kapatıp tekrar komodinin üzerine fırlattığında kollarımı kavuşturup, "Gerçekten hiçbir şey yapmadığına inanmamı mı bekliyorsun? I

yerleşik bir yalan dedektörüm yok ama dün doğmadım!"

Bana hiç tepki vermiyor, sadece çarşafları yatağından sıyırıp, belli belirsiz bir tiksinti ifadesiyle toparlamaya çalışıyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, vücudumun her türlü yeni yeri ağrıyor ve buraya yanımda getirdiğim pijamalarımı bulmak için öne doğru eğiliyorum. Kapının yanında bir yığın halinde duruyorlardı, belli ki bağım dizginleri ele geçirdiğinde onları düşürmüştüm.

Onları elime alır almaz Bağ'ım onların benim Bağ'ımdan olmasına sinirleniyor çünkü artık sadece Bağ'ımı istiyor, onun kokusunda boğulmak ve paylaştığımız Bağ düzgün bir şekilde kurulana kadar onun alanında yuvarlanmak. Onlara kaşlarımı çatıyorum ve Gryphon yatağı tekrar hazırladığında yanıma geliyor.

"Dolabımdan ne istersen al, sen... sikeyim, yuva kurma modundasın. İstemediğini biliyorum ama şu anda ihtiyacın olan şey bu. Sen içinde rahat uyuyabileceğin bir şey al, ben de bunu halledeyim."

Diğer kıyafetleri sanki yanıyorlarmış gibi yere bırakıyorum, Bonded'ımın alanını tamamen hiçe sayıyorum ama bu onu rahatsız etmiyor. Sadece onları alıyor ve beni dolaba kadar takip ediyor, bir çift boxer külotu ve rahat, siyah bir kazak giyene kadar üzerimde geziniyor.

Geri çekildiğimde, açıkça başka bir şey almadan, kendisi için de kıyafetler çıkarmaya başladı ve ben arkamı döndüm. Üstünü örtmesini ve beni terk etmesini istemiyorum, onu sadece bizim gibi kokan bir yatakta ve bana sarılmış olarak istiyorum.

Kot pantolon ve tişörtle geri döndüğünde göğsüm sıkışıyor, karnım düşüyor ve kendimi sızlanmaktan alıkoyamıyorum.

Kolları beni sarıyor ve göğsüne bastırıyor. "Sorun nedir? Bana inanmadığını biliyorum ama kim olduğunu bulacağım ve bununla ilgileneceğim. İstediğin kanıt neyse, senin için getireceğim."

Başımı sallıyorum, yüzümü göğsüne sürtüyorum ve ona inanmaya başlamama rağmen sesimi bulamıyorum. Vahşi bağım ve büyüyen öldürücü yeteneğimle birlikte bedenimin başka bir yerinde sıkışıp kalmış.

Kapı çalındı.

Gryphon'un eli saçlarımın arasına giriyor ve Bond'umu içeri davet etmek için seslenirken başımın arkasını kavrıyor. Onun North olacağını zaten tahmin etmiştim, Gryphon'un kadını bulmasına yardım etmesi için kimi çağırdığı çok açık, ama saklanmak için kollarından uzaklaşamıyorum çünkü şu anda bana dokunmayı bırakırsa çatlayabilir ve tüm organlarımı her yere dökebilirim.

Bu gece kesinlikle lanetli.

"Güvenlik kameralarını kontrol ettim ve Gracie Davenport, Oleander içeri girmeden on dakika önce buradaymış. Çantası yanındaydı. Onunla konuşmaya gittim ama Felix yine Sage'in peşinden gittiği için onu çoktan eve göndermişti. Görünüşe göre Gabe'in ona odasını gösterirken söylediği bir şeye alınmış ve dolaşmaya çıkmış."

Sikişmek. Gracie.

Gryphon'un elleri sırtımı ovarken hâlâ sıcak ve nazik ama North'a cevap verirkenki ses tonu hiç de öyle değil. "Onunla sabah ilgileneceğim. Onu tekmelemelisin

Draven'dan da, bir daha Oli'nin ya da herhangi birimizin yanına yaklaşmasına izin verilmeyecek. Eğer kendisi ya da ailesi bunu iyi karşılamazsa, ondan kurtulacağım."

Kollarında kaskatı kesiliyorum ama o sakinleştirici vuruşlarını kesmiyor. North ona cevap vermiyor ve ikisinin yüzleriyle ne anlatmaya çalıştıklarını merak ediyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve Gryphon'un kollarında dönüp North'a bakıyorum.

Gryphon'un köşedeki çamaşır sepetine attığı çarşaf yığınına bakıyor. Kendimi sardığım yorgan hâlâ banyodaydı ama Gryphon yedek bir tane bulmuş ve yatağı hazırlamıştı.

"O ne yaptı?" North söylüyor ve Gryphon banyoya gidip Gracie'nin aptallığının diğer kokuşmuş kanıtlarını almak için benden uzaklaşıyor.

Safrayı yuttum ve dedim ki, "Parfüm. Yatağının her tarafına parfüm sıktı ve ben onunla konuşmaya fırsat bulamadan bağım devreye girdi. Elimizde olan bir şey değildi çünkü bağım kıskanç, huysuz bir kaltak ve kontrolü ele aldı."

Gryphon kirli çamaşır yığınını alıp onlardan kurtulmak için odadan çıkıyor ve beni bir saniyeliğine North'la yalnız bırakıyor ve hemen peşinden gitmek istiyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama sanki beni terk ediyormuş gibi bağlılığım göğsümde inliyor.

Kendimi zavallı bir Bağlanmış'ın ağlayan kâbusu haline getirmek yerine, aramızdaki bağa, henüz yeni kurulmuş ama zamanla büyüyeceğini bildiğim küçük iplere odaklanıyorum. İki kelimeyi ona doğru iterken alnımda boncuk boncuk terler döküldüğünü hissediyorum.

Daha önce bana lanet olası bir cümlenin tamamını göndermeyi ne kadar kolaymış gibi gösterdiği için kendime kızdım.

Yak onları.

Kafamın içinde küçük bir sessizlik anı oldu ve sonra cevabı geldi, eğer istersen tüm malikaneyi yakarım. Bu gecelik senin odana dönebiliriz, sabah odaları değiştiririm.

Sikeyim.

Kalbim göğsümde küçük bir takla atıyor ve beni titretse de ona geri gönderiyorum, bu odadan çıkmıyorum, acele et ve bana geri dön.

Onsuz yatağa tırmanmak istemiyorum ama North birkaç adım ötede öylece duruyor ve sanki tüm bunlar için bir ceza planlıyormuş gibi kaşlarını çatarak odadaki her şeye bakıyor. Tanrım, muhtemelen öyle ve kendimi bu karmaşanın içinde bulduğum kişi Gryphon olduğu için minnettarım çünkü en azından North ona inanıyor ve sözüne yüzde yüz güveniyor. Sessizlikte bir saniye bekliyorum, ellerimi kollarımda ovuşturuyorum çünkü üzerimde kazak olmasına rağmen klima bu kadar açıkken biraz üşüyorum ama North hiç tepki vermiyor.

Kuzey bana yaklaştı, adımları tereddütlüydü ama sözlerinden emindi: "Bu gece olanlardan sonra bir şeye ihtiyacın olursa, senin için ayarlarım. Adını söyle ve senin olsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o bana bakmıyor, devam etmeden önce nefesini üflüyor, "Bakire olduğunu bilmiyordum. Tahminimce eğer bağın kontrol altındaysa prezervatif kullanmamışsındır. Sana acil kontraseptif getireceğim.

Buna karşı değilseniz ve sonuçlarından memnun değilseniz... bunu ister misiniz?"

Tanrım, lanet olsun. "Lütfen. Regl dönemlerimde aşı oluyordum ama son aşıdan bu yana çok uzun zaman geçti. Aman Tanrım, bu daha da kötüleşebilir mi?"

Kesinlikle panikliyorum ama bana bakmıyor ya da bunu fark etmiyor, Gryphon geri dönene kadar yine sessizce orada duruyor.

North'a hiç bakmıyor, sadece bana doğru yöneliyor ve beni kollarına alıyor, yatağına doğru yürüyor ve parfümün tamamen gittiğinden ve yatağa sızmadığından emin olmak için son bir koklama testi yapıyor.

"Biz iyiyiz, Kuzey. Bu gece yapılabilecek başka bir şey yok," diyor Gryphon, net bir şekilde reddederek. Bence bu biraz cesurca çünkü daha önce ne kadar denediysem de, North ona gitmesini söylememe asla izin vermedi.

Tek kelime etmeden gidiyor. Bu biraz korkutucu.

"Oli, yatak iyi mi yoksa hareket etmemiz mi gerekiyor? Hiçbir koku almıyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geliyorum ve temkinli bir şekilde kokluyorum, hala yeterince ağrım var ve ikinci raunda hazır değilim. Orada hizmetçilerin kullandığı çamaşır sabununun temiz ve taze kokusundan başka bir şey yok, bu yüzden başka bir şey söylemeden içeri giriyorum. Gryphon benden sonra tırmanıyor, genellikle diğer tarafta uyumasına rağmen arkamdan içeri giriyor ve ışığa basıp odayı karanlığa gömdüğünde, başımın bir gümbürtüyle yastığa düşmesine izin veriyorum.

Bu gecenin bitmesini umutsuzca istiyorum.

Kollarına yerleşiyorum ve ikimiz de rahat edene kadar beni hareket ettirmesine izin veriyorum. Bir dakika sonra eli karnımda geziniyor, hediyesinin içime aktığını hissedene kadar ısınıyor, bacaklarımın arasındaki ağrı kayboluyor ve deli gibi kızarıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve ona fısıldıyorum, "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Yüzünü Brutus'un genellikle uyuduğu kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve mırıldanıyor, "Sana bunu yaptığı için o kızı ellerimle parçalayacağım ama ben bencil bir pisliğim. Diğerlerinden biri değil de ben olduğum için mutluyum."

Yüzümü yastığa dönüyorum ve zavallı bir kız gibi ağlamamaya çalışıyorum, belki de yalan söylemiyordur, belki de beni istiyordur ve gerçekten neler yapabileceğimi bilen birine bağlıyımdır.

"Ağlama, Bonded. Ne olursa olsun bu işte birlikteyiz."

Ona kasvetli bir kahkaha attım. "Sen bir canavara bağlısın. Gerçek bir canavara, bir katile. Carlin'i duydun, bunu biliyorsun. Ya daha da güçlenirse? Şimdiden midemde büyüdüğünü hissedebiliyorum, biliyor musun? Hissedebiliyorum, hepimiz öleceğiz."

Homurdanıyor ve beni kaydırıyor, işbirliği yapmayan bedenimi sanki ağırlıksız bir bez bebekmişim gibi ona bakacak şekilde hareket ettiriyor ve bunu benim kadar sıcak bulmamaya çalışıyorum. Gözlerinin içine bakamayacak kadar karanlık ama yine de göz kırpıyorum, sanki bu karanlığı değiştirecekmiş gibi.

Elleri yanağımı avuçlamak için uzanıyor. "Eğer bir daha kendine canavar dersen, seni dizime yatırır ve bu tavrını tokatlayarak yok ederim. Sen mükemmelsin. Sahip olmak

Ne kadar nadir olursa olsun, Üst Seviye bir hediye sizi canavar yapmaz. Pek çok canavar tanıdım, sen onlardan biri değilsin."

Kesinlikle mükemmel değilim ama bunu o kadar inanarak söylüyor ki çaresizce ona inanmak istiyorum. Eli karnımın yumuşak derisini okşamak için hareket etmeye başlıyor ve tüm eğitimimin orada sahip olduğum küçük göbeği küçülttüğü için mutluyum. Hala bir tane var, muhtemelen rahmimi barındırdığı için, çünkü merhaba, ben bir kızım, ama artık utandığım bir şey değil.

"Git uyu, Oli. Her şeyi sabah halledebiliriz."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Gryphon hâlâ bana sarılmış halde uyandım ama bu onun yatağında uyandığım diğer tüm zamanlardan çok farklıydı.

Çoğunlukla eli bacaklarımın arasında olduğu için, başparmağı dün gece ondan ödünç aldığım boxer'ın kumaşı üzerinden klitorisimi okşuyor, aleti sertleşiyor ve inlerken kıçıma sürtünüyor. Elimde olmadan kıpırdanıyorum, içgüdüsel olarak ona sürtünüyorum ve bacaklarımın arasındaki ağrı geçtiği için mutluyum.

En kötüsü olduysa ve ona bağlandıysam, o zaman cehenneme giden yolculuğun tadını çıkarabilirim.

Gryphon'un dişleri keskin, omzumu ısırırken benden bir nefes almamı sağlıyor, sonra gevşeyip izi öpüyor. "Cehenneme gidecek biri varsa, o da sana sahip olduğum için bu kadar kendini beğenmiş olduğum için benim, gerçi seni bu kadar kötümser sanmıyordum."

Ona dirsek atıyorum ama yine bir şey yapmıyor. "Kafamın içinden çık, eğer istersem kriz anında dramatik bir sürtük olmaya hakkım var!"

Dirseğimi yakalıyor ve daha da geriye çekiyor, kolumu arkamda sabitliyor, boynumda oluşturduğu ıslak noktaya bir nefes üflüyor, sırtım kavislenirken vücudumda tüyler diken diken oluyor ve kıçımı sikine biraz daha sürtüyor.

"Kıvranmayı ve benimle mücadele etmeyi bırak da sana seksin nasıl olması gerektiğini, aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını göstereyim" diye mırıldanmak için ağzını tekrar kulağıma yaklaştırıyor.

Kibirli Bağlanmış. "Yeterince porno izledim, tüm parçaların nereye gittiğini bildiğimden oldukça eminim ve beni şok edecek bir bükülme olduğundan emin değilim."

Bana homurdanıyor ve bir elini vücudumda dolaştırıyor, parmaklarını boxer külotumun bel bandının altından geçirip doğrudan amımın kıvrımlarına sokuyor, beni kaygan ve dilinin beni kızdırdığı her şeye hazır buluyor.

Ona karşı kıpırdanıyorum çünkü kovalamak eğlencenin yarısıdır ve bana cinsel hünerleriyle ilgili bir şey göstermek istiyorsa, bunun için çalışması gerekecek.

Ben çırpındıkça aleti kıçımda daha da sertleşiyor ve dirseğimi bırakıp boğazımı yakalayıp beni tekrar kendisine doğru eğdiğinde dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüyor. Parmakları sıkılaşıyor ama diğer eli sadece oynuyor, aslında onları hareket ettirirken beni boşaltmaya çalışmıyor ve onu önemli kısımlara dokunmaya zorlamak için tekrar kıpırdanıyorum.

Arkama yaslanmamı ve uysal olmamı beklemekten bıkıyor, bu yüzden bir kez daha beni istediği pozisyona getiriyor, kalçalarımın altına bir yastık koyuyor ve kazağını vücuduma sokuyor, böylece şu anda çok odaklandığı tüm parçalarıma erişebiliyor.

Ona tekrar küfretmek için ağzımı açıyorum ama o sadece kendi ağzını kapatıyor ve sanki beni cezalandırıyormuş gibi dudağımı ısırıyor. Eğer beni bu şekilde hizada tutmayı planlıyorsa, beni bu adamın hayatını mahvetmek için kaydet çünkü bundan asla vazgeçmeyeceğim.

Nasırlı başparmağı meme ucuma sertçe dokunuyor, törpüsü lezzetli bir acı veriyor ve onu çimdiklediğinde dudaklarına doğru nefes alıyorum, cevap olarak kıkırdaması kibirli bir ses. Buna kızmak istiyorum ama diliyle bana taparken dudakları çok becerikli ve emin, boynumdan aşağı iniyor ve karışıma yine dişlerini ekliyor. Kırmızı tenimde izler bıraktığını zaten biliyorum, nerede olduğuna dair hiçbir soru kalmamasını sağlıyor, ama çok fazla ile yeterli arasındaki çizgiyi mükemmelleştirerek beni çaresizliğin sınırında bırakıyor.

Bağlarım zihnimi kontrol etmediğinde çok daha yoğun oluyor.

Yaptığı her şeyi çok daha keskin bir şekilde hissedebiliyorum ve elleri vücudumun her santimetresinin haritasını çıkarıyor, ta ki ben vücudumun nerede bitip onunkinin nerede başladığını unutana kadar. Varlığından bile haberdar olmadığım her türlü hassas noktayı buluyor, ben onun altında neredeyse gecikmiş bir zevk karmaşası içinde kıvranana kadar tenimi yalıyor ve emiyor.

Sonunda üzerimdeki boxer külotu çıkarmak için aşağıya indiğinde, bağımı biraz daha yönlendirmeye ve yüzünü amıma sokmaya hazırım, ama buna gerek kalmayacak kadar kararlı hareket ediyor. Bahçeye bakan büyük pencere sabah güneşiyle aydınlanıyor ve çok açık, çok parlak ve samimi hissettiriyor. Elimi gözlerimin üzerine atıp saklayabildiğim kadarını saklamak istiyorum ama Gryphon

Her iki bileğimi de avuçlarının içine alıp aşağı çekiyor, böylece beni yemesini izlemekten başka çarem kalmıyor.

Ve adam yemek yiyebilir.

Elleri bileklerimin etrafında kenetlenirken, amımın etrafını yalıyor, dudaklarımın her yerini yaladığından ve emdiğinden emin oluyor ve bu harika hissettiriyor, ama beni boşaltmaya yetecek kadar yakın değil. Acısına son verilmesini isteyen ölmek üzere olan bir kadın gibi homurdanmaya başladığımda, sonunda klitorisime bir profesyonel gibi saldırarak sıfırlıyor ve ben boşalırken omurgam yataktan kalkıyor.

Eğer bana kendini kanıtlamaya çalışıyorsa, o zaman bu işi en iyi şekilde yapıyor demektir. Sonunda kalçalarımı sıkmak ve omuzlarına çekmek için bileklerimi bıraktığında, amımın ahlaksız, ıslak sesleri odada yankılanıyor. Burada bacaklarımla ilgili bir takıntı görüyorum, ama aynı zamanda tekrar boşalırken kendimi yüzüne sürtmekle o kadar meşgulüm ki bunun için ona kızamıyorum.

Üçüncü orgazmdan sonra aşırı hassaslaştım ve sızlanmaya başladım. Hafifletmesi, ara vermesi, amımın dilinin acımasız zevkinden kurtulmasına izin vermesi için yalvardığımda bana mutsuzca homurdanıyor ve sonunda, nihayet, başını kaldırıp beni ne hale getirdiğine bakıyor, dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme uzanıyor.

Ona karşılık verecek ya da bu kadar kendini beğenmiş göründüğü için dişlerini tekmeleyecek enerjim yok, ama kendini dizlerinin üzerine çekip sikini hizaladığında, içeri iterken acı yok, amım damlıyor, döllerimle fışkırıyor ve onu emerken inliyor.

Sonra ağzını açmaya başladı ve beni öldürmeye çalıştığına karar verdim, kendi tehlikeli planlarından kurtulmak için

Bağlanmak kötü ve acımasız bir şeydir. "Ne kadar açgözlü bir amcık, iyi bir kız gibi beni sonuna kadar götürüyor. Bundan sonra benim için iyi olacağını söyle, ne zaman istersem bana bu güzel Bağlanmış amcığını ver. Kime ait olduğunu hatırlatmam gerektiğinde seni çiğ çiğ becermeme izin ver, çünkü bu benim. Bağın bana sana ait olduğumu söyledi. Pekala bebeğim, bu benim istediğim zaman kullanabileceğim ve doldurabileceğim amcığım. Beni istiyorsan, alacağın şey budur."

Beni ters çevirmek için çekildiğinde, tekrar içeri daldırırken kıçımın üzerinde bir avuç içi kırıyor, inliyorum ve yastıklara bir orgazm daha kıvranıyorum, sesim boğuk ve bana yaptırdığı tüm çığlıklardan çatlıyor.

Boşalırken parmakları kalçalarıma gömülüyor, inliyor ve kalçalarını içime sokuyor, ben de beni duvara yapıştırmasını engellemek için yatak başlığına yaslanıyorum. Arkamı döndüğümde ıslaklığını hissediyorum, bir kez daha prezervatifsiz seks yaptığımızı fark ediyorum, ama sanırım North'un benim için hazırladığı hap bunu halledecek.

"Lanet olsun," diye inliyorum, yanımda sırt üstü uzanırken bacaklarım hâlâ karıncalanıyor ve jöleden yapılmış gibi duruyor, nefesini toplarken göğsü acayip ısırılabilir görünüyor.

"Pornodan daha mı iyi?"

Kıçımın altındaki yastığı büyük bir gürültüyle yüzüne doğru itiyorum ve kahkahalarla kükrediğinde ona isteksiz bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Daha iyiydi, ama oyununun kaymasına izin verme. Ben mutlu edilmesi zor bir kızım."

Fuayeye çekinerek adım atıyorum, ki bu çok aptalca.

Gryphon'un bağsız iddiasının ardından kendime gelmek için bir saat ayırdıktan sonra, kaçınılmaz, garip, seks sonrası buluşmayı ertelemek için duşa girdim. Geldiğini biliyorum. Gryphon ve muhtemelen North, Gabe ve Atlas'a ne derse desin, onlarla konuşmak ve neler olduğunu açıklamak zorunda kalacağımı biliyorum.

Gryphon başımda nöbet tutuyor, arkasını dönerse kendimi duşa asacağımı düşünmüş gibi her hareketimi izliyordu ve hizmetçilerden biri eczaneden aldığı küçük bir çantayla kapıyı çaldığında, tamamen giyinik bir halde ve ona doğrultulmuş bir tabancayla kapıyı açmıştı.

Biraz aşırıydı.

Demek istediğim, Bond'un etkileriyle tamamen çıldırmış hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel, ancak Bond'u tamamladıktan sonra en aklı başında Bond'umun kafasını tamamen kaybettiğini görmek de garip.

Bağlanmış.

Tanrım.

Hay

sikeyim.

İlacı alıp, su içip, kendi kıyafetlerini giyene kadar beklemiş, sonra da giyinip kafedeki vardiyama hazırlanırken bana göz kulak olmak için odama kadar eşlik etmişti. Ancak tamamen hazır olduğumda aşağı inip hasar kontrolü yapmak için beni yalnız bıraktı.

Yatağıma oturdum ve bir korkak gibi Sage'e mesaj attım.

Bir şeyler olduğunu zaten biliyordu çünkü North, Atlas ve Gabe'e Gracie'nin ne yaptığını anlattığında,

Atlas, görünüşe göre, savaş yoluna girmişti. North'un dumanının herkesi ayırmak için çıkmasıyla sonuçlanan bir tartışma oldu ve bu şimdiye kadar duyduğum en utanç verici şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Bu yüzden, şimdi geceleyin bir hırsız gibi etrafta gizlice dolaşıyorum, biriyle karşılaşmaktan korkuyorum ama aynı zamanda herkesin öfkesine ve inançsızlığına katlanmaya da tamamen hazırım.

Belki de evren yeterince acı çektiğime karar verdi çünkü fuayeye gittiğimde duman ve boş gözlerden yapılmış minicik bir köpek yavrusu beni bekliyor.

Bana doğru gelirken onu yakalamak için eğildim, boyu iki katına çıktı, böylece ayaklarımın dibine sırtüstü düştüğünde kaşıyabileceğim bir sürü göbeği oldu. "Brutus! İşte buradasın! Endişelendim, senin için Nox'la dövüşmek zorunda kalabileceğimi düşündüm. Seni yakında görmeseydim gelirdim."

Ayak sesleri var ama kafamı kaldırmaya korkuyorum, bu yüzden sadece gelmiş geçmiş en iyi karın kaşımaya odaklanıyorum.

"Onu bana geri göndermemeliydin. Orada olsaydı daha çok yardım ederdi," diyor Nox ve başımı kaldırıp ona baktığımda sarhoş görünüyor.

Bir omzumu kaldırdım. "Ben yapmadım. Bağım yaptı, kontrolü ele aldı ve onu gönderdi. Muhtemelen yapacağını biliyordu... ne yapardı bilmiyorum."

Nox ikimizin de çömeldiği yere doğru yürüyor ve bir elini benimkiyle birlikte Brutus'un karnında gezdiriyor. "Bana neler olduğunu anlatırdı ve ben de ne yapacağıma karar vermek zorunda kalırdım. Bağlanma konusunda çok üzgün görünmüyorsun, belki de onu göndererek doğru şeyi yaptın.

Böylece Gryphon'u tam da istediğin şekilde tuzağa düşürebilecektin."

Bu adam bana asla mantıklı gelmeyecek, yemin ederim. "Koridorda beni duvara yapıştırdığında, ben de seni tuzağa mı düşürdüm?"

Dudakları kıvrılıyor ve yüzü sarhoş ama sakin bir ifadeden, artık görmeye alıştığım öfkeli Draven maskesine dönüşüyor. "Bir bağın oyunlarına kanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Güçlerimi istiyor olmam, kendimi zehre zincirlememe izin vereceğim anlamına gelmez."

Ona uzun uzun bakıyorum, dağınık görüntüsü karşısında bağlarım göğsümde sessiz kalıyor. Çok iyi bir araya getirilmiş, çok kontrollü, kaotik bir karmaşa gibi görünüyor. Kendime onun da kendisi için önemli birinin yasını tuttuğunu ve sadece birkaç hafta önce anma töreni sırasında elini tuttuğumu hatırlatıyorum.

Bana da izin verirdi.

Elimi Brutus'un karnından çekip biraz daha kalçalarımın üzerine oturuyorum, daha fazla sevgi için elimi kovalayan yavrunun kulaklarının arkasını kaşımak için hareket ediyorum ama gözlerimi Nox'un gözlerinden ayırmıyorum. "Eğer şu anda öyle olduğuma inanmak istiyorsan Nox, fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Gününü atlatmak için hikâyendeki kötü adam olmama ihtiyacın varsa, bunu kabul ederim. Ama ne kadar uğraşırsan uğraş, benim hikâyemde kötü adam olmayacaksın. Artık seninle ilgili çok daha iyi bir görüşüm var ve sana benim dünyamdaki büyük kötü olma tatminini yaşatmayacağım."

Sanki onu tehdit etmişim gibi tepki veriyor.

Bana savunmacı ve saldırgan bir bakış atarak topukları üzerinde geriye doğru sallanırken, gözleri Brutus'un onu izlediği yere kayıyor. Bunun hangi yöne gideceğini düşündüğünden emin değilim ama hayatımda hiçbir şeyden Brutus'ün bana zarar vermeyeceğinden emin olduğum kadar emin olmamıştım.

Bağımın yeteneğinin bana asla zarar vermeyeceğini bilmesinden mi, Brutus'un Nox'un bana zarar vermek istemeyen tek parçası olabileceğinden mi, yoksa kendi gücümün seviyeleri konusunda kibirli olduğumdan mı emin değilim, ama burada endişeli değilim.

Atlas, Gabe ve Gryphon'un aynı şekilde hissetmemesi çok kötü.

"Uzak dur ondan!"

"Lanet olsun, Oli, ondan uzak dur."

"Bağlıma dokunma, Nox. Sadece uzaklaş." Gryphon'un elleri ön kollarımı sarıyor ve beni ayağa kaldırıyor, beni arkasına sıkıştırmadan önce geriye doğru adım atıyor.

Brutus benimle birlikte hareket ediyor, ayaklarımın dibinde kalmak için Gryphon'un etrafından dolanıyor ve Gabe, Atlas'ın değerli yavru köpeğimi tekmelemeye çalışmasını engellemek zorunda kalıyor.

Ona dik dik bakıyorum ve sonunda küfretmeyi bırakıp kendini Gabe'den uzaklaştırdığında, "O lanet olası bir Draven casusu, evcil hayvan değil! O şey peşindeyken o pislikten korunamazsın."

Elimi uzatıyorum ve Brutus'un tırmanıp kulağımın arkasına, ait olduğu yere, gözlerden uzak ama bana yakın bir yere yerleşmesine ve beni sınırsızca rahatlatmasına izin veriyorum. Sabahtan beri ilk kez, kendimi içinde bulduğum karmaşayla başa çıkabileceğimi hissediyorum.

Nox'un aynı şekilde düşünmediği açıktır ve Gryphon'un öfkeli bakışlarından birine maruz kaldığında tersler, "Onu becerdiğin için gerçekten değerli küçük masum bir Bond'muş gibi mi davranacaksın? Öyle olmalı-"

"Yapma."

Nox ona, en yakın arkadaşına gülüyor ve bir an için Gryphon'un ona yumruk atacağını düşünüyorum ama o sadece derin bir nefes alıyor ve sonra şöyle diyor: "Git uyu. Stresli bir gece geçirdin ve bok gibi görünüyorsun."

Kafeye giden yol sessizdir.

Gryphon beni Gabe ve Atlas'la geride bırakırken saçlarıma iffetli bir öpücük kondurmuştu, telefonu TacTeam'le çözmesi gereken sorunlarla çalıyordu ve ben gerçekten veda edemeden gitmişti.

Gabe bir an sessiz kaldı ve sonra elimi tutarak beni yanına çekti ve birlikte garaja doğru yola koyulduk. Atlas tek kelime etmeden bizi takip etti. Hellcat'e binip otoyola çıkana kadar bana dokunmaya çalışmamıştı. Sonunda eli dizimi kapladığında nefes almıştım, parmakları her zamanki gibi kot pantolonumun kumaşına sürtünüyordu.

En azından bana kızgın değil.

Aceleyle kafeye girdiğimde Sage, Sawyer, Gray ve Felix beni bekliyordu.

Bond'larımın s t a n d ı n d a l a r , önlerinde kahveler ve sandviçler var. Atlas ve Gabe ile içeri girdiğimde

Arkamda Sage, müstehcen bir sırıtışla ağzını açan Sawyer'ın koluna yumruk atıyor.

O kıza bayılıyorum.

Gabe ve Atlas fazladan sandalye kapıp kabine yanaşıp arkadaşlarımıza katılırken ben de çantamı saklamak için arka tarafa geçiyorum. Gloria beni selamlarken kibar ama biraz soğuk davranıyor. Midem bulanıyor ama bana neden kızdığını düşünmek yerine kendimi yoğun mesaiye bırakıyorum.

Kitty tam bir kabus.

Sıraya girdiğinde bile yardım etmek için kasadan uzaklaşmayı reddediyor, bu yüzden tüm vardiyayı deli gibi koşturarak geçiriyorum.

Arkadaşlarım bir saat boyunca beni konuşmak için yakalayamayınca dışarı çıkıyorlar ama tahvillerim mesaimin bitmesini beklemek için yerlerinde kalıyorlar. Atlas üçüncü kahvesinden sonra buzlu çaya geçiyor ama Gabe bütün gece plan yapmış gibi lattesini yudumluyor.

Müşterilerden birinin çocuğu bütün bir milkshake'i yere fırlattıktan sonra zeminin büyük bir kısmını paspaslamak zorunda kalıyorum. Kimse dağınıklık için özür dilemeye kalkışmıyor, bu da beni duygulandırıyor, ama sanki bu işe başladığımdan beri geçirdiğim en kötü vardiya değilmiş gibi yüzüme o sakin gülümsemeyi yapıştırıyorum.

Öğleden sonra günlerce sürüyormuş gibi geliyor.

Sonunda kapattığımızda, Atlas ve Gabe paspas yapabilmem için onları binadan dışarı çıkardığımda bana kaşlarını çatıyor ve Kitty telefonuyla oturmak ve gereken temizliği yapmaktan kaçınmak için arka tarafta kayboluyor. Gloria ona bu konuda tek kelime etmiyor, ben de bir kez daha çenemi kapatıp işe koyuluyorum.

İyi bir çalışan olduğumu, Gloria'nın işi için bir değer olduğumu ve zorunlu olarak uzakta geçirdiğim zamana saygı duyduğumu kanıtlamak için harika bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Tanrım, yanılmışım.

Her şeyi tertemiz yaptıktan, kasayı saydıktan ve günün depozitosunu Gloria'nın yanında götürmesi için ayırdıktan sonra Kitty nihayet banyodan çıkıyor, normal kıyafetlerini giymiş ve çantasını omzuna atmış. Bana sırıtıyor ve kendini beğenmiş bir hareketle saçlarını omzunun üzerinden atarak dişlerimi sıkıyor.

Gloria, kıza elini sallayarak onu arka kapıdan çıkarmasını söylüyor ve kızın nefesini tutarak küfretmesine aldırmadan, "Git bakalım Kitty," diyor. Kimse bu kıza tavrını ya da kötü iş ahlakını söylemiyor ve bu beni biraz rahatsız ediyor.

Ama buradaki ücret iyi, o yüzden bu konuda çenemi kapalı tutacağım.

Kapı arkasından kapandığında ve Gloria bana döndüğünde, "İzinli olduğum için özür dilerim, söz veriyorum-" dedim.

Sözümü kesti. "Tahvillerin dışarıda seni bekliyor, o yüzden seni fazla tutmayacağım. Önlüğünü geride bırakmalısın, artık burada çalışmayacaksın. Bugün için alacağın olan maaş çekini getirdim, seni tekrar görmeme gerek yok."

Çenem lanet olası yere düştü. "Özür dilerim, beni kovuyor musunuz? Ne yanlış yaptım ben?"

İzinli olduğumu söylemesini bekliyordum, bunu neredeyse anlayabilirdim, ama sözleri bağlarımın öfkesini ateşledi. "Yeteneğimin ne olduğunu hiç sormadın. Ben bir Empat'ım, görebiliyorum.

insanların Hediyelerinin ne olduğunu. Ayrıca niyetlerini de görebiliyorum. En güçlü Yetenekli olmayabilirim, kesinlikle Üst Seviye bir Yetenekli değilim, ama kötülüğü gördüğümde tanırım. Kafemde hoş karşılanmıyorsun. Geldiğinde olay çıkarmak istemedim ama artık seni burada istemiyorum."

Kötülük.

Canavar.

Zehir.

Öfkem alevlendi. Ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum ama kelimelerim yine de keskin. "Nox'un burada yemek yemesine izin verdin! Buraya geri geldi ve seninle konuştu, kesinlikle bana 'canavar Bond' saçmalığından bahsetmeyeceksin!"

Başını bana doğru sallıyor ve sanki ona küfrettiğim için çok kırılmış gibi dilini şaklatıyor. "İnsanların o Draven çocukları hakkında ne söylediği önemli değil, içlerinde ne olduğunu gördüm. İliklerine kadar iyiler. Bir Yetenek bir insanı canavar yapmaz. Ben de senin içini görebiliyorum ve orada olanlardan hoşlanmıyorum. Senden daha önce emin değildim ama şimdi bağlandın ve her şey daha da netleşti. Seni dükkanımda barındırmayacağım. Bir daha gelme ve hiçbir şey için de arama."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Gloria beni kötü olduğum için kovduktan sonra Bond yemeğine katılmaktan daha az istediğim bir şey yok ama bundan kurtulmak için Gloria'nın bana söylediklerini North'a anlatmam gerekecek ve bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Onun için daha fazla cephane, peşine düşmesi için daha fazla ipucu ve ne olduğumu anlaması için daha fazla şans. Bunu riske atmak istemiyorum.

Yine de Atlas ve Gabe'e söyledim.

Atlas sürücü koltuğundan bana bakıyor ve sonra tek kelime etmeden arabayı park edip motoru kapatıyor. Arabadan inip kafeye doğru yürüdüğünde, onu durdurmak için arkasından seslenmek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

İçimde hiçbir şey kalmadı.

"O yaşlı kaltağı dinleme Bond. O sadece bir bok bilmeyen çatlak bir Empat," diyor Gabe arka koltuktan, ama ben sadece Atlas'ın kafenin arka kapısını hiçbir şey yokmuş gibi sökmesine bakıyorum.

Muhtemelen onu durdurmalıyız.

"Sizi uyarmaya çalıştım çocuklar. Benimle bağ kurmanın en kötü seçenek olduğunu söylemiştim! Gracie lanet bir

kaltak az önce mahvetti-"

Gabe koltuğunda öne doğru eğilip gözüme takılıyor ve sözümü keserek şöyle diyor: "Hiçbir şey. Hiçbir şeyi mahvetmedi, Oli. Bir dakikalığına korkmayı bırak ve etrafına bak. Sen ve Gryphon bağlandığınızda kötü bir şey olmadı. Tamam, kötü oldu çünkü bağlarınız tetiklendi ve ikiniz de bunu durduramadınız ya da... lanet olsun, buna rıza göstermediniz. Tüm bunlar kulağa gerçekten boktan geliyor, söylemeye çalıştığım şey bu sabah güneşin hâlâ doğduğu. İkiniz de hala nefes alıyorsunuz, zarar görmediniz ve kıyamet henüz başlamadı."

Öfkeli görünüyor ve kafeden bir gümbürtü daha geldiğinde, nefesinin altında küfrediyor ve arabadan inip kapıyı çarparak Atlas'ın öfke krizine doğru koşuyor.

Neden korkuyorsun? Gabe'e telefonuna cevap vermesini söyle.

Gryphon'un kafamın içindeki sözleriyle irkiliyorum, ne zaman sohbet etmek istese oraya girmesine alışabileceğimden emin değilim. Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmekten, canı ne zaman isterse beynime tam erişime sahip olmaya geçti.

Kaba.

Yanıt göndermek için hâlâ deli gibi konsantre olmam gerekiyor ama giderek kolaylaşıyor.

Görünüşe göre kötülük koktuğum için kovuldum. Atlas Gloria'nın peşine düştü ve Gabe muhtemelen şu anda kafede işlenmekte olan cinayeti durdurmaya çalışmakla meşgul olduğu için telefona cevap veremiyor.

Bana hemen cevap vermiyor ama ilk kez, onu her zaman hissedebildiği gibi hissedebiliyorum

Beni hisset.

Çok öfkeli. Çok öfkeli. Gücünden boğazım düğümleniyor ve bir elim göğsümü sıkıyor, bağlarım kavgaya karışmaya karar vermeden önce onun duygularını kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Arabanın dışından bir patlama sesi geliyor ve kafamı kaldırdığımda Gryphon ve Kieran'ın tam taktik teçhizatla orada durduğunu görüyorum, Kieran'ın Yeteneği sayesinde yoktan var olmuşlar. Gryphon elini arabaya doğru savuruyor ve ardından kafeye doğru koşmaya başlıyor.

Kieran yanıma gelip camı indirmemi işaret ediyor. Onun yerine kapıyı açıp yanında duruyorum. Yaralarımı kontrol etmek için en hızlı ve en az incelikli gözlerini üzerimde gezdirirken hiçbir şey söylemiyor.

Alay ediyorum, "İçimden sızan kötülüğün o kadına dokunmasına izin vermemek konusunda çok iyiydim. Atlas'a mı? O kadar da değil."

Bana gözlerini deviriyor ve omuz silkiyor. "O bir Bassinger, ne bekliyordun ki? Gerçekten ondan bir ısırık almadın mı? Önyargılı kaltağa sadece küçük bir yumruk mu attın?"

Hayır, hayır, hayır, bu adamla dostluk kuramam. Kuru bir zekâya ve onunla uygulamak istediğim şiddetin rahatlatıcı tasvirlerine sahip olamam. Şu anda arkadaş edinmek için fazladan bir kapasitem yok, küçük çevrem zaten bir otobüs dolusu insan.

Yine de onun sözleriyle anında kendimi daha iyi hissediyorum, hatta "Önyargılı olamaz, benim çok sakin ve hiç de canavarca olmayan Draven Bond'larım hakkında dünyaları düşünüyor. O kadına göre Nox karıncayı bile incitmez. Kötü olan benim."

Bu kelimenin bana neden bu kadar yapıştığını sormayın, ama gerçekten ondan kurtulamıyorum.

Kafenin içinden bir çarpma sesi daha geliyor ve Kieran bu ses karşısında kıs kıs gülüyor, burada gerçekleşen kasıtlı mal tahribatından fazlasıyla memnun görünüyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Yardım etmek için oraya girmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, Bond'a bakma görevindeyim. Ayrıca Bassinger Tanrı'dan daha zengin, evini mahvettikten sonra o sürtüğe susturması için para ödeyebilir."

Erkekler işe yaramaz.

Üşüdüm ve acıktım, şunu paketleyebilir miyiz lütfen? Bir gün için yeterince utanç yaşadım.

Gryphon'la bu şekilde konuşmak gittikçe kolaylaşıyor. Cevabı anında ve benimkinden daha akıcı, Black'e seni malikâneye geri götürmesini söyle ve sonra onu buraya geri gönder.

Kieran'a emirleri söylerken inliyorum çünkü bir Taşıyıcı ile seyahat etmekten nefret ediyorum. Kieran kolumu bıraktığında ve gözlerimi açtığımda North'u yemek odasında karşımda bulduğumda, Bond'umun parlak siyah deri Hermes ayakkabılarının üzerine kusmamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Beni bir sandalyeye itti ve sonra dünyanın dönmesini engellemek için başımı bacaklarımın arasına koymaya zorladı.

"Bir gün. Hasar kontrolü yapmak zorunda kalmayacağım lanet bir gün istiyorum. Üçüne de söyle, hayatımı zorlaştırmayı bıraksınlar ve ben peşlerinden gelmeden önce buraya dönsünler," diye hırlıyor North ve ben sesinden irkiliyorum.

Kieran giderken yine bir patlama sesi duyuyorum. Tekrar oturmadan önce kusmayacağımdan emin olana kadar bekliyorum.

North beni sandalyesine itti ve doğrulduğumda onu yanındaki sandalyede, her yerde evraklarla buldum. Burnumu soktuğum için beni terslemesini istemediğimden gözlerimi uzak tutuyorum ama bu sadece masanın diğer ucundaki Nox ile göz göze gelmeme neden oluyor.

Önünde bir bardak viski var.

"Bassinger yine onurunu savunmaya mı gitti? Zavallı. Gerçekten de kendine yeni bir görev bulması gerekiyor," diye söylenirken kadehi dudaklarına götürüyor. North iç geçiriyor ve gözlerini Nox'a dikiyor ama kardeşi bana bakarken onu görmezden geliyor.

Gerçekten gitmek istiyorum.

Ya da en azından yer değiştirin, burada masanın başında oturmak ve Nox'un boktan, alkolle beslenen ruh haliyle uğraşmak istemiyorum.

Ellerimi kollarımın üzerinde ovuşturuyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Şimdi de alkolik mi olacaksın? Öğretecek derslerin yok mu? Genç beyinleri şekillendirmen falan gerekmiyor mu?"

Alay ediyor, "Onlara uykumda bile öğretebilirim ama ek görevlerim nedeniyle idari izindeyim. Gryphon sana henüz söylemedi mi? Yarın TacTeam'i desteklemek için yola çıkıyoruz."

Bağlarım bundan hiç hoşlanmıyor.

Nox'un sadece bir pislik olup beni üzmeye çalışıp çalışmadığını görmek için North'a bakıyorum, ancak kağıtlardan başını kaldırmadan, "Gabe ve Bassinger burada seninle kalacak. Güneyde daha fazla kaçırılma olayı oldu.

bakmamız gereken bir şey var. Gryphon, Nox ve ben bir ya da en fazla iki hafta burada olmayacağız."

Hayır.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Ellerimi tekrar yumruk yapıyorum ve sonra yanaklarım kızararak başımı tekrar bacaklarımın arasına sokmak için geri çekiliyorum. Bu aşırı dramatik bağ saçmalığı ne zaman sona erecek?

"Bonded cennetinde sorun mu var? Gryphon'un size söyleyeceğini sanıyordum-"

"Kes şunu, Nox. Çeneni kapatamıyorsan, o zaman git," diye tersliyor North. Bu, kardeşiyle konuştuğunu duyduğum en sert konuşmaydı. Genelde onun yanında taktığı çocuk eldivenleri artık yok.

Odadan çıktığını duyuyorum ama zihnim artık korku ve panik içinde yüzmeyene kadar başımı eğiyorum. Tekrar ayağa kalktığımda mutfağın kapıları açılıyor ve garsonlar her zamanki yemek tabaklarıyla çıkıyorlar ama ben hiçbirini yemek istemiyorum.

Sadece gidip uzanmak istiyorum.

North bir tabak alıp nişastalı, sıkıcı yiyeceklerle doldurmaya başlarken, "Bassinger hakkında ona ulaştığınızda Gryphon ikimizle birlikte toplantıdaydı. Sizden hiçbir şey saklamıyordu. Nox... şu anda muhalefet yaratmak için çabalıyor. Bunu atlatacaktır."

Kağıtlarına geri dönmeden önce tabağı önüme koyduğunda, iştahım geri dönmeyi düşünüyor ve daha sade yiyecekler aslında mırıldanarak teşekkür ederek çatalımı almam için yeterince cazip görünüyor.

Sözlerimi kabul etmedi, sadece tüm kağıtları topladı ve mırıldandı, "Benimle yatacaksın

Bu gece... Tabii hâlâ yuva yapmıyorsan ve onun yerine Gryphon'u istemiyorsan. Nox yaratığını seninle birlikte geride bırakacak ve sen de artık Gryphon'a bağlısın, bu yüzden biz ayrılmadan önce benimle kalman mantıklı."

Hâlâ yuva mı yapıyorum? Nasıl ilerlediğimizi görmek için bir saniyeliğine bağımı kontrol ediyorum ve North garip bir şekilde boş bir yüzle beni izliyor. Bir kez olsun bana kızgın ya da sinirli değil, sadece ne yaptığımı izliyor.

Onun bakışları altında kızarmamaya çalışıyorum. "Bağım iyi, sanırım yuva kurma kısmı bitti. Eğer August'u yanına almakta ısrar edersen, sanırım sana ihtiyacım olacak."

Bu kelimeleri boğuk boğuk söylemek beni neredeyse öldürüyor ama o kına yakmıyor ya da yüzüme vurmuyor, bunun yerine evrakları bir kenara bırakıp kendi tabağını hazırlıyor.

Diğerleri nihayet eve vardığında Atlas yemeğe gelmiyor ve ne Gabe ne de Gryphon yerimin değişmesiyle ilgili yorum yapmıyor.

Sabah ikiyi biraz geçe telefonumun çalmasıyla yatağımda uyandım.

North'un belimdeki kolu kurşun bir ağırlık gibi, milyonlarca kiloluk taşınmaz bir erkek uzantısı ve lanet telefona ulaşmak için deli gibi uzanmak zorundayım. Bunun bir eşek şakası olduğundan şüpheliyim ve eğer bir şey olsaydı Bond'larım gelip beni burada bulurlardı.

Geriye sadece arkadaşlarım kalıyor.

Arayanın kimliğine bakma zahmetine bile girmedim. Sadece cevapla tuşuna basıp "Ne oldu?" diye mırıldandım.

Sage'in panik içindeki fısıltısı beni yatakta sarsıyor. "Aman Tanrım. Oli, yardıma ihtiyacım var! Bunun olduğuna inanamıyorum. Lanetlendim, lanetlendim! Yapamam- Oli, çok kötü-"

Kuzey yuvarlanırken homurdanıyor ve ben de fırsattan istifade yataktan kalkıp dolabıma doğru koşuyorum. "Neredesin? Güvende misin? Ne oldu böyle? Birini mahvetmek üzereyim, Sage!"

Hıçkırıyor, sesi çatlıyor ve sanki biri kapısını kırmaya çalışıyormuş gibi bir gürültü duyuyorum. Üzerime bir yoga pantolonu geçiriyorum ve Nox'un eski kaşmir kazaklarından birini zulamda sakladığım yerden alıyorum.

"Felix'in yönetim kurulu üyesi olduğu Med Halls'dayım. Bir randevuya çıktık ve-"

Daha fazla vuruşla kesildi ve ben de fırsattan istifade tısladım, "Sana zarar verdi mi? Onun derisini canlı canlı yüzeceğim!"

"Hayır! Biz... Oli, biz seks yaptık ve ben lanet binayı ateşe verdim! Yani, yeteneğimin kontrolü tamamen bendeydi ama bağım... Oli, sanki onunla bağ kurmuşum gibi hissettim. Bunu yapamazdım, bunu düşünmek bile delilik ama sanki... Kahretsin, itfaiye geldi, boku yedim, Oli!"

Hiç mantıklı değil ama önemli de değil. O benim en iyi arkadaşım. Bana ihtiyacı varsa, ne olursa olsun onu kurtarmak için kıçımı kaldırıp oraya gideceğim.

"Yoldayım, olduğun yerde kal ve telefonunu yanından ayırma. Yanındayım, Sage. Hiçbir şey için endişelenme."

Bir anlaşma mırıldanıyor ve telefonu kapatıyorum, kaçış planımda bana yardım etmesi için Gryphon ya da Atlas'ı uyandırma planıyla topuğumun üzerinde dönüyorum.

Yorgun ve buruşuk görünümlü North Draven ile şaşırtıcı derecede mükemmel çıplak göğüslerle yüz yüze geliyorum.

"Nereye kaçtığını sanıyorsun sen?" diye homurdanıyor ve ben de telefonumu kaldırıyorum.

"En iyi arkadaş görev çağrısı. Yanıma bir Bond alacağım ve hemen döneceğim, sen uyumaya devam et." İkna etmeye ve güven vermeye çalışıyorum ama belli ki başarısız oluyorum çünkü gözlerini dikmiş bana bakıyor ve benimle birlikte dolaba doğru ilerliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, eğer kaçmaya çalışsaydım, senin yatağımda olduğun bir geceyi seçmezdim. Bu çok aptalca. Atlas'ı ya da Nox'u seçerdim çünkü o lanet şeyin içine hiç girmiyor. Sen ne halt ediyorsun?"

Gryphon'un kapüşonlarından birini çekerken beni görmezden geliyor, adamı şimdiye kadar gördüğüm en rahat ve seksi haliyle. Ayaklarını köşede duran Gabe'in spor ayakkabılarının içine sokuyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Eee? Eğer bu zaman açısından bu kadar hassas bir kurtarmaysa, acele etmeliyiz, değil mi?"

Hay sikeyim.

Yüzüm kızarıyor ama o dolaptan çıkıyor, telefonunu yan masadan alıp benim için kapıyı açıyor, böylece onu takip etmekten başka çarem kalmıyor.

Asansöre bindiğimizde bir süre telefonuyla uğraşıyor ve ben de bundan ne kadar rahatsız olduğumu ona göstermek için çok fazla kıpırdanmamaya çalışıyorum.

Sage Draven'lardan çok korkuyor.

Her zaman öyleydi ve bunu benden saklamaya da hiç çalışmadı, bu yüzden ona gerçekten bir uyarı mesajı göndermeliyim... ama bu da onu hassas durumunda uçuruma sürükleyebilir.

Sikeyim.

Bu çok kötü bir fikir.

"Gryphon'a yola çıktığımızı söyle. Mesajlarıma cevap vermiyor ama birilerinin yola çıktığımızı bilmesi gerekiyor," diye mırıldanıyor North asansör kapıları açılırken ve ben dudağımı çiğnerken başımı sallıyorum.

Bu durum gittikçe kötüleşiyor.

Merhaba. Uyandırdığım için üzgünüm ama North ve ben Sage'i kurtarma görevine gidiyoruz. Sana söylememi istedi, ama yakında döneceğiz, o yüzden uyumaya devam et.

Aptal gibi konuştuğum için kendime lanet ediyorum. Dikkatim o kadar dağınık ki North'un beni Bentley'lerden birine götürdüğünü ve ön koltuğa oturmama yardım ettiğini fark etmiyorum. Ön koltuğa geçtiğinde irkildim.

Her zaman şoförünü alır.

Benim şaşkın bakışlarım karşısında gözlerini devirerek, "Araba kullanabilirim ve Rafe'in uyumak için zamana ihtiyacı var. Nereye gidiyoruz? Emniyet kemerini tak."

Söylediğini yapıyorum, Med Salonlarının nerede olduğunu bildiği için minnettarım çünkü hiçbir fikrim yok. Sanırım Draven'ın bir parçasıysa, muhtemelen onların sahibidir.

Kahretsin.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Sage yanlışlıkla binayı ateşe verdi." demeden önce arabanın kırmızı ışıkta durmasını bekleyerek zamanımı akıllıca seçiyorum.

North dönüp bana bakıyor ve tersliyor, "Umarım şaka yapıyorsundur. O bina iki yüz yıllık ve altı yüzden fazla Üstün Yetenekli Şifacıya ev sahipliği yapıyor!"

Başımı salladım ve "Evet ve yanıyor." dedim.

Işık yeşile döndü ve beni onun öfkeli bakışlarından kurtardı, burada yanlış bir şey yaptığımdan değil, ama Sage'i öfkesinden kurtaracaksa, o zaman kabul edeceğim. O kız için her şeyi göze alırım.

Kendi engellerini aşıp Felix'le yatağa girdiği için onunla gurur duyuyorum. Eğer binayı ateşe verdiyse, bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Onu kurtarır kurtarmaz tüm ilginç detaylara ihtiyacım olacak.

Hepsini.

"Ne oldu? Bekçiyi arayıp ayarlamaları yapacağım."

North'a bakıyorum, yüzü hâlâ kızgın ama en azından bana değil yola bakmaya zorlanıyor. "O ve Felix bir randevuya çıktılar, sonra Felix onun Tıp Salonu'ndaki odasına geri döndü... sonra yanlışlıkla binayı ateşe verdi. Bütün hikaye bu."

North ile Bonded'ımla seks yapmak hakkında bile konuşamıyorum, onunla Sage'in seks hayatı hakkında konuşmamın imkanı yok.

"Saldırıya mı uğradı? Bağları tehdit edildi mi? Bana ayrıntıları verin ki bu işi çözmek için ne yapabileceğimi bileyim. O Maria'nın Bağlı grubunun bir çocuğu, kızı öylece ortada bırakamam."

Kollarımı kavuşturup omuz silkiyorum. "Saldırıya uğramadı. Sadece... küçük bir olay yaşadı. Ayrıca, o benim en iyi arkadaşım, burada bana karşı nazik olan ilk kişi. Eğer onu otobüsün altına atmayı düşünseydin, onu mahvederdim.

Senin için. Bunu kendim için yapmak istemeyebilirim ama onun için yapacağıma emin olabilirsin."

Yolculuk sanki saatler sürüyormuş gibi geliyor ve nihayet doğru yola döndüğümüzde hemen anlıyorum çünkü her yerde itfaiye araçları ve polis şeridi var.

Araba yavaşlıyor.

Sage'e kısa bir mesaj göndererek yakın olduğumuzu ve panik yapmamasını söyledim. O da panik ve korku dolu bir mesaj yolladı. Onu hiç suçlamıyorum.

North onu sakinleştirme çabalarımı olabilecek en kötü sorularla kesiyor. "Bassinger senin Gryphon'la Bağlanmış statünü nasıl karşıladı? Bağı başlattığına göre artık onunla ve Gabe'le de bağ kuracak mısın?"

Omuz silkiyorum, şu anda bu konuyu açtığı için kalbim göğsümde hafifçe çarpıyor. "Hiçbir şey değişmedi. Yani, hayır, tabii ki değişti. Gryphon artık kafamın içinde ve Yeteneğim süper güçlendiği için onu test etmem için bana yalvarıyor ama planlarım değişmedi. Güçlenemem. Şu anda sahip olduğumdan daha fazla güce sahip olamam."

Kuzey başını sallıyor ve ne kadar yavaş ilerlediğimize dair küçük bir hayal kırıklığı gösterisiyle parmaklarını direksiyona vuruyor. Etrafımızda hareket eden insanları izliyorum, bu sessizce güvenli alanda bize hiç dokunmayan kaosu.

Tekrar konuştuğunda irkiliyorum. "Bana bir şey vermen gerekiyor. Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptığını söylediğinde sana inanmak istiyorum... Gryphon'un sana inandığını biliyorum, yani bir dereceye kadar doğruyu söylüyorsun, ama o etrafta olmadan yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum ve

Seninle olan sınırlar benim için çok açık. Sen kaçmadan önce her şeyi kabul etmiştim. Sana dünyayı vermeye ve seni incitmeye çalışan ya da sana doğru yanlış nefes alan herkesi yok etmeye hazırdım. Sen bunu bozdun. Bunu başka seçeneğin olmadığı için yaptığına inanmam için bana bir sebep ver... ya da içimizde olduklarının farkında olmadığına."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

Ona inanacağı ne söyleyebilirdim ki? Onu Direniş'e geri götürmeyecek hangi kanıtı verebilirdim?

Devam ediyor, o kadar sessiz mırıldanıyor ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor, "Hepimizle Bağlanmak istiyor musun? Bize hakkında hiçbir şey söylemeyeceğin büyük kötüyle karşı karşıya olmasaydın, hepimizi ister miydin?"

Buna cevap vermek daha kolay. "Tahvillerimi istedim. Hepinizi istiyorum. Sadece... yapamam. İhtiyacınız olanı size nasıl vereceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Nasıl olacağını Tanrı bilir ama bulacağım."

Dönüp bana bakıyor, yüzü sokak lambaları ve itfaiye araçlarının ışıkları sayesinde gölgelerle kaplı ve bana başını salladığında, şimdiye kadar kaydettiğimiz en büyük ilerleme gibi geliyor.

Araba nihayet yanaştığında, ikimiz de bir an durup sekiz katlı binaya tırmanan dev alev duvarına şaşkınlıkla bakıyoruz.

"Olay' dediniz. Oleander, bu bir olay değil, acil bir durum."

Boğazımı temizliyorum ve biraz histerik bir şekilde kıkırdıyorum. "Po-tay- toe, Po-tah-toe, değil mi?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

NORTH kalabalığın arasında bekçiyi buluyor ve Sage'i hiçbirimiz zarar görmeden oradan nasıl çıkaracağını düşünürken benim arabada kalmamı istiyor. Bu fırsattan yararlanarak Sage'i tekrar arıyorum ve şu anda gerçekten yangın yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Kat boşaltılana kadar bekledim ve sonra Felix'in banyosuna saklandım. Yangını buradan uzak tutuyorum ama geri kalanından kurtulamıyorum, çok fazla var!"

"Tamam, sorun yok, panik yapma! Binanın sahibi North, binaya biraz zarar vermen onun umurunda olmayacaktır. Felix nerede? Bana kafayı yediğini ve seni bırakıp kaçtığını söylersen onu öldürürüm."

Ofluyor ama bu daha çok hıçkırık gibi. "Çok korktum ve utandım, Oli! Beni buradan çıkarmaya çalıştı ama itfaiye müdürü içeri girince gitmek zorunda kaldı. Ona seni aradığımı söyledim. Oli... Onu kafamın içinde duyabiliyorum. Bunca zamandır benimle konuşuyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Sadece peşimden gelmekten vazgeçtiğini çünkü senin yolda olduğunu bildiğini söyledi."

Dehşetin buz gibi parmakları karnıma doğru ilerliyor.

North bunu kendisi söylemişti, Direniş en güçlü Bağlanmış grupları ve aileleri ayırmaya çalışacaktı. Benson'lar Draven'larla birlikte orada. Davenportlar da öyle.

Bond'ları nasıl karıştırdılar?

Bu mümkün mü yoksa şu anda sadece delice mi düşünüyorum? Büyük ve hayatımı değiştirecek bir şeyin patlamasının eşiğindeymişiz gibi hissediyorum, göğüs kafesim düşme korkusuyla sıkışırken hava ciğerlerimde sıkışıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sage, beni dinle. Seni almaya geliyorum. Felix'e söyle, itfaiyenin kendisinden istediği her şeyi yerine getirsin ve en kısa zamanda North'un evine geri dönsün. Konuşmamız gereken çok şey var ama önce seni oradan çıkaralım, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Arabadan inip North'a doğru ilerliyorum, diğer Bond'lardan dolabımdan bulmak zorunda kaldığı gündelik kıyafetlerle orada dururken ne kadar yanlış göründüğüne dair son derece uygunsuz kıkırdamalara boğulmamaya çalışıyorum. Yüzü hala otoriter bir sertlikle dolu ve ona yaklaşırken sırıtışımı silmek zorunda kalıyorum.

Bekçi bana doğru bir bakış atarak ikimizden de uzaklaştı ve ben de gözlerimi kalabalığa dikerek mırıldandım: "Sage'i almak için içeri gireceğim, eğer kalabalığın dikkatini dağıtabilirsen çok yardımcı olursun."

Cevabı ani ve buz gibi. "Yanan binaya tek başına girmene asla izin vermeyeceğim, Oleander. Hemen yeni bir plan bul."

Ona oflayıp pufluyorum ve her yerdeki öğrenci ve itfaiyeci kalabalığını işaret ediyorum. "Buraya gizlice girip çıkamayacaksınız. Şu anda gizliliği hedefliyoruz North, bir meclis üyesinin etrafta dolaşıp tuvalette çıplak bir kız aramasını değil. Söylenti değirmenini hayal edebiliyor musunuz? Hayır, teşekkürler!"

Bir an bana bakıyor ve sonra etrafımızdaki insanlara göz gezdiriyor, hâlâ duyma mesafesinin hemen dışında. Bu okulun tiki, zengin Üstün Yeteneklilerle dolu olmasının tek avantajı, kimsenin Bentley'e gözünü kırpmaması ve takım elbise olmadan North'un biraz daha az fark edilir olması, ama bu sonsuza kadar sürmeyecek.

Bekçi dışında biri onun burada olduğunu anlayacaktır.

Ona oflayıp pufluyorum ve ısrarla fısıldıyorum: "O zaman August'u bana ver. Benimle gelsin ki güvende olduğumu ve kaçmadığımı anlayabilesin, eğer bu kadar endişelendiğin şey buysa."

"Delirdin mi sen? Sana kabus yaratıklarımdan birini öylece veremem, bu işler böyle yürümez."

Brutus'ün saklandığı saçımı işaret ediyorum. "Şu anda benimle bu saçmalığı deneme, sadece bana yavru köpeği ver ve bina etrafına çökmeden ve ailesine neden orada çıplak ve korkmuş bir şekilde saklandığını açıklamak zorunda kalmadan önce gidip kızımı almama izin ver."

Bana bakıyor ve ben de yeter artık, anlamsız şeyler hakkında konuşmayacağım diye karar veriyorum. Binaya doğru yola koyuluyorum ve kıçımı kaldırıp ona geri dönmem için bana fısıldamasını duymazdan geliyorum. Ne beklediğinden emin değilim.

Bu kız için Direniş'in kollarına yürüdüm, yanan bir bina benim için hiçbir şey.

Dikkatli olmalıyım, kalabalığın ve çevrede duran tüm görevlilerin etrafından dolanarak yolumu bulmalıyım. Sage ona giden en iyi yolu tarif etmişti, ben de North'un benim için bir şaşırtmaca yapmasını umarak eğilip koşmaya başladım.

Yangın binanın doğu tarafında ve Sage de orada olmasına rağmen, yol boyunca duman solumamak için batı kanadından geçen uzun yolu kullanmamı söylemişti. Her ihtimale karşı kazağımı burnuma tıkıyorum ve sonra bana yaptırdığı tüm o lanet olası kardiyo için Gryphon'a sessizce bir teşekkür gönderiyorum çünkü üçüncü kata ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Arkamdan başka ayak sesleri de geliyor ve August'un arkamdan koşarak geldiğini görünce neredeyse sevinçten çığlık atacağım. Onu son gördüğümden sadece biraz daha küçük, hiç de göze çarpmıyor, ama selamlamak için koca kafasıyla kalçamı dürtüyor ve neyin değiştiğini anlamaya çalışıyormuş gibi beni iyice kokluyor.

"Seni özledim, güzel bebeğim! Sage'i bulup buradan çıkarır çıkarmaz sana tüm göbek kaşımalarını ve sevgilerini vereceğim. Benim için arkamı kollayabilirsin. Bunu yapabilir misin? Evet, yapabilirsin güzel oğlum."

Bunun Kuzey'in artık benim tarafımda olduğu ya da en azından öylece çekip gittiğim için canice hissetmediği anlamına geldiğini umuyorum ve meşhur panik tuvaletine giden yolun geri kalanında koşmaya başlıyorum.

Kapıyı zar zor iki kez çaldıktan sonra Sage kapıyı yırtıp bana doğru uçtu, vücuduna bir çarşaf sarılmıştı.

Görünüşe göre o da burrito kaçış yolunun hayranı.

"Sanırım aklımı kaybediyorum, Oli! Ağlamamı durduramıyorum ve Felix burada olmadığı için bağlarım çıldırıyor ve ben- ben aklımı kaçırıyorum!"

Doğru, şimdi burrito tekniklerini karşılaştırmanın zamanı değil. "Her şey yoluna girecek, Sage. Seni giydirip buradan çıkaracağız, hemen şimdi. Sonra yuvalama hakkında konuşabiliriz."

Benden uzaklaşıyor, çarşaf biraz kayıyor ve bana omzundaki tüm aşk ısırıklarını gösteriyor, bu da onunla garip bir şekilde gurur duymamı sağlıyor.

Görünüşe göre ben de aklımı kaybediyorum.

"Yuvalama mı? Oli, ben Felix'in Bond'u değilim, bu yuva kurmak olamaz! Az önce kendimi kaybettim ve şimdi cehennemdeyim! Merkezim olmayan biriyle birlikte olmaya çalıştığım için bunların hepsi benim aptal hatam."

Ona giydirecek bir şeyler aramaya başladım ama banyoda gülünç derecede fazla stoklanmış bir ilk yardım çantası dışında hiçbir şey yoktu. "Bunu malikâneye döndüğümüzde konuşabiliriz, burada kesinlikle bir şeyler oluyor. Şimdilik üzerine bir şeyler giydirelim ve bu küçük banyodan çıkalım."

August bunu fayansları koklamaya başlamak için iyi bir zaman olarak değerlendiriyor, sanki harçta saklanan bir tehlike varmış gibi endişeleniyor. Sage'in üzerine atacak bir şey, herhangi bir şey aramaya devam etmek için onun etrafında manevra yapmam gerekiyor.

"Bu da ne böyle?" Sage mırıldanıyor ve ben onun tiz sesi karşısında nefesimin altında homurdanıyorum.

Neden hepsi ondan bu kadar nefret ediyor?

"Adı August. North sizi buradan çıkarmak için itfaiyecilerin ve bekçinin dikkatini dağıtırken o da bizi korumak için burada. Felix senin için kıçından yalan söylüyor, kimse bu binada bir Alev olduğunu bilmeyecek. Kahretsin, Felix neden bu kadar temiz? Bize bir gömlek lazım."

Çöp sepetinin arkasında Felix'in temizlerken gözden kaçırdığı belli olan bir atlet bulduğumda Sage bana göz kırpıyor ve sonra tekrar gözyaşlarına boğuluyor. "Kuzey mi?! Annemin çalıştığı Bond'u buraya mı getirdin? Bu kadar yeter, pencereden atlıyorum. Bunu yapmayacağım."

Kolundan tutup atleti ona doğru itiyorum. "Bu konuda sakin olacak. Ona... hiçbir şey söylemedim ama burada kesinlikle bizimle çalışacağını da söyledim. Her şey yoluna girecek."

Atletini giymesine yardım etmem gerekiyor ve dün gece ben de yuva yapma aşamasındayken kendimi ne kadar narin hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Yumuşak, nazik sözler. Yavaş hareketler ve nazik eller. Onu tekrar sakinleştirdim ve üst yarısını kapattım.

North'un buna çok kızacağını zaten biliyorum ama onu biraz daha örtmek için Sage'e yoga pantolonumu veriyorum. Üzerimde iç çamaşırım var ve Nox'un kazağı da kalçamın ortasına gelecek kadar uzun, yani buradan çıplak çıkacak değilim. Yine de Bond'unun pantolonsuz dolaşmasının onun için utanç verici olacağından eminim.

August'a doğru eğilip kulaklarının arkasını kaşıyorum ve mırıldanıyorum, "Onu bu konuda uyarabilir misin?

gafil avlanmaz mı? Bunu yapabilir misin, yoksa bir casus değil de daha çok bir bekçi yavrusu musun?"

Boşluğa benzeyen gözleri kırpmadan bana bakıyor ve Sage fısıldıyor, "Seni ısırmak üzere mi? Aç görünüyor."

Öfkelendim ve başına bir öpücük kondurdum. "August asla yapmaz. Hazır mısın? Parti gerçekten başlamadan önce buradan gidiyoruz."

Derin bir nefes alıyor, elleri korkunç bir şekilde titriyor ve bana başını sallıyor. Destekten çok rahatlatmak için ona kolumu uzatıyorum, o da tutuyor ve August'u takip ederken ona kuşkuyla bakıyor.

Duman şimdi daha yoğun.

Sage bir kez öksürüyor ve sonra bir elini kaldırıyor, parmaklarının basit bir hareketiyle dumanı ikimizden de uzaklaştırırken gözleri parlıyor.

Acil bir durumda sahip olunması gereken çok kullanışlı küçük bir beceri.

Her yerde itfaiyeciler var ve oradan çıkmak için burada koştuğum sürenin iki katını harcıyoruz, elimizden geldiğince onlardan kaçıyoruz. August bu gece birini yemeye niyetli görünüyor ve ben de zamanımın yarısını onu insanlardan uzak tutmaya çalışarak geçiriyorum. Sonunda benim girdiğim yan girişten çıktığımızda, Sage her yeri kaplayan yoğun siyah dumana bakıp nefes nefese kalıyor ve elimi tutuyor. Duman Bentley'e kadar uzanıyor ve net görebilmek için yeteneğimi çağırdıktan sonra, ikimiz birlikte arabaya güvenli bir şekilde binene kadar ona eşlik ediyorum.

"Bana tekrar AÇIKLAYIN ve bu sefer önemli olmadığını düşündüğünüz kısımları atlamayın."

İnliyorum ve Sage yanakları alev alev yanarak bana bakıyor. Kahve ve dondurma için arabaya servis sırası sabahın bu saati için gülünç ama görünüşe göre parti sonrası yoğun saate denk gelmişiz. North bu fırsatı Sage'i hiç de hoş olmayan bir şekilde sorguya çekmek için kullanıyor.

İntiharını planlıyor gibi görünüyor ve ben onu hiç suçlamıyorum.

"Seks yaptık ve sonra yeteneğim daha da güçlendi. Hayal gördüğümü sandım. Öyle olmalıydı ama sonra Felix'e laboratuarlardan birine gitmesi için bir çağrı geldi çünkü orada Şifacı vizitelerine yeni başlamıştı ve yeteneğim beni terk edeceği için çıldırdı ve sonra birden bina yanmaya başladı. Kontrolümü kaybetmiştim, on yıldan uzun bir süredir kontrolümü böyle kaybetmemiştim."

Kuzey başını sallıyor ve parmaklarını tekrar direksiyonun üzerinde gezdiriyor, kaşları kendi kafasının içinde kaybolmuş, tüm bunları düşünürken sımsıkı aşağı çekilmiş. Onu saplantılı bir şekilde izlememeye çalışıyorum ama bu, yatağıma girip çıktığı küçük anlar dışında onu daha önce gördüğüm en insani haliydi.

Bana gerçekten benim ayrılmamı atlatmak istediğini mi söylüyor bilmiyorum ama aramızda yeniden bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum, kafamı elimdeki krize geri döndürmeye çalışıyorum. "Ayrıca artık Felix'i kafasının içinde duyabiliyor. Bu bir Bağlanma olayı, değil mi? Bu yüzden Gryphon'u duyabiliyorum."

North kaşlarını çatar ve tekrar Sage'e bakar. "Bu Bond grupları için çok nadir bir olaydır, sadece çok küçük bir

Top Tier Bonded'ın yüzdesi bu tür bir bağlantıyı paylaşıyor."

Sage başını sallıyor ve mırıldanıyor, "İşte o zaman Oli'yi arayıp yardım almaya karar verdim. Tanrım, babam öğrendiğinde beni öldürecek."

North'a ters ters bakıyorum ama o bana bakma zahmetine bile girmeden cevap veriyor: "Öğrenmeyecek. Her şeyi temizleyeceğim ve elektrik arızası olarak geçiştireceğim. Maria'nın bu işin dışında kalmasını sağlayacağım. Odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var, mesela senin Merkez'in olmayan biriyle nasıl bağ kurduğun gibi."

August'u ortadan kaldırdığı için onu neredeyse affediyorum. Arabaya oturduğu anda elini uzatmış, siyah lekeli avucunu yukarı kaldırmış ve değerli yavrumu kendine geri çağırmıştı. Onunla tam on dakika boyunca suratımı asarak konuşmayı reddetmiş, gözleri çıplak bacaklarımın uzun çizgilerine takılıp kaldığı için ona atmak istediğim tüm iğneleyici sözleri içimde tutmuştum.

Onlara olan hayranlıklarını anlamıyorum, Gryphon da aynı şekilde.

Aklını o muhteşem, kontrolcü pislik Bond'undan uzaklaştır, Oleander!

North orta konsoldan benim için bir şişe su çıkardığında kızarmamaya çalışarak boğazımı tekrar temizliyorum. "Bağlar yuva yapmaz, sadece Merkezler yapar. Sage tüm bu karmaşaya kesinlikle çok güçlü tepkiler veriyordu. O da benim gibi davranıyordu. Bir Bond'un öylece... bir Central'a geçmesinin yolu yok, değil mi?"

Kuzey kaşlarını çattı ve arabayı öne çekerek hepimiz için sipariş vermek üzere camı indirdi. Sage'e sorduğu gerçek

Ne istediğini bilmesine rağmen ne sipariş edeceğimi zaten biliyordu. Otoriter, kontrolcü ve ruhuma lanet olsun, biraz da ateşli.

Beni kendi saçmalıklarına inandırmaya çalışıyor ama savaşmadan pes etmeyeceğim.

Aynı zamanda çok sinsi çünkü daha önce onun yanında hiç kahve içmedim, nasıl oluyor da benim tam, abartılı, fırfırlı içecek siparişimi biliyor? Atlas ya da Gabe bana ne zaman kahve ısmarlasa, istediğimi söylemeye utandığım içeceğin aynısını getiriyor.

Malzemeler ve ekstra shot'lar listesini sıralarken Sage'in kaşları bile havaya kalkıyor.

Öne doğru eğildi ve bana mırıldandı, "Bu ne biçim kahve böyle?"

Ona yan gözle bakıp alay ediyorum, "North erkekliğine çok güveniyor, beş pompa kahverengi şeker şurubu, iki pompa çilek şurubu, bir tutam yoğun krema, karamel çiselemesi ve ekstra çırpılmış tepesi olan bir venti çalkalanmış dörtlü espresso tercih ettiğini ikimizin de bilmesine aldırmıyor."

İkimiz de çocuklar gibi kıkırdarken, böyle boktan bir gecede birbirimize eşlik etmenin tadını çıkarırken tek kelime etmiyor.

Sage belli ki North'un konuşmalarımızı duyması konusunda rahatlamış ve arka koltuğa yaslanarak homurdandı, "Sawyer seni ondan önce aradığım için çok kızacak. Kahretsin, tam bir kabus olacak. Bütün gün seni köşeye sıkıştırmak için bana mesaj atıp durdu, dedikodu orospusu."

Oflayıp ellerimi çıplak bacaklarıma sürterken North'un benim için arabanın ısıtmasıyla uğraşmasını izliyorum. "İkimiz için de kabus olacağından hiç şüphem yok. Atlas

o etraftayken bana bir şey sorarsa onu kesinlikle öldüreceğim."

Atlas'ı düşününce midem bulanıyor, dün akşam yemeğinde ortadan kaybolması hâlâ aklımın bir köşesinde. Onun üzülmesine mi üzüleyim yoksa benim kontrolümde olmayan bir şey yüzünden böyle davranmasına mı kızayım bilemiyorum.

Sonra kendimi suçlu hissediyorum çünkü Gloria'nın kafesini benim ahlakım hakkında yorum yapmaya cüret ettiği için kelimenin tam anlamıyla mahvetti, yani o hiç de kötü bir adam değil.

Tam bir karmaşa.

Sage nefes nefese mırıldanıyor ve hattın bu kadar yavaş olmasından dolayı biraz ofluyor. "Felix North'un evine döndü. Bu arada orada herkes uyanık. Sawyer'ı arayıp ikimizin de güvende olduğunu söyledi ve şimdi o da oraya gidiyor. Sanırım bu zihin iletişimi olayı işe yarıyor."

Ona homurdanıyorum, "Evet, ta ki sen eski iş yerinin önünde sıkışıp kalana ve Bond'ların senin onurun için çıldırana ve sen destek istediğinde Bond'un da ona katılana kadar."

North arabayı ileri doğru itiyor, böylece kafein ve şekerden sadece bir araba uzaktayız ve Sage momentum ve yaşadığı şok nedeniyle koltuğa doğru zıplıyor. "Eski işyeri de ne demek? Ayrıldınız mı? Tanrım, Atlas sonunda seni takip ettikleri için birkaç öğrenci birliğini mi öldürdü?"

North kafasını çevirip bana bakıyor, ben de elimle onu savuşturuyorum. "Beni takip etmiyorlar. Sadece Nox'un o salak Branson'ın herkesin içinde altına sıçmasını sağlaması sayesinde gelip hakkımda fısıldaşmayı bir oyun haline getirdiler. Bence hepsi

tekrar denemek için kendilerini toparlamaya çalışıyorlar ama çok yumuşaklar."

Sonra koltuğumda dönüp Sage'e çok ciddi bir bakış attım. "Peki Gloria? O bir Empat. Kimse bana söylemedi ve vardiyam için oraya gittiğimde, görünüşe göre Gryphon'a bağlandığım ve biraz güç kazandığım için gerçekte kim olduğumu görmüş. En iyi arkadaşının kötü olduğu konusunda uyarılmalısın. Onun sözleri, görünüşe göre kötülüğe batmışım. Dravens öyle değil ama, işte sana harika bir haber. Bunu kampüste yaymalıyız; Gloria onay verdi, o yüzden canavar saçmalığını bırak. Ama evet, belki de benimle olan arkadaşlığını yeniden düşünmelisin."

Sage bana göz kırpıyor ve sonra North'a dönüyor. "Peki siz Bond'lar bu konuda ne yapıyorsunuz? Umarım artık ölmüştür. Umarım o önyargılı kaltağı öldürmüşsünüzdür çünkü Oli kötüyse ben de öyleyim. Siktir, az önce bir milyon yıllık bir binayı yaktım. Açıkçası iblis seviyesinde kötüyüm."

Onunla alay ediyorum ama North bana doğru bakıyor, gözleri arabanın içinde ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar karanlık. Kahretsin. "Gryphon'un bilgilendirmesinde durumun bazı ince ayrıntıları eksikti, ama bununla ben ilgileneceğim. Ölmedi ama buralarda işleri çok daha zorlaşmak üzere."

Sage bundan memnun görünmüyor ama sonunda içkilerimizi getirip ona ekstra büyük bir fincan uzattığında, bir teşekkür mırıldanıyor ve biraz sakinleşiyor.

Ta ki bana en güzel kız içkisini verene kadar, sonra benim yüzümden kahkahalara boğuluyor, iki büklüm oluyor ve gözleri yaşarana kadar durmuyor.

Malikaneye dönüş yolunun geri kalanı sessizdi, hepimiz hayatımız buna bağlıymış gibi kafein emiyorduk ve North garaja girdiğinde, birkaç saatliğine uzanıp ölmeye hazırdım.

Sage kendini toparlamak için bir saniyesini ayırıyor ve dikiz aynasından North'un gözlerinin içine bakarak, "Beni almaya geldiğin, kahve ve temizlik için teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Cesedimi çiğnemen lazım.

Ağzımı açıyorum ama Kuzey bir şey söyleyemeden sözümü kesiyor. "Borç yok. Biz ilgilenmezken Oleander'la ilgilendiğin için sana borçluydum. Gryphon, Nox ve ben bir haftalığına gidiyoruz. Döndüğümüzde, Bağlanma'nın temeline ineceğiz. Gizlice. Ciddiyim, ne siz ikiniz ne de Felix biz bu işi halledene kadar bu konuda kimseyle konuşmamalısınız."

Sage başını sallıyor ve sonra onu eve kadar takip ediyoruz, burada bizi bekleyen kaosla yüzleşmeye hazırız.

BÖLÜM YIRMI YEDI

Kapıda hizmetçilerden biri bizi karşılıyor ve çıplak bacaklarıma bakmak ölümden beter bir cezaymış gibi gözlerini yere dikerek bana bir çift yoga pantolonu uzatıyor. Kuzey'in yüzünü görene kadar yarım saniyeliğine bu konuda aşağılandım.

Sanki benim için bir tehditmiş gibi ona bakıyor.

Amcasının az önce yatağında çalışanlarından biri tarafından öldürüldüğünü ve kanına bir mesaj bırakıldığını hatırlıyorum ve tamam, evet, bu konuda neden biraz ekstra davrandığını anlayabiliyorum.

Zavallı kadın için de üzülüyorum, şu anda kalp krizinden bayılmamaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim! North'la ek iş yaparken yanıma fazladan bir takım almayı öğrenmeliyim. Son çiftimle çok kaba davrandı, takımların seni kandırmasına izin verme," diyorum sırıtarak ve Sage, North'un bana yönelttiği alaycı bakış karşısında çaresizce kıkırdamasını engellemeye çalışarak bir elini ağzına kapatıyor.

"Seninle bir arkadaşlığın neye benzeyeceği konusunda hazırlıksızdım. Bunu istediğimden emin değilim."

Ona sırıtarak karşılık veriyorum, bu saçmalık şımarıklığımı körüklüyor. "Yalancı, bunu seviyorsun. Sevmeseydin şimdiye kadar beni 'bodrumda zincire vurmuştun'. Ve eğer Direniş'ten bir bitkiyse, ne kadar bağlı ve birleşik olduğumuza dair harika bilgiler elde edecekler."

Bana yönelik tehdidini hatırlatınca yüzünü buruşturuyor ve ben de bunu görmekten büyük keyif alıyorum; sonunda bana bir puan kazandırdı. Kendimi ona ve Tahvillerimin geri kalanına kanıtlamayı bitirdiğimde bu adamla yeri silip süpüreceğim.

Sanırım- sanırım belki de hepsini saklamak istiyorum ve bu çok uzun zamandır kendime itiraf ettiğim en korkunç şey.

Yeteneğim bir bomba gibi patlamadan ve yoluma çıkan herkesi ve her şeyi yok etmeden hepsine sahip olmanın bir yolunu bulmayı ummak çok fazla gibi görünüyor ama yine de... Bunu gerçekten düşünüyorum.

Siktir, şu an tek düşünebildiğim bu.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum ama denemem lazım.

Yoga pantolonumu giyer giymez North bizi daha önce hiç gitmediğim bir yöne doğru malikaneye götürüyor. Görev için ayrılmadan önce bize ve diğerlerine vereceği brifing için ofisine ya da bir konferans salonuna, çok resmi ve prestijli bir yere varmayı bekliyordum ve bunun yerine büyük bir tiyatro salonuna geldiğimizde şok oldum.

Sanki evinde sinema var.

Işıklar hala yanıyor ve bir duvarı kaplayan devasa projeksiyon ekranında hiçbir şey yok, ama geri kalan tüm Bond'larım, Sawyer ve Felix etrafta oturuyorlar

Yüzlerinde farklı derecelerde endişeyle. Hepsinin oturmuş bizi beklediğini ve biz içeri girdiğimizde kafalarını bize doğru çevirdiklerini düşünmek çok sevimli.

Sage, inanılmaz derecede yıpranmış görünen Felix'i görür görmez gözyaşlarına boğulur ve kendini ona atar.

Son birkaç aydır Bond'la ilgili her şeye verdiğim dağınık tepkiler hakkında anında daha iyi hissediyorum. Çılgın hormonlarımın ve hiçbir şey yokken ağlamamın aslında Bond'umun suçu olduğunu ve sadece delirdiğim için olmadığını görmek güzel. Lanet olsun, normale döndüğüm için mutluyum... neredeyse.

Sawyer ona bir kez bakar ve sonra bakışlarını Kuzey'e çevirir. "Ona ne dedin de ağlıyor? Kabus yaratıkların umurumda değil, seni öldüreceğim."

North'un önüne geçip kendi soğuk bakışlarımla Sawyer'ı işaret ediyorum. "Gecenin bir yarısı bir kurtarma görevine şoförlük etmek için kalktı, ona sarkmadı ve dönüş yolunda ona kahve ısmarladı. O yüzden ben senden bir parça koparmaya karar vermeden önce sakinleş Benson, değerli yavru köpeklere gerek yok."

Gabe'in kaşları saç çizgisine çarpıyor ve yüzünde bir gülümseme hayaleti beliriyor, sonra onu bastırıyor, yanıma gelip kolunu omuzlarıma atıyor ve Sawyer'a benimle birlikte bakıyor. North ikimize de homurdanıyor, sanki ikimizin onu bu şekilde korumamız inanılmaz derecede aşağılayıcıymış gibi, ama onu görmezden geliyoruz.

Sawyer aramıza bakıyor ve sonra ellerini havaya kaldırıyor. "O zaman biri bana neler döndüğünü anlatsın! Felix bana acil bir durum olduğunu söyledi ve şimdi de Sage

ağlıyor. İnsanların onu ağlatmasını izlemekten gerçekten bıktım."

Tanrım.

Odada bu kadar büyük fikir varken, çok fazla şey söylemeden ona nasıl bir şey anlatabilirim?

Gryphon başını bana doğru eğiyor ve sonra sözleri benimkilere karışıyor, ona bir şey söyleme, Bağlanmış. Sadece biz dönene kadar bekle ve bunu birlikte çözelim.

Ne yani, bu hararetli sessizlikte öylece garip bir şekilde durmam mı gerekiyor? Kulağa işkence gibi geliyor ve Sawyer dönüp Sage'e kaşlarını ç a t ı n c a kendimi tutamıyorum.

Gryphon, tehdit altındayken Sage'in önüne atlamamı engellemeye çalışmaktan daha iyisini bilmeli.

Sakinleştirici bir ses tonu hedefliyorum ve muhtemelen bunda çok başarısız oluyorum. "Çok küçük bir olay oldu. Sage onu senin gibi azarlamadan kurtaracağımı bildiği için beni aradı ve North da işleri yoluna koymak için onun adını kullanmaya geldi."

North yine 'olay' kelimesini kullanmamla alay ediyor ama sözümü kesmiyor ve Sawyer da saçmalıklarımı yüzüme vurmuyor.

Neyse ki Gryphon imdadımıza yetişti. "Yola çıkmamıza iki saat var. Döndüğümüzde düzgün bir şekilde bilgi alabiliriz."

North saatini kontrol ediyor ve iç geçiriyor, yanımdan geçerken elinin benimkini sıyırmasına izin veriyor. Bu çok küçük bir hareket, tenimizin en küçük fırçası, ama bir söz gibi hissettiriyor.

Birbirimize verdiğimiz bir söz.

Benim hakkımda yanıldığını kanıtlayacak bir şey.

North'u odadan çıkarken takip ettiklerinde Gryphon kendi omzuyla Nox'un omzuna vuruyor, sessizce birbirlerine mırıldanıyorlar ve ben de arkalarından özlemle bakmamaya çalışıyorum. Çoğunlukla Bağlımın kaybına, ama aynı zamanda aralarındaki bariz yakınlığa ve Nox'un Gryphon'la kolay etkileşimine.

Buna asla sahip olamayacağım.

Atlas odanın öbür ucundan nihayet bana bakıyor ve sonunda onun yüzünden sinir krizi geçirmek üzere olmadığımı hissediyorum çünkü bana her zamanki gibi açık bir ifadeyle bakıyor.

Ona gülümsüyorum ve o da yanıma gelip elimi tutuyor ve bana mırıldanıyor: "Diğerleri gitmeye hazırlanırken gel de Ardern'le benim aramda uyu. Gerçek dünyayla tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce biraz dinlenmelisin."

Başımı sallıyorum ve yüzümü göğsüne bastırmak için öne doğru eğiliyorum, günlerdir ilk kez rahat nefes alıyorum.

Sawyer mutsuz bir şekilde homurdanıyor ve koltuklardan birine uzanıyor, Felix'e bakıyor, o da yanındaki başka bir koltuğa uzanıyor ve Sage göğsüne bastırıyor.

Bir şeyleri bir araya getirmeye başladığını zaten biliyorum.

Bunu tüm arkadaşlarımızdan saklamamızın imkanı yok.

Atlas beni arkadaki palet tarzı koltuklara götürüyor, platformların üzerinde, ekranı mükemmel bir şekilde görebiliyorum, Gabe zaten benim için battaniyelerle bizi bekliyor. Eğilip ona bir öpücük veriyorum, dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum ve o da beni sarıp sarmalayıp göğsüne bastırmaya özen gösteriyor. Atlas arkamdan kayarak battaniyelerden birini

Battaniyeleri de kendi üzerine örtüyor ve kalçalarımı geri çekerek kıçımın ona çok müstehcen bir şekilde sürtünmesini sağlıyor.

İkisinin arasına sıkışmış olmaktan memnun bir şekilde iç çekiyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Gryphon'un yanağımı okşayan eliyle uyandım, yüzü yüzüme yakındı ve bana sessizce mırıldandı, "Uyan ve bana veda öpücüğü ver, Bonded."

Beynim kafatasımın içinde yüzüyormuş ve biraz fazla zıplıyormuş gibi sersemlemiş ve kafam karışmış hissediyorum ve kendimi doğrulmak için çektiğimde Atlas bana mutsuzca homurdanıyor.

Gryphon yanımda çömeldiği yerden ona kaşlarını çatıyor ama gözleri tekrar benimkilere döndüğünde yine sakin görünüyor. "Kız kardeşimle konuştum. Kafesinde yardımcı arıyormuş ve sana orada bir deneme vereceğini söyledi. Gloria'yı unut. O yaşlı kaltak için bir planımız var, seni üzmesine gerek yok."

Başımı sallıyorum ve onu öpmek için öne doğru eğiliyorum, dilim çok PDA bir anda onunkine karşı hareket ediyor, ama bağım bunu gerektiriyor. O da buna aldırmıyor gibi görünüyor, eli boynumun yan tarafına geliyor ve biraz sıkıyor.

Sahiplenici Bağlılık hızla en sevdiğim tür haline geliyor.

Çekildiğinde biraz sersemlemiş hissediyorum, elim bir can simidi gibi gömleğini kavrıyor. Kendini beğenmiş bir erkek havasıyla, onda görmeye alışmaya başladığım türden, donuk gözlerimi izliyor.

Gözlerindeki alev şu anda baş edemeyeceğim kadar büyük olduğu için bakışlarımı ondan kaçırıyorum ve North ile Nox'u kapının yanında giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde beklerken buluyorum. İkisi de benim onlara baktığımı fark etmedi.

Aralarında yoğun bir konuşma geçiyor, bunun için minnettarım çünkü çenem düşüyor.

Lanet olsun.

Gryphon sayesinde Tac teçhizatının seksi olduğunu düşünmem için beynim yıkandı, ancak koruyucu giysiler içindeki Draven oğlanlarında tamamen başka bir şey var.

Hay sikeyim.

Erkekler.

Çünkü ikisinde de çocuksu bir yan yok. Eğer North takım elbise içinde seksiyse, kurşun geçirmez yelek ve boyunluk içinde de yıkıcıdır. Tanrım, eldivenler onun kişiliğine uyuyor.

Bu çok mu kirli?

Muhtemelen.

Şu anda ikisini de kafamda kesinlikle ama kesinlikle nesneleştiriyorum ve eğer Gryphon bu konuda aklımı okuyabiliyorsa, bunu asla unutmayacağım.

Eğer iyi bir kız olursan onlara söylemem, sözleri kafamın içinde süzülürken benden uzaklaşmadan önce beni son bir kez öpüyor.

Sonra Tahvillerimin benden uzaklaşmasını izliyorum ve ilişkilerimiz ne kadar gergin olursa olsun hepsinin bana geri dönmesi için dua ediyorum.

ATLAS ertesi sabah daha da dikkatli olacak.

Şefin geç kahvaltı için hazırladığı abartılı yiyecekler üzerine konuşurken, yemek odasında onunla Gabe'in arasına sıkıştım ve Sage, Felix ve Sawyer masanın diğer tarafında bize bakıyorlar.

Ne yemek istediğime karar vermem çok uzun sürüyor ve tahvillerim gittiği için içimden homurdanırken Gabe benim bu boktan tavrıma kıkırdıyor.

"Kuzey'in sana hizmet etmesini özlediğini mi söylüyorsun? Onu sana sevdirmek için eski usul numaralar yaptığını anlamadığına inanamıyorum."

Ona bir bakış fırlatıyorum ve Atlas bana doğru eğiliyor, eli dizimin üzerinde ılık bir şekilde sıkıyor, bağımı sakinleştiren küçük bir destek ve şefkat gösterisi. Gabe'in küçük şakasına sinirlenmiyor ve bu beni daha da sakinleştiriyor.

Tam bir Bond grubu olarak yolumuzu birlikte bulacağız. Sadece önce bazı şeyleri çözmem gerekiyor.

Bekle.

"Eski usul numaralar' da ne demek? Neden daha önce bu konuda bir şey söylemedin?"

Gabe bana daha sert gülüyor ve aptalmışım gibi başını sallıyor ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Atlas bana mırıldanıyor, "Bundan nefret edebilirsin ama bağın? Tek gördüğü, ihtiyaçlarının Bond'un tarafından karşılanıyor olması. Sana söylerdim, bildiğini sanıyordum. Bu bir saygı göstergesi... Hepsi hakkında biraz geri adım atmamın nedenlerinden biri de buydu."

Huh.

Ne lanet bir pislik.

Bana göstermeden bağıma saygı göstermek için sinsi, manipülatif yollar bulması gerçeği mi? Bağımı dürtmek ve ona bu kadar kolay etkilenmemesini söylemek istiyorum, ama aynı zamanda benim en iyi karakter yargıcım oldu. Bu şey beni içinde bulunduğum her boktan durumdan kurtardı.

Bir yanım onun bunu yaptığını öğrenince ısınıyor.

Lanet olsun.

Sinsi, çıkarcı, lanet Bonds.

Yemeğime geri dönüyorum ve masaya sessizlik çöküyor. Sage sanki açlıktan ölüyormuş gibi yiyor, protein ve karbonhidratları endişe verici bir hızla ağzına tıkıştırıyor.

Binaları ateşe vermek ciddi miktarda güç gerektirir.

Gabe ve Atlas yemek yedikleri süre boyunca ellerini benden uzak tutmaya çalışıyorlar, her iki elleri de kalçalarımda ve beni bir sandviçe dönüştürürken vücutları bana yaslanıyor. Bu değişikliğe neyin yol açtığından emin değilim ama hoşuma gidiyor.

Sawyer'ın gözleri odada dolaşıyor, benden ve tahvillerimden Felix ve Sage'in birbirlerine sarılmış oldukları yere doğru kayıyor, şüphe bakışlarını karartıyor.

Dün geceyi arkadaşlarımızdan saklayamayacağımız gerçeğini çoktan kabullenmiş durumdayım. Sawyer'ın bu işin peşini bırakmasına imkân yok ve Atlas'ın tekrar yalnız kaldığımız anda cevaplar için üzerime geleceğini şimdiden biliyorum.

Sadece Sage'i otobüsün altına atmadan ya da onun işi hakkında dedikodu yapmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, ki bunu asla yapmam.

Sawyer her zamanki gibi elimizi zorluyor, tabağı boşalana kadar bekliyor ve arkasına yaslanıp şöyle diyor: "Dün gece neler olduğunu bize anlatacak mısınız, yoksa Sage'i herkesi parçalaması için eve mi sürükleyeceğim?

mümkün olan her şeyi yapmamı ister misin? Çünkü eninde sonunda söyleyeceğini hepimiz biliyoruz."

Felix dönüp Atlas'a bakıyor ve bana onun da aslında insanları yere sermekten hoşlanan bir futbolcu olduğunu hatırlatıyor. O da diğerleri gibi yapılı, Gabe'den biraz daha küçük ama Sawyer'dan daha geniş, ama Şifacı olarak yeteneği bana her zaman onun... bu tür kavgaların üstünde olduğunu düşündürüyor.

Belli ki bu konuda yanılıyorum.

Sage onun kardeşinin şımarıklığı hakkında konuşmak üzere olduğunu anlayınca ağzından kaçırdı: "Felix'le seks yaptık ve Bağlandık. Tıp Salonunu ateşe verdim. North bunu benim için örtbas ediyor çünkü Oli sanki kendi kıçı tehlikedeymiş gibi oraya hücum etti ve beni kurtardı. Felix, itfaiye müdürü kapıyı kırmadan banyoda panik atak geçirebilmem için yalan söylemek ve benim için milyonlarca şeyi örtbas etmek zorunda kaldı. Oli, sakinleşmemi ve oradan çıkmamı sağlamak için iki kabus yaratığıyla birlikte yanan bir binaya girdi. Ayrıca bana pantolonunu verdi ve belden aşağısı çıplak bir şekilde dışarı çıktı, sonra North ile annem, babam ve Ebeveyn Bağları öğrenmeden tüm bunları en iyi nasıl temizleyeceği konusunda tartıştı, bu yüzden lütfen hepimize bir mola verebilirseniz, bu harika olurdu. Şu anda hepimiz uykusuzluk ve endişe içindeyiz... ya da en azından ben öyleyim."

Gabe ve Atlas yanımda taşa dönüyorlar ve Sage'in şu anda tam olarak ne söylemediğini anladıklarını varsaymak zorundayım.

Sawyer'ın yüzü, içinden geçen tüm duygu ve düşünceleri göstermek için milyonlarca farklı şey yapıyor.

Başını. Sonunda varsayılan, küstah saçmalıklarına geri dönüyor. "Bana Davenport'un aletinin o kadar iyi olduğunu ve neredeyse tüm yatakhanesini öldüreceğini mi söylüyorsun? Ona beşlik çakmak istiyorum ama bu... yanlış olur."

Sage inliyor, yanakları kızarıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, ona şu anda göründüğü gibi bir aptalmış gibi işaret ediyorum. "Anladığını sanmıyorum Sawyer. North ve Gryphon neden bize normal bir kontrol kaybı konusunda sessiz kalmamızı söylesin ki? Aptal olma, bu sana yakışmıyor."

Bana kaşlarını çatıyor ve sonra tereddütle Sage'e bakıyor. "Güç sıçraması sadece Bağlar ile gerçekleşebilir... bu imkansız."

Daha da kızarıyor ve başını eğiyor. "Merkezi bir Bond değilsem bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum ama oldu. Ben aptal değilim. Riley'nin benim Merkezim olduğunu biliyorum, hem benim hem de Giovanna'nın Bağ'ı olan kişi o. Kan testleri bunu gösterdi ama... Başka bir açıklama düşünemiyorum."

Ama o konuşurken, ben konuşuyorum çünkü... kan tahlili. Laboratuarda.

Giovanna'nın staj yapmak için can attığı yer.

Kahretsin, sinsi, çıkarcı bir kaltak olduğunu biliyordum! Odanın karşısındaki Sage'e bakıyorum ve onun da kafasında her şeyin bir araya geldiğini görebiliyorum. Elimizdeki tüm parçalar resmin tamamı için yeterli değil ama bu da bir başlangıç.

Boğazımı temizliyorum. "Giovanna'nın yeteneği Telekinezi, değil mi? Ya senin Bond'unla uğraşan oysa? Ya sen Merkez'sen ve o da Riley'nin öyle olmadığı gerçeğini gizlemek için Riley'yle oynuyorsa?"

Felix nefesinin altından küfrediyor ve Sage'i biraz daha sıkıyor.

"Oli... Riley'nin annesi geçen hafta beni aradı. Migreni olduğunu ve burnunun kanadığını söyledi, bunun Bağlanmadığımız için olduğundan endişeleniyormuş. Ya- uzun süreli zihin kontrolü kullanımı beyin kütlesini bozabilirse," diye mırıldanıyor Sage ve ben de inleyerek karşılık veriyorum.

"O pisliği kurtarmayı düşünmek bile istemiyorum," diye tersliyor Sawyer.

Felix onun sözünü keser. "Ama eğer kız onun kafasını karıştırıyorsa, o zaman o bir pislik değil. O bir kurban. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... Gabe, hatırlarsın, beni destekle. Sage'e takıntılıydı, tıpkı benim her zaman olduğum gibi. Onu korudu ve her şeyi onunla yaptı. Hepimiz sonunda birlikte olacaklarını biliyorduk... tıpkı benim düşündüğüm gibi. Değişimi aniydi ve Giovanna ortaya çıktığı anda oldu."

Sage gözyaşlarına boğuldu.

Felix onu göğsüne alıyor, yüzünü boynuna bastırıyor ve Gryphon Direniş kamplarıyla uğraşırken onun şu anda Bağlanmış kokularına sarılmış olmasını bir an için kıskanıyorum.

Gabe bir inilti çıkarıyor ve hayal kırıklığı içinde elini yüzüne sürüyor. "Nasıl oluyor da hepimizi bu kadar yakından izliyorlar? Nasıl oluyor da ailelerimizin içine girip tahvillerimizle oynuyorlar? Bunu çözene kadar burada kaybedeceğimiz bir oyun oynuyoruz."

Atlas'ın çenesi dişlerini sıkarken bir sıkılıp bir gevşiyor ve sonra dikkatle şöyle diyor: "Bunun ne kadar derine gittiğini anlamamız gerekiyor. Giovanna'nın konseyde bir kız kardeşi var, değil mi? Ne?

mantıklı gelmiyor mu? Orada kim şüpheli? Akla yatmayan ne? Başladığımız yerler bunlar."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Sawyer söze girdi, "Oli'nin GPS çipinden gelen sinyalin Doğu Yakası'na gitmesi gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?"

Sessizlik.

Kıyamet kopmadan önce yarım saniyelik ölüm sessizliği.

Atlas ters ters bakarak Gabe'e döner. "Ne sikimden bahsediyor bu?"

Gabe'in dudağı kıvrılıyor ve tersliyor, "Ve sen şimdiye kadar bu konuda bir şey söylemeyi düşünmedin mi? Senin derdin ne lan?!"

Masanın karşısından ona bağırmaya devam edemeden araya giriyorum, "Sen neden bahsediyorsun? Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

Sawyer elini kaldırır ve parmaklarının arasından bir elektrik kıvılcımı sıçrar. "Ben bir Teknokenetik'im. İlk tanıştığımızda omurgandaki çipi hissedebiliyordum, bana yanlış geliyordu. Sage'in senin etrafında olmasından nefret ettim çünkü böyle bir teknoloji birinin içinde olmamalıydı... Sonra seni tanıdıkça bunun senin hatan olmadığını anladım ve bunu aştım. Sanırım... Sanırım hepiniz biliyorsunuz."

"Bu hayati bir bilgi, Benson. Birimize bundan bahsetmek o kadar da zor değil!" Atlas hırlıyor ve ben de akmak üzere olduğunu düşündüğüm kanı durdurmak için kendimi ona doğru fırlatıyorum.

Sage'in şu anda ne kadar kırılgan olduğunu da söyleyebilirim çünkü kardeşine şiddet tehdidine rağmen Felix'ten uzaklaşmıyor ama yüzü biraz buruşuyor.

Ne kadar berbat durumda olduğum konusunda sakinleşmek için daha fazla neden.

Sawyer ellerini havaya kaldırır. "Sen Doğu Yakası'ndaydın ve ben de ona göz kulak olduğunu düşündüm! Sonra ben... ben bunu unuttum. Oli'nin etrafındaki garip auraya dönüştü. Özür dilerim! Kahretsin, bilseydim bir şey söylerdim!"

Bunların hepsi alakasız. "Eğer bir Tekno isen, onu manipüle edebilirsin, değil mi? Eğer onu çıkarırsam beynimi uçurmasını engelleyebilirsin... değil mi?"

"Beynini mi uçurayım?! Sen neden bahsediyorsun?" Gabe bağırıyor ve ben de kafamı kaldırdığımda onun çok yeşil göründüğünü görüyorum.

"Onu yerleştirdiklerinde bana söyledikleri buydu. Eğer çıkarmaya çalışırsam beni öldürmeye yetecek kadar küçük bir patlamayı tetikleyeceğini söylediler."

"Kusacağım amına koyayım," diyor Gabe masadan uzaklaşırken, muhtemelen North'u arayıp azarlamak için telefonunu çıkarıyor.

Ama...

Atlas benden önce söyledi. "Onu arayamazsın. Kimseye söyleyemezsin. Oli'yi öldürmeden bu ilacı çıkarmalıyız ve sonra da ilacın ona yerleştirilmesinde rol oynayan herkesin bir listesine ihtiyacımız var. Evi temizlemek için bir oyun planına ihtiyacımız var. Kuzey'in Direniş'e karşı savaşı kaybetmesinin bir nedeni var ve bu da zehrin burada çoktan kök salmış olması."

"Buralarda bir yerde bir sağlık çantan var, değil mi? Hadi şimdi çıkaralım," diyor Felix, ayağa kalkıp yürürken

Gabe istediği şeyi bulmak için ayağa fırladığında tereddüt etmeden mutfağa doğru ilerliyor.

Kapı kapandığında şok içinde Felix'in arkasından bakıyorum ve sanki beni açıp içime bakmak üzere olan bir cerrahmış gibi ellerini ovuşturduğunu görüyorum ve... Peki, bu çipin çıkmasını ne kadar çok istiyorum?

Gerçekten çok kötü.

Derin bir nefes aldım. "Siktir et, hadi yapalım şunu."

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Gryphon ve onun acı manipülasyonu, beyin mojo'su için neler vermezdim ki, Felix cildimdeki küçük bir parça değersiz uyuşturucu kremden başka bir şey olmadan beni kesip açarken.

İronik bir şekilde, Bağımız aracılığıyla acının cıvatasını hissediyor ve neler olduğunu anlamak için hemen beni kendi bağıyla dolduruyor. Bunu örtbas etmek için fazla mesai yapmak zorundayım, tamamen doğru olan şeylere bağlı kalıyorum.

Ben iyiyim! Korkma, bazen çok sakarımdır.

Cevabı anında geldi. Neler oluyor? Sadece birkaç saat uzaktayız, Kieran'ı beni geri getirmesi için çağırabilirim.

Sawyer'ın gözleri bembeyaz parlarken yüzündeki yoğun konsantrasyon ifadesinden kusmamaya çalışıyorum, tüm odağı öldürme çipinin beni öldürmesini engellemek.

Yutkunuyorum ve cevabımı sabit ve emin tutmaya çalışıyorum, Gerek yok. Felix beni iyileştirmek üzere, bu yüzden burada fazladan anaç tavuklara ihtiyacım yok. Beni unut, sadece işine odaklan.

Onun bağı benimle kalıyor, cımbız etimin altını kazarken bile acı her geçen saniye azalıyor. Çip nihayet boynumdan çıktığında, Felix eldivenlerinden birini çıkarıyor ve yara tamamen iyileşene kadar avuç içini boynumun yan tarafına bastırıyor.

Tüm oda nefes verir.

Artık kendine zarar vermek yok, geri geleceğim ve bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin, Bonded. Kyrie'yi görmeye gidene kadar malikanede kal ve ders çalış. Öğle yemeğinden önce seni bekliyor. Sonra doğruca eve, söz ver bana.

Burada bir şeyler olduğunu anlamaması için nasıl cevap verdiğime çok dikkat etmeliyim, yalan söyleyip söylemediğimi anlama yeteneği tam bir kabus. Söz veriyorum, buradan sadece tahvillerim ve senin TacTeam korumanla ayrılacağım.

Bağı benden yavaşça ve bir okşayış gibi uzaklaşıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Ona yalan söylemek, bu tür dolambaçlı yollarla bile olsa, kendimi var olan en kötü Bağlanmış gibi hissettiriyor, ama eminim ona söyleseydik, bir saniye içinde buraya geri dönerdi.

Direniş'ten kurtulmak için elimizden gelen her türlü yardımı yapacağız.

Felix nihayet diğer eldiveni de çıkarıp kullanılmış tıbbi malzemeleri paketleyerek benden uzaklaştığında, Sawyer'ın bir elinde GPS çipi olan cımbızı tuttuğunu ve parlayan beyaz gözlerini kısarak ona baktığını görüyorum.

"Bu konuda söyleyebileceğin bir şey var mı? Yeteneğin nasıl çalışıyor? Bana bir şeyler söyle, Benson," diyorum ve o da omuz silkiyor.

"Hâlâ sinyal gönderiyor. Seni takip etmek dışında bir şey yaptığını gösteren bir şey yok ama eve gidip dizüstü bilgisayarımı alacağım ve sinyalin izini süreceğim. Nereye gittiğini öğrendikten sonra... oradan devam edebiliriz."

Başımı sallayıp saatime bakıyorum ve Bonded'imin kız kardeşiyle buluşmadan önce duş alıp biraz düzgün görünmem için hâlâ yeterince erken olduğunu görüyorum.

Bu konuda midem bulanıyor.

Katil GPS çipinin ortaya çıkması sayesinde Gabe hâlâ biraz daha sessiz, biraz daha bastırılmış durumda ama odama geri dönerken parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Atlas annesini arıyor ve bizimle orada buluşmayı kabul ediyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve bizden önce kendi odasına doğru ilerliyor.

Gabe konuşmadan önce asansörde yalnız kalana kadar bekliyor. "Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Hepimizden nefret etmene şaşmamalı. Sana bunu yaptıklarına inanamıyorum."

Omuz silkiyorum ve onun sert ağırlığına yaslanıyorum, onu içime çekerken yüzümün göğsüne gömülmesine izin veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Her şeyin North'la ilgili olduğunu sanıyordum. Geri kalanınızın da bu işin içinde olduğunu düşünmedim bile. Bunu yapan adam, Kuzey'in ne kadar harika olduğundan ve bunun onun için ne kadar utanç verici olduğundan bahsedip durdu. Bana sadece yere yatmam ve hepinize boyun eğmem gerektiğini söyledi. Zorla bağlanma yanlısı görünüyordu."

Çenesindeki bir sinir titriyor ve ona tekrar baktığımda başını sallıyor. "Küçücük bir asansörde kendimi kaybetmemeye çalışıyorum ama zorluyorum. North... lanet olsun, North bu yüzden konseyi parçalayacak. Öfkenin ve geri itmenin çoğunun

Noakes'un yaptığı bir saçmalık yüzünden mi bize saldırdı? Kahretsin, North bunun için kabuslarının o iğrenç herifi yutmasına izin verecek."

Buna inanmayı çok istiyorum ama... "Kuzey bir keresinde kaçmaya çalışırsam beni boğazımdan mahzenine zincirleyeceğini söylemişti, o yüzden sana inanmak istiyorum ama yine de bazı çekincelerim var."

Asansörün kapıları açılırken Gabe içinden küfrediyor, sanki yeterince baskı uygularsa tüm bu konuşmayı silebileceğini umuyormuş gibi bir elini yüzüne sürüyor.

Anladım.

"Sizi hak etmiyoruz. Hiçbirimiz hak etmiyoruz. Hepimiz tüm bu Bond'u mahvediyoruz ve sen çok daha fazlasını hak ediyorsun," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

"Böyle düşünme, Gabe. Yaptığım onca korkunç şeyi bilmiyorsun."

Mükemmel giyinmiş olmam, saçımın ve makyajımın biz yola çıkmadan önce Sage tarafından yapılmış olması önemli değil, dışarı çıkıp Gryphon'un kız kardeşiyle bir iş hakkında görüşmek için Hellcat'in kapı koluna uzanırken ellerim titriyor.

Ya benden nefret ediyorsa?

Sadece tanış onunla, ısırmaz.

Oflayıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve bir çocuk gibi surat asıyorum. Madem o kadar korkutucu değil, o zaman neden onunla tanışmadım? Muhtemelen benden nefret ediyordur! Kahretsin, bunu yapmayacağım. Senden otlanmaya başlayacağım.

Onun gücü gerçek dışı çünkü beni mükemmel bir ses tonuyla kıkırdatıyor ve bu sesle tüylerim diken diken oluyor.

İkimiz de yapmayacağını biliyoruz. Şu ana kadar Kuzey'e borçlu olduğun her şey için kafanda bir çetele tuttuğundan eminim. İş istemiyorsan Kyrie'yi arayıp iptal ederim. Eve geldiğimde onunla buluşabilirsin, seni sorup duruyordu. Senden emin olana kadar onunla tanışmanı istemedim.

Benden artık emin olduğunu, aramızdaki Bağ'dan daha fazla bir şeyin onu kız kardeşiyle tanışmaya değer olduğumu düşünmeye ittiğini ima edince yutkunuyorum.

İyi. Eğer benden nefret ederse, beni oraya yalnız gönderdiğin için seni asla affetmeyeceğim.

"Onunla flört etmeyi bırak da gidip adam gibi bir kahve içelim," diye homurdanıyor Gabe, bugünkü konuşmalarımız yüzünden hâlâ gergin. Anlıyorum. Ona bu konuda kızmayacağım çünkü belli ki benim adıma kızıyor.

Atlas ona bir bakış fırlatıyor, bana karşı kullandığı ses tonundan memnun değil ve onu sakinleştirmek için elimi bileğine götürüyorum. Tansiyon yüksek ve şu anda birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var.

Hep birlikte arabadan indiğimizde, Atlas ceplerini kontrol ederek GPS çipinin hâlâ orada olduğundan emin oluyor; çipi çıkardığımızı kimse fark etmesin diye Sawyer tarafından özel olarak sarılmış. Şimdiye kadar gitmediğim bir yer kalmadığı için onu taşımayı teklif etmiştim ama Atlas ve Gabe bu fikri hemen reddetti.

İkisi de dokunmamı istemiyor.

Gabe kıyafetimi bir kez daha gözden geçiriyor, sade siyah kot pantolon ve Gryphon'un bana bıraktığı deri ceket, dar siyah bir tişört ve uzun süredir kayıp olan sevgilimin botları, sonra bir kolunu omuzlarıma atıyor ve saçlarıma doğru mırıldanıyor, "Kyrie iyidir, bu konuda çıldırmayı bırak. En başta onunla çalışmadığın için sana sadece bok atacak."

Ayaklarımı biraz sürüyerek onunla alay ediyorum. "Denedim! Özgeçmişimi vermeye çalıştığım kadın burada çalışmama izin verilmediğini söyledi."

Atlas, Gabe'in kahkaha sesleri karşısında başını sallıyor ve beni üzerinden alıp kafenin eşiğine doğru sürüklüyor.

Burası Gloria'nın evinden bir milyar kat daha iyi.

Tamam, daha önce görmüştüm ve beni kovduğu için bu konuda tamamen önyargılıyım ama mekanın tüm hissi temiz, sıcak ve davetkar.

Aynı zamanda öğle vakti sandviç ve kahve alan insanlarla dolup taşıyor, masaların hepsi dolu ve paket servis sırası dolup taşıyor. Buraya gelerek yoğun mesaiyi böldüğüm için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"Hey, Vicki! Val içeride mi? Bizi Gryph gönderdi," diyor Gabe, geçen sefer beni gönderen yaşlı kadına yaklaşırken yüzünde sıcak bir gülümseme.

Bu konuda kin tutmamaya çalışıyorum çünkü bunun Kuzey'in talimatı olduğundan eminim, ancak bağım hala bu konuda mutlu değil.

Vicki başıyla arka tarafı işaret ediyor ve oraya gitmemiz için tezgahın bir bölümünü açıyor.

"Val kim?" Mırıldanıyorum ve Gabe bana sırıtıyor.

"Valkyrie. Gryphon her zaman anne babasının ikisine de bu ismi verdikleri için sadist olduklarını söyler ama Kyrie bu konuda daha iyi. Halk için Val ama ailesi için Kyrie."

Vay anasını.

Tamam, ama çok havalı isimler. En azından benim başıma geleceklerin alameti olan zehirli çiçeklerden isim almamışlar. Annem bir keresinde ben doğmadan önce yıllarca beni rüyasında gördüğünü ve beşiğimin hep zakkum çiçekleriyle dolu olduğunu söylemişti.

Hep biraz medyum olup olmadığını merak etmişimdir.

Gabe bize yol gösteriyor ve Kyrie'yi öğütülmek üzere devasa kahve çekirdeği torbalarını taşırken bulduğumuz arka odaya doğru ilerliyor. Atlas hemen ona doğru ilerliyor, torbaları ondan alıyor ve onu yönlendirdiği yere taşıyor.

Nefes alırken onu izliyor, önlüğü beline sarılmış ve sipariş defterinin yarısı düşmüş, Gryphon'un odasındaki resimle aynı görünüyor, sadece biraz daha yaşlı.

Bir elini alnına sildi. "Mükemmel zamanlama, emirler altında boğulmak üzereyiz. O yaşlı cadı Gloria'dan nefret ediyorum ama en azından burada ikinci bir seçenek varken, kardeşlik çocuğu pislikleriyle uğraşmak zorunda kalmıyordum. Şimdi koltuk altlarıma kadar kadın düşmanlığına batmış durumdayım."

Bana bakıyor, beni değerlendiriyormuş gibi hızlıca bir göz gezdiriyor ve sonra bir önlük almak için eğiliyor. "Artık başlayabilirsin, değil mi? Gryph yaşlı kaltak için iyi olacağına söz vermişti, burada da iyi olacağına eminim. Ona seni daha önce göndermesi gerektiğini söyledim ama ketum bir hıyarın teki."

Kahkahalarla homurdanıyorum, bir elimi ağzıma kapatırken diğer elimle önlüğü tutmaya çalışıyorum. "Bu durumu özetliyor. Bu arada ben Oli. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

Bana değerlendiren bir bakış atıyor ve sonra gözleri biraz yumuşuyor. "Kyrie, annemle babamın bunu nasıl bulduğunu sorma çünkü bu benim için travma dolu ve paketleri açmaya vaktimiz yok. Gabe, sen ve Bay Strong kutuları benim için boşaltabilir misiniz lütfen, her zamanki yerler. Oli, beni takip edip siparişleri almaya başlayabilirsen harika olur."

Atlas'ın kaşları onun saçma sapan talepleri karşısında kalkıyor ama ben bundan hiç etkilenmiyorum. Bana tıpkı Gryphon gibi geliyor ve bu işe gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden küçük yaşlı benden herhangi bir şikayet gelmeyecek.

Kafe iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor.

Kyrie'nin beş çalışanı daha var ve hepsi beni sorunsuz bir şekilde aralarına kabul ediyor, ne zaman bir sorum olsa bana yardımcı oluyor ve her şeyi ne kadar hızlı yaptığımı övüyorlar. Mutfağın her yerinde eşyaların nereye konulacağını ve işlerin nasıl yapılacağını gösteren işaretler var ve bunlar için inanılmaz minnettarım.

Kutuları boşalttıktan sonra Kyrie, Gabe ve Atlas'a ofisinde mobilyaları bir araya getirtir ve ardından arkadaki soğuk odadan mutfak buzdolaplarını doldurmaya yardım eder ve her ikisi de tüm bunları şikayet etmeden yapar.

Kahvaltıda karşılaştığımız tüm sorunları unutuyorum ve sadece fark edilmekle kalmayıp takdir de gördüğüm bir yerde kıçımı yırtarak çalışmanın keyfini çıkarıyorum. Tahvillerimin hayatına sinsice girmeye çalışan Kitty yok.

saçmalık ve kabinlerde gözcü Bond'lar yerine, içeri girenleri incelemek için dışarıda gizlice bekleyen bir TacTeam koruma detayı var.

Ben eğleniyorum.

Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi.

Dirseklerime kadar bulaşık suyuna batmışken elektrikler kesildiğinde, bu konuda fazla endişelenmiyorum. Aşçı Marigold da hiç telaşlanmış görünmüyor, çünkü güvenlik önlemi olarak tüm ocakları ve fırını kapatıyor ve yarı pişmiş yiyecekleri kenara çekerek elektriğin gelmesini bekliyor.

Gabe el işi yapmaktan terlemiş bir halde mutfağa giriyor ve Atlas da onun arkasından, bu sabah malikâneden ayrıldığımızda olduğu kadar temiz ve dağınık bir halde geliyor. Süper güç işe yarıyor sanırım.

"Neler olduğunu biliyor musunuz?" Ben söylüyorum ve Gabe başını sallıyor.

"Kyrie'yi bulalım, bakalım müşterileri sakinleştirmek ve buradan kaçmalarını önlemek için yardıma ihtiyacı var mı?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi kuruluyorum, dükkânın önündeki camlar patlarken, çığlıklar ve kurşunlar etrafımızda uçuşurken ikisiyle birlikte hareket ediyorum.

Atlas üzerimi örterken sırtım yere çarpıyor, kolu darbeyi biraz yumuşatıyor ve Gabe yanımıza, karnının üzerine düşüyor. Atlas'ın gözlerinin içine bakıyorum, her ne halt oluyorsa sersemlemiş bir halde ve sonra etrafımızdaki çığlıklar daha da yükseliyor.

Direniş burada.

Bir patlama sesi duyuldu ve Kieran yanımızda çömelmiş bir şekilde belirdi, tutmamız için kollarını uzattı ve ben

Ondan kaçmaya çalışıyorum, beni de sürüklemek için bileğimden tutuyor.

Kyrie'yi geride bırakıyoruz.

Arka sokakta tekrar göründüğümüz an, onu azarlamaya hazırım ama o sadece elini bana doğru savuruyor. "Şimdi onun için geri dönüyorum, Fallows, sakin ol-"

"Çok geç," diyor Atlas ve başımı kaldırdığımda Kyrie'nin iki Direniş askerinin arasında boğuştuğunu görüyorum.

Gücüm içimden patlıyor ve ikisi de bir anda yere yığılıyor, bir tanesi Kyrie'yi yere düşürüyor. Nefes veriyorum ve ona doğru ilerlemeye başlıyorum, o sırada iki patlama daha oluyor, o kadar yakınlar ki görme şansım olmuyor.

Bir Taşıyıcı onu aldı. Gitmiş.

Kieran nefesinin altından küfrediyor ve telsizine geçip emir ve direktifler yağdırıyor ama siktir et, ben onun peşinden gidiyorum.

Atlas'ın kolları beni demir parmaklıklar gibi sarıyor ve hiç kıpırdamadan, "Bunu aklından bile geçirme Oli. Senin kurtarıcı kompleksini tekrar yaşamayacağım. Bu işi eğitimli profesyonellere bırak."

Öfkemi dışa vuruyorum, sadece bağımı partiye gelmeden biraz serbest bırakacak kadar. "Beni öldüremezler! Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Kahretsin, eğer beni bir görselerdi, Direniş'in yarısı da bunu bilirdi! Ama yine insanları alıyorlar, öylece oturup bunun olmasına izin veremem." Kolları en ufak bir gevşeme göstermiyor. "Yeterince TacTeam bununla ilgilenmek için burada, gitmene izin vermiyorum."

Onu öldürmek istiyorum ve ona tıslarken bağımın ona tepki vermesini zorla engellemek zorundayım, "Yeterli TacTeam yok ve bunu ikimiz de biliyoruz! Hemen gitmeme izin ver, Bond! Keşke hepinizin beni korumasına izin veren bir Bond olabilseydim ama ben öyle biri değilim. Gryphon'la iletişim halinde olacağım ama bu savaşı kaybediyoruz çünkü... çünkü elimizdeki en iyi silahı kullanmıyoruz. Siktir et, o lanet silah ben olacağım!"

Gabe aramıza bakıyor ve sonra sokakta bize doğru ilerleyen, silahlarını kaldırmış ve yüzlerini maskeyle kapatmış adamlara bakıyor. Ellerini iki yana açıyor, sanki yer değiştirip kendini onların üzerine atacakmış gibi, ama ben oyun oynamıyorum.

Artık korkmayacağımı kabul ediyorum.

Yeteneğimle yüzleşeceğim ve onun hepimizi korumasına izin vereceğim, sonuçlarıyla ve ahlakımla daha sonra mücadele edebilirim, çünkü şu anda kaybettiğimiz bir oyun oynadığımızı zaten biliyoruz ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne Tahvillerime ne de arkadaşlarımıza ve ailemize, elimden gelse bile.

Gözlerim boşluklara kayıyor, her şey daha netleşiyor ve sonra hepsini öldürüyorum. Artık etkisiz hale getirmek yok, beyin eriten dehşet yok, onun yerine onları öldürüyorum. Yeteneğimin hepsinin ruhuna dokunmasına izin veriyorum, onları sıkıca kavrıyorum ve onları söküp çıkarırken hepsinin yaşadığı acıyı hissediyorum.

Kieran tepki vermiyor, Carlin'in tek bir uyarı kelimesi onu sert bir yutkunmadan başka bir şey yapmadan çizmelerinin içinde sabit tutmaya yetiyor.

Gabe mi? O kadar da değil. "Bu da ne böyle?! Oli, bu da ne-"

Atlas onu tersler, "O bir Ruh İşleyici, pislik. Beyin eritme mi? Bu onun için bir salon numarası, güçlerinden daha azı. İnsanları bu şekilde ruhlarının en boktan kısımlarında debelenmeye bırakıyor. Onun gerçek boku? Ruhlarını söküp atmak. Anında ölüm, Kuzey Draven'dan milyar kat daha güçlü çünkü o dokunmakla sınırlı. Oli'nin sınırı yok. Hiçbir sınırı yok. Sonsuz silah."

Bu üç kelimeyle tüylerim diken diken oluyor ama zihnim söylenenleri tam olarak algılayamadan Kieran nefesinin altından küfrediyor. "Kör. Hepimiz körüz, tabii ki belgelerde sen de vardın. Kod adı: IW. Tükenme, bu hediyeyi şimdilik büyük silahlar için saklayalım çünkü hiçbir hediye gerçekten sonsuz değildir."

Büyük silahları siktir et.

Bloktaki herkesi hissedinceye kadar yeteneğimi yayıyorum. Tüm düşünceleri ve duyguları çözemeyeceğim kadar karmaşık ama burada olmaları gerekip gerekmediğini anlayabiliyorum. Öldürmek ve yağmalamak için burada olup olmadıklarını söyleyebilirim.

Ve hepsini öldürdüm.

Gabe yere düşen cesetlere bakarken gözlerini bana dikiyor, hepsinin gözleri ruhlarını bedenlerinden söküp aldığım yerden boş boş bakıyor.

İstesem, az önce aldığım canların tam sayısını söyleyebilirim, ama hediyem göğsümün içinde sevinçle kıvranıyor olsa da, bunu düşünmek istemiyorum.

Ya da yeteneğimi kullandığımı bile söyleyemeyeceğim küçük bir gerçek; yorgunluk yok, titreyen eller yok, ruhu harap etmek için gereken muazzam güçten geri kalmak yok.

Kenarlara çok az dokundu.

"Arkama geç Fallows ve boş gözlerle bakmayı kes."

Alay ediyorum ve az önce yaptığım her şeyi işaret ederek ellerimi etrafımda dolaştırıyorum. "Senin arkana saklanmam gerektiğini sanmıyorum Kieran. Bence sen gerçekten benim arkamda olmalısın."

Tozluğunu yüzüne doğru itti ve bana hırladı, "Lanet olası cesedimi çiğneyin, şimdi kıçınızı kaldırın. Seni malikaneye geri götürüyoruz, açıkta olmaktan daha savunulabilir."

Atlas başını sallar ve şöyle der: "Hepimizi taşıyın. Ardern, kıçını buraya getir de gidelim."

Gabe patlamalar yeniden başlamadan önce iki adım atmayı başarıyor ve Atlas üzerime atlayarak beni devasa ağırlığının altında eziyor, nefes alamayana kadar arkamızdaki binaya doğru bastırıyor.

Burada daha fazla Direniş var, kampüsü ele geçirmeye çalışan dalgalar halinde geliyorlar. Etrafımızdaki her yerde çığlıklar var, patlamanın etkisiyle çınlayan kulaklarıma garip gelen sesler.

"Kahretsin, sokaklardan daha fazla Üstün Yetenekli topluyorlar. Draven'ların gittiğini biliyorlardı, bizi içten dışa doğru katlediyorlar," diye tükürüyor Gabe. Gözleri kurt gözlerine kayıyor ve Atlas'ın gözleri de onunla birlikte bembeyaz parlıyor.

Kontrolü kaybetmenin eşiğindeyiz; burada verilmesi gereken büyük bir karar var ve ben seçimimi çoktan yaptım.

Kimse bundan hoşlanmayacak.

Gryphon'un planladığım şeyi fark etmemesi için düşüncelerimi ve duygularımı hemen kontrol altına almam gerekiyor, ancak içimde uğuldayan bağım bana yardımcı oluyor

Bu. Bu kadar kısa bir süre için bile olsa onları tekrar terk ettiğim için pişmanlık duyuyorum ama bunun peşini bırakamam.

Hiçbir şey yapmadan öylece oturamam.

Kieran'a doğru eğilip mırıldanmadan önce bağlarımın sokakta daha acil tehditler aramakla meşgul olmasını bekliyorum, "Gryphon'a kız kardeşini kaçırmalarını izlediğini ve bu konuda hiçbir şey yapmadığını söylemeyi gerçekten sorun etmeyecek misin? Çünkü ben değilim."

Nefesinin altında küfrediyor, gözleri hâlâ sıkıştığımız yerden görebildiği her açıyı izliyor. "Hayır, ama seni dışarı çıkardım. Bana verilen talimatlar ne pahasına olursa olsun seni korumaktı ve ben de işimi yaptım."

"Yanlış. Ne yapabileceğimi biliyorsun, beni ayırma kamplarına götür. Yalan söylemeye kalkma, yenisini bulduğunu zaten biliyorum. Beni oraya bırak, ben de onu geri alayım," diye mırıldanıyorum ve o da bana zihinsel olarak tehlikedeymişim gibi bakıyor.

Ama o da rahatlamış görünüyor ve ben zaten kazandığımı biliyorum.

Tozluğunu ağzının üzerine kapatarak etrafımıza baktı ve mırıldandı, "Fallows, seni bir yere götürüp orada bırakmamın imkanı yok. Shore'a bağlı olmasaydın bile bunu asla yapmazdım... ama Kyrie'yi alacağız ve sonra geri döneceğiz. Benimle geliyorsun çünkü yeteneğin sayesinde dövüşte çok beceriklisin ve seni malikânenin dışında her zaman kolumun erişebileceği bir yerde tutacağıma yemin ettim. Gir ve çık, hepsi bu. Bize bir metre yaklaşan herkesi öldür."

Sesini ne kadar alçaltmış olursa olsun Atlas onu duyuyor ve beni yakalamak için dönüyor ama artık çok geç. Kieran'ın

Elini bileğime dolamıştı bile ve sonra bizi taşırken tüm dünya dönüyordu, ikimizin de peşinden koşan Bağlarımın bağırışları kulaklarımda çınlıyordu.

Kalbim bir an için acıyor ama onu itiyorum, pişmanlık şu anda bana iyi gelmeyecek, daha sonra Kyrie güvende olduğunda bu konuda boktan hissedebilirim.

Kieran iyi eğitimli bir TacTeam üyesi, ikinci komutan, bu yüzden kimliğimizi tamamen açığa çıkarmadan bizi kampın bulunduğu yerin sınırına götürüyor, ancak Kyrie'yi bulmak için yeteneğimi bir ağ gibi attığımda, milyonlarca farklı nedenden dolayı mahvolduğumuzu anlıyorum. Direniş'in son tutsaklığından bu yana olan değişikliklere hazırlıklı değildim.

Olivia geldi ve hemen alarmı çaldırdı.

Bu büyük bir sorun değil, o kaltağı lanet olsun

Deniyorum, ama O ayakta ile

Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü Kalkan ve Gryphon'la olan bağım sayesinde sahip olduğum ekstra güçle bile Franklin'i öldürebileceğimden tam olarak emin değilim. Onun tasnif kamplarında olmasını beklemiyordum, genellikle bu tür işler için besin zincirinin çok yukarısında yer alır ve kalbim korkuyla göğsümde sıkışıyor.

Ama hayatım buna bağlıymış gibi çığlık atıp kaçmak yerine bekliyorum.

Bonded'imin kız kardeşini bu kamptan çıkarmak için yakalanma, işkence ve ölüm riskini göze almaya hazırım. Şifonyerindeki o fotoğraf bana onun ve ailesiyle olan ilişkisi hakkında çok şey anlattı çünkü odadaki tek kişisel eşyasıydı.

Onu kaybetmiyor.

"Gidin. Onlar buraya gelmeden hemen git. Git, ben Kyrie'yi bulup eve sağ salim getireceğim," diye mırıldandım ama Kieran sadece

Kafasını bana doğru sallıyor, bileğimi tekrar tutarken tozluğunu ağzının üzerine geri itiyor.

Bizi geri ışınlayamaması dışında.

Franklin çoktan yerimizi tespit etti ve hareket etmemizi engelledi, karşılama arabası bize doğru geliyor. Bacaklarım ağırlaşıyor, başka birinin gücünün uzuvlarımı ele geçirdiğini hissettiğimde yeteneğim geri tepiyor ve kimin geldiğine dair panik içimde birikiyor.

Derin nefes al, Oli. Gryphon'un bunu hemen öğrenmesine izin verme yoksa hepsini kaybedersin.

Kieran'a bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum ve bunların uzun bir süre boyunca birlikte söyleyeceğimiz son sözler olacağını bilerek mırıldanıyorum: "Özür dilerim. Güçlü ol. Onlara hiçbir şey söyleme ve benim için endişelenme. Daha önce de atlattım, yine atlatabilirim. Kyrie'yi bul ve fırsatın olur olmaz onu dışarı çıkar."

Bana göz kırpıyor ama zaten buradalar, sanki bir işaret onları bize doğru yönlendiriyormuş gibi uzun otların arasında ilerliyorlar. Sanırım benim yeteneğim de tam olarak bu, yozlaşmış adamların takip edip sahip olmaya çalışacakları bir işaret.

Sonra önümüzde beliriyorlar, bir şey kazanmış gibi sırıtıyorlar.

Silas Davies'i, Direniş'in ellerinde gördüğüm tüm işkence ve aşağılanmanın sorumlusu olan adamı tekrar görmenin karnıma indirilebilecek en büyük yumruk olacağını düşünmüştüm... ve bu kötü oldu.

Ama Atlas'ın babasını yanında bulmak daha da kötü.

Fin.

J BREE TARAFINDAN DA

Bağlayan Bağlar

Kırık Bağlar

Vahşi Bağlar

Kan Bağları

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfez Kasabı: Bölüm I Körfez

Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Birinci Sınıf

Hamleni Yap: Hannaford Hazırlık İkinci Sınıf

Oyunu Oyna: Hannaford Hazırlık Üçüncü Sınıf

Sona Doğru: Hannaford Prep Dördüncü Yıl

Hannaford Prep: Serinin Tamamı

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Kraliçe Karga Üçlemesi

Selam olsun

Acımasız Kraliçe

Karga

Görünmeyen MC

Görünmeyen Melek: Bir Görünmeyen MC Romanı

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Avustralya'da kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kırsal kasabada küçük bir çiftlikte yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin şaraplık üzümlerin nasıl yetiştiğine dair sızlanmalarını dinleyerek ve iki çocuğuna atıştırmalık bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen http://www.jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun ya da Facebook'ta #mountygirlforlife adresindeki grubuna katılın: Bir J Bree Okuma Grubu

'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN

Sadece bırak:
Hannaford Hazırlık Birinci Yıl

Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut

PROLOGUE

Kaliforniya'nın Mounts Bay kenti sınırlarındaki orman perili olmasıyla tanınır.

Yerel lisedeki çocuklar nesiller boyunca sığ mezarlara gömülmüş cesetler hakkında fısıldaşarak kurtların onları koklayıp yemek için çıkarmasını beklemişlerdir. Yükselen kızılağaçların arasında yürüyen ruhlar hakkında daha da fazla efsane var. Sessizdir, sessiz değildir, ancak trafiğin ve insan deneyiminin her zaman var olan sesleriyle karşılaştırıldığında, ürkütücüdür ve perili hissi arttırır.

Hayaletlere inanmasam da, burada yaşayan ruhları hissedebiliyorum.

Rakibimin cesedine bakarken muhtemelen sadece suçlu bilincim beni ürpertiyor. Kanı ellerimde hâlâ taze, soğuk ve pıhtılaşmış; ellerimi işe yaramaz bir şekilde kot pantolonuma siliyorum. Kıyafetlerim de ellerim gibi lekeli, hatta yüzüm bile onun hayatının sona ermesinin kırmızı lekeleriyle kaplı. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim, ki az önce bir adamın kafatasını bir taşla ezdiğimi ve bu sırada bir kalabalığın bana hastalıklı bir hayranlıkla baktığını düşünürsek bu doğru. Bir kişi bile yok

ses çıkarmaya cesaret edenleri izliyor. Kulübün mengene gibi tutuşu dillerini tutuyor.

Yakalanmaktan korkmuyorum.

Yaşıma göre küçüğüm. Yıllarca süren gıda güvensizliği beni olumsuz etkiledi ve bu sezon Oyun'daki en genç yarışmacı bendim. Yine de bunların hiçbir önemi yok; ben kazandım. Zaferi ve bu savaşın ganimetlerini almak için otuz adamı ve genç oğlanları yendim.

Dövüş ringinin çevresindeki adamlara doğru tökezliyorum. Hepsi siyahlara bürünmüş, yüzlerinde sert bakışlar ve yanaklarına kazınmış siyah mürekkep var. Aynı işaretleri taşıdığımı düşününce ellerim titriyor. Onikiler'in işaretleri. Ama ben onları hak ettim. Onlarla birlikte durma ve onlardan biri olma hakkını kazandım.

Özgür olmak için.

"Tebrikler, Oyunu kazandınız," diye konuşuyor Çakal ve bana her zaman gösterdiği sıcaklığın aksine, sesinin soğuk tonu karşısında ürperiyorum.

Başımı salladım. Bu işin bitmesini istiyorum. Sıcak bir yemek ve daha da sıcak bir duş istiyorum.

"On İki'ye hoş geldiniz. Hawk'ın yerine geçiyorsun.
Kim olmayı seçiyorsun?"

Özgür. Sanırım bir şahin özgürlüğün iyi bir simgesi, ama ölü bir adamın adını almak garip hissettiriyor, çarşaflar hala sıcakken onun yatağına tırmanmak gibi. Etrafımda On İki'yi oluşturan diğer adamlara bakıyorum. Onların isimleri sokaklarda bilindikleri, çetelerinin kendilerini korudukları ve uyardıkları isimler. Ben de buna sahip olabilirdim. Kendimi kendi imparatorluğumun kraliçesi yapabilirdim. Sokaklara hükmedebilir ve bir daha asla aç kalmayabilirdim.

Annemin beni içinde bıraktığı yoksulluk döngüsünden kurtulabilirdim.

Gözlerim tekrar Çakal'a takılıyor ve artık ona bakıyormuşum gibi hissetmeyene kadar çenemi kaldırıyorum.

"Ben Kurt'um."

Çeviri Kitaplar
Telegram